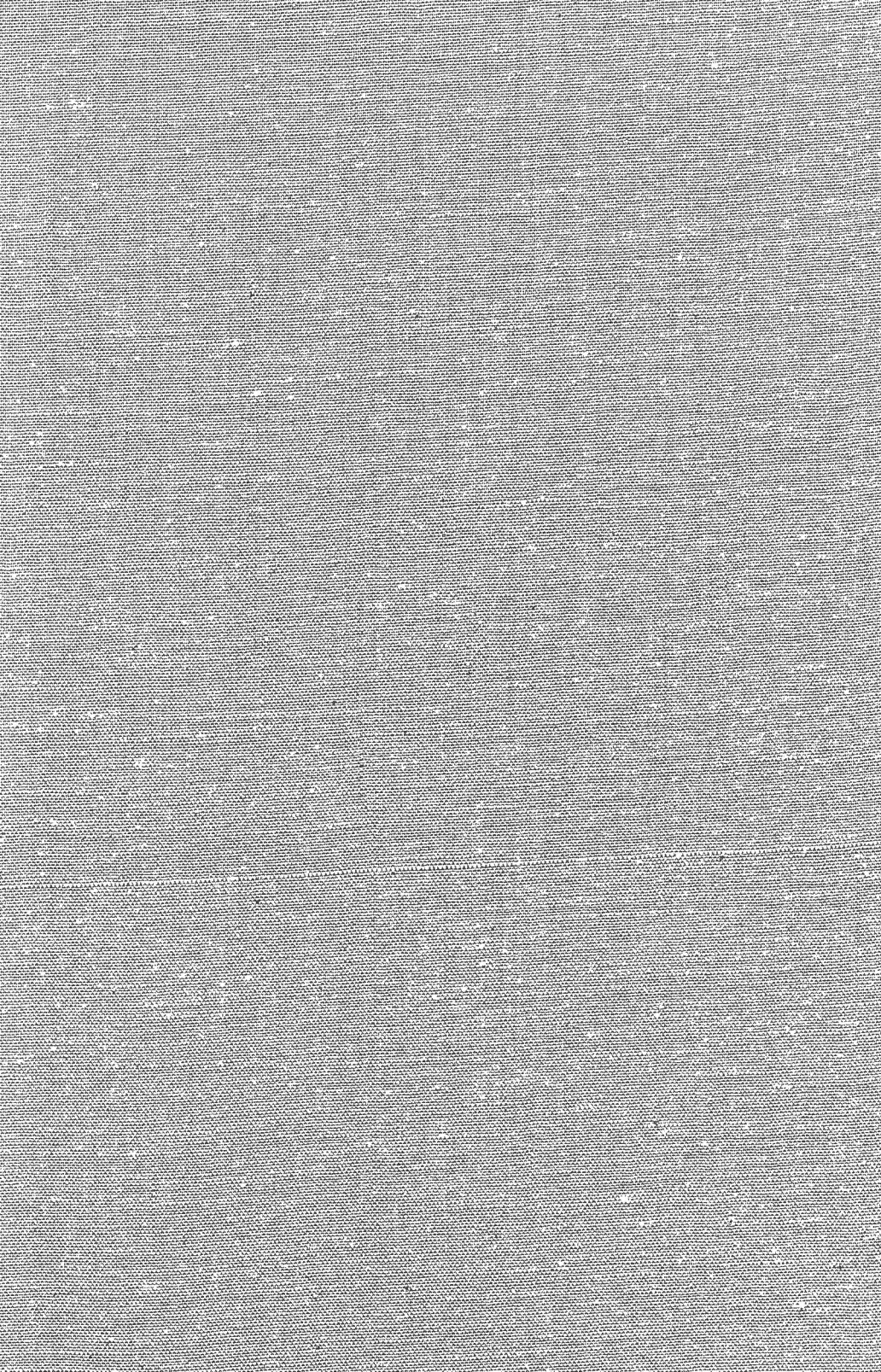
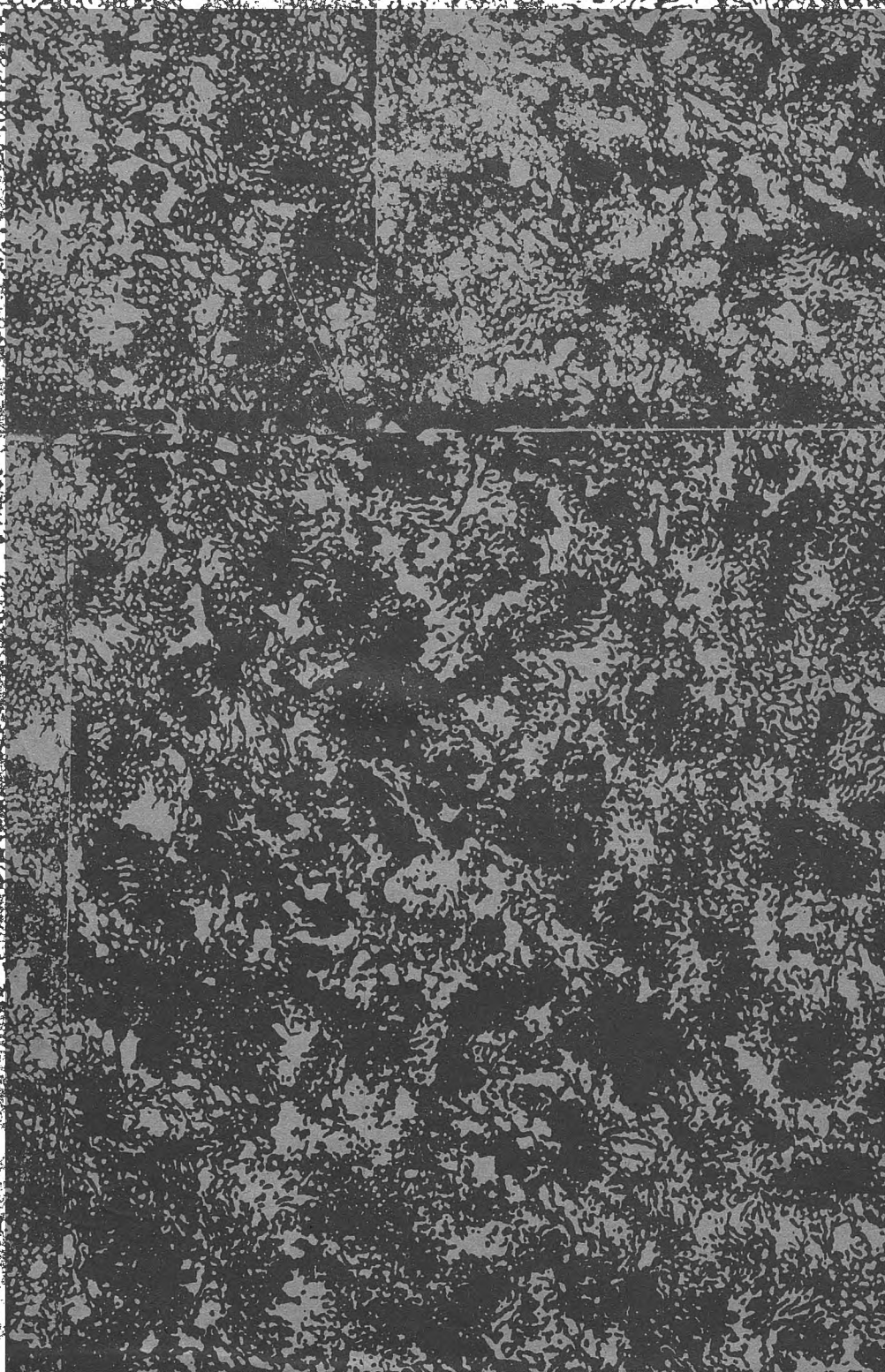
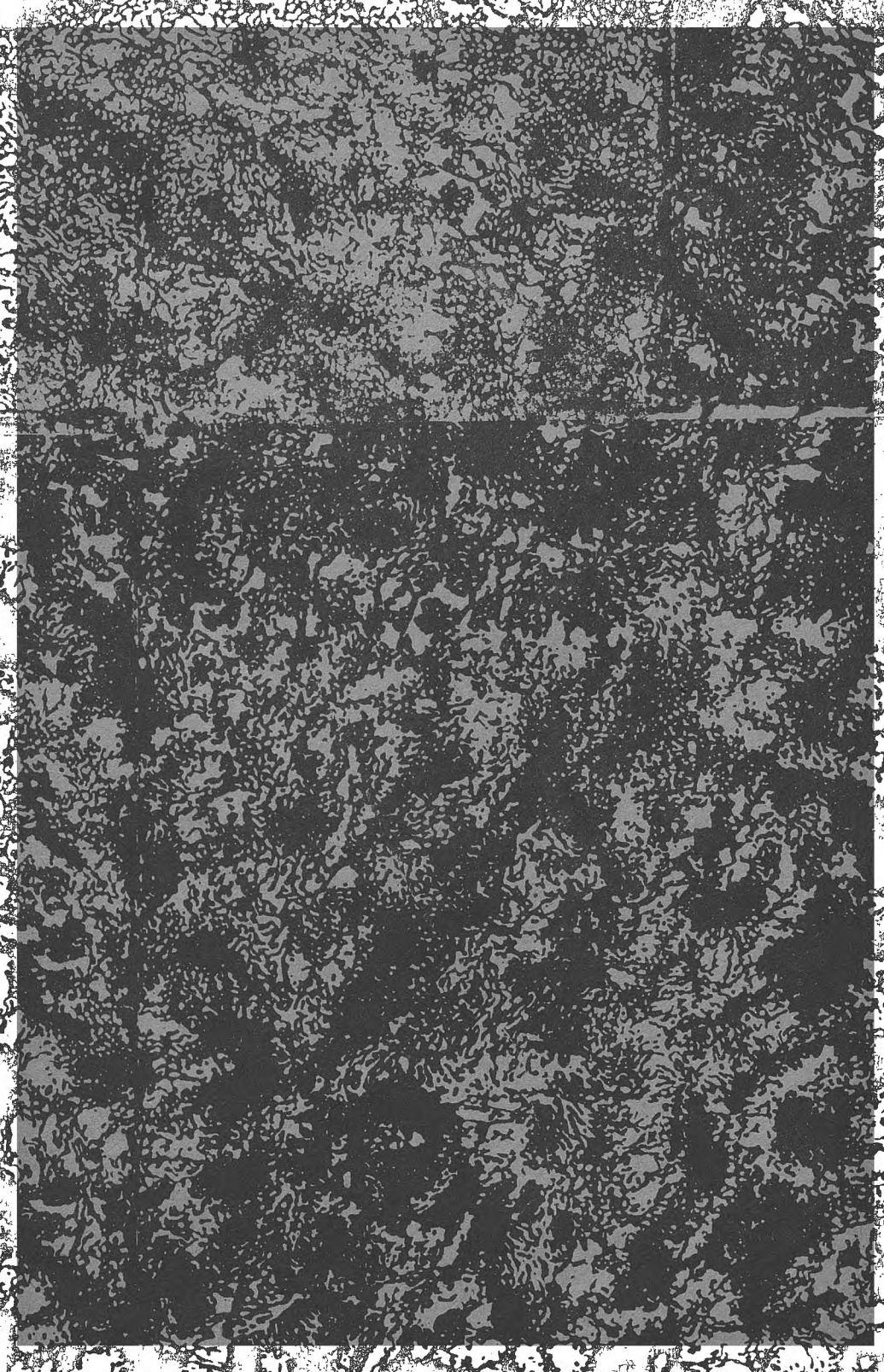

3
—
ΓΕΝΙΚΗ ΕΦΟΡΕΙΑ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΚΑΙ ΜΟΥΣΕΙΩΝ

ΔΕΛΤΙΟΝ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟΝ

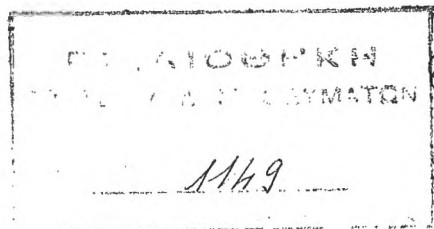
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΥΠΟ

ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΦΟΡΟΥ Π. ΚΑΒΒΑΔΙΑ

ΤΟΜΟΣ Ε'

ΕΤΟΣ 1889

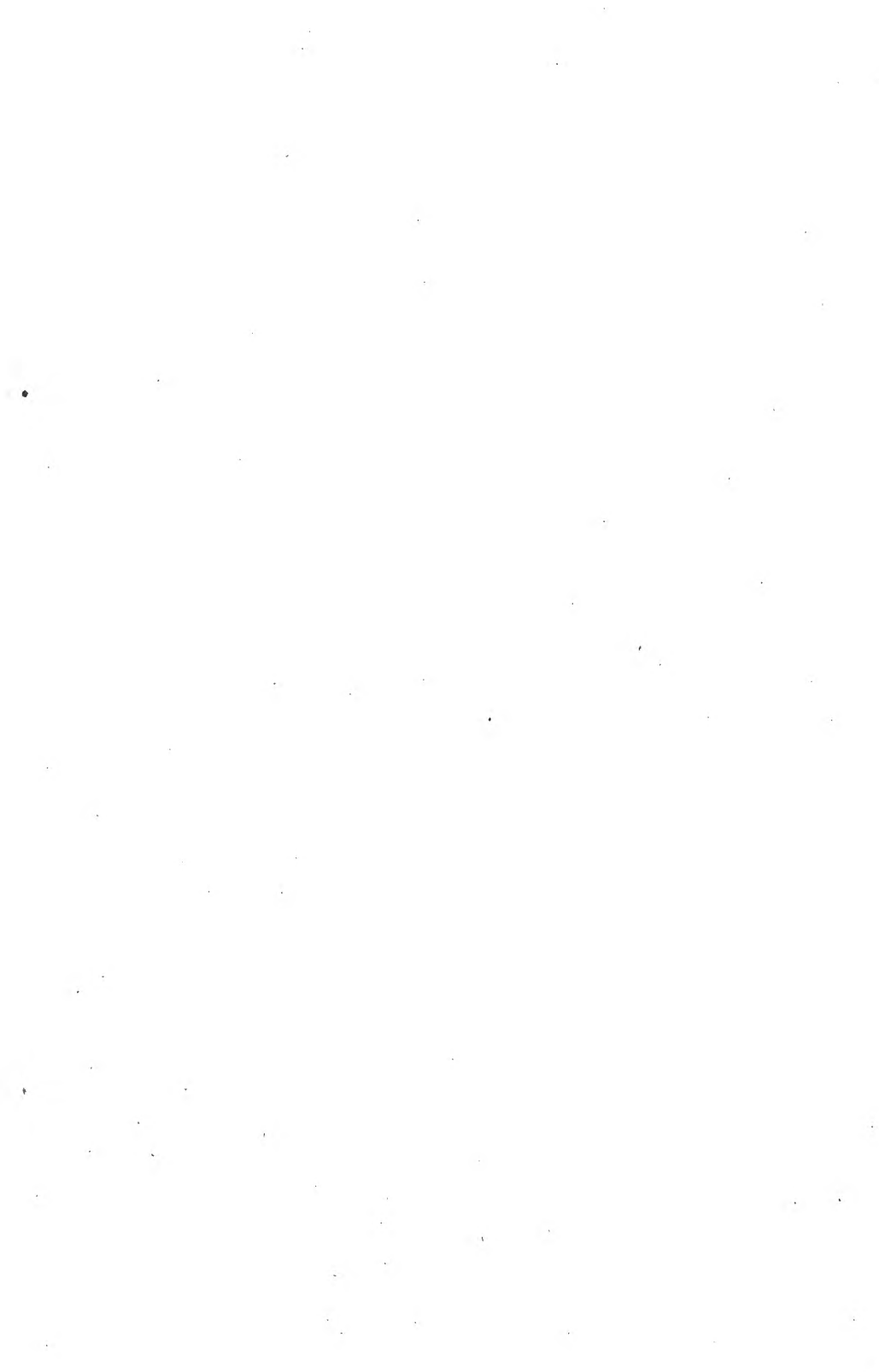

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Σ. Κ. ΒΛΑΣΤΟΥ

63 ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ 63 — 14 ΟΔΟΣ ΝΙΚΗΣ 14

1889

Τῷ ἀναγνώστῃ!

Ἐπιθυμοῦντες νὰ καταστήσωμεν τὸ Δελτίον ὅσον ἔνεστι τελειότερον διαιροῦμεν ἀπὸ τοῦδε τὴν ὕλην εἰς τὰ ἐξῆς κεφάλαια: α') Ἀνασκαφαὶ καὶ εὐρήματα. β') Εἰσαγωγὴ ἀρχαίων εἰς τὰ Μουσεῖα καὶ γ') Ἑργασίαι καὶ εἰδήσεις. Θέλει δὲ προστίθесθαι καὶ δ'. κεφάλαιον ὑπὸ τὸν τίτλον « παλαιότερα εὐρήματα » ὃ θέλει περιλαμβάνει διατριβὰς περὶ ἀρχαίων εὐρεθέντων ἐν προγενεστέροις χρόνοις, καταλόγους τῶν Μουσείων, κ.τ.λ.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 30 Ἰανουαρίου 1889.

Ὁ Γενικὸς Ἐφορὸς τῶν ἀρχαιοτήτων καὶ Μουσείων

Π. ΚΑΒΒΑΔΙΑΣ

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1889

ΤΕΥΧΟΣ ΜΗΝΟΣ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

ΑΝΑΣΚΑΦΑΙ ΚΑΙ ΕΥΡΗΜΑΤΑ

1. Ἀνασκαφαὶ ἐν τῇ Ἀκροπόλει

Ἐξακολουθοῦσιν αἱ ἐν τῇ Ἀκροπόλει ἐνεργούμεναι ἀνασκαφαὶ δαπάναις τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐκκλησιαστικῶν προέβησαν δὲ αὐταὶ μέχρι τοῦ παρὰ τὴν μεσημβρινὴν πτέρυγα τῶν Προπυλαίων πελασγικοῦ τείχους τοῦ περιβόλου, ὥστε ἀνεσκάφη ἤδη καθ' ὅλοκληρίαν ὁ χώρος, ἐν ᾧ τὸ τέμενος τῆς Βραυρωνίας Ἀρτέμιδος. Θεμέλια ναοῦ οἰουδήποτε ἐνταῦθα δὲν ἀπεκαλύφθησαν· ἀλλ' ἂν ὑπῆρχόν ποτε τοιαῦτα θὰ κατεστράφησαν ἐν μεσαιωνικοῖς χρόνοις, διότι ἡ ἐπίχωσις ἦτο ἐλαχίστη, μικροτέρα ἐνὸς μέτρου. Τὰ γενόμενα δὲ ὀλίγα εὐρήματα εἶνε κυρίως ἐπιγραφικὰ καὶ ἐν γλυπτόν, ἀξιολογώτατον. Τοῦτο εἶνε ἀρχαϊκῆς τέχνης (ὑψ. 0,35 πλ. 0,40—0,425) εἰς ταπεινὸν ἀέτωμα ἄνω ἀπολήγον ἀνάγλυφον, ἐν ᾧ ἡ ἐξῆς παράστασις: Χλαμυδοφόρος ἀνὴρ διπλοῦν παίζων αὐλὸν ἵσταται ὀρθος ἀριστερὰ τῷ ὀρώντι ἐστραμμένος· τούτῳ ἔπονται τρεῖς γυναικεῖαι ὀρχούμεναι μορφαί, ποδῆρη ὅλως τῷ σώματι συγκεκολλημένον χιτῶνα ἐνδεδυμέναι, κρατοῦσαι ἀλλήλας ἀπὸ τῶν χειρῶν· ἡ μὲν πρώτη, ἡ ἀμέσως ὀπισθεν τοῦ αὐλητοῦ, ἔχει τὴν δεξιὰν ὑπὸ τοῦς μαστοὺς καὶ κρατεῖ ἐν αὐτῇ μῆλον, ἡ δὲ τελευταία ἄγει εἰς τὸν χορὸν παιδὰ κρατοῦσα αὐτὸν ἀπὸ τῆς δεξιᾶς χειρός. Σπουδαιότα-

τον δ' εἶνε τὸ ἀνάγλυφον τοῦτο καὶ διὰ τὸν τρόπον τῆς ἐργασίας καὶ διὰ τὸν ἐν αὐτῷ σωζόμενον χρωματισμόν. Εὐρέθη δὲ ἐν τῷ χώρῳ τῆς Βραυρωνίας Ἀρτέμιδος παρὰ τὸ τεῖχος τῆς Ἀκροπόλεως. Τῶν ἐπιγραφικῶν δ' εὐρημάτων σπουδαιότατον εἶνε ἐπιγραφὴ ἐν ἣ ἀναγράφονται δαπάναι γενόμεναι πρὸς ἀγορὰν χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ χρυσελεφαντίνου ἀγάλματος τῆς Ἀθηνᾶς τοῦ Φειδίου. Τῇ βοηθείᾳ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης γνωρίζομεν καὶ τὴν διὰ τὸ ἄγαλμα τοῦτο γενομένην δαπάνην καὶ τὴν ἐπὶ Περικλέους ἀναλογίαν τῆς τιμῆς τοῦ χρυσοῦ πρὸς τὴν τοῦ ἀργύρου. Εὐρέθησαν δὲ καὶ ἐπιγραφαί, ἐν αἷς ἀναγράφονται ὀνόματα τεχνιτῶν, οἷον *Εὐφρων* ὁ *Πάριος* καὶ *Πύθις*. Περὶ τῶν ἐπιγραφικῶν εὐρημάτων ἴδ. σ. 6 ἀρ. 2.

Σὺν ταῖς ἀνασκαφαῖς ἐξακολουθοῦσιν ἐν τῇ Ἀκροπόλει αἱ ἐργασίαι πρὸς διάκρισιν καὶ προσήκουσαν τοποθέτησιν τῶν λίθων καὶ αἱ πρὸς καταδάφισιν τῶν μεταγενεστέρων νεωτέρων τειχῶν τῶν καλυπτόντων ἐν μέρει τὸ ἀρχαῖον τεῖχος τοῦ περιβόλου τῆς μεσημβρινῆς πλευρᾶς.

Π. ΚΑΒΒΑΔΙΑΣ.

2. Ἐπιγραφαὶ ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως

Ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς τῆς Ἀκροπόλεως εὐρέθησαν ἐν τῷ ἀνωτέρῳ (σ. 5 ἀρ. 1) μνημονευομένῳ χώρῳ, παρὰ τὸ μεσημβρινὸν κυρίως τεῖχος τοῦ περιβόλου, ἔνθα ἡ ἐπίχωσις ἦτο ὅπως οὐδὲν μεγαλότερα, ἢ κατὰ τὸν λοιπὸν πρὸς βορρᾶν χώρον, αἱ ἐξῆς, κατὰ ἔκθεσιν τοῦ *Λόλλιγ*, ἐπιγραφαί :

«1. Πλάξ ἐκ Πεντελησίου μαρμάρου, μῆκ. 0,44, πλάτ. 0,29, πᾶχ. 0,105^μ. Σῶζονται τὸ ἄνω, τὸ ἀριστερὸν καὶ τὸ δεξιὸν ἄκρον τοῦ λίθου. Γραφὴ στοιχηδόν.

Η

Κιχέσιππος [:] ἐγ[ρ-
αμμάτευε : ἀγάλ[μ-
ατος : ἐπιστάτε[σ-
ι : Μυρρινόσιος [: λ-
ἔμμα : παρὰ ταμι[δ-
ν : Ηοῖς Δεμό[σ]τρ[α-
τος : ἐγράμμάτευ-
ε : Χσυπετάον[:]τα[μ-

5

ίαι : Κτεσίον : Στ[ρ-
οσίας : Ἀντιφάτ[ε- 10
ς : Μένανδρος [:] Ο[υμ-
οχάρης [:] Σμόκο[ρδ-
ος : Φειδελείδ[ες.

Ⓜ Δ Δ Δ : χρυσίον : ἐονέ[θ-
Ⓜ Τ Τ [Χ]: ε[:]σταθμόν : Ⓜ Τ Χ Ⓜ 15
Χ Χ Χ Ⓜ : τιμὲ τοῦτο [: Δ] Γ Γ Γ Γ
Η Ⓜ Γ Γ : Ι Ι Ι Ι
Τ Τ Ⓜ [Η] ἐλέφας ἐονέθε
Η Δ Δ Δ
Δ Γ Γ Γ 20

Προτιθέμενοι νὰ δημοσιεύσωμεν προσεχῶς πιστὸν πανομοιότυπον τῆς ἐπιγραφῆς περιοριζόμεθα ἐνταῦθα εἰς τὰς ἐξῆς παρατηρήσεις·

Ἡ ἐν λόγῳ ἐπιγραφὴ ἀνάγεται, ὡς αἱ ἐν τῷ C. I. A. I ὑπ' ἀρ. 298 καὶ 299, εἰς τὴν κατασκευὴν τοῦ ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος ἀγάλματος τῆς Παρθένου, τοῦ πασιγνώστου ἔργου τοῦ Φειδίου, ἀνεγρᾶφη δὲ ὅχι πρὸ τοῦ ἔτους Ol. 84,1 (444 πρ. Χρ.) διότι τὸ σίγμα ἔχει ἄνευ ἐξαιρέσεως τὸ μετὰ τὸ ἔτος τοῦτο κρατοῦν σχῆμα (τετρασκελές), ἀφ' ἑτέρου δὲ πρὸ τοῦ ἔτους Ol. 85,3 (438 πρ. Χρ.), διότι κατὰ τοῦτο τὸ ἔτος ἀπετελέσθη ἡ τοῦ ἀγάλματος ἐπεξεργασία, ὡς συνάγεται ἐκ τοῦ σχολίου, ὃ παρακατιόντες ἀναφέρομεν.

Ὁ ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς ἐπιγραφῆς μνημονευθεὶς γραμματεὺς τῶν ἐπιστατῶν τοῦ ἀγάλματος Κιχῆσιππος Μυρρινούσιος ἀπαντᾷ ἐν τῇ ἐπιγραφῇ C. I. A. I, 298, ἥτις παραδόξως πῶς ἐπαναλαμβάνει αὐτολεξεῖ τοὺς τέσσαρας πρώτους καὶ μέρος τοῦ πέμπτου στίχου τῆς νῦν εὐρεθείσης (1). Ἀγνωστοὶ δὲ ἦσαν μέχρι νῦν οἱ τε ταμίαι καὶ ὁ γραμματεὺς αὐτῶν, πρωτοφανῇ δὲ εἶνε καὶ τὰ ὀνόματα δύο ἐκ τῶν ταμιῶν, τοῦ Σμοκόρδου (πρὸς τὸ ῥῆμα σμοκορδοῦν) καὶ

(1) Τὸ παράδοξον τῆς ἐπιγραφῆς χρήζει ἰδιαιτέρας μελέτης, διότι ἡ παραπεποιημένη εἶνε ἢ ἀπερρίφθη ὑπὸ τῆς ἐπιμελουμένης ἀρχῆς, ὅταν ὁ χαράκτης μόλις ἤρχιζε τὴν ἐργασίαν του. Ἐνδείξεις δὲ τοῦ μὴ ἐπισήμου χαρακτήρος εἶνε 1) ὅτι δὲν ἐγράφη στοιχηδὸν ὡς αἱ ἄλλαι δύο τοῦ αὐτοῦ εἴδους ἐπιγραφαί, 2) ἡ ἐν τῷ α' στ. γραφὴ «Ἀθηνᾶ» ἀντὶ «Ἀθηναία» καὶ τὸ πρωτοφανὲς τοῦ συνόλου τοῦ στίχου, 3) ἡ ἀνεξίτητος τῆς ἐγχαράξεως. Οὐδεμία δὲ ἀμφιβολία ὅτι τὰ πρὸς τὴν νῦν εὐρεθεῖσαν συμφωνοῦντα ἀνεγρᾶφησαν ἐξ ἐπισήμου πρωτοτύπου.

τοῦ Φειδελείδου (ἴσως πρέπει νὰ ἐντεθῇ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐν C. I. A. I, 176 στ. 8). Κατὰ τὴν ἐν τῷ C. I. A. I, ὑπ' ἀρ. 299 ἐπιγραφὴν παρεδόθησαν ἐν ᾧ ἔτει ἀνεγράφη αὕτη ἡ ἐπιγραφή, τοῖς ἐπιστάταις τοῦ ἀγάλματος ὡς ἔγγιστα $34\frac{1}{2}$ τάλαντα, ὧν τὸ πλεῖστον μέρος ἀνηλώθη. ἐν δὲ τῷ ἔτει, εἰς ᾧ ἀνάγεται ἡ νῦν ἐκδιδομένη ἐπιγραφή, παρέδωκαν οἱ ταμίαι τοῖς ἐπιστάταις 100 τάλαντα, ἐξ ὧν ἀνηλώθησαν δι' ἀγορὰν χρυσοῦ μὲν 87 τάλ. 4652 δρ., ἐλέφαντος δὲ 2 τάλ. 743 δρ., τὸ σύνολον λοιπὸν 89 τάλ. 5395 δρ. ἀντιστοιχοῦντα κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τοῦ Hultsch (Metrologie σ. 709 πιν. XVI) περίπου πρὸς 529592 φρ. χρ. τῆς σημερινῆς ἀξίας τοῦ ἀργύρου (4 μάρκ.= 5 φρ.) (1).

Σπουδαιότερον εἶνε ὅτι ἐκ τοῦ ἐν λόγῳ λίθου τὸ πρῶτον ἦδη ἀκριβῶς μανθάνομεν τὴν ἀναλογίαν, ἐν ᾗ διετέλει ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Περικλέους καὶ τοῦ Φειδίου ἡ τιμὴ τοῦ χρυσοῦ πρὸς τὴν τοῦ ἀργύρου. Κατὰ προσέγγισιν ἡδυνάμεθα ἤδη ἐκ τῆς ἐν τῷ C. I. A. I, ὑπ' ἀρ. 301 ἐπιγραφῆς νὰ ὀρίσωμεν ταύτην τὴν ἀναλογίαν εἰς 1 : 14 (2), ἔνεκα δὲ τῆς καλλιτέρας διατηρήσεως τῆς νῦν εὐρεθείσης δυνάμεθα νὰ ἀποφανθῶμεν ἀκριβέστερον περὶ τούτου τοῦ ζητήματος, ὃ ἐπιχειροῦμεν ἤδη νὰ ἀποδείξωμεν.

Ἐκ τῶν στίχων 14—18 τῆς ἐν λόγῳ ἐπιγραφῆς πληροφορούμεθα, ὅτι τὸ ἐπὶ Κιχησίππου γραμματεύοντος ἀγορασθὲν χρυσίον βάρος εἶχε 6 τάλ. 1518,83 δρ. Ἀποδεικνύεται γὰρ διὰ τῆς ἀντιβολῆς ἄλλων ἐπιγραφῶν, σαφέστατα δὲ διὰ τῆς ἤδη μνημονευθείσης τῆς ἐν τῷ C. I. A. I, ὑπ' ἀρ. 301, ὅτι τὸ πρὸς ἀριστερὰ τῶν στ. 14—17 παραπλευρῶς ἀναγεγραμμένον ποσὸν (87 τάλ. 4652 δρ.) εἶνε ἡ τιμὴ τοῦ ὑπὸ τῶν ἐπιστατῶν ἀγορασθέντος χρυσοῦ· ἔπεται λοιπὸν ὅτι πάντες οἱ ἐν τῷ τέλει τῶν στίχων 15 καὶ 16 καὶ οἱ ἐν τῷ στ. 17 μετὰ τὰ σημεῖα τῆς διαστίξεως ἀναγεγραμμένοι ἀριθ-

(1) Τὰ περιγεγόμενα παρεδόθησαν πιθανῶς τοῖς ἐπιστάταις τοῦ ἐπομένου ἔτους, ὅπως ἔγινε καὶ ἐν τῇ διαχειρίσει τῶν διὰ τὴν οἰκοδομὴν αὐτοῦ τοῦ Παρθενῶνος προκαταβαλλομένων χρημάτων.

(2) Ἐξετάσας ἐπὶ τούτῳ τὸν λίθον ἐπίσθην ὅτι ἐν τῷ 22 στ. τῆς ὑπ' ἀρ. 301 ἐπιγραφῆς δύναται νὰ ᾖ γεγραμμένον ΠΔΔΔΔΠΗΠΗΠΗ, ὅπερ θὰ ἀνεκρίνετο τοῖς 14,037, τῷ πορίσματι δηλαδὴ οὐ ἐπιτυχάνομεν παρακατιόντες ὡς πρὸς τὴν τιμὴν τοῦ χρυσοῦ ἐν ἀντιβολῇ πρὸς τὴν τοῦ ἀργύρου.

μοὶ πρέπει νὰ ἐκληφθῶσιν ὡς σημαίνοντες τὸ βάρος (τὸν σταθμὸν) τοῦ χρυσοῦ· ἀποκλείεται δὲ καὶ διὰ ἄλλους λόγους νὰ ὑποθέσῃ τις ὅτι οἱ μετὰ τὰς λέξεις «τιμὴ τούτου» ἐν τοῖς στ. 17 καὶ 18 ἐπόμενοι ἀριθμοὶ θὰ ἀνκφέρωνται εἰς ταύτας.

Συνάγεται οὖν ἐκ τῶν ῥηθέντων ὅτι τὸ χρυσίον, τὸ 6 τάλ. 1518,83 δρ. βάρος ἔχον, ἐπληρώθη ὑπὸ τῶν ἐπιστατῶν διὰ 87 ταλ. 4652 δρ. τοῦ κοινοῦ νομίσματος, δηλαδὴ ἀργυροῦ· βλέπομεν λοιπὸν ὅτι ποσὸν τι χρυσοῦ βάρος ἔχον μίας δραχμῆς ἡγοράζετο ἐπὶ Περικλέους ἀντὶ 14,037 ἀργυρῶν δραχμῶν.

Στρηζόμενοι ἐπὶ τούτου τοῦ πορίσματος δυνάμεθα ἤδη νὰ ἐξακριβώσωμεν τὴν τιμὴν τοῦ χρυσοῦ, ἃ μετεχειρίσθη ὁ Φειδίας πρὸς «τὴν περὶ τὸν κόσμον κατασκευήν,» δηλαδὴ τῶν ἐκ χρυσοῦ ποιηθέντων μερῶν τοῦ χρυσελεφαντίνου ἀγάλματος.

Τὴν ἀκριβεστέραν πληροφορίαν περὶ τοῦ βάρους τοῦ χρυσοῦ τούτου παρέχει ἡμῖν ὁ Φιλόχορος, ὅστις κατὰ τὸ διὰ τὸν στ. 605 τῆς Εἰρήνης τοῦ Ἀριστοφάνους σχόλιον ἔγραψε ὅτι «ἐπὶ Θεοδώρου ἄρχοντος (438/7 π. Χ.) καὶ τὸ ἄγαλμα τὸ χρυσοῦν τῆς Ἀθηνᾶς ἐστάθῃ εἰς τὸν νεὼν τὸν μέγαν, ἔχον χρυσοῦ σταθμὸν ταλάντων μδ', Περικλέους ἐπιστατοῦντος, Φειδίου δὲ ποιήσαντος», ἡρύσθη δὲ ἀναμφιδόλως τὰ περὶ τοῦ χρυσοῦ ἐξ ἐπισήμου πηγῆς, πιθανῶς ἐκ τοῦ γενικοῦ ἀπολογισμοῦ τῶν ἐπιστατῶν.

Θεωροῦντες τοῦτο τὸ ποσὸν (1152,62 χιλιόγρ.) ὡς τὸ ἀκριβὲς βάρος τοῦ χρυσοῦ τοῦ ἀγάλματος, ὑποτιθέμεντες δὲ ὅτι ἡ τιμὴ τοῦ χρυσοῦ διετέλει ἡ αὐτὴ διαμένουσα διαρκούσης τῆς κατασκευῆς, εὐρίσκομεν ὅτι διὰ τὰ χρυσᾶ μέρη τῆς Παρθένου ἀνηλώθησαν 617,628 τάλαντα ἀργυρᾶ, ταῦτα δὲ ἀντιστοιχοῦσι κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τοῦ Hultsch περίπου πρὸς 3,840,401 φρ. τῆς σημερινῆς ἀξίας τοῦ ἀργύρου.

Ἐκτὸς τῆς ἐν τῷ C. I. A. I ὑπ' ἀρ. 299 δημοσιευθείσης καὶ τῆς νῦν εὑρεθείσης ὑπῆρχον ἐν τῇ Ἀκροπόλει παρόμοιοι στῆλαι, ἐν αἷς τὰ ἀναλώματα τῶν λοιπῶν ἐτῶν, καθ' ἃ ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τοῦ Φειδίου ἡ κατασκευὴ τῆς Παρθένου ἐγένετο, καθ' ὅμοιον τρόπον ἀναγεγραμμένα ἦσαν. Μετὰ δὲ τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ ἔργου φαίνεται ὅτι ἐστάθῃ ἐν τῷ ἰδιαιτέρως καλουμένῳ Παρθενῶνι ἢ ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς C. I. A. II 667, 670, 719 καὶ 727 μνημονευομένη

χαλκῇ στήλῃ, ἣτις περιεῖχε λεπτομερῆ ἀναγραφὴν τῶν μερῶν, ἐξ ὧν συνίστατο τὸ ἄγαλμα τῆς πολιούχου θεᾶς. Ἐκ ταύτης ἴσως ἐλήφθη ἡ κατ' ἀριθμὸν καὶ σταθμὸν περιγραφὴ τοῦ ἀγάλματος, ἥς λείψανά τινα διεσώθησαν κατὰ τὴν εἰκασίαν τοῦ Κίρχοφ ἐν τῇ ἐπιγραφῇ C. I. A. I, 176.

»2. Στήλη ἐκ πωρίνου λίθου, συνηρμολογημένη ἐκ δύο τεμαχίων. Ἐλλείπει τὸ ἐν ἄκρον μετὰ τῆς ἀρχῆς καὶ μέρος τῆς ἔμπροσθεν πλευρᾶς μετὰ τοῦ τέλους τῆς ἐπιγραφῆς·

Συνάγεται ἐκ τῆς διασκευῆς τῆς ἐπιφανείας τῆς μιᾶς τῶν δύο εὐρυχωροτέρων πλευρῶν ὅτι αὕτη προσηρείδετο πρὸς τοῖχόν τινα, ἴσως οἰκοδομήματός τινος, ὃ ἐχρησίμευεν ὡς ταμειεῖον. Ἡ ἐπιγραφὴ ἐνεχαράχθη ὑπὸ τὸ ἄκρον μιᾶς τῶν μακροτέρων καὶ χαμηλοτέρων πλευρῶν· ὑπὸ τῷ πρώτῳ μέρει αὐτῆς διατηρεῖται λεπτή τις γραμμὴ, ἐγκεχαραγμένη πρὸς ὁδηγίαν τοῦ τεχνίτου. Μῆκ. 2,30, πλ. 0,70, πᾶχ. 0,32^μ. ὕψ. τῶν μειζόνων γραμμάτων 0,065—0,07, τῶν κυκλοτερῶν 0,04—0,048^μ :

Τὸ δεῖνα ἀνέθ[ηκεν] : Ἀθηναῖαι : Χαιρίον [:] τα-
μειύον : Κλέδ[ιτος].

Ἡ ἐπιγραφὴ εἶνε τῶν ἀρχαιοτέρων πασῶν τῶν ἐν τῇ Ἀκροπόλει εὐρεθεῖσων ἀναθηματικῶν ἐπιγραφῶν, καθὼς δὲ φαίνεται ἐκ τοῦ παρατεθειμένου πανομοιοτύπου, ἀποδεικνύει ἡ γραφὴ αὐτῆς ὅτι σύγχρονος εἶνε τῇ ἐπὶ τῆς βάσεως τοῦ γνωστοῦ Μοσχοφόρου (Sitz. d. Berl. Ak. 1888 σ. 319, Mitth. d. arch. Inst. XIII σ. 114).

Ἐπὶ τῆς ἄνω στενῆς πλευρᾶς τοῦ λίθου, πρὸς ἣν κατέληγεν ἡ καθέτως καταβαίνουσα ἐπιγραφὴ, δὲν ὑπάρχει κατὰ σημεῖον προσαρμογῆς ἄλλου λίθου ἢ ἀναθήματός τινος. Ὅθεν ἀμφιβάλλω ἂν ἐν τῷ τέλει δέον νὰ συμπληρωθῇ τὸ κοινὸν ἐπόσειεν ἢ ἐπόει ἢ ἄλλο τι, φέρ' εἰπεῖν ἔρχεν.

»3. Πλάξ ἐκ Πέντ. μαρμ., πρὸς τὸ ἄνω μέρος τεθραυμένη. Μῆκ. 1, πλ. ἄνω 0,47, κάτω 0,53, πᾶχ. 0,15^μ.

	 ου	
	 ους	
	 νίππου	
	 ἀ]δ[ο]υ	
	 Μνησιθέου	5
	 Ἡ]γῃσιφάνους	
	 α]χος Γλαυκέτου	
	Στεφ]ανόδωρος Λυσιστράτου	
	Κα]λλίας Καλλιάρχου	
	Ἀντιφών Ἐπιτρόπου	10
	Χρέμης Σμικυθου	
	Αἰξωνῆς	
	Εὐκλῆς Εὐκλείδου	
	Μελάνθιος Ἀριστείδου	
	Θεότιμος Θεοπόμπου	15
..... μακρίτου	Ἀμφίστρατος Φιλημονίδου	
..... ράτους	Δημοκλείδης Δημέου	
[δημοτικόν]	Θεόδοτος Αἰσχρωνος	
..... νος Φυρομάχου	Ἐπικράτης Εὐκράτους	
..... σ]τρατος Χαιρίωνος	Εὐπεταίωνος	20
[Εὐβί]οτος Δημητρίου	Νικίας Εὐκταίου	
..]γέννης Σάβωνος	Ξενοφών Μνησιάρχου	
Ἀ]ντισθένης Ἀντιφάνους	Πιθῆς	
Δαιδαλίδαι	Τεῖσαμενός Κίρου	
Φιλόξενος Φιλονόμου	Αὐτοκλῆς Χαρίππου	25
I. Καλλικράτης Αἰξωνεύς εἶπεν· ἐπειδὴ οἱ ἔφηβοι οἱ τῆς Κεκροπί-		
δος οἱ ἐπ[ὶ Κτη]σ[ι]κλέους ἀρχοντας εὐτακτοῦσιν καὶ π[ο]ιοῦσιν		
πάντα ὅσα αὐτοῖς οἱ νόμοι προστάττουσιν καὶ τ[ῶ]ι σωφρο]νι[στ]-		
εῖ πειθ[αρχο]ῦσιν τῶι χειροτονηθέντι ὑπὸ τοῦ δήμου, ἐπ[α]ιν[έ]-		
σαι αὐτ[οὺς κα]] (σ) στεφανῶσαι χρυσῶι στεφάνωι ἀπ[ὸ] μ δραχ[μ]ῶν	30	
κόσμι[ό]τητος ἕνεκα καὶ εὐταξίας, ἐπαινέσαι δὲ καὶ τὸν σωφρο-		
νιστὴν Ἀ[δ]είστον Ἀντιμάχου Ἀθμονέα καὶ στεφανῶσαι χρυσῶι		
στεφάνωι ἀπὸ μ δραχμῶν, ὅτι καλῶς καὶ φιλοτίμως ἐπεμελήθη		
τῶν ἐφηβῶν τῆς Κεκροπίδος φυλῆς, ἀναγράφαι δὲ τὸδε τὸ ψήφισ-		
μα ἐν στήλῃ λιθίνῃ καὶ στήσαι ἐν τῶι τοῦ Κέκροπος ἱερῶι.	35	
II. Ἡγέμαχος Χαιρ[ή]μονος Περιβοῖδης εἶπεν· ἐπειδὴ οἱ ἔφηβοι		
τῆς Κεκροπίδος ταχθέντες Ἐλευσίνι καλῶς καὶ φιλοτίμως ἐπ-		
ιμελοῦνται ὧν αὐτοῖς ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος προστάττει κα[ὶ] εὐτ-		
άκτους αὐτοὺς παρέχουσιν, ἐπαινέσαι αὐτοὺς κοσμιότη[τ]ος		
ἕνεκα καὶ εὐταξίας καὶ στεφανῶσαι θαλλοῦ στεφάνωι ἔ]καστον	40	
αὐτῶν, ἐπαινέσαι δὲ καὶ τὸν σωφρονιστὴν αὐτῶν Ἀδαιστ[ο]ν Ἀντι-		
μάχου Ἀθμονέα καὶ στεφανῶσαι θαλλοῦ στεφάνωι ἐπε[ὶ]δὲν τὰ-		
ς εὐθύνας δῶι, ἐπιγράφαι δὲ τὸδε τὸ ψήφισμα ἐπὶ τὸ ἀνάθημα		
ὁ ἀνατιθέασιν οἱ ἔφηβοι οἱ τῆς Κεκροπίδος.		
III. Πρωτίας εἶπεν· ἐψηφίσθαι τοῖς δημόταις· ἐπειδὴ κα[λ]ῶς καὶ φι-	45	

λοτίμῳς ἐπιμελοῦνται τῆς φυλακῆς Ἑλευσίνος οἱ τῆς Κεκροπί-
δ[ος] ἐφηβοὶ καὶ ὁ σωφρονιστὴς αὐτῶν Ἀδαιστος [Ἀν]τι[μ]ά[χου] Ἀθμο-
νεὺς, ἐπαί[ν]εσα[ι] αὐτοὺς καὶ στεφανῶσαι ἕκαστον αὐτῶν θαλλοῦ
στεφάνῳ, ἀναγ[ρ]άψαι δὲ τὸδε τὸ ψήφισμα εἰς τὸ ἀνάθημα [ὁ ἀνα-
τι]θέα[σι]ν οἱ ἐφηβοὶ τῆς Κεκροπίδος οἱ ἐπὶ Κτησικλέους 50
ἄρχοντος.

- IV. Εὐφρόνιος εἶπεν· ἐψηφίσθαι τοῖς δημόταις, ἐπειδὴ οἱ ἐφηβοὶ
οἱ ἐπὶ Κτησικλέος ἄρχοντος ἐνγραφέντες εὐταχτοῦσιν [καὶ
ποιοῦσιν πάντα ὅσα οἱ νόμοι αὐτοῖς προστάττουσιν καὶ ὁ [σω-
φρονιστὴς ὁ ὑπὸ τοῦ δήμου χειροτονηθεὶς ἀποφαίνει αὐτοῖς 55
πειθα[ρ]χόντας καὶ ἄλλα πάντα ποιούντας φιλοτίμῳς, ἐπαί-
νεσαι αὐτοὺς καὶ στεφανῶσαι χρυσῶι στεφάνῳ ἀπὸ Π[ρ]οα[ρ]χμ-
ῶν κοσμιότητος εἴνεκα καὶ εὐταξίας, ἐπαινεῖσαι δὲ καὶ τὸν
σωφρονιστὴν αὐτῶν Ἀδαιστον Ἀντιμάχου Ἀθμονέα καὶ στεφ-
ανῶσαι χρυσῶι (στεφάνῳ) ἀπὸ Π[ρ]οα[ρ]χμῶν ὅτι καλῶς καὶ φιλοτίμῳς ἐπε- 60
μελήθη τῶν τε δημοτῶν (καὶ τῶν) ἄλλων ἀπάντων τῶν τῆς Κεκροπίδος
φυλῆς, ἐπιγράψαι δὲ τὸδε τὸ ψήφισμα ἐπὶ τὸ ἀνάθημα ὁ ἀνατι-
θέασιν οἱ ἐφηβοὶ τῆς Κεκροπίδος καὶ ὁ σωφρονιστὴς.

Ἡ φυλὴ

Ἡ βουλὴ

Ἑλευσίνιοι

Ἀθμονεῖς

Ἡ γραφὴ στοιχηθὼν ἐκτὸς ἐν τῇ ἀρχῇ τῶν ὀκτὼ τελευταίων
στίχων, οἱ δὲ στίχοι ἀνισομήκεις. Ἐν τῷ γγ' στ. Κτησικλέος, ἐν
τῷ νς' στ. πειθαρχοντας, ἐν τῷ ξ' στ. ἐξηλειφθησαν τὰ μεταξὺ
αὐτῶν καὶ Π[ρ]οα[ρ]χμματα, ἐν οἷς φαίνεται ὅτι ὁ χαράκτης εἶχε πα-
ραλείπει τὴν λέξιν στεφάνῳ. Ἐπίσης διωρθώθη τὸ κείμενον ἐν τῷ
τέλει τῆς ἐπιγραφῆς, οὗ νῦν ἀναγιγνώσκομεν Ἀθμονεῖς.

Ἐκ τῆς ἐπεξεργασίας τοῦ κάτω ἔκρου τοῦ λίθου συνάγεται, ὅτι
ἐνετέθη εἰς ἄλλον λίθον, ἴσως εἰς βαθμίδα τινὰ τοῦ ἱεροῦ τοῦ Κέ-
κροπος, τοῦ ποτε παρὰ τῇ νοτιοδυτικῇ γωνίᾳ τοῦ Ἐρεχθείου κειμέ-
νου· ὁ δὲ λίθος αὐτὸς ὀνομάζεται ἐν τοῖς στίχοις 43, 49 κ. 62
ἀνάθημα, ἀνέθεσαν δὲ αὐτὸ οἱ ἐφηβοὶ τῆς Κεκροπίδος φυλῆς καὶ
ὁ σωφρονιστὴς αὐτῶν.

Ἐνεχαράχθη ἐπ' αὐτοῦ ὁ κατὰ δήμους διαιρεθεὶς κατάλογος
τῶν ἐφήδων μετὰ τῶν τεσσάρων τιμητικῶν ψηφισμάτων ἐπὶ Κτη-
σικλέους ἄρχοντος, τοῦτέστιν ἐν ἔτει 334/3 πρ. Χρ., κατὰ τὸ
τέλος τοῦ ἔτους, πρὶν νὰ δώσῃ ὁ σωφρονιστὴς τὰς εὐθύνas. Εἶνε
δὲ ἡ ἐπιγραφὴ ἡ ἀρχαιοτέρα πασῶν τῶν εἰς τὰ ἐφηβικὰ ἀναγομέ-
νων, ἡ γὰρ μέχρι τοῦδε ἀρχαιοτέρα, περὶ ἧς πραγματεύεται ὁ
Köhler ἐν ταῖς Mitth. IV σ. 324 κ. ἐ., ἀνεγράφη ἐ. ἔτ. 305/4 πρ.

Χρ.; τριάκοντα δηλαδή περίπου ἔτη μετὰ τὴν νῦν ἐκδιδομένην, δύο δὲ ἔτη ἔτι νεώτερον ταύτης εἶνε τὸ ἐν τοῖς Sitz. d. Berl. Ak. 1888 σ. 247 ὑπ' ἀρ. 28 = Bull. de corr. h. XII σ. 148 κ. ε. ἐκδοθὲν τιμητικὸν ψήφισμα τοῦ σωφρονιστοῦ Φιλωνίδου.

Τῶν δὲ νέων πορισμάτων, ἃ παρέχει ἡμῖν ἡ ἄνω ἐπιγραφή, μνημονεύω μόνον τὰ σπουδαιότερα. Καὶ πρῶτον μὲν βλέπομεν ὅτι ἤδη ἐν τῇ ἐποχῇ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου ἡ ἐφηβεία μονοετής ἦν, προϊστάτο δὲ τῶν ἐφήβων ὡς φαίνεται ὁ σωφρονιστής, οὗ ἡ ἀρχὴ κατόπιν κατηργήθη, δεύτερον δὲ ὅτι ἐν τῷ ἔτει 334|3 οἱ ἔφηβοι τῆς Κεκροπίδος φυλῆς ἐπεμελοῦντο «τῆς φυλακῆς Ἑλευσίνος,» ταχθέντες ἐκεῖ ὑπὸ τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμου, ἐξ οὗ συνάγεται ὅτι ἡ εἰς τοὺς ἐφήβους ἐγγραφὴ εἰσέτι ὑποχρεωτικὴ ἦν. Συμφωνεῖ πρὸς τοῦτο τὸ πλῆθος τῶν ἐφήβων· οἱ γὰρ τριάκοντα ἔφηβοι ὧν τὰ ὀνόματα ἡ ὁλόκληρα ἢ ἐν μέρει σώζονται, ἀνήκουσιν μόνον εἰς ἑξὶ δῆμους μιᾶς φυλῆς, ἐνῶ κατὰ τὸν τρίτον αἰῶνα ὁ ἀριθμὸς ὁ λ ω ν τῶν ἐφήβων εἰς ἵσον περίπου ποσὸν περιωρίσθη.

Τῶν τεσσάρων ψηφισμάτων ἐπεψηφίσθη τὸ μὲν πρῶτον ὑπὸ τῆς Κεκροπίδος φυλῆς, τὸ δεύτερον ὑπὸ τῆς βουλῆς (καὶ τοῦ δήμου), τὸ τρίτον ὑπὸ τοῦ δήμου τῶν Ἑλευσινίων, τὸ τέταρτον ὑπὸ τῶν Ἀθμονέων, τῶν συνδημοτῶν δηλαδή τοῦ σωφρονιστοῦ.

»4. Δύο προσαρμύζοντα τεμάχια πλακὸς ἐκ Πεντ. μαρμ., μήκ. 0,26, πλ. 0,32, πάχ. 0,08⁴. Ἀνωθεν τῆς ἐπιγραφῆς σώζεται μικρὸν μέρος ἀναγλύφου, διακρίνεται δὲ ἱππεύς τις:

	[Θ]	ε	ο	[Ι]
	Ἐπὶ Νικοκλέους ἀρχοντος, ἐπὶ τῆς Ἀντιοχίδος ἐνδεκάτης πρυτανε[Ι]ας, ἡ Νικ[ων Θεοδώρου Πλωθεὺς ἐγραμμάτε[υ]εν, Θαρ[γλιῶνος			
5	ὀγδόει ἐπὶ δέκα, ἐνάτει κ[α] δεκά[τει τῆς πρυτανείας· ἐκκλησία κυρία· [τ]ῶν προέδρων ἐπεψήφισεν Σοφοκλῆς Πεδιέ[ω]ς Ἐρ[χιεύς καὶ συνπρόεδροι· ἔδοξεν τῷ δήμῳ, Στρατοκλῆς			
	Εὐθυδήμου Διομεεὺς εἶπεν· ἐπειδὴ			
10	ν πάντι καιρῷ ἐνδείκνυ[ται τὴν εὖνοιαν ἢ· ν ἔχων διατελεῖ περὶ τὸν δῆμον, διαμένων χερήσιμος καθότι ἂν αὐτῷ π[αραγγέλλοιτο, καὶ πρότερόν τε πολέμου γε[γνομένου ἐν τῇ χ			
	ώραι παρεῖχεν αὐτὸν τοῖς [· χρήσι			
15	μον καθότι αὐτῷ παραγγ[ε]λ εἰ			

ς] βοήθειαν τῆς χώρας, καὶ τ[.
 εἶναι αὐτὸν ἐν τῷ [.
 τῶν ἱππέων δι[.

Ὁ ἄρχων Νικοκλῆς ἤρχε κατὰ τὸ ἔτος 302|1 πρ. Χρ. Τὸ ψήφισμα εἶπεν ὁ γνωστὸς Στρατοκλῆς, ὅστις εἶπε καὶ τὰ ψηφίσματα C. I. A. II 238⁶, 240, 247, 263 — 267, 302. Ὁ ἐν τῷ ἰγ' στίχῳ μνημονευόμενος πόλεμος ὁ ἐν τῇ χώρᾳ δηλ. ἐν αὐτῇ τῇ Ἀττικῇ γενόμενος εἶναι ἀναμφιδόλως ὁ κατὰ τοῦ Κασάνδρου (κατὰ τὰ ἔτη 306 — 304, ἴδε Droysen Hell. II 2, σ. 178 κ.ε.). Τὸ ὄνομα τοῦ τιμηθέντος (στ. θ') συνίστατο ἐκ πέντε ἢ ἑξ στοιχείων.

»5. Τεμάχιον πλακὸς ἐξ Ὑμηττ. μαρμ., μήκ. καὶ πλ. 0,25, πᾶχ. 0,13^μ. Τὸ ἀριστερὸν ἄκρον σῶζεται. Ἀνεγράφη περίπου περὶ τὸ τελευταῖον τέταρτον τοῦ τετάρτου αἰῶνος π. Χρ. Ἡ κατὰ στοιχοῦς γραφὴ φαίνεται ὅτι παρημελήθη ἐν τῷ 5' στ., ὃ καὶ ἐν ἄλλαις ἐπιγραφαῖς οὐ σπανίως συμβαίνει.

. [περὶ τὸν δῆμον
 τὸν Ἀθηναίων·[εἶναι δ' αὐτὸν πρόξενον καὶ εὐε-
 ρ]γέτην τοῦ δήμο[υ τοῦ Ἀθηναίων καὶ αὐτὸν καὶ ἐ-
 κ]γόνους, καὶ εἶν[αι αὐτῶι γῆς καὶ οἰκίας ἔγκτη-
 5 σι]ν κατὰ τὸν νόμ[ον· ἀναγράφαι δὲ τότε τὸ ψήφισ-
 μα] ἐν στήλῃ λιθ[ῃ τὸν γραμματέα τὸν κατὰ π-
 ρυ]τανεῖαν καὶ σ[τ]ῆσαι ἐν Ἀκροπόλει, εἰς δὲ τὴν ἀν-
 α]γραφὴν μερίσαι [τὸν ταμίαν τοῦ δήμου — — — δρα-
 [χμᾶς ἐκ τῶν κτλ.]

»6. Τὸ ἄνω μέρος στήλης ἐκ Πεντ. μαρμ., κεκοσμημένης διὰ αετώματος, ἐν ᾧ ἄσπεις καὶ φύλλα ἀκάνθου. Μῆκ. 0,50, ὕψ. 0,26, πᾶχ. 0,19^μ. Σῶζεται μέρος τι τοῦ δεξιοῦ ἄκρου. Τοῦ δευτέρου ἢ πρώτου αἰῶνος πρ. Χρ.

Ἐπὶ τοῦ δαίνο[ς ἀρχοντος ἐπὶ] τῆς Κεκροπίδος ἐβδόμης πρυτανείας
 ἧς ὁ δαῖνα (δημοτικόν)] ἐγραμμάτευεν, Γα[μηλιῶνος
 τῆς πρυτανείας, ἐκ]κλησία κυρία ἐ[ἴν τῷ θεάτρῳ,
 [τῶν προέδρων ἐπεψήφισεν ὁ δαῖνα καὶ συμπρόεδροι, ἔδοξεν πᾶσι]
 [δήμῳι κτλ.]

»7. Τεμάχιον πλακὸς ἐκ Πεντ. μαρμ., οὗ τὸ δεξιὸν ἄκρον σώ-

ζεται. Εὐρέθη ἐντετειχισμένον ἐν τῷ ἄνω, τῷ ἀσβεστοκτίστῳ μέρει τοῦ νοτίου τείχους. Μῆκ. 0,25, πλ. 0,20, πᾶχ. 0,14^μ.

Ἡ ἐπὶ τῆς πλακῆς ἐγκεχαραγμένη ἐπιγραφή συμπληροῖ τὴν ἡδὴ ἐν ἔτει 1836 πλησίον τοῦ Ἑρεχθείου εὑρεθεῖσαν λίαν ἐνδιαφέρονσαν ἐπιγραφὴν, ἥτις ἐδημοσιεύθη ἐν τῷ C. I. A. II, ὑπ' ἀρ. 477. Τὸ σύνολον ἔχει νῦν οὕτως :

Ἐπὶ Προκλήους ἄρχοντος ἐπὶ [τῆς ἰδος ς πρυτανείας,
 ηἱ . . .] θέντης Κλεινίου Κοθωκί[δης ἐγραμμάτευεν, Μεταγειντι]ῶνος ἐνδεκά-
 ατή, ἐν]δεκάτῃ τῆς πρυτανείας. [ἐκκλησία κυρία ἐν Θ]εάτρῳ, τῷ[ν
 προέδρ]ων ἐπεψήφισεν Δημόστρ[ατος Δι]ονυσοδώρου Εὐδων-
 5 υμε]ῦς καὶ συνπρόεδροι· ἔδο[ξεν] τῇ βουλῇ καὶ τῷ δ[ί]η-
 μωι· Π]εισιάνας Τιμοθέου Ἀλαιο[ς εἴ]πεν· ἐπειδὴ πρόσοδο[ν
 ποιησά]μενοι πὸς τὴν βουλὴν οἱ πατ[έρες] τῶν παρθένων ερ. v.
 τῶν ἡργ]ασμένων τῇ Ἀθηνᾷ τὰ [ἐ]ρία τὰ [εἰς τὸν] πέπλον ἐμφανίζου-
 10 ναις παρη]χολουθηκέν[α]ι αὐτάς τοῖς ὑπ[ὸ τοῦ] δήμου ἐψήφισμέ-
 κέναι κα]τὰ τὰ προστεταγμένα ὥς ὅτι κ[ἀλλισ]τα καὶ εὐσχημονέ-
 στατα, κ]ατεσκευακέναι δὲ αὐτάς [ἐκ τῶν ἰ]δίων καὶ φιλό[ν] ἄ-
 ργυρᾶ]ν ἀπὸ δραχμῶν ἑκατὸν ἦν καὶ [αἰτεῖ]σθαι ἀναθεῖν[αι τῇ
 Ἀθηνᾷ ὑπὸ]μνημα τῆς ἑαυτ[ῶν] πρ[ὸς τὴν θεὸν] εὐσεβείας καὶ φιλο-
 15 τιμίας τῆς εἰς τὴν [βου]λὴν καὶ τὸν δῆμον κτλ.

Ἐν τῷ τέλει τοῦ ς' στίχου ἐξηλείφθησαν γράμματα τέσσαρα.

Ἡ ἐπιγραφὴ ἀνεγράφη ἐν τῇ στήλῃ κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Köhler ἐν ταῖς Mitth. VIII σ. 62 προταθεῖσαν συμπλήρωσιν τοῦ ὀνόματος τοῦ ἄρχοντος ἐν ἔτει 97|7 π. Χρ., ἐν ᾧ ἑωρτάζοντο τὰ μεγάλα Παναθήναια. Διὰ τῆς λέξεως «παρθένοι» ὑποδηλοῦνται αἱ καλούμεναι ἐργαστῖναι, περὶ ὧν διαλαμβάνει ἐκτενέστερον ὁ Köhler ἐ. ἄ. σ. 65 κ. ἔ., ἐξηγῶν τὴν ἐν τῷ κυριωτέρῳ μέρει ταῖς αὐταῖς λέξεσιν συνταχθεῖσαν σχεδὸν σύγχρονον ἐπιγραφὴν τοῦ Petworth-House.

Ἐκ τοῦ νέου τεμαχίου συνάγεται ὅτι καὶ ἐν τῷ στ. ιδ' τῆς νῦν ἐν Ἀγγλίᾳ εὑρισκομένης ἐπιγραφῆς γεγραμμένον ἦν «πεπομπευκέναι,» ἐπιβεβαιούται δὲ ὅτι ὁ Köhler ἠυστόχησε τοῦ ὁρθοῦ, ἀναπληρῶν ἐν τῷ ιβ' στ. «τὰ ἔρια τὰ εἰς τὸν πέπλον.»

»8. Δύο λεπτά τεμάχια ἀκριβῶς προσαρμόζοντα, ἀποσπάσματα βάσεώς τινος ἐκ Πεντ. μαρμ. Ἡ ἐπιγραφὴ ἀνεγράφη ἐπὶ λειανθέντος τινὸς μέρους τῆς ἔμπροσθεν ἐπιφανείας τοῦ λίθου. Τὰ στοιχεῖα Α, Μ καὶ Ν ἀρχαϊκά. Μῆκ. τῶν δύο συγκεκολλημένων τεμαχίων 0,60, πλάτ. τοῦ μεζονος 0,23, τοῦ μικροτέρου 0,17^μ.

Σμ]ικύθη μάνε[θηκεν
 'Αθ]ηναίη: τὸ [δ' ἀγαλμα,
 — υ υ] νη υ υ — υ
 ὑπέρ [π]αίδων
 κ]αὶ ἐαυτ[ῆς.

= Υ Φ Ρ Ω
 Η Σ Ε /

Ε]ὐφρω[ν Πάριος ἐπο-
 ἶησεν

Τῶν δύο τελευταίων στίχων παραθέτομεν πανομοιότυπον.

Ἐν τῷ τρίτῳ στίχῳ διακρίνεται μετὰ τὸ νη μικρὸν λείψανον τρίτου στοιχείου, ἴσως ἐνὸς Μ (ἢ Α ἢ Δ). Ὁ τεχνίτης ἀπαντᾷ καὶ ἐν τῇ παρὰ τῇ Ἑστιωνείᾳ εὐρεθείσῃ βάσει τοῦ Πύθωνος τοῦ Ἀβδηρίτου, ἧς ἡ ἐπιγραφή (Löwy Inscr. gr. B. ἀρ. 48) καταλήγει ὡς ἔπεται «Εὐφρων ἐξεποίησ' οὐκ ἄδαῃς Πάριος.» Καὶ αὕτη ἡ ἐπιγραφή, σύγχρονος τῇ νῦν δημοσιευμένῃ, εἶνε γεγραμμένη ἐν ἰωνικῇ διαλέκτῳ. Τρίτην δὲ βάσιν φέρουσιν τὴν ὑπογραφὴν τοῦ αὐτοῦ τεχνίτου θὰ δημοσιεύσωμεν ἐν προσεχεῖ τινι φυλλαδίῳ.

»9. Κίων ἐκ Πεντ. μαρμ. ἄνευ ῥαβδώσεων, μῆκ. 1,84, διαμ. ἄνω 0,27, κάτω 0,31^μ. Ἐν τῇ ἄνω ἐπιφανείᾳ μικρὸν κυκλοτερεὲς κοίλωμα, ἡ ἐπιγραφή ἐγκεχαραγμένη περὶ τὸ ἄνω ἄκρον.

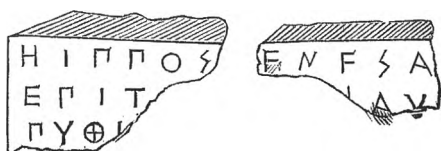
Ἐμπεδία δεκάτεν ἀνέθεκεν [τῆ]: Ἀθ[εν]αῖαι.

»10. Τὸ κάτω μέρος κίονος ἐκ λευκοῦ μαρμ., φέρον τὴν ἐπιγραφὴν παρχεν, συμπληροῦται δὲ διὰ ταύτης ἡ ἐν τῷ Δελτίῳ τοῦ ἔτους 1888 σ. 82 δημοσιευθεῖσα ἐπιγραφή ὡς ἐξῆς·

Πόθις ἐποίησεν
 Ἐπιτέλες ἀνέθεκεν : ἀπαρχὴν
 Ἀθηναῖαι.

Μῆκος τοῦ κίονος 1,64, διαμ. 0,25—0,30^μ.

»11. Τὸν αὐτὸν τεχνίτην καὶ τὸν αὐτὸν τοῦ τὸ προηγούμενον μνημεῖον ἀναθέσαντος ἀναφέρει ἡ ἐξῆς ἐν πανομοιότυπῳ ἐπομένῃ ἐπιγραφῇ, ἣν συνέθεσα ἐκ δύο τεμαχίων Πεντελησίου μαρμάρου. Τὸ μὲν μεῖζον τεμάχιον ἔχει μῆκ. 0,24, πλ. 0,39, τὸ δὲ μικρότερον μῆκ. 0,21, πλ. 0,17^μ.

Ηίπποσ[θ]ένες ἀνέθεκεν Ἡό
Ἐπιτ[έλος Γλ]αυ[κόπιδι
Πύθ]ις ἐποίησεν.

»12. Μεγάλη βάσις ἐκ Πεντελησίου μαρμάρου, συνισταμένη ἐκ δύο πλακῶν, ὧν ἡ (νῦν εἰς δύο τεμάχια κεχωρισμένη) ἔμπροσθεν τεθειμένη φέρει τὴν ἐπιγραφὴν. Μῆκ. τοῦ συνόλου 2,06, πλ. 1,28, ὕψ. 0,29^μ. Ἐν τῇ ἄνω ἐπιφανείᾳ κοίλωμά τι ἀβαθές, μῆκ. 1,50, πλ. 0,73, βάθ. 0,013^μ. Φαίνεται δὲ ὅτι τοῦτο τὸ κοίλωμα ἐχρησίμευεν ἵνα ἐνθεθῇ ἐπὶ τῶν δύο κατωτέρων πλακῶν, αἵτινες συνεδέθησαν διὰ σιδηρῶν ἐχμάτων, ἑτέρα πλᾶξ μονοκόμματος, ἐφ' ἧς ἵστατο τὸ ἀνάθημα, πιθανῶς ἄγαλμά τι φυσικοῦ μεγέθους. Ὑψ. τῶν γραμμάτων 0,055^μ.

Διοκ[λείδης] ἀνέθεκεν
Ἡὸ Διοκλ[εύς] τάθENAΙAΙ.

»13. Ἐπισυνάπτω τῇ προηγουμένη τεμάχιον ὁμοίας καὶ συγχρόνου ἐπιγραφῆς ἐπίσης βάσεώς τινος ἐκ Πεντελησίου μαρμάρου. Ὑψ. τῶν γραμμάτων 0,04^μ. Μῆκ. τοῦ τεμαχίου 0,26^μ. Σώζονται μέρη τοῦ ἄνω καὶ τοῦ ἀριστεροῦ ἄκρου τοῦ λίθου.

Διοκλ[εύς] ἢ Διοκλ[εῖδης]
ἀνέθεκεν τάθENAΙAΙ.

»14. Μικρὰ βάσις ἐκ Πεντελησίου μαρμάρου, ἧς τὸ παρεπόμενον πανομοιότυπον παριστᾷ τὸ ἄνω μέρος. Ἐπὶ τῆς ἄνω ἐπιφανείας κατεσκευάσθη ἀβαθές ἐπίμηκες κοίλωμα, προωρισμένον νὰ ὑποδεχθῇ χαλκοῦν βαθρίδιον ἀγαλματίου τῆς Ἀθηνᾶς. Ἡ ἐπιγραφὴ ἐνεχαράχθη ὡς φαίνεται ἐπὶ δύο μόνον συνεχῶν πλευρῶν τῆς βά-

σεως, μὴ συνεπιλαμβανομένης καὶ τῆς συνεχοῦς τρίτης. Ἡ βάσις ἔχει μῆκ. 0,123, πλ. 0,105, ὕψ. 0,185, τὸ δὲ μνημονευθὲν κοίλωμα μῆκ. 0,10, πλ. 0,045^μ.

Ἰων; ἀν[έθε]λ[ε]ν

Ἡ ὁ Σοφρον(ι)σκο

Ἡ χρῆσις τοῦ Σ ἐξηγείται ἴσως διὰ τῆς ὑποθέσεως ὅτι ὁ χαράκτης ἐφήρμοσε ὅχι τοὺς ἐν τοῖς δημοσίοις ἐγγράφοις ἐπικρατοῦντας κανόνας ἀλλὰ τὴν παρὰ τοῖς ιδιώταις ἐν κοινῇ χρήσει οὖσαν γραφὴν.

»15. Βάσις ἐξ Ὑμηττ. μαρμ., μῆκ. 0,64, πλ. 0,47, ὕψ. 0,37^μ. Ἐν τῇ ἄνω ἐπιφανείᾳ τετράγωνον κοίλωμα μῆκ. 0,29, πλ. 0,23, βάθους 0,07^μ. Τὸ ἄνω μέρος τῆς ἔμπροσθεν πλευρᾶς, ἐφ' ἧς ἡ ἐπιγραφὴ, εἶνε συντετριμμένον.

Πανδ[ι]ο[ν]ίδος πρυτάνεις ἀνέθεσαν οἱ ἐπὶ

ἀ[ρχο]ντος [στεφανωθέντες ὑπὸ τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμου

ἀ[ρετῆς] ἕνεκα καὶ δικαιοσύνης.

Παιανίης·]	[Μυρρινούσιοι·]	[δημοτικὸν]
Α ου ος Ε ν[.] ιο(;)υ		
. π[.]ου	Πολυκλῆς Θρασυμάχ[ου]	Ἰοφῶν Α[.]ύσιδος
. δης ιλίδου	Χαρῖνος Χαρῖτου	Ἀντιφῶν Πυθέου
. [σί]ας Διοφάνους	Λυσίμαχος Λυσιμένους	Τεῖσαμενὸς Πυθιονίκου
Θουκλῆς [Θ]εογένους	Αἰσχυλίδης Ἀριστάρχου	Σώφιλος Στεφάνου
Χαιρέστρατος Χα[ιρ]εστράτο	Ἀγγελειῆς	Δ[.]όκ[ιμ]ος Ἰσοδήμου
Ἐκφαντος Ἀγνοθέ[υ]	Εὐφράνωρ Εὐφραίου	Ἀ[.]ριστοκλῆς Ἰεροκλέους
Ἐρμογένης Ἐπιζήλου	Προκλείδης Μενεκράτους	Ἀρ[.] . . . [ος] Ἀρεσίου
Φιλοχάρης Φιλοκύδους	Πε ν	Ἀδροκύδης Φιλάγρου
Χάρης Χαριταίου	Υ σ	Διοκλῆς Δίωνος
Αὐτοκράτης Αἰσχίνου	Μ σ ς Καλλιτ[έ]ους;	
	Διόδοτος Διογένους	Π[.]ροβαλίσιοι·
᾽Ωαιῆς·	Πρασιῆς·	Στέφανος Δημύλου
᾽Αντιφάνης Ἀριστοφάνους	Εὐδῆμος	Καλλικλῆς Φρύωνος
Εὐτόλεμος Μακαρέως	Εὐσθένης Ἐλπωνος	Ἐνδῆμος Εὐδημίδου
Εὐθόινος Φιλαρχίδου	Ἀβρώνιος· Ἀριστοκλέους	Τολμαῖος Εὐθυειδίου

Κλεάριτος Φιλαρχίδου	Στεριτῆς	Θεογένης Ἀλίου
Κονθολίδαι·	Ἡφαιστόδωρος Ἀριζήλου	
Δημόφιλος Δημονίκου	Θεόδοτος Πausανίου	
	Μελησίας Ἀριστοτέλους	

Γραμματεὺς τῆς βουλῆς [κ]αὶ τοῦ δήμου Δῶρος Σμικύθου Μελιτεὺς.

Ἐπὶ τῆς πρὸς ἀριστερὰ τῆς ἔμπροσθεν κειμένης πλευρᾶς τοῦ λίθου ἐνεχάραξέ τις ἀδεξίως « ὁ δῆμος ».

Οἱ τρεῖς πρῶτοι στίχοι, ὧν ὀλίγα τινὰ στοιχεῖα σώζονται, ἦσαν μείζονσι γράμμασι γεγραμμένοι ἢ τὰ ὀνόματα. Ἡ γραφὴ τῆς καταλήξεως τῆς γενικῆς εἰς ο ἂντι εἰς ου ἀπαντᾷ μόνον ἐν τῷ « Χαιρέστρατος Χαιρεστράτο, » γνωστὸν δὲ ὅτι τοῦτο ἀπαντᾷ ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς ἐνίοτε καὶ κατὰ τὸ πρῶτον τρίτον τοῦ τρίτου αἰῶνος πρ. Χρ., ἡ δὲ νῦν δημοσιευμένη ἐπιγραφὴ ἐνεχάραχθη πιθανῶς κατὰ τὸ τέλος τοῦ τετάρτου.

Τὰ ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ πρώτου καὶ τοῦ δευτέρου τρίτου τοῦ καταλόγου τῶν ὀνομάτων δημοτικὰ « Παιανιῆς » καὶ « Μυρρινούσιου » παρέλαβον ἐκ τῶν ἐπιγραφῶν C. I. A. II 865 καὶ 873, ἐν δὲ τῇ ἀρχῇ τῆς τρίτης σειρᾶς πρέπει νὰ συμπληρωθῇ, ὡς ἀποδεικνύει τὸ πλῆθος τῶν πρυτάνεων, τὸ δημοτικὸν μεγάλου τινὸς ἐκ τῶν λοιπῶν δῆμων τῆς Πανδιονίδος, φερ' εἰπεῖν Κυδαθηναίης.

» 16. Βάσις ἐκ Πεντ. μαρμ., συντεθεῖσα ἐκ μεγάλου τινὸς καὶ πολλῶν μικρῶν τεμαχίων. Εὐρέθη ἐντετειχισμένη ἐν ἀντηρίδι τινὶ νεωτέρου οἰκοδομήματος, κειμένου νοτιοδυτικῶς τοῦ Παρθενῶνος. Ὑψος 0,73, πλ. 0,58, πᾶχ. 0,46^μ.

Ἡ[λίου ἱέρεια]ν Α
 . ου καὶ Ο(;) . . . ρατ
 Ε[ὐφρ[ο]σ]ύνου εἰ
 . Ἰων Ἀπολλώνιος [Ἀφρο-
 5 δει]σίου Ἀχαρνέ[υ]ς τὴν
 ἑαυ[τοῦ] μητέρα κατὰ ὑ[πο-
 μνημ]ατισμὸν τῆς ἐξ Ἀρεί[ου]
 Π[ά]γου βουλῆς, ἀρετῆς ἐνε[κα]
 καὶ [ε]ὐσεβείας.

Συνάγεται ἐκ τῆς ἐν τῷ C. I. A. III ἀρ. 1111 ἐπιγραφῆς ὅτι Ἀπολλώνιος Ἀφροδισίου Ἀχαρνέυς κοσμητῆς ἦν ἐν ἔτει τινὶ μεταξὺ 129 καὶ 138 μ. Χρ. — Σπανίως μνημονεύεται ἡ θρησκεία

τοῦ Ἑλλίου ἐν ταῖς ἀττικαῖς ἐπιγραφαῖς. Τούτων ἡ ἐν τῷ C. I. A. III ὑπ' ἀρ. 202 ἐπιγραφὴ ἐνεχαράχθη ἐπὶ βωμίσκου τινός· διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 313 μνησθέντος, ὅτι ἡ ἱέρεια τοῦ Ἑλλίου ἐδώλιον κατεῖχεν ἐν τῷ Διονυσιακῷ θεάτρῳ· τρίτης δὲ τινος ἐπιγραφῆς, τῆς ὑπ' ἀρ. 126, ἡ συμπλήρωσις πολλὴ ἀπέχει τοῦ νὰ εἶναι ἀναμφίβολος· πασῶν δ' ἀρχαιοτέρα εἶναι ἡ νῦν δημοσιευμένη.

Ἐν τοῖς στ. γ' καὶ δ' συμπληροῦται τὸ κενὸν διὰ τῶν λέξεων «ἐκ τῶν ἰδίων,» ἴσως δὲ πρέπει νὰ τεθῇ ἐκεῖ δημοτικόν τι.

»17. Βάσις ἐκ φαίου μαρμάρου, ὕψ. 0,75, μήκ. 0,54, πλάχ. 0,50^μ.

Ἡ πόλις ἡ Ἀσκαλ-
νειῶν καὶ Λούκιοι
Αἰμίλιοι Κᾶρος καὶ
οἱ τούτου υἱοὶ Ἀπολλ-
5 λωνίδης καὶ Οὐειβι-
ανός Ζηνόδωρος
τὴν πόλιν τὴν
Ἀθηναίων
ἐπὶ ἱερείας τῆς
10 Ἀθηνᾶς Ἀθηνίου

Ἡ ἐν τῷ τελευταίῳ στίχῳ ἀναφερομένη ἱέρεια Ἀθηναίων ἀπαν-
τᾷ καὶ ἐν τῇ ὁμοίᾳ βάσει τῇ ὑπὸ τῆς πόλεως τῶν Γυθεατῶν ἀνε-
γερθείσῃ, ἥτις νῦν παρὰ τοῖς Προπυλαίοις ἴσταται. Συνάγεται δ' ἐξ
αὐτῆς ὅτι Ἀθηναίων σύγχρονος ἦν τῷ Ἀττικῷ τῷ πατρὶ τοῦ Ἡ-
ρώδου, ἔζησε δηλαδὴ κατὰ τὸ πρῶτον ἡμισυ τοῦ δευτέρου μ. Χρ.
αἰῶνος. Πρβ. Dittenberger Herm. XIII σ. 76, 85, C. I. A. III 61
καὶ Add. σ. 499.

»18. Τεμάχιον βάσεως ἐξ Ὑμηττ. μαρμ., μήκ. 0,27^μ, εὑρεθὲν
ἐντετεχισμένον ἐν ἀντηρίδι τινὶ πρὸς τῷ νοτίῳ τείχει, τοῦ δευτέ-
ρου περιπόου αἰῶνος μ. Χρ.

. . . . α Ποσειδῶν
· ἀνιον Παιανίεα
ου Ἀτερνίου Ἀβρωνος
Ἐρεχθέως
·

Ἄλλο μέλος τοῦ γένους τῶν Ἀτερνίων C. I. A. III 878.
Γνωστὸν δ' εἶναι ὅτι τὸ ὄνομα Ἀβρων κοινὸν ἦν ἐν τῷ γένει τῶν

Ἐτεοβοῦταδῶν, ὅπερ τὴν ἱερωσύνην τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τοῦ Ἑρεχ-
θέως εἶχεν.

»19. Τεμάχιον βάσεως κεκυρτωμένης ἐξ Ὑμηττ. μαρμ., ἥτις
συνίστατο ἐκ δύο τοῦλάχιστον λίθων, ὧν σώζεται ὁ πρὸς ἀριστερὰ
τεθειμένος, μῆκ. 0,30, πλ. 0,21, ὕψ. 0,20^μ, τοῦ δευτέρου περιπου
αἰῶνος μ. Χρ.

Ἡ βουλὴ ἡ ἐξ Ἀρε[ίου Πάγου
καὶ ὁ δῆμος
Κεθηγίλλαν Κε[θηγίλλου
θυγατέρα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Εἰσαγωγὴ ἀρχαίων ἐν τοῖς μουσείοις

1. Ἐθνικὸν Μουσεῖον

Κατὰ τὸν μῆνα Ἰανουάριον εἰσῆχθησαν εἰς τὸ Ἐθνικὸν Μουσεῖον,
κατ' ἔκθεσιν τοῦ ἐν αὐτῷ ἐφόρου Β. Σ τ ά η, τὰ ἐξῆς ἀρχαῖα :

1. Ἀγαλμάτιον ἐκ λευκοῦ μαρμάρου ὕψους 0,37. Παριστᾷ
παῖδα, τὸν Τελεσφόρον, κεκαλυμμένον δι' ἐνδύματος ἀπὸ τῆς κε-
φαλῆς μέχρι τῶν ποδῶν, τοῦ προσώπου μόνον γυμνοῦ μένοντος.
Τὸ ἐνδυμα τοῦτο εἶναι τὸ σύνηθες τοῦ Τελεσφόρου, ἀπολήγον εἰς
ὀξύ, ἐν εἶδει κουκούλας, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. Αἱ χεῖρες ὑπὸ τὸ ἐν-
δυμα προέχουσι μικρὸν ὥσεὶ ἀνέχουσαι τοῦτο. Τὸ ἀγαλμάτιον
ἵσταται ἐπὶ συμφυοῦς βάσεως τετραγώνου. Ἡ ἐργασία του εἶναι
ἀρκετὰ ἐπιμελής, ἑλληνικῶν χρόνων. Εὐρέθη ἐν ταῖς ἐν Μαντι-
νείᾳ (Δελτίον 1888 σ. 220 ἀρ. 4) ἀνασκαφαῖς. [Εὐρετ. Γεν. Ἐ-
φορείας 884].

2. Ἐν ἀργυροῦν καὶ 72 χαλκᾷ νομίσματα κατιωμένα διαφό-
ρων πόλεων, εὐρεθέντα ἐν ταῖς αὐταῖς ἀνασκαφαῖς ἐν Μαντινείᾳ.
[Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. 885].

3. Δύο νομίσματα ἀργυρᾷ καὶ ὀκτὼ χαλκᾷ πόλεων Θεσσαλι-
κῶν καὶ ἄλλων. Ἀπεστάλησαν ἐκ Τρικάλων ὑπὸ τοῦ Γυμνασιάρ-
χου Τρ. Κούση. [Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. 886].

4—6. Τὰ ἐξῆς ὑπ' ἀρ. 4—6 ἀρχαῖα ἀγορασθέντα παρὰ Β. Νοστράκη ἀντὶ δρ. 120, εὑρεθέντα κατὰ τὴν μαρτυρίαν αὐτοῦ ἐν Ἑλατείᾳ, ἦτοι : 4) Προσωπὶς πηλίνη μετὰ μέρους τοῦ στήθους· παριστᾷ ἄνδρα πωγωνοφόρον φέροντα κυλινδρικήν στεφάνην ἐπὶ τῆς κόμης. Διὰ τῆς κατὰ τὸν ἀγκῶνα κεκαμμένης δεξιᾶς κρατεῖ ἀγγεῖον πρὸ τοῦ στήθους· ἐν δὲ τῇ ὀξύτερον κεκαμμένῃ ἀριστερᾷ φέρει ἄνθος (ὠόν;) ἐπιδεικτικῶς διὰ τῶν δύο δακτύλων. Ἱμάτιον δὲ περὶ τὴν ὄσφυν στρεφόμενον καὶ καταλαΐπον τὸ στήθος γυμνὸν διπλοῦται κατὰ τὸν ἀριστερὸν βραχίονα. Ἐπὶ τοῦ προσώπου ἔχνη ἐρυθροῦ χρώματος. Ὑψος· ἔχει ἢ προσωπὶς αὕτη ἢ ὀρθότερον ἢ προτομὴ 0,43 καὶ πλάτος (τοῦ κάτω μέρους) 0,33. Τέχνη ἐπιμελής. — 5) Ὁμοία περίπου προσωπὶς ἐλάσσων, καλλιτέρας ὅμως τέχνης (ὑψ. 0,25), σὺν τῇ διαφορᾷ, ὅτι τὸ ἄνθος κρατεῖ ἢ δεξιᾷ χεῖρ, ἀντὶ τῆς ἀριστερᾶς, ἥτις τεθραυσμένη οὖσα ἄγνωστον τί ἐκράτει, πιθανῶς ὅμως καὶ αὕτη ἀγγεῖον. — 6) Εἰδώλιον πῆλινον γυναικὸς καθημένης ἐπὶ θρόνου ὑψηλοῦ μετὰ ὑποποδίου. Ἡ μορφή εἶναι τῶν ξοανοειδῶν, φέρει δὲ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς πόλον. Αἱ χεῖρες ἐξέχουσι τοῦ σώματος ἄμορφοι, ὥσπερ δύο ξύλα, φέρει δὲ ἐκάστη ἀνὰ ἓνα καρπὸν (μῆλον). Τὸ σχῆμα τοῦ θρόνου εἶναι οὐχὶ κοινόν, ὁμοιάζον τοῖς ἐν τοῖς θεάτροις ἐδωλίοις (ὑψ. 0,17). [Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. 887 — 889].

7. Ἀγαλμα γυναικὸς ῥωμαϊκῆς τέχνης ἐκ λευκοῦ λίθου, σωζόμενον μέχρι γονάτων. Ἐνδεδυμένον εἶναι ποδῆρην χιτῶνα καὶ ἱμάτιον ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, ἀπολήγον εἰς κροσσούς καὶ πίπτον ἐκατέρωθεν ἐπὶ τῶν ὤμων· τὰ ἄκρα αὐτοῦ εἰσὶ δεδεμένα ἔμπροσθεν τοῦ στήθους, ἀποτελοῦντα οὕτω εἶδος ζώνης. Ἡ κόμη κατὰ τὸ μέσον κεχωρισμένη καταπίπτει ἐκατέρωθεν τῶν κροτάφων εἰς μικροὺς πλοκάμους. Τὸ πρόσωπον εἶνε ἐφθαρμένον, ἰδίως κατὰ τὴν ῥίνα, ἐκφράζει δὲ ῥεμβασμόν· οἱ ὀφθαλμοὶ ἀτενίζουσι πρὸς τὰ ἄνω. Ἑλλείπουσιν αἱ χεῖρες ἀπὸ τῶν ἀγκῶνων. Ἠγοράσθη παρὰ Δ. Μπέλλου ἀντὶ δρ. 120 καὶ εὑρέθη κατὰ τὴν μαρτυρίαν αὐτοῦ ἐν Λακωνίᾳ. Ὑψ. 1,07. [Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. 890].

8. Ἀγαλμάτιον χαλκοῦν (ὑψ. 0,09) παριστῶν ἔφηβον γυμνὸν στηριζόμενον ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ποδός, τὸν ἀριστερὸν μικρὸν προτεταμένον ἔχοντα. Ἐπὶ τῆς κατὰ τὸν ἀγκῶνα κεκαμμένης δεξιᾶς κρα-

τεῖ ἀλέκτορα. Τὴν κόμην ἔχει κατ' ἀρχαῖκόν μᾶλλον τρόπον περὶ τὸ μέτωπον διατεταγμένην καὶ δεδεμένην. Διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς ἐκράτει ἀντικείμενόν τι τεθραυσμένον νῦν. Τέχνη ἀμελής. Ὑπὸ τοὺς πόδας σώζονται τὰ ἔμβολα, δι' ὧν ἐστηρίζετο ἐπὶ τῆς ἀπολεσθείσης βάσεως. Κατεσχέθη παρὰ τῷ Ἰ. Π. Λάμπρῳ καὶ εὐρέθη ἐν Μεγαλουπόλει κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ πωλήσαντος αὐτό. [Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. 891].

2. Συλλογὴ Θηβῶν

Ἐξ Ἀκραϊφνίου ἐκομίσθη εἰς Θήβας καὶ κατετέθη ἐν τῇ ἐκείᾳ Συλλογῇ ἡ ἐνεπιγράφος πλάξ, ἐφ' ἧς ὁ λόγος τοῦ Νέρωνος. (Ἰδ. Δελτίον 1888 σ. 192 κ. ἐ. ἀρ. 7).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΕΡΓΑΣΙΑΙ ΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

1. **Ἔργασίαι ἐν τῇ Ἀκροπόλει :** Ἐν τῇ Ἀκροπόλει γίνονται ἐργασίαι πρὸς διάκρισιν καὶ προσήκουσαν τοποθέτησιν τῶν τῇδε κακῆϊσε κειμένων λίθων. Ἀποχωρίζονται δηλ. οἱ εἰς τὰ διάφορα οἰκοδομήματα (Παρθενῶνα, Προπύλαια κτλ.) ἀνήκοντες λίθοι καὶ τοποθετοῦνται καταλλήλως παρὰ τὸ οἰκοδόμημα, εἰς ὃ ἀνήκουσι, ἀπομακρυνομένων τῶν εἰς αὐτὸ μὴ ἀνηκόντων. Ἔτι δὲ ἐξακολουθεῖ ὁ ἐπίχωσις τοῦ διὰ τῶν ἀνασκαφῶν ἀποκαλυπτομένου βράχου, καὶ ἡ κατεδάφισις τῶν μεταγενεστέρων νεωτέρων τειχῶν, τῶν καλυπτόντων μέρος τοῦ ἀρχαίου τείχους τοῦ περιβάλου τῆς Ἀκροπόλεως καὶ τῶν κατὰ τὴν ἄνοδον εἰς τὴν Ἀκρόπολιν.

2. **Κατάταξις Μουσείου Ἀκροπόλεως :** Ἐξακολουθοῦσιν οἱ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Γενικοῦ Ἐφόρου γινόμεναι ἐργασίαι ἐν τῷ Μουσείῳ τῆς Ἀκροπόλεως πρὸς τοποθέτησιν καὶ κατάταξιν τῶν ἀγαλμάτων καὶ λοιπῶν ἀρχαίων.

3. **Στερεώσεις τῶν ἐν τοῖς ἀγάλμασι χρωμάτων :** Ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ὑφηγητοῦ τῆς Χημείας *Οθ. Ρουσοπούλου, προσληφθέντος ἐν τοῖς Μουσείοις κατὰ πρότασιν τοῦ Γενικοῦ Ἐφόρου, ἤρξαντο ἐργασίαι πρὸς στερεοποίησιν τῶν ἐν τοῖς λιθίνοις ἀγάλμασι τοῦ Μουσείου τῆς Ἀκροπόλεως σωζομένων χρωμάτων. Πρὸς τοῦτο γίνεται χρῆσις τῆς ἐν τῷ Δελτίῳ τοῦ λήξαντος ἔτους, ἐν σελ. 232, μνημονευομένης ὑδροῦάλου. Ἐγένοντο δὲ καὶ τινες ἐργασίαι πρὸς ἐκκαθάρισιν τῶν χαλκῶν.

4. **Ἐργασίαι ἐν τῷ Ἐθν. Μουσείῳ :** Ἡ οἰκοδομὴ τῆς ἀνατολικῆς πλευρᾶς τοῦ Μουσείου σχεδὸν ἐπερατώθη, καὶ ἔτι ἡ τῆς κεντρικῆς πλευρᾶς δραστηρίως δὲ βαίνουσιν αἱ ἐργασίαι πρὸς οἰκοδομὴν τῆς κυρίας προσόψεως.

5. **Ἴδρυσις Συλλογῆς μικροτεχνημάτων :** Ἐξαιρουμένων αἱ πρὸς ἱδρυσιν Ἀρχαιοφυλακείου (Antiquarium) ἥτοι Συλλογῆς ἀγγείων, εἰδωλίων καὶ λοιπῶν μικροτεχνημάτων, ἐν τῷ Ἐθν. Μουσείῳ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Γενικοῦ Ἐφόρου καὶ τοῦ ἐν τῷ Μουσείῳ τούτῳ Ἐφόρου Β. Στᾶν γινόμεναι ἐργασίαι.

6. **Κατάσχεσις ἀρχαίων :** Ὑπὸ τῆς Ἀστυνομίας κατεσχέθη παρὰ τῷ Ι. Λάμπρῳ χαλκοῦν ἀγαλμάτιον νεανίου προερχόμενον ἐκ Μεγαλοπόλεως (ἰδ. σ. 22 ἀρ. 8).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΑ ΕΥΡΗΜΑΤΑ

1. Η ΝΕΑ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΣΑΜΙΩΝ ΕΠΙΓΡΑΦΗ

Δημοσιεύομεν ἐνταῦθα τὰ περὶ τῶν Σαμίων ψηφίσματα, ὧν ἡ εὑρεσις ἀνηγγέλθη ἐγκαίρως ἐν τῷ Δελτίῳ τούτῳ (1888 σ. 123 κ. ἐ.), φωτοτυπικὴ δὲ εἰκὼν τοῦ ἀναγλύφου καὶ τοῦ ἄνω μέρους τῆς ἐπιγραφῆς θὰ ἐκδοθῇ προσεχῶς. Τὰ δύο τελευταῖα τῶν τριῶν ψηφισμάτων, ἐξ ὧν συνέθεσα τὴν ἐν λόγῳ ἐπιγραφὴν, εἶνε ἤδη γνωστά· εὑρέθησαν ταῦτα κατὰ τὸ ἔτος 1876 ἐπὶ τῆς νοτίας κλιτύος

τῆς Ἀκροπόλεως μεταξὺ τῶν δύο θεάτρων, ἐξεδόθησαν δὲ ὑπὸ Στ. Κουμανούδη ἐν τῷ Ἀθηναίῳ V σ. 92 κ. ἐ., τοῦ Köhler ἐν τῷ C. I. A. II ὑπ' ἀρ. 1⁶ καὶ τοῦ Dittlenberger ἐν τῇ «Συλλογῇ» ὑπ' ἀρ. 48. Τὸ δὲ πρῶτον, τὸ καὶ πολὺ σπουδαιότερον ψήφισμα, ὃ νῦν τὸ πρῶτον μετὰ τῶν δύο ἄλλων συγκολληθὲν ἐκδίδομεν, εὑρέθη ὡς ἐρρήθη ἐν τῷ Δελτίῳ (ἴδ. ἀνωτέρω) κατὰ τὸν Ἰούνιον τοῦ παρελθόντος ἔτους πρὸς νότον τοῦ Παρθενῶνος εἰς ὀλίγων μόνον ἐκατοστομέτρων βάθος. Οὐδόλως δὲ ἀμφίβολον ὅτι τὰ μεταξὺ τῶν θεάτρων εὑρέθηεντα δύο τεμάχια τῆς πλακῆς μετεκομίσθησαν ἢ ἐρρίφθησαν ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως εἰς τὸν ἐν ᾧ εὑρέθησαν τόπον, διότι τὰ τρία τεμάχια προσαρμύζουσιν ἀκριβέστατα, ἐκ δὲ τοῦ λθ' στίχου τῆς ἐπιγραφῆς αὐτῆς συνάγεται ὅτι ἡ στήλη κατετέθη ἐς πόλιν'.

Τὰ εἰσέτι ἐλλείποντα τεμάχια μάτην ἐζήτησα μεταξὺ τῶν ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως καὶ τῆς κλιτύος αὐτῆς ἐπιγραφῶν, δι' ὃ δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ ἀναβάλωμεν ἐπὶ πλέον τὴν δημοσίευσιν τοῦ συνόλου, ὥς περ νῦν ἔχει.

Ἡ νῦν μετὰ τὴν συγκόλλησιν ἐν τῷ Μουσείῳ τῆς Ἀκροπόλεως κατατεθεῖσα ἐκ Πεντελησίου μαρμάρου στήλη ἔχει ὕψος 1,60, πλάτος 0,135, τὸ πλαίσιον τοῦ ἀναγλύφου ὕψ. 0,39, πλ. 0,43, τὸ ἐνεπίγραφον μέρος πλάτος ἄνω μὲν 0,52, κάτω δὲ εἶχε περίπου 0,55⁴.

Ἡ ἐπιγραφὴ ἔχει οὕτως·

Κηφισοφῶν Παιανιεὺς

ἐγραμμάτευσ.

Σαμίους ὅσοι μετὰ τὸ δῆμον τῷ Ἀθηναίῳ
ὠν ἐγένοντο.

I.

- 5 Ἐδοξεν τῇ βολῇ καὶ τῷ δήμῳ, Κεκροπίς ἐπρυτάνευσ, Πολύμνις Εὐωνυμεὺς ἐγραμμάτευσ, Ἀλεξίας ἤρχε, Νικοφῶν Ἀθμονεὺς ἐπεστάτει, γνώμη Κλεοσόφου καὶ συνπρυτάνων· ἐπαινέσαι τοῖς πρέσβεσι τοῖς Σαμίους τοῖς τε προτέροις ἤμοσι καὶ τοῖς νῦν καὶ τῇ βολῇ καὶ τοῖς στρατηγοῖς καὶ τοῖς ἄλλοις Σαμίους ὅτι εἰσὶν ἀνδρες ἀγαθοὶ καὶ πρόθυμοι ποιῆν ὅτι δύνανται ἀγαθόν,
- 10 καὶ τὰ πεπραγμένα αὐτοῖς ὅτι δοκοῖσι ὀρθῶς ποιῆσαι Ἀθηναίοις καὶ Σαμί-οις, καὶ ἀντὶ ὧν εὖ πεποιήκασιν Ἀθηναῖος καὶ νῦν περὶ πολλοῦ ποιῶνται καὶ ἐς ἡγόνται ἀγαθὰ, δεδόχθαι τῇ βολῇ καὶ τῷ δήμῳ Σαμῖος Ἀθηναῖος εἶναι πολιτευομένους ὅπως ἂν αὐτοὶ βόλωνται καὶ ὅπως ταῦτα ἔσται ὡς ἐπιτηδεύ-

τατα ἀμφοτέροις, καθάπερ αὐτοὶ λέγουσιν· ἐπειδὴν ἐρήνη γένηται, τότε περὶ
 15 τῶν ἄλλων κοινῇ βουλευέσθαι, τοῖς δὲ νόμοις χρῆσθαι τοῖς σφετέροις αὐτῶν
 αὐτονόμως ὄντας, καὶ τὰλλα ποιεῖν κατὰ τὸς ὅρκους καὶ τὰς συνθήκας καθάπερ
 ξύνηκεται Ἀθηναίοις καὶ Σαμίοις· καὶ περὶ τῶν ἐνκλημάτων, ἃ ἀγ' γίγνηται,
 πρὸς ἀλλήλους· διδόναι καὶ δέχεσθαι τὰς δίκας κατὰ τὰς συμβολὰς τὰς ὅσας,
 εἰάν δέ τι ἀναγκαῖον γίγνηται διὰ τὸν πόλεμον καὶ πρότερον περὶ τῆς πολι-
 20 τείας, ὥσπερ αὐτοὶ λέγουσιν οἱ πρέσβες, πρὸς τὰ παρόντα βουλευομένους ποιεῖν
 τῇ ἂν δοκῇ βέλτιστον εἶναι· περὶ δὲ τῆς ἐρήνης, ἐὰν γίγνηται, εἶναι κατὰ ταῦτα
 καθάπερ Ἀθηναίους καὶ τοῖς νῦν οἰκοσιν Σάμον, εἰάν δὲ πολεμενδέη, παρασχ-
 ευάζεσθαι αὐτοὺς ὡς ἂν δύνωνται ἀρίστα, πράττοντας μετὰ τῶν στρατηγῶν·
 εἰάν δὲ πρεσβεῖαν ποι πέμπωσιν Ἀθηναῖοι, συμπέμπειν καὶ τὸς ἐξάμο παρόντας
 25 ἐάντινα βόλωνται καὶ συνβουλευέν ὅτι ἂν ἔχωσιν ἀγαθόν· ταῖς δὲ τριήρεσι
 ταῖς ὅσαις ἐς Σάμῳ γρῆσθαι αὐτοῖς δῶναι ἐπισκευασαμένοις καθότι ἂν αὐ-
 τοῖς δοκῇ, τὰ δὲ ὀνόματα τῶν τριηράρχων, ὧν ἦσαν αὐταὶ αἱ νῆες, ἀπογράφαι
 ἐς τὰκριβέες τῷ γραμματεῖ τῆς βολῆς καὶ τοῖς στρατηγοῖς, καὶ τοῦτων εἰ πό-
 τι ὑπάρχει ἀναγεγραμμένον ἐν τῷ δημοσίῳ ὡς παρεληφότων τὰς τριήρες
 30 ἀδοκίμος, ζητησάμενοι οἱ νεωροὶ ἀπανταχόθεν, τὰ δὲ σκευὴ τῷ δημοσίῳ ἐς-
 ενεγκόντες οἱ στρατηγοὶ ἐπαναγκασάντων ἀποδῶναι τὸς ἔχοντας τούτων
 τὴν ἀβλαβήν. Γνώμῃ Κλεόφο καὶ Σουνπρυτάνειων· τὰ μὲν ἄλλα καθάπερ τῇ βολῇ,
 ἐπικυρώσαι δὲ τὴν δωρεάν τοῖς ἡκόσιν καθάπερ αὐτοὶ αἰτῶνται καὶ νέμει
 αὐτοὺς αὐτίκα μάλ᾽ ἐς τὸς δέμος καὶ τῆς φυλᾶς δεκαχᾶ καὶ τὴν πορείαν παρα-
 35 σκευάσαι τοῖς πρέσβεσι τὸς στρατηγὸς ὥς ἐτάχιστα· καὶ Εὐμάχῳ καὶ τοῖς
 ἄλλοις Σαμίοις τοῖς μετὰ Εὐμάχῳ ἐξάμῳ ἥκοσι ἐπαινεῖσαι ὡς ὅσιν ἀνδράσιν
 καλοῖς κάγαθοῖς, καλέσαι δὲ τὸς περὶ Εὐμάχον ἐπὶ δεῖπνον ἐς τὸ πρυτανεῖον
 ἐς αὖριον, ἀναγράφει δὲ τὰ ἐψηφισμένα τῷ γραμμ[ατέα τῆς βολῆς] μετὰ τῶν
 στρατηγῶν ἐτήλην λιθίνην καὶ καταθεῖναι ἐς πόλιν, μερισάτω δὲ ὁ ταμίης
 40 τὸ ἀργύριον· ἀναγραφῆναι δὲ καὶ ἐς Σάμῳ κατὰ ταῦτα τέλεισι [τοῖς ἐκέλευον].

II.

Ἐδοξεν τῇ βολῇ καὶ τῷ δήμῳ, Πανδίωνις ἐπρυτάνευσεν, Ἀγύρριος Κ[ολλυτ]εὺς
 ἐγραμμάτευσεν, Εὐκλείδης ἤρχε, Καλλίας Ὡαθεν ἐπεστάτης, Κηφισοφῶν [εἶπεν·
 ἐπαινεῖσαι τὸς Σαμίους ὅτι εἰσιν] ἄνδρες ἀγαθοὶ περὶ Ἀθηναίους] καὶ ἅπαντα
 κύρια εἶναι ἃ πρότερον ὁ δῆμος] ἐψηφίσατο ὁ Ἀθηναίων τῷ δήμῳ τῷ Σαμίων,
 45 πέμψαι δὲ τὸς Σαμίους ὥσπερ αὐτοὶ κελεύουσιν ἐς Λακεδαιμόνα ὄντινα] ἂν αὐ-
 τοὶ βόλωνται· ἐπειδὴ δὲ προ]δέονται Ἀθηναίων συνπράττειν, προσελέσθαι
 πρέσβες, οὗτοι δὲ συνπραττόντων τοῖς Σαμίοις ὅτι ἂν δύνωνται ἀγαθὸν εὐ-
 ρέσθαι πορευόμενοι μετ'] ἐκένων· ἐπαινῶσι δὲ Ἀθηναῖοι Ἐφεσίους καὶ Νοτ[ί]ας,
 ὅτι προθύμως ἐδείξαντο] Σαμίων τὸς ἔξω ὄντας, προσαγαγὲν δὲ τὴν πρεσβεῖαν
 50 τῶν Σαμίων ἐς τὸν δῆμον χρηματίσασθαι εἰάν το δέωνται· καλέσαι δὲ καὶ ἐπὶ
 δεῖπνον τὴν πρεσβείαν τῶν Σαμίων ἐς τὸ πρυτανεῖον ἐς αὖριον· Κηφισοφῶν
 εἶπε· τὰ μὲν ἄλλα καθάπερ τῇ βολῇ, ἐψηφίσθαι δὲ Ἀθηναίων τῷ δήμῳ, κύρια
 εἶναι τὰ ἐψηφισμένα πρότερον περὶ Σαμίων καθάπερ ἡ βολὴ προβολεύσασα
 ἐς τὸν δῆμον ἐς]ήνεγκεν, καλέσαι δὲ τὴν πρεσβεῖαν τῶν Σαμίων ἐπὶ δεῖπνον
 55 ἐς τὸ πρυτανεῖον ἐς αὖριον.

III.

Ἔδοξε τῇ βολῇ | καὶ τῷ δήμῳ, Ἐρεχθίδης ἐπρυτάνευεν, Κηφισοφῶν Πα[ια]νίδης ἐγραμμάτευε, Εὐκλ[ε]ίδης ἤρχε, Πύθων ἐκ Κηδῶν ἐπεστάται, Εὐ[— — εἶπε· ἐπαινέσαι Ποσῆν τὸν] Σάμιον ὅτι ἀνὴρ ἀγαθὸς ἐστὶν περὶ Ἀθηναίους καὶ ἀνὸ ὧν εὐεργετῇ τὸν δῆμον δ[ιδ]ναι αὐ[τῷ] τὸν δῆμον δωρεῖαν πεντακοσίας δραχμὰς
60 ἐς κατασκευὴν στεφάνου, οἱ δὲ ταμίαι δόντων τὸ ἀργύριον, προσαγαγὲν δὲ αὐτὸν ἐς τὸν δῆμον καὶ εὐρέσθαι παρὰ τῷ δήμῳ ὅτι ἀνδύνηται ἀγαθόν, τὸ δὲ βιβλίον καὶ τὴν δωρεῖαν ἀποδῶναι αὐ[τῷ] τὸν γραμματέα τῆς βολῆς αὐτίκα μάλα· καλέσαι δὲ ἐπὶ ξένια Σάμιος τὸς ἤκοντας ἐς τὸ πρυτανεῖον ἐς αὔριον.

..... εἶπε· τὰ μὲν ἄλλα καθάπερ τῇ βολῇ, ἐπαινέσαι δὲ Ποσῆν τὸν
65 Σάμιον καὶ τὸς ὕες ἐπειδὴ ἄνδρες ἀγαθοὶ εἰσι περὶ τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων καὶ κύρια εἶναι τὰ ἐψηφισμένα πρότερον ὑπὸ τῷ δήμῳ τῷ Ἀθηναίων καὶ ἀναγράφαι τὸν γραμματέα τῆς βολῆς ἐν στήλῃ | λιθίνῃ, οἱ δὲ ταμίαι παρασχόντων τὸ ἀργύριον. εἶπε· δῶναι Πο[σ]ῆι δωρεᾶν τὸν δῆμον χιλίας δραχμὰς ἀνδραγαθίας ἕνεκα ἐς Ἀθηναίους, ἀπὸ δ' ἐ τῶν χιλίων δραχμῶν στέφανον ποῖσα-
70 | καὶ ἐπιγράψαι τούτῳ, στεφανοῦν αὐ[τὸν] τὸν δῆμον ἀνδραγαθίας ἕνεκα καὶ ἀρετῆς τῆς ἐς Ἀθηναίους, ἐπαινέσαι δὲ | καὶ Σάμιος, ὅτι εἰσι ἄνδρες ἀγαθοὶ περὶ Ἀθηναίους, ἐὰν δέ τοι δέωνται παρὰ | τῷ δήμῳ, προσάγειν αὐτοὺς τὸς πρυτάν[ε]-
ς ἐς τὴν πρώτην ἐκκλησίαν μετὰ τὰ ἱερ[ά]· προσαγαγὲν δὲ καὶ τὸς ὕες τὸς Ποσέο τὸς πρυτάνεις ἐς τὴν βολὴν ἐς τὴν πρώτην ἔδραν, καλέσαι δὲ | καὶ Ποσῆν ἐπὶ ξένια
75 ἐς τὸ πρυτανεῖον ἐς αὔριον, καλέσαι δὲ | καὶ Σαμίων τὸς ἐπιδιμῶντας.

vac.

Ἐνεκα τῆς μεγάλης ἱστορικῆς σπουδαιότητος τῆς ἐπιγραφῆς ἐπεχείρησα νὰ τὴν συμπληρώσω ὡς οἶόν τε πληρέστατα, ὅπιν ἔχων ὡς πρὸς τὰ ἤδη γνωστά μέρη τὰς συμπληρώσεις τῶν προηγουμένων ἐκδοτῶν. Περιττὸν δὲ νὰ προσθέσω ὅτι τινὲς τῶν συμπληρώσεων ἀβέβαιαι εἶνε καὶ προσετέθησαν μόνον ἵνα φανῇ ἐν ᾗ περίπου συνεχεῖα διετέλουν κατ' ἐμὲ κριτὴν τὰ διάφορα μέρη τῆς ἐπιγραφῆς. Διὰ τούτου δὲ ἀποφεύγομεν συγχρόνως εὐρυτέρας συζητήσεις περὶ τῶν καθέκαστα.

Γενικώτερα δὲ περὶ τοῦ συνόλου τῆς ἐπιγραφῆς καὶ τῆς πολιτικῆς καταστάσεως, καθ' ὃν χρόνον ἐπεψηφίσθη, παρατηροῦμεν τὰ ἑξῆς :

Ἡ ἐπιγραφή συνίσταται ἐκ τριῶν ψηφισμάτων πραγματευομένων περὶ τῶν Σαμίων, «ὅσοι μετὰ τοῦ δήμου τοῦ Ἀθηναίων ἐγένοντο,» οἷς δηλαδὴ ἐδόθη ἡ τῶν Ἀθηναίων πολιτεία. Ἐνεχαράχθησαν καὶ τὰ τρία ἐπὶ Εὐκλείδου ἄρχοντος, τουτέστιν ἐν ἔτει 403|2 ὀλίγον μετὰ τὴν ἄλωσιν τῶν Ἀθηνῶν καὶ τὴν ἀπέλασιν τῶν τριάκοντα τυράννων, ὅτε τὰ τῆς πόλεως ἐκ νέου ἐρρυθμίζοντο. Ἦν

δὲ ἡ ἐπιγραφὴ ἀναμφιβόλως μία τῶν πρώτων μεταξὺ τῶν ἐκτεν-
στέρων καὶ σπουδαιοτέρων ἐπιγραφικῶν μνημείων, ἃ μετὰ τὴν ἐπί-
σημον εἰσαγωγὴν τῆς ἰωνικῆς γραφῆς ἐν τῇ πόλει ἀνηγέρθησαν.
Ἐψηφίσθησαν κατὰ τοῦτο τὸ ἔτος μόνον τὰ δύο τελευταῖα ψηφί-
σματα, ἀνεγράφη δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ λίθου ὡς εἰσαγωγικὸν γενι-
κώτερόν τι ψήφισμα, ὃ ἐπεψηφίσθη ἐν ἔτει 405¼ ἐπὶ Ἀλεξίου ἄρ-
χοντος, διότι τὰ νέα ψηφίσματα ἐγένοντο σχετικῶς καὶ σύμφωνα
πρὸς τὰ πρότερον περὶ τῶν Σαμίων ἐψηφισμένα. Εἶχε μὲν ἀποφα-
σισθῇ νὰ ἀναγραφῇ τὸ ἐπὶ Ἀλεξίου ἄρχοντος γενόμενον ψήφισμα
ἐπὶ στήλης λιθίνης, αὕτη δὲ νὰ κατατεθῇ ἐν τῇ Ἀκροπόλει, ἀλλὰ
ἡ δὲν ἐξετελέσθη ἡ κατάθεσις ἕνεκα τῶν πολιτικῶν μεταβολῶν ἡ
κατεστράφη ἡ κατατεθεῖσα, ἴσως ἐπὶ τῶν τριάκοντα τῶν τὰ τῶν
Λακεδαιμονίων φρονούντων. Μετὰ δὲ τὴν νίκην τοῦ Θρασυβούλου
καὶ τὴν ἐπανόρθωσιν τῆς δημοκρατίας δὲν ἐκωλύοντο πλέον οἱ Ἀ-
θηναῖοι νὰ φανερώσωσι δημοσίως τὰ πρὸς τοὺς Σαμίους αἰσθήματα,
ἐφόσον δὲν ἐβλάπτοντο τὰ συμφέροντα τῶν Λακεδαιμονίων.

Ἐν τῷ τέλει τοῦ τρίτου ψηφίσματος φαίνεται ὅτι ὀλίγον μόνον
ἡ οὐδὲν ἐλλείπει, ὡς παρετήρησε ἤδη ὀρθῶς ὁ κ. Κουμανούδης, διότι
ὑπὸ τῷ σωζομένῳ μέρει τοῦ οὐ στίχου ὑπάρχει κενὸς χώρος. Μετὰ
βεβαιότητος δὲ δυνάμεθα νῦν νὰ δισχυρισθῶμεν, ὅτι δὲν εἴπετο ψή-
φισμα ἐπὶ ἄλλης πρυτανείας μετὰ τὴν τῆς Ἐρεχθίδος ἐπικυρωθέν,
διότι ἄνωθεν τοῦ συνόλου τῆς ἐπιγραφῆς βλέπομεν τὸ ὄνομα τοῦ
Κηφισοφώντος, ὅστις διετέλεσεν ἐπ' Εὐκλείδου γραμματεὺς τῆς
Ἐρεχθίδος καὶ ἐπεμελήθη τῆς ἐπὶ τοῦ λίθου ἐγχαράξεως τῶν ψη-
φισμάτων. Τῶν ὀνομάτων τῶν ἀρχόντων, ἐφ' ὧν ἐγένοντο τὰ ψηφί-
σματα, διεσώθη ἐν τῷ 5' στ. τὸ τοῦ Ἀλεξίου, συνάγεται δὲ ἀσφα-
λῶς ἐκ τοῦ διαστήματος τῶν κενῶν ὅτι ὁ Kühler ὀρθῶς συνεπλή-
ρωσε ἐν τοῖς στ. μβ' καὶ νζ' τὸ ὄνομα τοῦ Εὐκλείδου. Ἀλλὰ καὶ
ἂν δὲν διεσώζοντο ἡ ἀσφαλῶς συνεπληρώνοντο τὰ τῶν ἀρχόντων
ὀνόματα, εὐκόλως θὰ συνεπεραίνετο ὅτι τὸ πρῶτον ψήφισμα ἐρρήθη
πρὸ τοῦ τέλους τοῦ πολέμου, διότι ἀφίνεται ἐν αὐτῷ ἐκκρεμὲς ἂν
θὰ ἀκολουθήσῃ ὁ πόλεμος ἡ θὰ γείνη εἰρήνη, ἐκ δὲ τοῦ τρόπου
καθ' ὃν οἱ Ἀθηναῖοι ἐκδηλοῦσι τὰ πρὸς τοὺς Σαμίους αἰσθήματα,
οἵτινες μόνον τῶν Ἑλλήνων πιστοὶ ἔμειναν καὶ ἀκράδαντοι ἐν τῇ
πρὸς αὐτοὺς φιλίᾳ, ὑποδηλοῦται ἐναργῶς εἰς ποῖαν στενοχωρίαν

περιήλθον αὐτοὶ οἱ Ἀθηναῖοι. Ἐν δὲ τοῖς δύο ἐπομένοις ψηφίσμασι δὲν πρόκειται πλέον περὶ σπουδαίων πολιτικῶν ἀποφάσεων καὶ ἡ μόνη ὁπωσοῦν σημαντικὴ πολιτικὴ πράξις, ἥς μνεῖα γίγνεται, περιορίζεται εἰς τὴν υποστήριξιν τῆς ὑπὸ τῶν Σαμίων εἰς Λακεδαιμόνα ἀποσταλησομένης πρεσβείας, ἐξ οὗ ἀρκούντως ὑπεμφαίνεται ἡ διὰ τοῦ πολέμου ἐπελθοῦσα μεταβολή.

Διὰ τοῦ συνόλου τῆς ἐπιγραφῆς ἐκτυλίσσεται οὕτω πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας πιστὴ εἰκὼν τῆς πρὸ τοῦ τέλους τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου καὶ τῆς μετὰ τὴν ἐγκατάστασιν τῆς ὑπὸ νέους ὄρους καθιδρυθείσης δημοκρατίας πολιτικῆς καταστάσεως τῶν Ἀθηνῶν. Μείζονος δὲ ἐνδιαφέροντος εἶνε, ὅπερ νῦν τὸ πρῶτον μανθάνομεν, ὅτι δηλαδὴ ὁλοκλήρῳ τῇ τὰ τῶν Ἀθηναίων φρονούσῃ δημοκρατικῇ μερίδι τῶν Σαμίων παρεχωρήθη τὸ δικαίωμα τῆς εἰς τὰ ληξιαρχικὰ γραμματεῖα τῶν Ἀθηναίων ἐγγραφῆς. Διὰ τῆς παραχωρήσεως ταύτης ἐτέθησαν οἱ εἰς Ἀθήνας μετοικοῦντες Σάμιοι ἐν ἴσῃ μοίρᾳ μετὰ τῶν φυγάδων Πλαταιέων, οἱ δὲ ἐν Σάμῳ παραμεινάντες ἐσχημάτιζον μετὰ τῶν Ἀθηναίων εἰδὸς τι συμπολιτείας. Παρὰ δὲ τοῖς ἀρχαίοις συγγραφεῦσι δὲν μνημονεύεται αὕτη ἡ ἀπόφασις, διότι οὐδὲν πρακτικὸν ἀποτέλεσμα εἶχεν, ἐπελθούσης τῆς ἡδὴ ἐπικειμένης ἀλώσεως τῆς Σάμου καὶ τῆς ἐπανόδου τῆς ὀλιγαρχικῆς μερίδος. Ἵνα δὲ ἀποδείξωμεν ὅτι αὕτη ἡ γνώμη μας ὀρθῶς ἔχει, συγχρόνως δὲ ἵνα καταφανέστερον γίγνηται ἐν τίσιν περιστάσεσι τὰ τρία ψηφίσματα ἐρρήθησαν, παρίσταται ἡ ἀνάγκη νὰ σκιαγραφήσωσιν διὰ βραχέων τὰ ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν Σαμίων πρὸ τῆς ἀλώσεως τῶν Ἀθηνῶν καὶ μετ' αὐτὴν κυριώτερα συμβεβηκότα.

Ὅτε ἐν τῷ ἔτει 412 π. Χ. οἱ Ἀθηναῖοι καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι πάλιν πολέμου ἤπτοντο, ἥρξαντο ἀγωνιζόμενοι πρὸς ἀλλήλους ἐν ταῖς πόλεσι τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Ἐνθὺ τὸ Βυζάντιον, Χίος, Μίλητος καὶ Ῥόδος εἰς χεῖρας τῶν Λακεδαιμονίων περιήλθον, ἀντενήργησαν κατ' αὐτῶν οἱ Ἀθηναῖοι ἐκ τῆς Σάμου. Ἐν τῇ νήσῳ ταύτῃ ὑπερίσχυεν ὁ δῆμος τῶν γεωμόρων καλουμένων, τῆς ὀλιγαρχικῆς δηλαδὴ μερίδος, ἥτις πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους ἀπέκλινε. Ἐνίκησε δὲ ὁ τῶν Σαμίων δῆμος βοηθούμενος παρὰ τῶν Ἀθηναίων, ὧν τρεῖς τριῆρεις ἔτυχον ἐν τῷ λιμένι τῆς πόλεως παροῦσαι καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἀπέδωκαν τοῖς Σαμίοις «ὥς βεβαίους ἡδὴ»

τὴν αὐτονομίαν (¹), ἧς ἐστέρησαν αὐτοὺς ἐν τῷ ἔτει 440 π. Χ. μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Περικλέους ἄλωσιν τῆς πόλεως. Διὰ κοινῶν συμφερόντων στενῶς συνδεδεμένοι συνετήρησαν ἀμφοτέρω τὴν ἀμοιβαίαν πίστιν ἀπαρεγκλίτως μέχρι τοῦ τέλους τοῦ πολέμου, μετὰ δὲ τὴν ἄλωσιν τῶν Ἀθηνῶν ἀντέσχον οἱ Σάμιοι εἰσέτι τῷ κοινῷ ἐχθρῷ χρόνον τινά, τὸ τέλος δὲ «πολιορκούμενοι ὑπὸ Λυσάνδρου πάντη» ὡς ἱστορεῖ ὁ Ξενοφῶν ἐν τοῖς Ἑλλ. II 3, 6 «ὡμολόγησαν ἐν ἱμάτιον ἔχων ἕκαστος ἀπιέναι τῶν ἐλευθέρων, τὰ δ' ἄλλα παραδοῦναι· καὶ οὕτως ἐξῆλθον,» Λύσανδρος δὲ παρέδωκε τὴν πόλιν τοῖς φυγάσι, οὓς ὁ Ξενοφῶν «τοὺς ἀρχαίους πολίτας» ὀνομάζει, τὴν δὲ ἀρχὴν δέκα ὀλιγαρχικοῖς Σαμίοις καὶ ἀρμοστῇ τινι Λακεδαιμονίῳ.

Σχετικὰ πρὸς ταῦτα συνάγονται ἐκ τῆς νῦν δημοσιευμένης ἐπιγραφῆς δύο τινὰ ἱστορικά γεγονότα, ἃ ἔτι ἀκριβεστέρας ἐρεῦνης χρήζουσι, πρῶτον μὲν ὅτι οἱ Σάμιοι ἐν τῷ ἔτει 405¼ π. Χρ. πρεσβείαν τινὰ ἀπέστειλαν, ἥτις ὡς καὶ προηγουμένη τις ἐζήτησε ὑποστήριξιν παρὰ τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων, δεύτερον δέ, ὅτι τοῖς ἐν Σάμῳ παραμείνασι τριήρεις τινὲς παρεχωρήθησαν, αἱ ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐν Σάμῳ εἶχον ὑπολειφθῇ.

Λοιπὸν ζητοῦντες τὴν αἰτίαν, δι' ἣν οἱ Σάμιοι κατὰ τὴν εἰρημνήν ἐποχὴν ἐπανελημμένως εἰς Ἀθήνας ἐπρεσβεύσαντο, ἀνευρίσκομεν τοιαύτην ἐν τοῖς κινδύνοις, ὑφ' ὧν ἡ νῆσος τότε ἠπειλεῖτο. Διότι μετὰ τὴν ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς ναυμαχίαν «ἡ ἄλλη Ἑλλὰς ἀφειστήκει Ἀθηναίων πλὴν Σαμίων· οὗτοι δὲ σφαγὰς τῶν γνωρίμων ποιήσαντες κατεῖχον τὴν πόλιν» (Ξεν. ἐ. ἀ. II 2, 6). Ὀλίγον δὲ ὕστερον ἤρχισεν ἡ παρὰ τοῦ Λυσάνδρου πολιορκία τῆς πόλεως. Ταύτην οὖν μετὰ τὴν καταδούλωσιν τῆς λοιπῆς Ἰωνίας βεβαίως ἤδη προσδοκῶντες, φοβούμενοι δὲ ἴσως συγχρόνως τὴν ἐκδίκησιν τῆς ἠττηθείσης μερίδος, ἔστειλαν οἱ Σάμιοι, ὡς γέ μοι δοκεῖ, τὰς ἄνω πρεσβείας, ἵνα ἐκλιπαρήσωσι τὴν βοήθειαν τῶν Ἀθηναίων. Οὗτοι δὲ παρεχώρησαν αὐτοῖς ὅσα ἐκτὸς τῶν Πλαταιέων οὐδεμιᾷ πόλει ποτὲ ἐχαρίσαντο, τοὺς Σαμίους Ἀθηναίους εἶναι ψηφισάμενοι,

(1) Εἰς ταῦτα ἀνάγεται ἡ ἐν τῷ C. I. A. I ὑπ' ἀρ. 56 ἐπιγραφὴ, τῆς δὲ νῦν δημοσιευμένης τὰ ἐν τοῖς στίχοις 15' κ. ἐ. εἰρημένα.

καὶ ἐπειδὴ τὸν αὐτὸν κίνδυνον φοβούμενοι δὲν ἐδύναντο νὰ παράσχωσιν αὐτοῖς, ἄλλην ἔμπρακτον καὶ ἀνύσιμον βοήθειαν, ἐπέτρεψαν τοῖς ἐν Σάμῳ τὴν χρῆσιν τῶν ἐκεῖ παραμεινασσῶν τριήρων.

Αἱ τριήρεις αὗται μνημονεύονται μόνον παρὰ τοῦ Διοδώρου (XIII 104) ἱστοροῦντος τὸ ἐξῆς· «ἐπεὶ κατέπλευσε (ὁ ἐπὶ τὴν ἡγεμονίαν τοῦ ναυτικοῦ τῶν Ἀθηναίων ταχθεὶς Φιλοκλῆς) πρὸς Κόνωνα εἰς Σάμον, τὰς ναῦς ἀπάσας ἐπλήρωσε τρεῖς πρὸς ταῖς ἑκατὸν ἐβδομήκοντα· τούτων εἴκοσι μὲν ἔδοξεν αὐτοῦ καταλιπεῖν. ταῖς δ' ἄλλαις ἀπάσαις ἀνήχθησαν εἰς Ἑλλήσποντον.» Ἐνταῦθα ἐγένετο ὀλίγον ὕστερον ἢ ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς ναυμαχία, δι' ἧς διελύθη ἡ θαλασσοκρατία τῶν Ἀθηναίων. Οὐδὲν δ' ἀναφέρεται πλέον περὶ τῶν ἐν Σάμῳ καταλειφθεισῶν τριήρων, φαίνεται λοιπὸν βέβαιον ὅτι ἐκεῖ ἔμειναν καὶ ὅτι περὶ αὐτῶν ὁ λόγος ἐν τῷ πρώτῳ ψηφίσματι, τῷ ὀλίγον μετὰ τὴν ναυμαχίαν ἐκείνην ρηθέντι. Ὁ γὰρ Λύσανδρος κυριεύσας ἄνευ δυσκολίας τὴν Σηστόν, τὸ Βυζάντιον, τὴν Καλχηδόνα καὶ Μυτιλήνην δὲν ἐβράδυνε νὰ πλεύσῃ ἐπὶ Σάμον. Φρονῶ λοιπὸν ὅτι αἱ τῶν Σαμίων εἰς Ἀθήνας πρεσβεῖαι καὶ τὸ πρῶτον τῶν ψηφισμάτων ἐγένοντο ἐν τῷ βραχεῖ χρόνῳ τῷ μεταξὺ τῆς ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς ναυμαχίας καὶ τῆς πολιορκίας τῆς Σάμου.

Ἐκ τῶν ἐν τῇ ἐπιγραφῇ μνημονευομένων ἀνδρῶν ἀναφέρεται ὁ μὲν Κηφισοφῶν ὁ Παιανιεὺς παρὰ τοῦ Ἰσαίου V 5, 9, 12, ὁ δὲ Ἀγύρριος ὁ Κολλυτεὺς παρὰ τοῦ Δημοσθένους XXIV 134 καὶ ἐν τῇ ὑπὸ Στ. Κουμανούδη ἐν τῇ Ἐφ. Ἀρχ. 1886 σ. 215 ἐκδοθείσῃ ἐπιγραφῇ κατὰ τὴν εὐστοχον συμπλήρωσιν τοῦ A. Wilhelm ἐν τῷ Herm. XXIV σ. 109 κ. ἐ.

Περαιὼν τὸν λόγον παρατηρῶ ὅτι ἡ ἀντιβολὴ τῆς ἐν τοῖς στ. λγ' καὶ λδ' φράσεως «νεῖμαι αὐτοὺς εἰς τοὺς δήμους καὶ τὰς φυλάς δεκαχᾶ» μὲ πείθει ὅτι ἐν τῷ πολυθρυλήτῳ χωρίῳ τοῦ Ἡροδότου V 69 «δέκα δὲ καὶ τοὺς δήμους κατένειμεν (Κλεισθένης) ἐς τὰς φυλάς» πρέπει ἀντὶ τοῦ «δέκα» νὰ γράφηται «δεκαχῇ δέ». Τὴν ὀρθὴν ὁδὸν ὑπέδειξεν ἤδη ὁ Diels: Ueber die Berl. Fr. d. Ἀθηναίων πολιτεία d. Arist. σ. 26 σημ. 1.

A. Γ. ΛΟΛΛΙΓΚ.

2. ΠΡΑΞΙΤΕΛΗΣ ΝΕΩΤΕΡΟΣ

Ἐν τῷ Δελτίῳ τούτῳ (1888 σ. 177 ἀρ. 1) ἐδημοσιεύσαμεν περιγραφὴν στηρίγματος ἀγάλματος (Ἀθηνᾶς;), ἐν ᾧ ἡ ἐπιγραφὴ

Πραξιτέλης
Ἀθηναῖος ἐποίησεν

Τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης δημοσιεύομεν ἐνταῦθα πανομοιότυπον, ἐξ οὗ ἐναργῶς βλέπει τις ὅτι ὁ Πραξιτέλης οὗτος εἶνε αὐτὸς ἐκεῖνος ὁ μνημονευόμενος καὶ ἐν τῇ παρὰ τὴν Κλεψύδραν εὑρεθείσῃ ἐπιγραφῇ (Löwy: Inschriften Griech. Bildh. ἀρ. 318)

εἶνε δηλ. ὁ αὐτὸς τεχνίτης, ὅστις θὰ ἤκμαζε κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς πρώτης ἑκατονταετηρίδος μ. Χ.

Π. Κ.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1889

ΤΕΥΧΟΣ ΜΗΝΟΣ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

ΑΝΑΣΚΑΦΑΙ ΚΑΙ ΕΥΡΗΜΑΤΑ

1. Ἀνασκαφαὶ ἐν τῇ Ἀκροπόλει (ἴδ. σ. 5 ἀρ. 1).

Κατὰ μῆνα Φεβρουάριον ἐγένετο σκαφή ἡ κυρίως εἰπεῖν ἐκκαθά-
ρισις τοῦ χώρου τοῦ μεταξὺ τοῦ Παρθενῶνος καὶ τοῦ ἀρχαίου ὑπὸ
τῶν Περσῶν καταστραφέντος ναοῦ. Ἐγένετο δὲ ἀνασκαφή καὶ
ἐντὸς τοῦ Παρθενῶνος, εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα ἐν οἷς ἦσαν
κατεστραμμένοι αἱ τὸ δάπεδον τοῦ ναοῦ ἀποτελοῦσαι πλάκες, ἐπὶ
τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ ἐξερευνηθῇ ὁ τρόπος τῆς κατασκευῆς τοῦ κρηπι-
δώματος τοῦ ναοῦ. Ἐπρεπε δηλ. νὰ μάθωμεν ἂν τὸ κρηπίδωμα
τοῦ Παρθενῶνος εἶνε κατεσκευασμένον καθ' ὅν τρόπον τὸ τῶν ἐν
Πελοποννήσῳ ναῶν (λ. χ. τῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ καὶ Ἐπιδαύρῳ, τοῦ ἐν
Τεγέᾳ κ. ἄ.) ἢ μήπως εἶνε ὀλόλιθον (massiv), ὡς ὁ Bötticher φρο-
νεῖ. Ἀλλὰ δῆλον εἶνε ὅτι τοῦτο ἐδυνάμεθα νὰ ἐξερευνήσωμεν ἂν
τὸ κρηπίδωμα ἦτο που κατεστραμμένον μέχρις αὐτοῦ τοῦ βράχου·
ἀτυχῶς ὅμως ἢ εὐτυχῶς ἐκ τῆς γενομένης σκαφῆς ἐδείχθη ὅτι ἡ
καταστροφή δὲν προσέβη πολὺ ὑπὸ τὸ δάπεδον τοῦ ναοῦ. Εἷς τι
μέρος ἐντὸς τοῦ ὀπισθοδόμου, ἐφ' οὗ οὔτε τεῖχος οὔτε κίονες ἴσταντό
ποτε, προσέβη ἡ σκαφή εἰς βάθος 1,45 μέχρις οὗ στρώμα ἐκ παρίνων
λίθων ἐκώλυσεν ἡμᾶς νὰ προβῶμεν βαθύτερον· ἐδείχθη δὲ διὰ τῆς εἰς
τὸ μέρος τοῦτο σκαφῆς ὅτι ὑπὸ τὸ δάπεδον, ὃ ἐστὶν ὑπὸ τὰς μαρ-

μαρίνους πλάκας, υπάρχουνσι πέντε τουλάχιστον ἐπ'ἀλλήλα στρώματα ἐκ πώρου λίθου. Ἄν δὲ ἐκ τούτου ὁρμώμενοι δὲν δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν μετὰ βεβαιότητος ὅτι τὸ κρηπίδωμα εἶνε ὀλόγιθον, ὅτι δηλ. τοιαῦτα στρώματα ἐκ πώρου λίθου βαίνουνσι μέχρι τῆς ἐπιφανείας τοῦ βράχου· τουλάχιστον τοῦτο βλέπομεν ἐναργῶς ὅτι τὸ κρηπίδωμα τοῦ Παρθενῶνος εἶνε πολὺ στερεώτερον κατεσκευασμένον ἢ τῶν ἀνωτέρω μνημονευθέντων ναῶν, διότι ἐν τοῖς ναοῖς τούτοις (ιδίως ἐν τοῖς ἐν Ἐπιδαυρίᾳ ὧν τὸ ἐν μέρει κατεστραμμένον κρηπίδωμα ἀκριβῶς ἐδυνήθηεν νὰ ἐξετάσω) οὐχὶ πέντε ἀλλ' ἐν ἡ δύο τὸ πολὺ στρώματα ἐκ πώρου λίθου ὑπῆρχον ὑπὸ τὰς πλάκας τοῦ δαπέδου.

Ἡ ἐνιαχοῦ δὲ καταστροφή τοῦ δαπέδου καὶ μέρους τοῦ κρηπίδωματος τοῦ Παρθενῶνος ἐγένετο κυρίως ὑπὸ τῶν χριστιανῶν κατασκευασάντων ἐντὸς τοῦ εἰς χριστιανικὴν ἐκκλησίαν μεταῤῥληθέντος ναοῦ τάφους. Ἐν τῇ σκαφῇ ταύτῃ εὑρέθησαν καὶ δύο τεμάχια κώδωνος, ὅστις ἐχρησίμευσεν ὡς σήμαντρον τοῦ ναοῦ, ἐφ' ὧν σώζεται ἡ ἐξῆς λατινικὴ ἐπιγραφὴ :

... AJNDREAS
... ONIVS
... SIS TREN
... S FEZIT

Κατὰ μῆκος δὲ τῆς ἀρκτικῆς πλευρᾶς, εἰς τὸ μέρος ἔνθα θὰ ἐδύναντο νὰ ἴστανται πού οἱ ἐσωτερικοὶ κίονες τοῦ παλαιότερου ναοῦ διεκρίθη διὰ τῆς γενομένης σκαφῆς ἀμέσως ὑπὸ τὰς μαρμαρίνους πλάκας τοῦ δαπέδου τείχος τι, ὅπερ κατὰ τὰ φαινόμενα θὰ ἀπετέλει μέρος τοῦ κρηπίδωματος τοῦ ἐν παλαιότεροις τῶν τοῦ Περικλέους χρόνων ἀρξαμένου, ὡς γνωστόν, νὰ οἰκοδομῇται ναοῦ.

Ἐπιγραφικὰ ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς τῆς Ἀκροπόλεως γενόμενα εὐρήματα ἴδε κατωτέρω ἐν σελ. 34 ἀρ. 1 κ. ε.

Π. Κ6δ.

2. Ἐπιγραφαὶ ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως

Ἐπιγραφικὰ εὐρήματα ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς τῆς Ἀκροπόλεως ἐγένοντο, κατ' ἔκθεσιν τοῦ Λόλλιγk, τὰ ἐξῆς :

« 1. Βάσις ἐκ Πεντ. μαρμ., πρὸς δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἀποκεκρο-

σμένη. Ἡ ἄνω ἐπιφάνεια λεία. Μῆκ. 0,54, πλάτ. 0,27, ὕψ. 0,22^μ
Ἴδε πανομοιότυπον.

Σ	Ι	Φ	Α	Υ	Κ	Σ
Κ	Ο	Ν	Τ	Ρ	Ι	Κ
Γ	Υ	Θ	Ο	Ι	Κ	Σ
Α	Σ	Α	Σ	Ι	Κ	Σ

Τὸ τελευταῖον γράμμα τοῦ πρώτου στίχου δὲν δύναται νὰ εἶνε ἡ λάμβδα, τὸ δὲ τελευταῖον τοῦ τετάρτου εἶνε ἡ ἰῶτα ἢ κάππα ἢ λάμβδα. Πρόδηλον μὲν ὅτι ἡ ἐπιγραφή εἶνε ἀγωνιστική, ἀβεβαία δὲ ἡ συμπλήρωσις. Ἀναγνωστέον

σι Φάυλος
κον τρις
Πυθοῖ κα
σσας ις

Εἰκάζω ὅτι ἡ ἐπιγραφή ἀφορᾷ εἰς τὸν παρὰ τοῖς Ἑλλήσιν ὡς πρότυπον ὠκύποδος φημιζόμενον Φάυλον τὸν ἐκ Κρότωνος, ὅτι δὲ ἐτιμήθη οὗτος ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων δι' εἰκόνης, διότι μόνος αὐτὸς τῶν ἐσπερίων Ἑλλήνων μετέσχε τῆς ἐν Σαλαμῖνι μάχης. Ὅτι δὲ πράγματι περὶ τοῦ Φαύλου τούτου πρόκειται δὲν θὰ φανῇ νομίζω ἀμφίβολον τῷ τᾷ ἐξῆς χωρία τῶν ἀρχαίων συγγραφέων παραβάλλοντι: Ἡρόδ. VIII. 47: τῶν δὲ ἐκτὸς τούτων οἰκημένων Κροτωνιῆται μοῦνοι ἦσαν οἱ ἐβώθησαν τῇ Ἑλλάδι κινδυνευούσῃ νηὶ μιῇ, τῆς ἤρχε ἀνὴρ τρις πυθιονίκης Φάυλλος, Παις. X. 9, 2: Φαύλω δὲ Κροτωνιάτῃ — Ὀλυμπίᾳσι μὲν οὐκ ἔστιν αὐτῷ νίκη, τὰς δὲ Πυθοῖ πεντάθλου δύο ἀνείλετο καὶ σταδίου τὴν τρίτην ἐνανυμάχησε δὲ ἐναντία τοῦ Μήδου νῦν τε παρασκευασάμενος οἰκείαν — τούτου ἔστιν ἀνδριάς ἐν Δελφοῖς. Πρβ. Πλουτ. Ἀλέξ. 34. Εἰς εἰκόνα τοῦ αὐτοῦ ἐγράφη καὶ τὸ χαρίεν ἐκεῖνο δίστιχον, ὃ ἀναφέρεται ἐν τῷ παρὰ τῷ στ' 215 τῶν Ἀχαρν. τοῦ Ἀριστοφάνους σχολίῳ καὶ παρ' ἄλλων.

Πεντ' ἐπὶ πενήκοντα πόδας πήδησε Φάυλλος,
Δίσκουσεν δ' ἑκατὸν πέντ' ὑπολειπομένων.

» 2. Τεμάχιον βάσπεως ἐκ Πεντ. μαρμ., ἐξαχθὲν ἐκ τοῦ ἀνωτάτου στρώματος τῆς μεταγενεστέρας ἐπενδύσεως τοῦ νοτίου τείχους,

ἀντικρὺ τοῦ Βραυρωνίου. Μῆκ. 0,28, ὑψ. 0,18, πᾶχ. 0,13⁴. Σώζονται τὸ ἄνω καὶ τὸ δεξιὸν ἄκρον. Ἐπὶ τῆς ἄλλως λείας οὐσης ἄνω ἐπιφανείας διατηρεῖται πρὸς τῷ δεξιῷ ἄκρῳ μικρόν τι τετράγωνον κοίλωμα, ὅπερ ἐχρησίμευε πιθανῶς εἰς στερέωσιν τοῦ ἐπιτεθέντος ἔργου.

Ἐπὶ τῆς ἔμπροσθεν πλευρᾶς τοῦ λίθου σώζονται τὰ ἐξῆς, ὧν παραθέτομεν πανομοιότυπον :

Ταῦτα πρέπει ἴσως νὰ συμπληρωθῶσιν ὡς ἑπεται :

Π ε ρ] ι κ λ έ ο ς
Κ ρ ε σ] ι λ α ς έ π ο ι ε

Διότι γνωστὸν εἶνε ὅτι ὁ Κρησίλας εἰκόνα τοῦ Περικλέους ἐποίησεν· συνηγορεῖ δὲ ὑπὲρ τῆς προτεινομένης συμπληρώσεως καὶ ἡ διάταξις τῶν στοιχείων, τοῦ δευτέρου στίχου ὑπερέχοντος τοῦ πρώτου ἑκατέρωθι ἀκριβῶς κατὰ δύο στοιχεῖα ⁽¹⁾. Καὶ ὅτι μὲν ὀρθῶς συνεπληρώσαμεν τὸ ὄνομα τοῦ τεχνίτου θεωροῦμεν σχεδὸν ὡς βέβαιον. Ἄν δὲ πράγματι ἡ ἐπὶ τῆς βάσεως τεθεῖσα εἰκὼν παρίστανε τὸν κλεινὸν Περικλέα, ἀναφύεται τὸ ζήτημα, ἐν τίνι σχέσει διατελεῖ τὸ ἀνευρεθὲν μνημεῖον πρὸς τὴν εἰκόνα τοῦ ἀνδρός, ἣν ὁ Παυσανίας μεταξὺ τῶν ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως ἀναθημάτων περιγράφει. Γράφει δὲ οὗτος I 25, 1 : « Ἔστι δὲ ἐν τῇ τῶν Ἀθηναίων Ἀκροπόλει καὶ Περικλῆς ὁ Ἐανθίππου καὶ αὐτὸς Ἐάνθιππος. . . ἄλλ' ὁ μὲν Περικλέους ἀνδριάς ἐτέρωθι ἀνάκειται, » καὶ I 28, 2 (περαιῶν τὴν περιγραφὴν τῆς Ἀκροπόλεως ὁμιλεῖ πιθανῶς περὶ τῶν μεταξὺ τῆς Προμάχου καὶ τοῦ ἀρκτώου μέρους τῶν Προπυλαίων) : « δύο δὲ ἄλλα ἐστὶν ἀναθήματα Περικλῆς ὁ Ἐανθίππου καὶ . . . Ἀθηνᾶς ἄγαλμα . . . Λημνίας »

(1) Ὡς πρὸς τὴν σύνταξιν τῆς ἐπιγραφῆς πρὸς παραδείγματος χάριν τὴν γνωστήν : « Ἀριστίωνος. Ἔργον Ἀριστοκλέους » (C. I. A. I. 464).

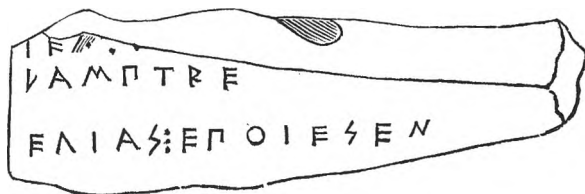
Καὶ ὅτι μὲν περὶ ταύτης τῆς εἰκόνης καὶ ὁ Πλίνιος XXXIV 74 ὁμιλεῖ, ἐξαίρων τὴν θαυμασίαν τελειότητα αὐτῆς καὶ ἐπιμαρτυρῶν ὅτι ὁ αὐτὴν ποιήσας Κρησίλας ἦν ὁ Κυδωνιάτης, πανθομολογεῖται ἥδη, δὲν ἐξηκριβώθη ὅμως εἰσέτι ἀσφαλῶς, ἂν μία τῶν γνωστῶν ἐν σχήματι Ἑρμοῦ εἰκόνων τοῦ Περικλέους πρέπη νὰ θεωρηθῇ ὡς ἔργον ἢ ἀντίγραφον τοῦ ἔργου τοῦ τεχνίτου τούτου.

Δυστυχῶς διεσώθη ἡμῖν μικρὸν μόνον τεμάχιον τῆς βάσεως ὥς ἐν δὲν διακρίνεται σαφῶς τί ἴστατο ἐπὶ αὐτῆς. Μόνον ἐκ τῶν διαστάσεων τοῦ σωζομένου μέρους ἐξάγεται, ὅτι ἂν ἡ ἄνω ἐπιγραφὴ, ὅπως τὴν συνεπλήρωσα, ἀκριβῶς τὸ μέσον κατεῖχε τῆς ἔμπροσθεν ἐπιφανείας τοῦ λίθου, τὸ μῆκος τῆς βάσεως δὲν ὑπερέβη τὰ 0,40^μ. Τῇ μικρότητι τῆς βάσεως προσήκει ἡ τῶν γραμμάτων, ὧν τὸ ὕψος κατὰ μέσον ὅρον 0,015^μ. εἶνε δὲ ταῦτα ἐγκεχαραγμένα ὄχι πολὺ ἐπιμελῶς. Πάντα ταῦτα ἐπιβεβαιοῦσιν ὅτι τὸ ἔργον τοῦ Κρησίλα, ὃ ἢ ἐν λόγῳ βάσις ἐβάσταζεν, ἰδιωτικὸν ἀνάθημα ἴσως αὐτοῦ τοῦ τεχνίτου ἦν. Εἶνε δὲ καὶ ἄλλως γνωστὸν ὅτι ἐξαιρουμένων τοῦ Ἀρμοδίου καὶ τοῦ Ἀριστογέιτονος, δὲν ὑπῆρχον ἐν Ἀθήναις πρὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Κόνωνος εἰκόνες ἰδιωτῶν, ὑπὸ τοῦ δήμου ἐν δημοσίῳ τινὶ τόπῳ ἀνεγερθεῖσαι. Καὶ ῥητῶς ἀποκαλεῖ ὁ Παυσανίας τὴν εἰκόνα τοῦ Περικλέους ἀνάθημα.

Τεκμαιρόμενοι τῷ χαρακτῆρι τῆς γραφῆς εἰκάζομεν ὅτι ἡ ἐπιγραφὴ ἀνάγεται εἰς τὴν μεταξὺ 440 καὶ 430 π. Χ. ἐποχὴν.

Τὰς ἥδη γνωστὰς τρεῖς βάσεις τὰς φερούσας τὴν ὑπογραφὴν τοῦ αὐτοῦ τεχνίτου βλέπε παρὰ τῷ Löwy ὑπ' ἀρ. 45 - 47.

» 3. Βάσις ἐκ Πεντ. μαρμ., ἥς μόνον τὸ ἀριστερὸν ἄκρον τῆς ἔμπροσθεν ἐπιφανείας ἀκέραιον. Σώζεται δὲ καὶ τὸ ἥμισυ ἐλλει-

ψοειδοῦς τινος κοιλώματος (πλ. 0,065^μ), ὃ ἐχρησίμευε εἰς στερέωσιν τοῦ ἐπὶ τῆς βάσεως ἱσταμένου ἀναθήματος, ὡς τὸ παρατε-

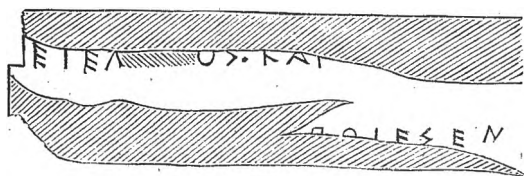
θειμένον ἀπεικόνισμα τοῦ λίθου δεικνύει. Μῆκ. 0,70, πλ. 0,27, ὕψ. 0,15^μ.

Διακρίνεται τὸ ἐξῆς :

[Ο δεῖνα καὶ ὁ δεῖνα ἀνεθέ-]
τε[εν [:] τεῖ : Ἀθηναῖαι : ἀπαρχὲν
Λαμπρῆ(ι;) vac.
Ἐγίας : ἐποίησεν

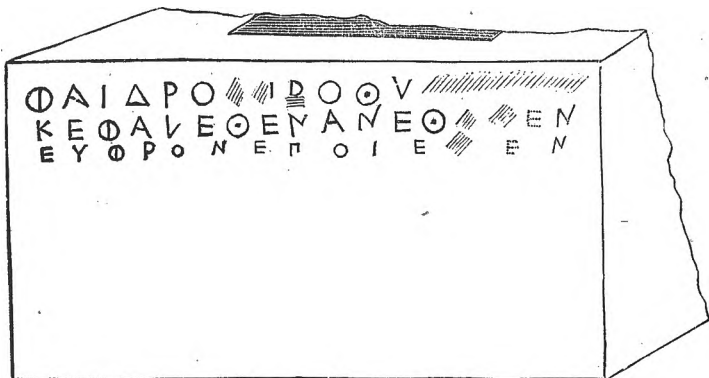
Ὁ ἐν τῷ τελευταίῳ στίχῳ μνημονεύμενος τεχνίτης εἶνε ἀναμφισβόλως ὁ γνωστὸς Ἑγίας ἢ Ἑγησίας, παράδοξον δὲ φαίνεται ὅτι, ἂν ἀληθῶς Ἀττικὸς ᾦν, ἐν τῷ ὀνόματί του παρελείφθη ἤδη τὸ σημεῖον τῆς δασείας προσωδίας, γνωστοῦ ὄντος ὅτι οἱ Ἀττικοὶ ἐθεωροῦντο ὡς δασυντικοί. Ὡς τὸ ἀρχαιοτάτον παράδειγμα τοιαύτης παραλείψεως τοῦ δὴ ἐξ ἀρχῆς φιλοῦ πνεύματος ἀναφέρει ὁ Meisterhans Gr. d. att. J. σ. 65 τὸ ἐν τῷ C. I. A. I, ὑπ' ἀρ. 433, ἐν στ. γ' «Ἀλιεῦσι» (ἐκ τοῦ ἔτους 460 π. X.). Ὅτι δὲ ἡ νῦν δημοσιευομένη ἐπιγραφή ἔτι ἀρχαιοτέρα εἶνε, ἀποδεικνύεται τὸ μὲν δι' αὐτοῦ τοῦ λίθου, ὅστις ἐναργῶς πυρὶ κατεφλέχθη, πιθανῶς ἐπὶ τῶν Περσικῶν, τὸ δὲ καὶ διὰ τῶν ὑπὸ τῶν ἀρχαίων συγγραφέων περὶ τῆς ἡλικίας τοῦ Ἑγίου ἀναφερομένων, διότι ἐκ τούτων ἐξάγεται ὅτι μιᾷ περίπου γενεᾷ πρότερον τοῦ Φειδίου ἤκμασε. Σύγχρονος λοιπὸν τῇ ἄνω εἶνε ἢ τὰ ὀνόματα τοῦ Κριτίου καὶ τοῦ Νησιώτου φέρουσα ἐπιγραφή τοῦ C. I. A. I, ἀρ. 375, ἐξ ἧς τὴν νῦν δημοσιευομένην συνεπλήρωσα.

» 4. Βάσις ἐπιμήκης τετράγωνος ἐκ λευκοῦ μαρμάρου, ἧς τὰ τέσσαρα ἄκρα διὰ βλάβης τοῦ λίθου ἀπωλέσθησαν. Ἐπὶ τῆς ἄνω ἐπιφανείας, τῆς ἐν τῷ παρεπομένῳ πανομοιότυπῳ ἀριστερᾷ, σώζεται ἐξέχον τι μέρος, δι' οὗ ἐκρατεῖτο τὸ ἐπιτεθειμένον ἀνάθημα. Μῆκ. 0,98, πλ. 0,53, πᾶχ. 0,38^μ.

Ἐ[τ]έ[αρχ]ος [:] καὶ [— — — ἀνεθέτεν
Ὁ δεῖνα ἐποίησεν

» 5. Βάσις ἐκ Πεντ. μαρμ., ἥς τὸ ὀπισθεν ἥμισυ ἀπεθραύσθη. Ἐπὶ τῆς ἄνω ἐπιφανείας διεσώθη μέρος ἐπιμήκους κοιλώματος (μῆκ. 0,41^μ). Μῆκ. 0,90, ὑψ. 0,45, πλ. 0,40^μ. Ἐπὶ τῆς ἔμπροσθεν πλευρᾶς τοῦ λίθου :

Φαῖδρο[ς Π]ροθυ
Κεφαλῶθεν ἀνέθ[εκ]εν
Εὐφρον ἐποίη[σεν]

Περὶ τοῦ Εὐφρονος ἴδε τὰ ἄνω σ. 15 ὑπ' ἀρ. 8 εἰρημένα.

» 6. Δύο τεμάχια κίονος ῥαβδωτοῦ ἐκ Πεντ. μαρμάρου.

Ν Κ Ρ Ι Α Ρ Ι Σ . } . \ Ρ Α Τ

— ο]ν καὶ Ἀρισ[τοκ]ράτ[εις] ἀνέθεκαν ἢ ἀνεθέτεν.

3. Ἐπιγραφαὶ Δημητριάδος.

Κατὰ τὰς ἀρχὰς Φεβρουαρίου ἤρξατο ἡ κατὰ διαταγὴν τῆς Κυβερνήσεως γιγνομένη κατεδάφισις τοῦ τουρκικοῦ ἐν Βόλῳ φρουρίου. Ἐν τοῖς τοίχοις τούτου εὐρέθησαν ἐντετειχισμένοι αἱ ἐπόμεναι ἐπιγραφαί, αἱ πλὴν τῆς ὑπ' ἀρ. 2 μετηνέχθησαν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ἐν Βόλῳ δημαρχείου· ἡ ὑπ' ἀρ. 2 εἶνε προσωρινῶς κατατεθειμένη πρὸ τῆς θύρας τῆς ὑγειονομικῆς ἀποθήκης Βόλου. Ἀντίγραφα τῶν ἐπιγραφῶν ἀπέστειλε πρὸς τὴν γενικὴν Ἐφορείαν ὁ γυμνασιάρχης Βόλου κ. Θεμιστοκλῆς Ἰ. Ὀλύμπιος, ὁ μετὰ ζήλου

τὰ δὲ τὴν ἐπιστήμην πορίσματα τῆς κατεδαφίσεως ἐπιβλέπων. Ὁ αὐτὸς ἐδημοσίευσε ἤδη τὴν σπουδαιότεραν τῶν ἐπιγραφῶν τούτων, τὴν ὑπ' ἀρ. 1, ἐν τῇ Ἑφημερίδι ὑπ' ἡμερομ. 25 Φεβρ. ἐ. τρ.

Εἶνε δὲ αἱ ἐπιγραφαὶ κατ' ἑκθῆσιν τοῦ Α. ὁ λ λ ι γ κ αἱ ἐξῆς·

« Ὑπ' ὅψιν ἔχων τὰ ὑπὸ τοῦ κ. Ὀλυμπίου σταλέντα ἀντίγραφα, 2 (ἐκτὸς τῆς ὑπ' ἀριθ. 2) παρέβαλον μετὰ τῶν ἐμοὶ ὑπὸ τοῦ κ. Βόλτερς φιλοφρόνως ἀνακοινωθέντων, συνεπλήρωσα τὰς ἐν λόγῳ ἐπιγραφὰς ὡς ἐκ τῶν ἀκολουθῶν καταφαίνεται·

1. Ἡ ἐπομένη ἐπιγραφὴ ὕψ. 1,78, πλ. 0,78, πάχ. 0,22^μ, εὑρέθη « ἐντετεχισμένη κατὰ τὴν Ν. Δ. πλευρὰν τοῦ νῦν κατεδαφιζομένου φρουρίου Βόλου. Εἰς μὲν τὸ ἄνω μέρος σχηματίζει μικράν τινα κορωνίδα, κάτωθεν δὲ τῶν τεσσάρων πρώτων στίχων ἔχει στέφανον ἐξ ἐλαίας (δάφνης), στερεῖται δὲ βάσεως. Φαίνεται ὅτι ὁ λίθος οὗτος μετηνέχθη ἐκ τῆς ἀρχαίας Δημητριάδος (νῦν Γουρίτσα) ὡς καὶ τὸ λοιπὸν ὕλικόν ἐξ οὗ ᾠκοδομήθη ὑπὸ τῶν Τούρκων τὸ νῦν κατεδαφιζόμενον φρούριον. » »

Ἐχει δὲ οὕτως·

Μάγνητες Ἑρμογένην Ἀδύμου.
Δημητριῇ τὸν γραμματέα τῶν
συνέδρων ἀρετῆς ἐνεκ[εν καὶ
εὐνοίας τῆς εἰς αὐτούς.

(στέφανος)

- 5 Μένανδρος Νικίου Δημητρίεὺς ὁ στρατηγός [κ]αὶ Νικομήδης Σίμου ὁ ἱππάρχης, Θεόδωτος Διογένου ὁ ναύαρχος, Διογένης Νικολάου ὁ ταμίης, Ἀδαῖος Ἀδύμου ὁ ἱερεὺς τοῦ Διὸς τοῦ [Ἀ-
κραιῦ, Γηρόστρατος Ἰστιαίου, Θηβα[γέ]νης Ἀπολλωνίου [...
τιος Διονυσιογένη, Θεόπρο[πος] Λέοντος Δημητρίεως εἰ[ῖ]παν·
- 10 ἐπεὶ Ἑρμογένης Ἀδύμου [Δη]μητρίεὺς αἰρεθεὶς γραμμα-
τεὺς τῶν συν[έ]δρων πεποιήται τὴν ἀναστροφὴν ἐν[τ]ί τῃ ἀρ-
χῇ· ὃν τρόπον ἐπέβαλλεν ἀνδρὶ καλῷ καὶ ἀγαθῷ ἀξι[ώ]μῳ ἑαυ-
τοῦ τε καὶ τῶν Μαγνήτων τῶν ἐγγχειρισάντων [αὐτῷ τὴν ἀρ-
χὴν τοῖς τε χρειαῖν ἔχουσιν καὶ ἐντυχάν[ουσιν] εὖ χρηστον αὐτόν
- 15 παρεχόμενος πᾶσιν διατετέλεκεν, ὅπως [οὖν] φιλοδοξῶσι οἱ
μετὰ ταῦτα προαιρούμενοι παραγίνεσθαι ἐπ[ὶ] τὴν αὐτὴν
ἀρχ[ή]ν, θεωροῦντες τὴν τῶν συνέδρων καὶ τῶν ἄλλων
Μαγνή[τ]ων ἐπίγν[ο]σιν ὑπὲρ τῶν καλῶν καὶ ἀγ[α]θῶν [ἀ]νδρῶν οἱ
πολλ[ή]ν ποιοῦνται μεγαλομέρειαν καὶ ἐκτέν[ει]αν, τιμωμένους δὲ τοὺς
- 20 κα[τ]ὰ τὴν ἀναστρεφόμενους ἐν ταῖς ἀρχαῖς [καὶ] πράττοντας αἰὲ τὰ
βέλ[η]τιστα καὶ συμφέροντα τοῖς κοινοῖς πράγμασι [, δεδ[ό]χθαι

- τοῖς συνέδροις ἐπαινεῖσαι τε ἐπὶ τούτοις Ἑρ[μ]ογ[έν]ην Ἀδύ-
μου Δημητρίῃ τὸν γραμματέα τῶν συνέδρων καὶ [στεφα-
νώσαι αὐτὸν τῷ ἐκ τοῦ νόμου στεφάνῳ, εἶναι δὲ αὐτῷ καὶ
25 προεδρίαν ἐν ταῖς κατὰ Μαγνησίαν πόλεσιν· τὸ δὲ ψήφισ-
μα τοῦτο ἀναγραφῆναι εἰς στήλην λιθίνην καὶ ἀν[α]τεθῆ-
ναι ἐν Δημητριάδι ἐν ᾧ ἂν αὐτὸς αἰρῇται τόπωι, κο[λ]αφθῆ-
ναι δὲ εἰς αὐτὴν καὶ τὸν στέφανον καὶ ἐπιγράψαι « Μ[α]γνητ-
ες Ἑρμογένην Ἀδύμου Δημητρίῃ τὸν γραμματέα [τῶν
30 συνέδρων ἀρετῆς ἔνεκεν καὶ εὐνοίας [τῆς εἰς αὐτοὺς,
τὸ δὲ ἐσόμενον ἀν[ή]λωμα ἐς ταῦτα δοῦναι τὸν [ταμίαν,
δι]απεμφθῆναι δὲ τοῦ ψηφίσματος τὸ ἀντίγραφον [καὶ πε-
ρ]ὶ τὰς ἄλλας πόλεις ἵνα παρακολουθῶσι τὰ δεδογμένα·
ἔδοξεν· ἔδοξεν καὶ τῇ ἐκκλησίαι.

Ἀνάγεται ἡ ἐπιγραφὴ εἰς τὸ κοινὸν τῶν Μαγνήτων, οὗ τὴν ιστο-
ρίαν καὶ διάθεσιν συνώψισα ἐν ταῖς Mitth. VII. σ. 341 κ. ἐ., βα-
σιζόμενος ἐπὶ τῶν μέχρι τότε γνωστῶν ἐπιγραφῶν τοῦ αὐτοῦ εἵδους
μετὰ τῆς νῦν ἀνακαλυφθείσης καὶ τῶν πενιχρῶν εἰδήσεων, αἷς ἐν-
τυγχάνομεν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις συγγραφεῦσι. Συνάγεται δὲ ἐκ τῆς
ἀντιβολῆς τῶν ἐν ταῖς Mitth. δημοσιευθεισῶν ἐπιγραφῶν ἐν αἷς
ἀπαντῶσι τινὰ (1) τῶν ἐν τῇ νῦν εὑρεθείσῃ ἀναφερομένων προσώ-
πων, ὅτι ταύταις ἡ σύγχρονος εἶνε ἡ ὀλίγον τι χρονολογικῶς ἀπέ-
χει. Ἐπειδὴ ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ κοινοῦ τῶν Μαγνήτων δύο ἐποχαὶ
διακρίνονται, ὧν ἡ πρώτη διήρκει ἀπὸ τοῦ ἔτους 196 π. Χ., ἀπὸ
τῆς ἀπελευθερώσεως δηλαδὴ τῆς Ἑλλάδος διὰ τοῦ Φλαμινίνου,
μέχρι τοῦ ἔτους 146 καὶ τῆς ἀλώσεως τῆς Κορίνθου, ἡ δὲ δευτέρα
ἀπὸ τῶν ὀλίγων μετὰ τὸν Μόμμιον χρόνων μέχρι τοῦ Αὐγούστου,
ζητητέον εἶνε, εἰς ὅποτέραν ἀνάγονται ἡ νῦν εὑρεθείσα καὶ αἱ ἄλ-
λαι τοῦ αὐτοῦ εἵδους ἐπιγραφαί. Ὅρθως παρετήρησεν ἤδη ὁ κ.
Fougeres ἐν τῷ Bull. de corr. h. XIII. σ. 279, ὅτι πιθανώτερον
εἰς τὴν βραχυχρόνιον προτέραν ἐποχὴν ἀνάγονται, διότι ὁ ναύαρχος
Θεόδοτος Διογένου μνημονεύεται ὡς ἱερομνήμων ἐν τῷ ἐν τῷ C. I.
A. II, ἀρ. 551, στ. 52 κ. ἐ. ψηφίσματι, ὅπερ κατὰ τὸν Köhler
ἐψηφίσθη περὶ τὸ ἔτος 137 π. Χ.

(1) Γηρόστρατος Ἰστιαίου Mitth. VII 339 (C. I. A. II. ἀρ. 551, στ. 63;) Θη-
βαγένης Απολλωνίου σ. 75, ἴσως καὶ Μένανδρος Νικίου, ἂν πρέπει νὰ ταυτισθῇ
μετὰ τοῦ ἐ. ἀ. σ. 71 ἀναφερομένου Μ. Νικίου Κοροπαίου; ἂν τοῦτο ὀρθῶς ἔχει,
συνάγεται ὅτι ἡ νῦν εὑρεθείσα ἐπιγραφὴ ὀλίγον μεταγενεστέρα εἶνε τῆς ἐκ Κορόπης·

Οἱ ἐν ταύταις ταῖς ἐπιγραφαῖς ἀναφερόμενοι σύνεδροι ἦσαν ἀναμφιβόλως εἶδος τι βουλῆς τοῦ κοινοῦ, συνισταμένης ἐκ τῶν ὑπὸ τῶν πόλεων τῆς Μαγνησίας εἰς Δημητριάδα ἀποσταλέντων τακτικῶν ἀντιπροσώπων, ὧν τὰ δόγματα ἔχρηζον τῆς παρὰ τῆς γενικῆς ἐκκλησίας τῶν Μαγνητῶν ἐπιψηφίσεως ἵνα λάβῃσι τὸ νομικὸν καὶ ψηφισμάτων.

Ἐν τῇ νῦν εὐρεθείσῃ ἐπιγραφῇ μνημονεύονται τὸ πρῶτον ὁ ἱππάρχης καὶ ὁ ναύαρχος τοῦ κοινοῦ.

Αἱ πέντε λοιπαὶ ἐπιγραφαί, μεταγενεστέρας ἐποχῆς, εἶνε ἐπιτύμβιοι.

2. « Ἐπὶ μαρμάρου, ὕψ. 1^μ, πλ. 0,60, πάχ. 0,08^μ. »

Ἑρωίσσαι (;)

Παρμενίσσα Μενάνδρου Μελιδόισσα

3. « Ἐπὶ μαρμάρου, ὕψ. 0,30, πλ. 0,38, πάχ. 0,10^μ. » »

Ἄνωθεν τῆς ἐπιγραφῆς ἀναγέγλυπται ἐν τῷ λίθῳ πλοῖον, ἐν ᾧ ὁ ναύκληρος μετὰ τοῦ φορτωματός του.

Περιγένης Περι-
γένους ναύκλη-
ρος Κυζικηνός
ἐνθάδε κεῖται

4. « Ἐπὶ ἐπιτυμβίου στήλης εἰς δύο κατὰ τὸ μέσον περίπου τετμημένης, ἐχούσης καὶ ἔκτυπον ἀνάγλυφον γυναῖκα παριστῶν ἥς τὸ πρόσωπον εἶνε κατεστραμμένον. » » Ἡ ἐπιγραφή πρὸς ἀριστερὰ τοῦ ἄνω μέρους τοῦ σώματος τῆς γυναικός, κάτωθεν δὲ τῆς ἐπιγραφῆς βωμός.

Ἀφροδίσια
Εὐγεναία
τὴν αἰαυτῆς sic
θυγατέρα
μνείας χά-
ριν, ἥρω χ[ρη]-
στ(ὲ) χαῖρε.

5. « Ἐπὶ μαρμάρου, ὕψ. 0,75, πλ. 0,27, πάχ. 0,07^μ. » »

Ἀδρ. Ἐπ-
ίγονος
Ἐπιγόνου
ὁ πρεσβ[ύ]-
τερος

6. « Ἐπὶ μαρμάρου, ὕψ. 0,35. πλ. 0,40, πάχ. 0,12^μ. » »

['Ο δεινὰ]
'Αριστοκλέ-
ους
'Αρσάκης [ῥ-
ρως. »

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΝ ΤΟΙΣ ΜΟΥΣΕΙΟΙΣ

1. Ἐθνικὸν Μουσεῖον

Κατὰ τὸν μῆνα Ἰανουάριον εἰσέχθησαν εἰς τὸ ἐθνικὸν Μουσεῖον κατ' ἔκθεσιν τοῦ ἐν αὐτῷ ἐφόρου Β. Σ τ ἄ η τὰ ἐξῆς :

1. Στήλη ἀνάγλυφος ἐπιτυμβία ἐκ πώρου λίθου ὕψ. 0,07 καὶ πλ. 0,35. Ἐντὸς πλαισίου καὶ ὑπὸ ἀέτωμα, (ἐν μέσῳ τοῦ ὁποίου Σειρὴν θρηνοῦσα μεταξὺ δύο θρηνουσῶν γυναικῶν, ἔχουσῶν τὰς λύρας (;) ἀπερριμμέναις), παρίσταται ἐν ἐκτύπῳ ἀναγλύφῳ παιδίον ἐν καταγραφῇ τὸ πρόσωπον εἰκονισμένον ἔχον, ἐνδεδυμένον ἱμάτιον ἀφικνούμενον μέχρι τῶν ποδῶν, κρατοῦν δὲ ἐν ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ ἀνὰ ἓν πτηνόν, ὧν τὸ μὲν φέρει διὰ τῆς ἀριστερᾶς παρὰ τὸ στῆθος, τὸ δὲ προτείνει διὰ τῆς δεξιᾶς εἰς κύνα ἀναρριχόμενον ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ γόνατος τοῦ παιδός, ἵνα προσπελάσῃ τῷ πτηνῷ. Τὸ ἀνάγλυφον δὲν εἶναι ἔργον ἐπιμελοῦς ἐργασίας εἶναι ὅμως ἄξιον λόγου διὰ τὴν παράστασιν αὐτοῦ, ἰδίᾳ τὴν ἐπὶ τοῦ ἀετώματος, ἣτις σπανία τυγχάνει. Ἐγοράσθη παρὰ Δ. Μπέλλου ἀντὶ δρ. 80, εὐρέθη δὲ ἐν Ἀθηναῖς. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορείας 893).

2. Ἄνω τεμάχιον ἐπιτυμβίου ἀναγλύφου ἐκ λευκοῦ λίθου, ἐφ' οὗ σώζεται ἡ κεφαλὴ μετὰ μέρους τοῦ στήθους ἀνδρὸς πωγωνοφόρου ἐν καταγραφῇ εἰκονισμένου, καὶ ἡ κεφαλὴ γυναικὸς κατὰ μέτωπον. Ἡ κεφαλὴ τοῦ ἀνδρὸς (ὡς καὶ τὸ ἀπολεσθὲν σῶμα) εἶναι ὅλως σχεδὸν ἔκτυπος, πάχος ἔχουσα μετὰ τῆς πλακὸς 0,40 μέτρου. Εἶναι τῶν καλλίστων ἐπιτυμβίων ἀναγλύφων τῆς 4^{ης} π. χ. ἑκατονταετηρίδος, κοινῆς ὅμως καὶ συνήθους παραστάσεως· πλ. 0,68 ὕψος σωζομένου 0,38. Κατεσχέθη ὑπὸ τῆς Μοιραρχίας ἐν Μαρκοπούλῳ τῆς Μεσογαίας παρὰ Ἀναγνώστη Μαγκανᾶ (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορείας 894).

3. Τὰ ἐξῆς ἀρχαῖα κατασχεθέντα ἐν Κορίνθῳ παρὰ τινὶ Ῥου-

σοπούλω Φανερτζή ἐπικαλουμένω, ἥτοι πέντε ἀγγεῖα πήλινα τὰ ἐξῆς: 1) Οἶνοχόη (ὑψ. 0,25) μετ' ἐφθαρμένων γραφῶν (κορινθιακόν), 2) Μικρὸς κωδωνοειδὴς κρατῆρ (ὑψ. (0,20) μετ' ἐφθαρμένων ἐρυθρῶν γραφῶν, ἐξηλειμμένου ὄντος καὶ τοῦ μέλανος χρώματος τοῦ ἐπὶ τοῦ ὄλου ἀγγείου (ἐκ Δομβραίνης). 3) Κάλπη (ὑψ. 0,20) μετὰ κοσμημάτων γεωμετρικοῦ ῥυθμοῦ, ἔχουσα καὶ πόμα, καλῆς διατηρήσεως (κορινθιακόν). 4) Κύλιξ μέλαινα μετ' ἐρυθρῶν ταινιῶν καλῆς διατηρήσεως (Κορινθιακόν). 5) Μικρὸν ἀγγεῖον (ὑψ. 0,13) σχήματος κώδωνος (εἶδος ληκυθίου) μετὰ κοσμημάτων ἀνθεμιοειδῶν χρώματος μέλανος καὶ ἐρυθροῦ (ξανθοῦ). Τὸ σχῆμα τοῦ ἀγγείου τούτου εἶναι σπάνιον (ἐκ Δομβραίνης), καὶ δύο ἀγαλμάτια, ἐκ Κορίνθου προερχόμενα, ἥτοι α') εἰδώλιον πήλινον παριστῶν κόρην χορεύουσαν (ὑψ. 0,17) οὐχὶ λεπτῆς ἐργασίας, οὐδὲ καλῆς διατηρήσεως καί· β') εἰδώλιον νεανίου γυμνοῦ κρατοῦντος ἐν τῇ ἀριστερᾷ λύραν, κοινὸν καὶ κακῆς ἐργασίας· ὑψ. 0,10 (Εὔρετ. Γεν. Ἐφορείας 895 - 897).

4. Τέσσαρα μεγάλα καὶ ἑννέα μικρὰ πήλινα ἀγγεῖα διαφόρου σχήματος ἐκ τῶν ἀνευρισκομένων ἐν προϊστορικοῖς τάφοις καὶ ὅμοια τοῖς ἐν Τροίᾳ ἐν Μυκῇναις ἐν Ἐπιδαύρῳ κ. ἄ. εὑρεθείσι. Εἰσὶ κεκοσμημένα ἅπαντα διὰ ταινιῶν καὶ γραμμῶν ποικίλων, ὥς εἰσι πάντα τὰ τοιοῦτου εἶδους προϊστορικά ἀγγεῖα. Σὺν τούτοις ἀπεστάλησαν καὶ δύο ληκυθία τεθραυσμένα (ῥωμαϊκῶν χρόνων) ἅπερ ὡς ἄχρηστα ἀπερρίφθησαν. Κατεσχέθησαν ἐν Μαρκοπούλῳ παρὰ Γεωργίῳ Δημητρίῳ (Εὔρετ. Γεν. Ἐφορείας 898).

5. Πλάξ ἐκ λευκοῦ λίθου πλ. 0,30 ὑψ. 0,26. Ἐντὸς πλαισίου σχῆμα ἔχοντος ναοῦ ἐν παραστάσι μετὰ θριγκοῦ φέρεται ἡ ἐξῆς ἀνάγλυπτος παράστασις· ἀριστερὰ ἱππεὺς ἐπὶ ἵππῳ καλπάζοντος ὑπεράνω βωμοῦ τετραγώνου· ὁ ἱππεὺς φέρει κράνος καὶ χλαμύδα μεθ' ἱματίου. Δεξιὰ καὶ ἔναντι τοῦ ἱππέως δύο ἰστάμενοι παραπλεύρως ἰκέται (ἄνῆρ καὶ γυνή) καὶ πρὸ τῶν ποδῶν αὐτῶν τρεῖς ἕτεραι μικραί, ὥσπερ παιδία, μορφαί. Ἡ πλάξ ἔχει καὶ ἔμβολον κάτωθεν πρὸς ἀνίδρυσιν, φέρει δὲ πολλαχοῦ ἔχνη χρωματισμοῦ. Ἡ γλυφὴ εἶναι οὐχὶ πολὺ ἔντεχνος. Τὸ ἀναθηματικὸν τοῦτο ἀνάγλυφον εὑρέθη ἐν Λαυρίῳ καὶ ἡγοράσθη παρὰ τοῦ Ἰω. Λοιδωρίκη ἀντὶ δρ. 50 (Εὔρετ. Γεν. Ἐφορείας 899).

6. Νομίσματα ἀργυρᾶ 130, ἤτοι : 48 Ῥόδου, 60 Ἰστιαίας, 21 Μακεδονικὰ καὶ 1 Φιλίππου τοῦ 5ου. Ἀπεστάλησαν ὑπὸ τοῦ Νομάρχου Λαρίσσης. Εὐρέθησαν κατὰ τὴν θέσιν «Γραμμένο» τοῦ δήμου Κασταναίας ὑπὸ Γεωρ. Α. Φιλιππάκη (Εὔρετ. Γεν. Ἐφορείας 900).

7. Ἀγαλμάτιον χαλκοῦν (ὑψ. 0,10) λίαν ἀρχαίκοῦ ῥυθμοῦ, εἰκονίζον γυναῖκα (;) ἐνδεδυμένην ἱμάτιον ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ μέχρι τῶν ποδῶν στενωῶς περὶ τὸ σῶμα τετυλιγμένον. Τὴν κόμην ἔχει βραχεῖαν καὶ ἐπ' αὐτῆς εἶδος κεκρυφάλου. Οἱ πόδες εἶναι συγκεκολλημένοι, φέρουσι δὲ κάτω καὶ τὸ ἔμβολον δι' οὗ ἐστηρίζετο ἐπὶ τῆς βάσεως τὸ ἀγαλμάτιον. Εἶναι ἔργον λίαν κακότεχνον. Ἀπεστάλη ὑπὸ τοῦ εἰρηνοδίκου Μεγαλουπόλεως· ἀνευρέθη δὲ ὑπὸ τινος χωρικοῦ ἐν τῷ χωρίῳ Ἀστάλα τοῦ δήμου Λυκοσοῦρας. (Εὔρετ. Γεν. Ἐφορείας 901).

8 - 20. Τὰ ἐξῆς ὑπ' ἀριθ. 8 - 20 εὐρήματα τῶν ἐν Τανάγρα ὑπὸ τῆς Γενικῆς Ἐφορείας ἐνεργηθειῶν ἀνασκαφῶν (ἴδ. Ἀρχαιολ. Δελτίον 1888 σ. 204 ἀρ. 2 καὶ προηγούμενα). 8) Εἰδώλιον πῆλινον, κοινόν, εἰκονίζον παῖδα καθήμενον ἐπὶ βράχου. Φέρει ἀπλοῦν ἱμάτιον συνεστραμμένον περὶ τὸν ἀριστερὸν βραχίονα. Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φορεῖ εἶδος πετάσου. Συμπεπληρωμένον τὸν δεξιὸν πόδα· ὑψ. 0,16. 9) Προσωπὶς γυναικεία μετὰ μέρους τοῦ στήθους ἀρχαϊκή. Φέρει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς πέπλον καταπίπτοντα ἐκατέρωθεν ἐπὶ τῶν ὤμων. Ἰχνη λευκοῦ καὶ ἐρυθροῦ χρώματος· ὑψ. 29. 10) Λοπάς (πινάκιον) πηλίνη διαμέτρου 0,23 λίαν ἀρχαϊκή, ῥυθμοῦ κορινθιακοῦ, ἔχουσα γραφὰς ἐντός, κατὰ ζώνας, παριστώσας λέοντας καὶ Σφίγγας (ἐξηλειμμένας ἐνιαχοῦ), ἐπίσης κοσμήματα γεωμετρικά. Φέρει κατὰ τὰ χεῖλη δύο μικρὰς ὁπὰς χρησιμεύουσας εἰς ἀνάρτησιν αὐτῆς. 11) Ἀγγεῖον πῆλινον σχήματος οἰνοχόης, ῥυθμοῦ κορινθιακοῦ, φέρον περὶ τὴν κοιλίαν καὶ τὸν λαιμὸν γραφὰς ὁμοίας ταῖς ἐν τῷ προηγούμενῳ ἀριθμῷ, διηρημένας εἰς τρεῖς ζώνας. Ἐν τῷ αὐτῷ τάφῳ εὐρέθη καὶ πόμα τοῦτου, ὅπερ δὲν φαίνεται ἀρχικῶς ἀνῆκον αὐτῷ, ἐχρησίμευσεν οὐχ ἥττον ὡς κάλυμμα αὐτοῦ, ὑψ. 0,22. 12) Σκεῦος ἡμικυλινδροειδές, οὗ τινος ἄδηλος ἡ χρῆσις. Ἐχει περίπου τὸ σχῆμα κεραμίδος, ὡς πάντα τὰ τοιοῦτου εἶδους. Κοσμεῖται δι' ἀπλῶν ἢ ζητοειδῶν γραμμῶν καὶ στιγ-

μῶν μελαίνων, ὕψ. 0,20 διαμ. 0,15. 13) Ἀγγεῖον πήλινον (ὕψ. 0,21 διάμ. τοῦ στόματος 0,32) σχήματος κρατῆρος ἀνοικτοῦ (μᾶλλον λεκάνης) μεθ' ὑψηλοῦ ποδὸς καὶ τεσσάρων δακτυλοειδῶν λαβῶν περὶ τὰ χεῖλη. Φέρει κοσμήματα κατὰ ζώνας καὶ πτηνὰ δι' ἐρυθροῦ καὶ μέλανος χρώματος (ἐσθεςσμένα πολλαχοῦ). Ὁ πηλὸς εἶναι λίαν χονδρός, καὶ ὅλη ἡ ἐργασία χονδροειδής, ἀλλὰ λίαν ἀρχαϊκή. 14) Δύο ὁμοίου σχήματος μικρὰ ἀγγεῖα φέροντα γεωμετρικὰ κοσμήματα μέλανος χρωματισμοῦ. 15) Δύο ἀγγεῖα μικρὰ σχήματος κανθάρου φέροντα κοσμήματα γεωμετρικοῦ ῥυθμοῦ, κοινά. 16) Δύο μικρὰ ἀγγεῖα σχήματος κύλικος, ὧν τὸ ἕτερον φέρει κοσμήματα λευκὰ καὶ μέλανα ἐπὶ ἐρυθρᾷ βάσει, τὸ ἄλλο δὲ (ἐλασσον τοῦτο) κοσμήματα λευκὰ ἐπὶ μελαίνῃς βάσει. 17) Τρία μικρὰ ἀγγεῖα δίωτα κωνοειδῆ· τούτων τὸ μὲν ἔχει γραφὰς λεόντων (ἡμιεσθεςσμένας) ἐκ μέλανος χρώματος καὶ ἰοχροῦ, τὰ δὲ δύο ἕτερα φέρουσιν ἀπλῶς γραμμὰς καὶ σταυροειδῆ κοσμήματα· κοινὰ καὶ ἀρχαϊκά. 18) Ἀγγεῖον μικρὸν σχήματος κώδωνος μετὰ λαιμοῦ μόνωτον· φέρει περὶ τὴν κοιλίαν γραφὰς λεόντων καὶ πτηνῶν μελανοῦ καὶ ὑπερύθρου χρώματος. 19) Τρεῖς μικροὶ βόμβυλοι φέροντες φανταστικὰς μελαίνας γραφὰς (ἐσθεςσμένας πολλαχοῦ). 20) Δύο πήλιναι ἀσπίδες, ὧν ἡ μὲν (διαμέτρου 0,12) διὰ λευκοῦ χρώματος βεβαμμένη φέρει περιφερικῶς ζήτοειδῆ μέλανα κοσμήματα (ἐντὸς ἔχει λαβὴν καὶ ὄχανον) ἡ δὲ (διαμέτρου 0,11) ἔχει τὸ χρῶμα τοῦ πηλοῦ καὶ μέλανα κοσμήματα ἀμελῶς γεγραμμένα. (Εὔρετ. Γεν. Ἐφορείας 902 - 914).

2. Συλλογὴ Πειραιῶς

Ἐν τῇ Συλλογῇ Πειραιῶς εἰσῆχθησαν, κατ' ἀναφορὰν τοῦ ἐπιμελουμένου αὐτῆς Ἰακ. Δραγάτση τὰ ἐξῆς ἀρχαῖα :

» 1. Τρία ἀνάγλυφα Κυβέλης τοῦ γνωστοῦ σχήματος, ἅτινα ἀνεῦρον μὲν λατόμοι κατὰ τὴν προέκτασιν τῆς ὁδοῦ Ζαΐμη, κατέσχε δὲ ἡ Ἀστυνομία Πειραιῶς ἀποκρυβέντα. Τὰ τρία ταῦτα ἀνάγλυφα μόνον κατὰ τὸ ὕψος διαφέρουσιν ἀλλήλων· τὸ μείζον τούτων εἶναι ὕψους 0,30 περίπου, φέρει δὲ ἐπὶ τῶν παραστάδων τοῦ σηκομόρ-

δων 196 ἀνελκυσθεῖσα ἐκ τῆς παρὰ τὴν Δῆλον θαλάσσης, β') πέντε μεγάλοι ἀμφορεῖς πῆλινοι διαφόρου μεγέθους καὶ σχήματος. Ταῦτα ἐδωρήθησαν παρὰ τῶν ἀδελφῶν Μιχαήλ καὶ Νικολάου Τσιβουράκη. Εἰσῆχθη δὲ πρὸς τούτοις, ἐκ κατασχέσεως, ἐπιτύμβιος στήλη ἐφ' ἧς ἐπιγραφή :

Τιμαγένης
Διονύσιος
Ἀστύχοις

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΕΡΓΑΣΙΑΙ ΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

1. Ἔργασίαι ἐν τῇ Ἀκροπόλει : Ἐξακολουθοῦσιν αἱ ἐν τῇ Ἀκροπόλει γινόμεναι ἐργασίαι πρὸς τοποθέτησιν τῶν τῇδε κάκεισε κειμένων λίθων καὶ αἱ πρὸς καταδάφισιν τῶν μεταγενεστέρων νεωτέρων τειχῶν (ἴδ. σ. 23 ἀρ. 1).

2. Διάφοροι ἐργασίαι : Ἐξακολουθοῦσιν αἱ ἐν σελ. 23 καὶ 24 ὑπ' ἀρ. 2, 3, 4 καὶ 5 ἐργασίαι.

3. Κατάσχεσις ἀρχαίων. Ἐν Κορίνθῳ κατεσχέθησαν παρὰ τινι Ῥοῦσοπούλῳ Φαναρτζῇ καλουμένῳ, αἰτῇσει τοῦ Γενικοῦ Ἐφόρου, διάφορα ἀγγεῖα καὶ δύο πῆλινα εἰδώλια, αἷ ἴδε ἐν σελ. 43 ἀρ. 3. Ἐν δὲ Μαρχοπούλῳ κατεσχέθησαν ὑπὸ τοῦ ἐκεῖ σταθμάρχου ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον καὶ διάφορα ἀγγεῖα (ἴδ. σ. 43 ἀρ. 1 καὶ σ. 44 ἀρ. 4).

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1889

ΤΕΥΧΟΣ ΜΗΝΟΣ ΜΑΡΤΙΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

ΑΝΑΣΚΑΦΑΙ ΚΑΙ ΕΥΡΗΜΑΤΑ

1. 'Ανασκαφαὶ ἐν τῇ 'Ακροπόλει (ιδ. σ. 33 ἀρ. 1 κ. ἐ.).

Ἡ ἀνακάθαρσις τοῦ χώρου τοῦ μεταξὺ τοῦ Παρθενῶνος καὶ τοῦ ἀρχαίου ναοῦ ἐπερατώθη· νῦν δὲ ἐκκαθαρίζεται ὁ βράχος ὁ πέραν τῆς βορειοανατολικῆς γωνίας τοῦ Παρθενῶνος. Μετὰ τὴν ἐργασίαν ταύτην θέλει ἀνασκαφῇ τὸ ἔδαφος τοῦ πύργου τοῦ ναοῦ τῆς Ἀπτέρου Νίκης καὶ τὸ τῆς Πινakoθήκης καὶ οὕτω περατοῦται ὁλοσχερῶς ἡ ἀνασκαφὴ τῆς Ἀκροπόλεως.

Μετὰ τὸ πέρας τῶν ἀνασκαφῶν θέλει δημοσιευθῇ γενικὴ ἐκθεσις περὶ τῆς πορείας καὶ τῶν ἀποτελεσμάτων αὐτῶν μετὰ διαφόρων τοπογραφικῶν καὶ ἀρχιτεκτονικῶν σχεδίων· τῶρα δὲ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴν περιέργειαν τῶν ἀρχαιολογούντων ικανοποιοῦντες δημοσιεύομεν ἐνταῦθα μικρὸν τοπογραφικὸν ὑπὸ τοῦ Καβερῶ ἐκπονηθὲν σχέδιον τῆς Ἀκροπόλεως, ἐν ᾧ βλέπει τις ἐν σμικρῷ τὰ μέχρι τέλους τοῦ 1888 διὰ τῶν ἀνασκαφῶν ἀποκαλυφθέντα οἰκοδομήματα καὶ ἄλλα μνημεῖα. Ἐν τῷ τοπογραφικῷ τούτῳ σχεδίῳ περιελήφθη καὶ ὁ πρὸς δυσμὰς τῶν Προπυλαίων μέχρι τῆς πύλης τοῦ Beulé χώρος μετὰ τῶν ἐκατέρωθεν πύργων, ἵνα ἴδῃ ὁ ἀναγνώ-

στης ποία ἡ νῦν μορφή καὶ διάθεσις τοῦ χώρου τούτου μετὰ τὴν κατεδάφισιν τῶν περὶ αὐτὸν μεταγενεστέρων τειχῶν.

Ἐν τῇ ἐρμηνείᾳ τῶν διαφόρων οἰκοδομημάτων παρεισέφεραν ἐν τῷ λιθογραφικῷ πινάκι λάθη τινά. Οὕτω διορθωτέον τὸ ὑπ' ἀρ. 12 : « θεμέλια λιθοστρώτου ὁδοῦ » εἰς « ἐδάφους ».

Π. Κ6δ.

2. Ἀνασκαφαὶ παρὰ τὸ Διονυσιακὸν θέατρον.

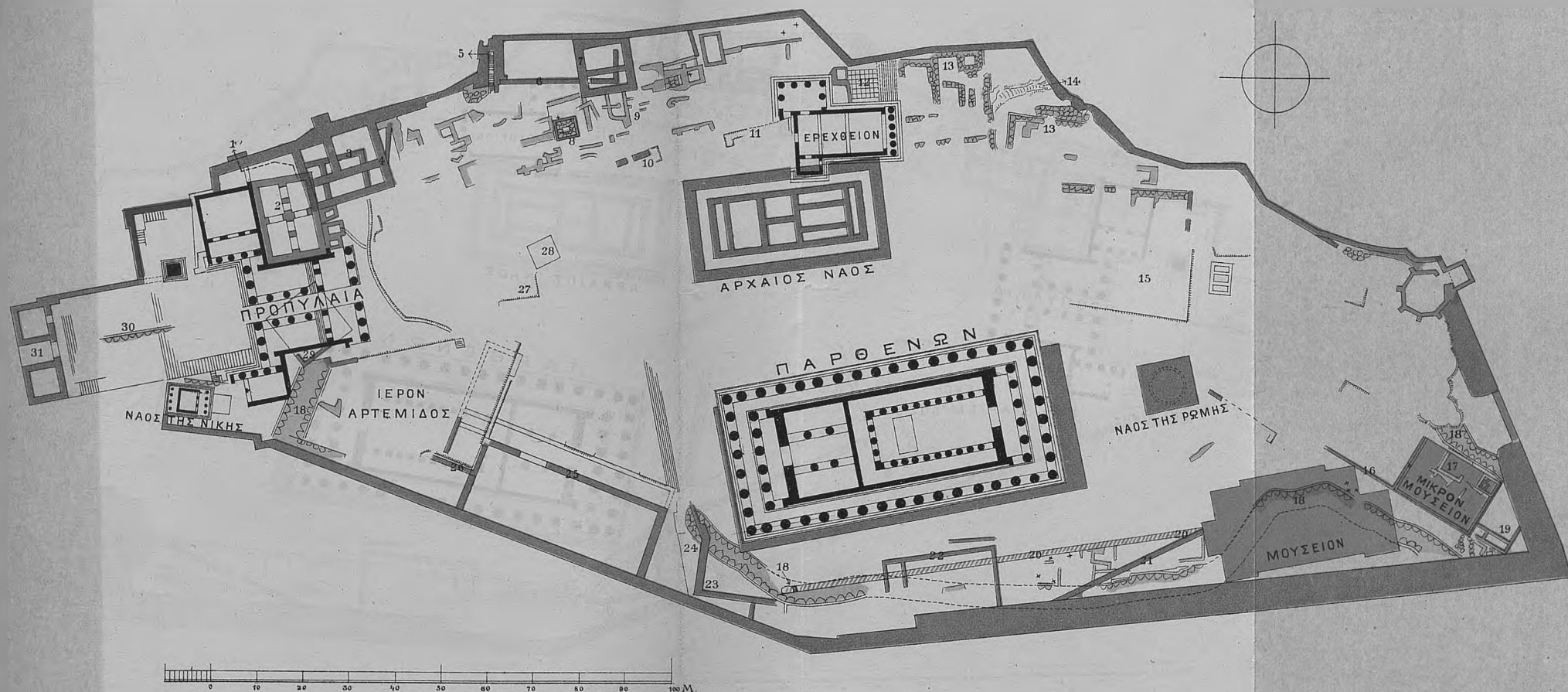
Ἰπὸ τοῦ ἐνταῦθα Γερμανικοῦ Ἰνστιτούτου, ἀδείᾳ τῆς Γενικῆς Ἐφορείας, ἐγένοντο σκαφικαὶ τινες ἐργασίαι μετὰ τοῦ Διονυσιακοῦ θεάτρου καὶ τοῦ μεσημβρινοῦ τείχους τῆς Ἀκροπόλεως πρὸς ἐξερεύνησιν τῶν κατὰ τὸν χώρον ἐκείνων. Ἐν τῇ σκαφῇ ταύτῃ εὗρέθη τὸ ἐν τοῖς ἐπομένοις, ἐν σελ. 64 ἀριθ. 2, περιγραφόμενον ἀξιόλογον ἀγγεῖον.

3. Ἀνασκαφαὶ ἐν Βοιωτίᾳ.

Ἀδείᾳ τοῦ Ἰπουργείου ἐγένοντο ὑπὸ τῆς ἐνταῦθα Ἀμερικανικῆς Ἀρχαιολογικῆς Σχολῆς σκαφικαὶ ἐργασίαι ἐν Ἀθηδῶνι, Θίσβῃ καὶ Πλαταιαῖς.

Ἐν Ἀθηδῶνι ἀπεκαλύφθησαν τὰ θεμέλια ἀγνώστου οἰκοδομήματος, ὅπερ ὁ Leake ἐσφαλμένως ἐξέλαβεν ὡς ναόν. Ἐν αὐτῷ σῶζονται καὶ δύο ψηφιδωτὰ ἐδάφη ἐκ διαφόρων κοσμημάτων ἀποτελούμενα. Ἀνεκαλύφθησαν δὲ καὶ τὰ θεμέλια μικροῦ ναοῦ, πιθανῶς τοῦ Διόνυσου, κατὰ τὸν ἕτερον τῶν διεθυντῶν τῆς Σχολῆς κ. Tarbell, καὶ εὗρέθησαν χαλκὰ τινὰ ἐργαλεῖα, ἀσήμαντὰ τινὰ τεμάχια πηλίνων εἰδωλίων καὶ ἐπιγραφαὶ τινες τὸ πλεῖστον ἐπιτύμβιοι. Ἐν Θίσβῃ καὶ ἐν Πλαταιαῖς εὗρέθησαν περὶ τὰς 30 ἐπιγραφάς, ὧν σπουδαιοτάτη εἶνε μέγα τεμάχιον τοῦ διατάγματος τοῦ Διοκλητιανοῦ *de pretiis rerum venalium*. Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εὗρέθη ἐν Πλαταιαῖς· εἶνε δὲ λατινιστὶ γεγραμμένη, ἐν ᾗ τὰ μέχρι τοῦδε εὑρεθέντα ἐν Ἑλλάδι τεμάχια τοιαύτης ἐπιγραφῆς εἶνε, ὡς γνωστόν, ἑλληνιστὶ γεγραμμένα. Τὸ εὑρημα τοῦτο συμπληρῶναι ἔν τισι τὰ δύο γνωστὰ ἐπιγραφικὰ τεμάχια τοῦ εἰσαγωγικοῦ τούτου μέρου τοῦ Διατάγματος, τὸ *exemplum Stratonicense* καὶ τὸ *exemplum Aegyptiacum*.

ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ ΚΑΤΑ ΤΑΣ ΑΠΟ ΤΟΥ 1885—1889 ΑΝΑΣΚΑΦΑΣ

1. Υδραγωγείον	6. Στόα	11. Βράχος λελαξευμένος προς υποδοχήν	16. Οίκοδομημα αγνώστου χρήσεως	21. Τείχος ἐν πειραιϊοῦ λίθου	26. Οίκοδομημα αγνώστου χρήσεως
2. Δεξαμενὴ	7. Οίκοδομημα αγνώστου χρήσεως	12. Θεμέλια λιθοστρώτου οδοῦ. (τείχους.)	17. Δείψανα οἰκημάτων	22. Οίκοδομημα αγνώστου χρήσεως	27. Βάθρον (Ἀθηνᾶς Προμάχου)
3. Ἀρχαία δεξαμενὴ	8. Πελασγιῶν οἰκοδόμημα	13. Πελασγιὰ τεῖχ'η (Ἀνάκτορον.)	18. Πελασγιῶν τεῖχος τῶν περιόλων	23. Τείχος ἐν πειραιϊοῦ λίθου	28. Ὑπόθεμα βάθρου ἢ οἰκοδομήματος
4. Οἰκοδόμημα αγνώστου χρήσεως	9. Δείψανα προπερσιῶν οἰκημάτων	14. Πελασγιὴν ὑλῆμαξ υαὶ εἴσοδος	19. Οἰκοδόμημα αγνώστου χρήσεως	24. Θεμέλια πρὸς υποδοχὴν ὑλῆματος	29. Δείψανα ἀρχαιοτέρων Προπυλαίων
5. Κλίμαξ υαὶ εἴσοδος	10. Τεμάχια βάθρων	15. Κρηπίς (Βωμός;) + Τάφοι	20. Πολυγωντιῶν τεῖχος πρὸς υποστήριξιν τῶν χωμάτων	25. Οἰκοδόμημα (Χαλκιοδομητή.)	30. Πολυγωντιῶν τεῖχος
					31. Ρωμαϊκὴ εἴσοδος (Beulé)

4. Ἀνασκαφαὶ ἐν Δήλῳ.

Ἀδεία τοῦ Ὑπουργείου ἐπανελήφθησαν αἱ ἐν Δήλῳ ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Σχολῆς ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἐνεργούμεναι ἀνασκαφαὶ διὰ τοῦ ἐκ τῶν ἐταίρων αὐτῆς κ. Doublet.

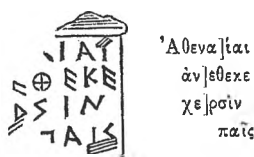
5. Ἀνασκαφαὶ ἐν Ἑρετρίᾳ.

Ἀδεία τοῦ Ὑπουργείου ἤρξαντο ἀνασκαφαὶ τάφων ἐν Ἑρετρίᾳ ὑπὸ Β. Νοστράκη, ἐπιτηροῦντος τοῦ Ἑπ. Κορομάντσου. Ἐν ταῖς σκαφαῖς ταύταις εὗρέθησαν ἤδη πολλαὶ ἀξιολογώταται λευκαὶ καὶ τινες μελανόμορφοι λήκυθοι.

6. Ἐπιγραφαὶ ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως.

Ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς τῆς Ἀκροπόλεως εὗρέθησαν, κατ' ἐκθεσιν τοῦ Λόλλιγκ, αἱ ἐξῆς ἐπιγραφαί :

« 1. Μικρὸν τεμάχιον βάσεως ἐκ Πεντ. μαρμ. Μῆκ. 0,12, πλ. 0,14^μ. Σώζονται τὸ ἄνω καὶ τὸ δεξιὸν ἄκρον.

Φαίνεται ὅτι ἡ ἐπιγραφὴ δίστιχον ἀπετέλει ἀναθηματικόν.

« 2. Βάσις ἐκ Πεντ. μαρμ. πρὸς ἀριστερὰ ἀποκεκρουσμένη. Μῆκ. 0,50, πλ. 0,30, ὕψ. 0,18^μ. Τὸ σίγμα τρισκελές.

[Ὁ δεῖνα ἀνέθεκεν Σαλαμίνιος

« 3. Βάσις ἐκ Πεντ. μαρμ. πρὸς δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ κεκολοῦσμένη. Ἐν τῇ ἄνω ἐπιφανείᾳ αὐτᾶς τις, ἴσως μέρος κοιλώματος τινος, ἐν ᾧ ἵστατο στήλη ἢ πλάξ. Μῆκ. 0,50, πλ. 0,42, ὕψ. 0,20^μ. Ἡ ἐπιγραφὴ ἐγγὺς τοῦ ἄνω ἄκρου τῆς ἔμπροσθεν πλευρᾶς τοῦ λίθου.

ΙΝ ΕΚΕ ΜΗΟΤΕΚΤΟΝ

[Ὁ δεῖνα ἀνέθεκεν Ἡο τέκτον

« 4. Τεμάχιον τοῦ ἄνω μέρους στήλης ἐκ Πεντ. μαρ., μήκ. 0,30, πλ. 0,21, πάχ. 0,16^κ. Ἀνωθεν τῆς ἐπιγραφῆς ὑπῆρχεν ἀνάγλυφον παριστῶν σειρὰν ἀσκῶν καὶ ἀμφορέων. Πρὸς ἀριστερὰ τοῦ γ' καὶ δ' στίχου ἀπεκρούσθη μικρὸν τεμάχιον τοῦ ἄκρου τοῦ λίθου μετὰ τριῶν περίπου γραμμάτων. Ὁ ἐπὶ τοῦ κάτωθεν τοῦ ἀναγλύφου ἐν ἐπιστυλίῳ ἐγκεχαραγμένος πρῶτος στίχος εἶνε μικροτέροις, ὁ δεύτερος μεῖζοσι γράμμασι τοῦ κυρίου κειμένου τῆς ἐπιγραφῆς γεγραμμένος. Χρόνος τῆς ἐπιγραφῆς ὀλίγον πρὸ Εὐκλείδου.

Πολ[έμ]αρχος - - - ἐγραμμάτευε
 Φόρ[ος]
 τει βολ[ε]ι καὶ τ[ο]ι δέμοι - - - ις ἐπρυτά-
 νευ]ε, Πολέμαρχος [ἐ]γραμμάτευε
 λεοντα
 ενα

« 5. Τεμάχιον πλακὸς ἐκ Πεντ. μαρμ., πανταχόθεν ἀποκεκρουσμένον. Μῆκ. κ. πλ. 0,11^κ. Γραφή στοιχηδόν.

. ἐπαινέσαι [δὲ καὶ. . .
 τὸν ἀδελφ[ὸν αὐτοῦ. . .
 ιου καὶ στε[φανῶσαι . . .
 τον χρυσῶι σ[τεφανῶι ἀπ-
 5 ὁ : Π : δραχμ]ῶν· εἶναι δ' [Ἀθηναῖον κα-
 ι αὐτὸν καὶ] τοὺς ἐγγό[νους αὐτοῦ x-
 αὶ γράψασθ[αι φυλῆς [καὶ δήμου καὶ
 φρατρίας ἧς] ἄμ [β]ο[ύ]ληται κτλ.

Τὰ γράμματα Φ καὶ Ω ἔχουσι τὸ ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς τοῦ πρώτου ἡμίσεος τοῦ τρίτου αἰῶνος π. Χ. οὐ σπανίως ἀπαντῶν σχῆμα, οὗ παραδείγματα παρέχουσι C. I. A. II 307 σ. 6, 318 καὶ 413.

« 6. Τεμάχιον πλακὸς ἐκ Πεντ. μαρμ., πανταχόθεν ἀποκεκρουσμένον. Μῆκ. 0,36, πλ. 0,24, πάχ. 0,11^κ. Τοῦ δευτέρου περίπου αἰῶνος π. Χ.

[εἶναι δὲ αὐτῶι καὶ ἄλλο]
 ἀγαθὸν εὐρέσθαι παρὰ τοῦ δήμου· [ἀναγράψαι δὲ τότε
 τὸ ψήφισμα τὸν γραμματέα τὸν] κατὰ [ῥουτανείαν ἐν στή-
 λῃ λιθίνῃ καὶ στήσαι ἐν Ἀ]κροπόλει, εἰς [δὲ τὴν ἀνα-
 γραφὴν καὶ τὴν ἀνάθεσιν τῆς] στήλης μερί[σαι τὸ γενό-
 μενον ἀνάλωμα τὸν ταμί]αν τῶν στρατιωτικ[ῶν].

Κάτωθεν τοῦ ψηφίσματος ἐν στεφάνῳ ἐκ κλάδων ἐλαίας

Ἡ βουλὴ
ὁ δῆμος
--- ἀρχον
--- τριέα.

« 7. Τεμάχιον πλακὸς ἐκ Πεντ. μαρμ. Μῆκ. 0,42, πλ. 0,20, πᾶχ. 0,14^μ. Σώζεται τὸ ἀριστερὸν ἄκρον τοῦ λίθου. Ἡ ἐπιγραφὴ ἐντὸς στεφάνου ἐκ κλάδων ἐλαίας· παραπλεύρως πρὸς δεξιὰ καὶ ὀλίγον ἀνωτέρω διακρίνονται λείψανα ἄλλου τινὸς στεφάνου. Τοῦ δευτέρου περίπου αἰῶνος π. Χ.

Ἡ βουλὴ
ὁ δῆμος
Νεοκλῆν
Ἀθηνάδου
Μεσσήνιον.

« 8. Κεφαλὴ ἀναθηματικῆς στήλης, εὑρεθεῖσα ἀπέναντι τοῦ Βραυρωνίου ἐν τῷ νοτίῳ τείχει. Ἐπὶ τῆς ἄνω ἐπιφανείας ἐπίμηκες κοίλωμα, ἐν ᾧ ἴστατο πλάξ ὡς φαίνεται.

Γράμματα τοῦ τετάρτου αἰῶνος π. Χ. Γραφὴ στοιχηδόν.

Ἀρχεστ[ρ]ά[τη]
ἀνέθηκ[ε] ὁ[π]τέ-
ρ τῆς θυγα[τρ]-
ὸς εὐξαμένη.

« 9. Κιονίσκος ἐξ Ὑμηττ. μαρμ., οὗ τὸ ἄνω μέρος ἀπεθραύσθη. Διάμ. 0,20^μ.

[Πυλωροί]

--- λιο.
Ἀζηνιεύς,
Ἀπολλόδω-
ρος Θεοφράσ-
του Παιανιεύς.
Σαλπικτῆς
Δημήτριος
Πολυξένου
Ἀπολλωνιεύς.

Ἀνήκει εἰς τὰς τῶν πυλωρῶν ἀναγραφάς, εἶνε δὲ καὶ τῆς αὐτῆς ἐποχῆς μετὰ τῶν ἤδη γνωστῶν, ἀνεγράφη δηλαδὴ περὶ τὸ μέσον τοῦ πρώτου μ. Χρ. αἰῶνος. Τὸ ὄνομα τοῦ πρώτου πυλωροῦ δὲν δύ-

ναται νὰ συμπληρωθῇ ἐκ τῆς ἐν τοῖς Sitz. d. Berl. Ak. 1887 σ. 1065 ὑπ' ἀριθ. 16 ἐπιγραφῆς, διότι ἐξ ἄλλης τινὸς ἀναγραφῆς πυλῶρων, ἣν θὰ δημοσιεύσομεν προσεχῶς, συνάγεται, ὅτι ὁ Πρωτογένης συνώνυμος ἦν τῷ πατρί του.

« 10. Τεμάχιον ἐκ Πεντ. μαρμ., πανταχόθεν ἀποκεκρουσμένον. Μῆκ. 0,40, ὕψ. 0,18^μ.

. . . ε . . .

καὶ Σέξτω[ι

τῆς ἐξ Ἀρείου Πάγου βουλῆς καὶ τοῦ [δήμου

αἰώνιον ἡγεμόν[ι

vac.

« 11. Τεμάχιον βάσεως ἀγάλματος ἐκ Πεντ. μαρμ., ὕψους 0,33, πλ. 0,20^μ. Ἐν τῷ τρίτῳ μικροτέροις γράμμασι γεγραμμένῳ στίχῳ ε, c καὶ ω. Ἐν τῷ πρώτῳ στίχῳ διεσώθησαν ἐκτὸς τῶν ἐν τοῖς ἐπομένοις σεσημειωμένων καὶ λείψανα τῶν Ε καὶ Σ.

Σε|βα|στ

μητέρα; κ|άστρω[ν

Ἐπὶ ἱερείας τῆς δεῖνος τῆς - - - κ|λέους Πιραιέως θυγα[τρὸς.

Γνωστοῦ ὄντος ὅτι πρώτη ἡ Φαυστίνα ἡ σύζυγος τοῦ Μάρκου Αὐρηλίου ἔλαβε τὴν ἐπωνυμίαν «μῆτηρ στρατοπέδων (ἡ κάστρων)» δὲν δύναται νὰ συμπληρωθῇ ὁ τρίτος στίχος ἐκ τῆς ἐν τῷ C. I. A. III, ὑπ' ἀριθ. 578, ἐπιγραφῆς, ἐν ᾗ ἀπαντᾷ ἱερεῖά τις Ἴπποσθενὶς θυγάτηρ τοῦ Νικοκλέους Πειραιέως, δὲν εἶνε ὅμως ἀπίθανον ὅτι ἡ ἐν τῇ νῦν δημοσιευομένη ἐπιγραφῇ ὑπογεγραμμένη ἱερεία ἐκ τῆς αὐτῆς οἰκογενείας κατήγετο.

« 12. Τεμάχιον βάσεως ἐκ Πεντ. μαρμ. Μῆκος 0,43, πλ. 0,18, πᾶχ. 0,17^μ. Ἀπεκρούσθησαν τὸ ἀριστερὸν καὶ τὸ κάτω μέρος.

Αὐτοκράτορα Κα|ίσαρα

θεοῦ Τραιανοῦ Πα|ρθικοῦ

- - - - - | υἱὸν

θεοῦ Νέρουα υἱο|νὸν Τρα-

ιανὸν Ἀδριανὸν Σε|βαστόν

[ἡ ἐξ Ἀρείου Πάγου βουλῆ κτλ]

Δὲν συνεπλήρωσα τὸν τρίτον στίχον, ἐν ᾧ ἴσως τιμητικόν τι ἐπίθετον τοῦ Τραιανοῦ γεγραμμένον ἦν· ἀποκλείεται ἡ συμπλήρωσις « Γερμανικοῦ Δακικοῦ » διότι ταῦτα θὰ προηγοῦντο τοῦ « Παρθικοῦ »· προσετέθη ἴσως « ἀρίστου Σεβαστοῦ », δηλαδὴ τὸ τῶν λατινικῶν ἐπιγραφῶν Opt. Aug.

« 13. Τεμάχιον βάσεως ἐκ Πεντ. μαρμ. κεκοσμημένης διὰ κυματίου, οὗ ἄνωθεν ἡ ἐπιγραφὴ. Μῆκ. 0,23, πλ. 0,20, ὕψ. 0,17^μ.

--- Μελίτε ---
 --- Ἀζηνιέως ---
 --- κίου Ῥαμουσίου ---
 --- ου Γελλίου Ἑρα ---

Τὰ γράμματα τοῦ τελευταίου στίχου εἶνε μικρότερα τῶν προηγούμενων, ἵσως διότι ἀνεφέρετο ἐν αὐτῷ τὸ ὄνομα ἱερέως τινὸς ἢ τοῦ τῆς ἀνεγέρσεως τῆς βάσεως ἐπιμελουμένου.

« 14. Τεμάχιον Ἑρμοῦ τετραγώνου ἐκ Πεντ. μαρμ., ἄνευ κεφαλῆς. Μῆκ. 0,45, πλ. 0,32, τὸ νῦν πᾶχ. 0,15^μ. Ἐπὶ τῆς ἔμπροσθεν ἐπιφανείας ἡ ἐξῆς ἐπιγραφὴ :

Ἀγαθῇ Τύχῃ·
 Κ]ατὰ τὰ δόξαντα ἡ
 σεμνοτάτη βου-
 λῇ τῶν Φ τὸν Ιε-
 ρέα τοῦ Σωτῆρος
 Ἀσκληπιοῦ τὸν κλη-
 ρ]ωτὸν Πο. Αἴλιον Διο-
 ν]υσόδωρον Ἀχαρ-
 νέα ἀρε]τῆς ἕνεκα
 καὶ εὐσεβείας τῆς πρὸς] τὸν θε-
 ὄν.

Τῆς εποχῆς περίπου τῶν Ἀντωνείνων. Εὐρέθη ἐντετειχισμένη ἐν τῷ νοτίῳ τείχει, μετακομισθεῖσα ἀναμφιβόλως ἐκ τοῦ Ἀσκληπιείου.

« 15. Τεμάχιον κυκλοτεροῦς βάσεως γυναικείου ἀγάλματος, οὗ σώζονται ὁ δεξιὸς ποῦς καὶ πτυχαί τινες. Ἡ βάσις καὶ τὸ ἄγαλμα ἐκ τοῦ αὐτοῦ λίθου (Πεντ. μαρμ.). Ὑψ. 0,39, πλ. 0,33^μ. Ἐν τῇ ἀρχῇ τῶν δύο πρώτων στίχων ἐλλείπουσι μέχρι πέντε, ἐν τῇ τοῦ τρίτου στίχου μέχρι τεσσάρων στίχων. Ἐνεχαράχθη ἡ ἐπιγραφὴ οὐχὶ πρὸ τῆς εποχῆς τῶν Ἀντωνείνων.

..... εὐσεβίης ---
 τε κούρη νας.
 ν ἐν σηκῶι π ---
 ὑμετέρη.

« 16. Τεμάχιον ὀροσήμεου ἐξ Ὑμηττ. μαρμ., ἄνω καὶ κάτω τεθραυσμένου. Μῆκ. καὶ πλ. 0,14, πᾶχ. 0,13^μ. Γραφὴ ἀτημελής.

[Ὁρος χω]

ριο[υ] π[ε-

πραμέν-

ου ἐπὶ λ-

ύσει Λοξ-

- - - - -

« 17. Κιονίσκος ἐκ Πεντ. μαρμ. Μῆκ. 0,58^μ.

Κεφαλῖω[ν

Δωροθέσ[υ

Ὀλύ[ν]θι[ος

Τοῦ τετάρτου αἰῶνος πρ. Χρ.

« 18. Κιονίσκος ἐξ Ὑμηττ. μαρμ.

Ἀ]ριστιδῶ

Λ]εύκονος sic

Λ]αμπιτρέως,

Ξ]ένωνος

Πρα]σιέως

γυν]ή.

« 19. Ὅμοιος.

Νικησιφῶ[ν

Ἀρχι]δι[κ]ου

Ραμνοῦσιος.

« 20—22. Ὅμοιοι ρωμαϊκῆς ἐποχῆς :

Κέρδων

Μῆδος

Εὐπορος

χρηστός

[Ὁ δεῖνα]

Δω[ρ]ίωνος

Ἡ[ρ]α]κληώτης

7. Ἐπιγραφαὶ ἐκ τῶν περὶ τὴν Ἀκρόπολιν.

Κατεδαφιζομένων τῶν παρὰ τῇ εἰσόδῳ τῆς Ἀκροπόλεως νεω-
τέρων τειχῶν εὐρέθησαν κατ' ἐκθεσιν τοῦ Λόλλιγκ αἱ ἐξῆς ἐπι-
γραφαί :

« 1. Τεμάχιον πλακὸς ἐκ Πεντ. μαρμ., ἥς μόνον τὸ ἀριστερὸν
ἄκρον σώζεται. Μῆκ. καὶ πλ. 0,23, πάχ. 0,07^μ. Γραφὴ ἀτμηελής.

- ων
χρημα
...]άζων]αι λο(;)]
λεις;] παρα
- 5 τέλης Κλεωναί[ου (δημοτικόν)
εἶπεν-] τύχει ἀγαθεῖ· δε[δόχθαι τεῖ βουλευῖ,
τούς] λαχόντας προέδρο[υς εἰς τὴν ἐπιούσαν ἐ-
κ]κλησίαν χρηματίσαι περὶ τούτων, γνώ-
μην δὲ συμβάλλεσθαι τῆς [βουλῆς εἰς τὸν δη-
10 μον ὅτι δοκεῖ τεῖ βουλευῖ ἐ[παινέσαι
Μιθραξίδου Ἀριαραθέα καὶ σ[τεφανῶσαι θαλ-
λοῦ στεφάνωι εὐνοίας ἐν[εκεν καὶ φιλοτιμίας
τῆς εἰς τὸν δῆμον τὸν Ἀθην[αίων] δεδῶσθαι
δὲ αὐτῶι καὶ πολιτείαν [δοκιμασθέντι ἐν
15 τῶι δικαστηρίωι κατὰ τὸν [νόμον, τοὺς δὲ
θεσμοθέτας ὅταν πληρῶσιν δικαστήριον
εἰς ἕνα καὶ]αι δικαστάς, εἰς[α]γαγεῖν αὐτῶι τὴν
δοκιμασίαν καὶ μὴ παρόντ[ι, γράψασθαι δὲ καὶ
φυλῆς καὶ δήμου καὶ φρατ[ρίας] ἧς ἂν βούληται·
20 εἶναι δὲ αὐτῶι καὶ εἰς τὸν λοιπὸν χρόνον ἀ-
ποδεικνυμένωι τὴν εἰς τ[ὸν δῆμον] εὐνοίαν
τιμηθῆναι καταξίως ὥ[ς] φιλοτιμεῖται, ἵνα τοῦ-
των συντελουμένων [φαίνεται ἡ βουλὴ τιμῶσα τοὺς
εἰς τὸν δῆμον [. ἵνα δὲ καὶ ὑπόμνημα ἧ
25 τῆς ἐπιγνώσεως.
ων ν τ

Φαίνεται ὅτι ἡ ἐπιγραφὴ ἐνεχαράχθη ἐπὶ τοῦ λίθου καθ' ὃν χρό-
νον περίπου ἐψηφίσθησαν αἱ ἐν τῷ C. I. A. II, ὑπ' ἀριθ. 481 κ. ε.,
ἐπιγραφαί, κατὰ τὸ δεύτερον δηλαδὴ ἥμισυ τοῦ πρώτου αἰῶνος
πρ. Χρ., ὅτε τὰ τοῦ δήμου διήκοντες ἡ βουλὴ. Ὅτι κατὰ ταύτην
τὴν ἐποχὴν οἱ Ἀθηναῖοι ἐν σχέσει διετέλουν μετὰ τῆς Καππαδο-
κίας, ἐξάγεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 481 ἐπιγραφῆς, ἐν ᾗ οἱ ἐκ Καπ-
παδοκίας βασιλόπαιδες ἀναγεγραμμένοι ἦσαν ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν
ἐφ' ἑδῶν.

Τὰ ἐν τῷ ιη' στ. ἀποδεικνύουσιν, ὅτι καὶ ἐν τῇ τοῦ C. I. A.,
ὑπ' ἀριθ. 455, ἐπιγραφῇ πρέπει ἐν τῷ ιβ' στ. νὰ διορθωθῇ :

καὶ μ]ῆ [παρ]όντι.

« 2. Τεμάχιον στήλης ἐξ Ἰμμητ. μαρμ., ἧς τὸ δεξιὸν ἄκρον
σῶζεται. Συμπληροῦται διὰ τοῦ νέου τούτου τεμαχίου ἡ ἐν τῷ
C. I. A. II, ὑπ' ἀριθ. 949, ἐπιγραφὴ ὡς ἔπεται :

- Ἱεροφάν|της Νουφράδου Περιθοίδης ἀνέ-
 γραφεν] τοὺς ἐπισηθέντας ὑφ' αὐτοῦ τῇ|ν
 κλίνην στῶσαι τῷ [Π]λούτωνι καὶ τῇν
 5 τράπεζαν κοσμήσαι| κατὰ τὴν μαντείαν
 τοῦ Θε|οῦ].
 Ἱεροφάντην Νουφρ|άδου Περιθοίδην
 Χαρικλῆν Θεοδώρ|ου Φ|αληρέα
 Εὐμνιστον Ἀνδροχ|λέου]ς ἐξ Οἴου
 Φιλιστίδην Φιλίνου| Τριχορ|ύσιον
 10 Τελεσίδημον Χαρ|ι Ἀφ|ιδναῖον
 Θεόδουλον Θεοφάν
 Λυσίθεον Θεοδώ|ρ
 Θεόφιλον Θεοφ|ί|λου
 Διονυσόδωρον Ἡ|ρακ.
 15 Ἀγωνίδην Θεο
 Ἀρ|ιστογέ|νην
 Ἀστ|ύχογον Θεοφ.
 - - - ν Φ|υ

Ἡ διὰ τοῦ νέου τεμαχίου συμπλήρωσις τῆς ἐπιγραφῆς ἀποδεί-
 κνύει ὅτι ὁ Toepffler Att. Geneal. σ. 52 κ. 56 ἠστόχησε τοῦ ὁρ-
 thoῦ, ἀντιλέγων τῇ ὑπὸ τοῦ Koehler προταθείσῃ συμπληρώσει.

«3. Δύο τεμάχια πλακὸς ἐκ Πεντ. μαρμ., ἀκριβῶς προσαρμύζοντα.
 Πλάτ. 0,39, πᾶχ. 0,11, μῆκ. τοῦ μικροτέρου (ἀριστεροῦ) τεμα-
 χίου 0,20, τοῦ ἐτέρου 0,28^μ. Σχήμα τοῦ Ω τὸ πρὸς τὸ κάτω
 ἀνοικτόν, ἄνευ τῶν δύο εὐθειῶν γραμμῶν, ὅπερ ἅπαντ' ἔχει σπανίως
 ἐν ταῖς τοῦ τρίτου καὶ δευτέρου αἰῶνος ἐπιγραφαῖς, παραδειγμα-
 τος χάριν ἐν τῇ τοῦ C. I. A. II, ὑπ' ἀριθ. 307, 318, 320, 421,
 423, 429, 436-439, 441, 442, 447-449. Γραφὴ στοιχηδόν.

τοῦ δὲ μο-
 υτῇ|ν θοῦσιαν καὶ τ[ὴν] πομπήν τῇν τῶν Πα|ναθηναίων
 ν, τό τε στάδιον κατ[έ]σκευασεν ἐπαξί|ως καὶ ἀνατι-
 ῖθῃ σιν τῇ Ἀθηνᾶ|ι τῇ [Νί]κη|ι γραφ[έ]ς ἐχούσας ὑπο- 5
 ομνήματα τῶν| (μετ' Αἰτωλῶν)| ἐπραγμέ|νων πρὸς το-
 ῦς βαρδάρους ὑπέρ| τῆς τῶν Ἑλλήνων σωτηρίας·
 ὅπως ἀνοῦν| ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος φαίνεται διαφυλ-
 ᾶττων| (τοῖς εὐσεβοῦσιν)| τὰς χάριτας, ἀγαθῇ τι-
 χῇ, δεδόχθαι τῇ βουλῇ· ἐπαινέσαι μὲν Ἡράκλ- 10
 ειτον' Ἀσκληπιάδου Ἀθμονέ|α καὶ στεφανώσαι χρο-
 υσῶν στεφανῶν| ἐς σεβείας ἐνεκα τῆς πρὸς τοὺς θε-
 οῦς καὶ εὐνοίας καὶ φιλοτιμίας| τῆς ἑλ-
 λεν| περὶ| τῆς [τὸ] ἔθνος τὸ τῶν Αἰτωλῶν καὶ|] τῇ βουλ- 15
 ῇ καὶ τῶν δῆμον τῶν Ἀθηναίων, καὶ ἀναγορεῦσαι
 τοῦτον τὸν στέ|φανον ἐν τῷ γυμνικῷ ἀγῶνι τὸ- 15
 ν ἀγώνος τῇν| (κατὰ τὸ) νόμον, ἐπιμελῇ θῆναι δὲ
 τῆς ποιήσεως τὸν ἀντιγραφέα τὸν τῆς διοικήσε-
 ως· ἵνα δὲ αὐτῷ καὶ ὑπόμνημα ὑπάρ| χῃ τῆς φιλο-
 τιμίας, τὸν γραμματέα τὸν κατὰ πρυταν| εἰ ἀνάνα- 20
 γράψαι μὲν τὰ ἐψηφισμένα ἐίστη| λην λιθί| νην, σ-
 ῆσαι δὲ αὐτοῦ τὸν δῆμον καὶ εἰκόνα χαλκῇ νοῦ| 20
 δοκῇ ἐν καλλίστῳ εἶνα|ν].

Ἐκ τῶν πρώτων τῶν ἡμῖν διασωθέντων στίχων τοῦ ἄνω ψηφίσματος ἐξάγεται, ὅτι αἱ ἐν τούτῳ ἀναφερόμεναι τιμαὶ ἐψηφίσθησαν τῷ Ἡρακλείτῳ Α. Ἀθμονεῖ πιθανῶς διὰ τὴν φιλοτιμίαν καὶ τὴν ἐπιμέλειαν, μεθ' ἧς ἐξετέλει τὴν ἀγωνοθεσίαν τῶν Παναθηναίων. Βασιζόμενοι λοιπὸν ἐπὶ τῶν ἐπιγραφῶν τοῦ αὐτοῦ εἵδους, ὡς τῶν ἐν τῷ C. I. A. II, ὑπ' ἀριθ. 307, 331, 445, 446, δυνάμεθα ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς νῦν δημοσιευομένης νὰ συμπληρώσωμεν, ἀποβλέποντες μᾶλλον πρὸς τὴν ἔννοιαν ἢ τὸ λεκτικόν: [ἐπετέλεσε δὲ ἀγωνοθέτης χειροτονηθεὶς ὑπὸ] τοῦ δήμου κτλ.

Διακρίνεται δὲ ἡ ἐπιγραφή τῶν τοῦ εἵδους τούτου ψηφισμάτων διὰ τῶν ἐν τοῖς στ. 3-5 εἰρημένων καὶ τῆς ἐν τοῖς στ. 5, 8, 13 ἐξαλείψεως φράσεων τινων.

Ὡς πρὸς τὸ πρῶτον παρατηρῶ ὅτι οἱ ἐν τῷ στ. 5 μνημονευθέντες βάρβαροι ἀναμφιβόλως οἱ Γαλάται εἶνε οἱ κατὰ τὸ ἔτος 279]8 πρ. Χρ. «ἐπὶ τε τοὺς Ἕλληνας καὶ τὸ τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερὸν τὸ κοινὸν τῶν Ἑλλήνων ἐπιστρατεύσαντες», ὡς φθέγγεται ἡ ἐν τῷ C. I. A. II, ὑπ' ἀριθ. 323, ἐπιγραφή, παρομοίως δὲ τὸ ἐν Δελφοῖς ἀνακαλυφθὲν ψήφισμα τῶν Χίων, ὃ πρῶτος ἐδημοσίευσεν M. Dubois, *Les lig. étol. et ach.* σελ. 218. Διὰ τῆς μνημονευθείσης Ἀττικῆς ἐπιγραφῆς μανθάνομεν, ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι μετεῖχον τοῦ κατὰ τῶν Γαλατῶν πολέμου συμπράττοντες μετὰ τῶν πρωταγωνιστούντων Αἰτωλῶν καὶ ἀπεδέχθησαν τὸν ὑπὸ τῶν Αἰτωλῶν τεθέντα ἀγῶνα τῶν Σωτηρίων. Ὁ ἀγὼν οὗτος ὀνομάζεται «ὑπόμνημα τῆς μάχης τῆς γενομένης πρὸς τοὺς βαρβάρους, ἐφ' οὗ καὶ ὁ δῆμος (ὁ Ἀθηναίων) ἐξέπεμπεν τοὺς τε ἐπιλέκτους καὶ τοὺς ἱππεῖς συναγωνισαμένους ὑπὲρ τῆς κοινῆς σωτηρίας». Αὕτη ἡ φράσις ἀπαντᾷ σχεδὸν αὐτολεξεῖ καὶ ἐν τοῖς στίχοις 5-6 τῆς ἄνω ἐπιγραφῆς, φανερὸν δὲ εἶνε ὅτι ἐν αὐτῇ δὲν γίγνεται λόγος περὶ τούτου ἢ ἄλλων ἐπιθέτων ἀγώνων, ἀλλὰ περὶ ἀναθημάτων τινῶν, ὃ ὁ Ἡρακλειτος τῇ Ἀθηνᾷ ἀφιέρωσεν. Δυστυχῶς δὲν διακρίνεται ἕνεκα τῆς βλάβης τοῦ λίθου, ποῖα ἦσαν τὰ ἀναθήματα καὶ δυνάμεθα μόνον νὰ εἰκάσωμεν ὅτι εἰκόνες γραπαὶ (ὃ καὶ πιθανώτερον) ἢ ἀνάγλυφα (στῆλαι) ἦσαν. Ἀπωλέσθη ὁμοίως καὶ τό ποτε ἐπὶ τοῦ λίθου ἀναγεγραμμένον ἐπίθετον τῆς Ἀθηνᾶς, συνηγορεῖ δὲ τὸ στενὸν τοῦ διαστήματος τῆς ἐν τῷ δ' στ. βλάβης τοῦ λίθου ὑπὲρ τῆς προτει-

νομένης συμπληρώσεως «τῇ Ἀθηνᾷ τῇ Νίκῃ», ἣς ὁ ναὸς κοσμεῖται διὰ τοιούτων ὑπομνημάτων τῶν κατὰ τῶν βαρβάρων ἀγώνων¹⁾. Ἐὰν δὲ πράγματι οὕτως ἔχῃ, δυνάμεθα νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι ἡ περιῆς ὁ λόγος ἐπιγραφὴ κατετέθη ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἀθηνᾶς Νίκης, πλησίον δηλαδὴ τοῦ τόπου τῆς εὐρέσεως αὐτῆς, διότι ἐξήχθη ἐκ τῶν ἀμέσως πρὸς δυσμὰς τοῦ ναοῦ κειμένων ἐρειπίων, ἐν οἷς εὐρέθησαν καὶ αἱ εἰς τὰ ἐπίσης πλησίον που κείμενα ἱερὰ τῆς Ἀφροδίτης Πανδήμου καὶ τῆς Δήμητρος Χλόης ἀναφερόμεναι ἐπιγραφαί.

Ὅσον δὲ ἀφορᾷ τὴν ἐπίτηδες γενομένην ἐξάλειψιν φράσεων τινων δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι αὕτη δὲν ἐγένετο ἵνα ἀφανισθῶσι λάθῃ τινὰ ἀκούσια τοῦ χαρακτοῦ, ἀλλὰ διότι τὰ πρὶν ἀναγεγραμμένα δυσχερῶς τοῖς Ἀθηναίοις ἐν μεταγενεστέροις χρόνοις. Διὰ τοῦτον τὸν λόγον ἐξηλείφθη ἐν ἐπιγραφαῖς τισὶ ἡ μνεῖα τοῦ Δημητρίου ὡς καὶ τῶν ἀπ' αὐτοῦ καὶ τοῦ πατρός του τὸ ὄνομα ἐχουσῶν φυλῶν, τοῦ Νέρωνος κτλ. Λοιπὸν ζητοῦντες τὴν αἰτίαν δι' ἣν ἐν τῇ ἄνω ἐπιγραφῇ ἐξηλείφθησαν χωρία τινά, πρέπει νὰ ἐξετάσωμεν, τίνες πολιτικαὶ μεταβολαὶ ἐδύναντο νὰ προκαλέσωσι τοιαύτην ἀλλοίωσιν τοῦ κειμένου τῆς ἐπιγραφῆς. Ἀναλογιζόμενοι δὲ ὅτι ἐν τοῖς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλείτου ἀνατεθεῖσιν ὑπομνήμασι, παρίσταντο πιθανῶς οἱ Ἀθηναῖοι νικῶντες μετὰ τῶν Αἰτωλῶν τοὺς Γαλάτας, εἰκάζω ὅτι ἐν τῷ ε' στίχῳ μνεῖα ἐγένετο τῆς συνεργασίας ταύτης, δι' ἣς διεσώθη τὸ κοινὸν ἐν Δελφοῖς ἱερὸν τῶν Ἑλλήνων. Συμφώνως πρὸς ταῦτα ἐπεχείρησα νὰ συμπληρώσω καὶ τὰ ἐν τοῖς στ. 8 καὶ 13 κενά. Αὗται δὲ αἱ συμπληρώσεις καὶ μάλιστα ἡ ἐν τῇ συνήθως τυπικῇ καὶ ἀορίστῳ φρασσεολογίᾳ τοῦ στίχου 8, πολὺ ἀπέχουσι τοῦ νὰ εἶνε ἀναμφίβολοι. Ἐπίσης δὲν δυνάμεθα νὰ ὀρίσωμεν ἀσφαλῶς τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν οἱ Ἀθηναῖοι δυσχερῶς τοῖς Αἰτωλοῖς διέγραψαν τὰς εἰς αὐτοὺς ἀναφερομένας φράσεις.

Ἐκτὸς τῶν ἐπίτηδες διαγεγραμμένων μερῶν συνεπλήρωσα καὶ τὰ διὰ βλάβης τοῦ λίθου κεκολωμένα χωρία τῆς ἐπιγραφῆς. Δυσκολίαν τινὰ παρέχει ἡ συμπλήρωσις τοῦ ις' στίχου. Ἐπειδὴ ἐν τῷ

1) Περὶ ἄλλων μνημείων, ἀ ἀνάγονται εἰς τὴν ἐν Δελφοῖς καταστροφὴν τῶν Γαλατῶν Droysen Hell. II 2, σελ. 356· περὶ τοῦ ἐν τῷ Belvedere Ἀπόλλωνος τελευταῖον ἔγραψε Gercke Jahrb. d. arch. Inst. II σελ. 260 κ. εἰ.

τέλει τοῦ στίχου τούτου διεσώθη τὸ «τῆς», ἀποκλείεται νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι ὁ λόγος περὶ τοῦ ἢ τῶν ἐπὶ τῇ διοικήσει, ὧν μνεῖα γίνεται οὐ σπανίως ἐν ὁμοίοις χωρίοις ἐπιγραφῶν¹⁾. διὸ εἰκάζω ὅτι τὸ πρῶτον ἤδη ἀπαντᾷ ἐν ταύτῃ τῇ ἐπιγραφῇ ἢ μόνῃ ἀρχῇ, ἣς τὸ ὄνομα καὶ ἔργον συνάδουσι πρὸς τὰ διασωθέντα γράμματα καὶ τὴν ἔννοιαν τοῦ χωρίου, ὅτι δηλαδὴ τῆς ποιήσεως τοῦ στεφάνου ἐπεμελήθη ὁ ἀντιγραφεὺς τῆς διοικήσεως, ὅστις ὡς ὑποδεστέρα ἀρχὴ συνέπραττε μετὰ τοῦ ἐπὶ τῇ διοικήσει²⁾.

Ἵπολείπεται νὰ ὀρίσωμεν κατὰ προσέγγισιν τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν ἀνεγράφη ἡ ἐπιγραφὴ. Ἐπειδὴ αὕτη δὲν φαίνεται νεωτέρα τοῦ τρίτου πρ. Χρ. αἰῶνος, ὑποθέτω ὅτι ὁ δι' αὐτῆς τιμώμενος Ἡράκλειτος Α'. Ἀθμονεὺς ταυτιστέος ἐστὶ μετὰ τοῦ ἄρχοντος Ἡρακλείτου Ἀθμονέως, ὃν ἀναφέρει ὁ ἐν τῷ C. I. A. II, ὑπ' ἀριθ. 859, κατάλογος ἀρχόντων. Οὗτος δὲ ἀνάγεται, ὡς παρετήρησεν ὁ σοφὸς ἐκδότης, εἰς τὸ δεύτερον ἡμῖσι τοῦ τρίτου πρ. Χρ. αἰῶνος.

8. Εὐρήματα ἐν Πειραιεῖ.

Ἐν Πειραιεῖ ἐγένοντο, κατ' ἀναφορὰν τοῦ Δραγάτση, τὰ ἐξῆς εὐρήματα :

1) Στήλη ἐπιτυμβία μετ' ἀετωματίου ὕψους 0,54, πλάτ. 0,20 φέρουσα ἐπιγραφὴν :

Εὐθενίκα
Θειδῆα

Αὕτη ἀνευρέθη ὅπισθεν τοῦ κήπου Μελετοπούλου, ἐντὸς τοῦ ὁποίου νῦν κεῖται.

2) Ἐγγὺς τοῦ ἀρχαίου τῆς Ζέας θεάτρου ἀνευρέθη μάρμαρον ὕψους 0,29, πλ. 0,08, πᾶχ. 0,15 ὡσεὶ εἰλημμένον ἐκ παραστάτου παλαιᾶς οἰκοδομῆς, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑπάρχει ἡ ἐξῆς ἐπιγραφὴ :

1) Ὡς παράδειγμα ἀναφέρω τὸ γνωστὸν περὶ Φαίδρου τοῦ Σφηττίου ψήφισμα (C. I. A. II 331), οὗ οἱ στίχοι 78 κ. ἐ. ἔχουσιν ὡς ἐξῆς: τῆς δὲ ποιήσεως τοῦ στεφάνου καὶ τῆς ἀναγορεύσεως ἐπιμεληθῆναι τὸν ἐπὶ τῇ διοικήσει.

2) Πρβ. περὶ τοῦ ἀντιγραφέως τῆς διοικήσεως Hille De scr. Att. publ. § 41, Busolt Hdb. d. kl. Alt. IV σελ. 161.—Ἐν ψηφισματί τινι τῶν Μυρρινουσίων (C. I. A. II 575) ἀπάντᾳ ἡ φράσις: Εἰς δὲ τὴν ἀναγραφὴν τῆς στήλης μερίσαι τὸ ἀνάλωμα Φεῖδιππον καὶ τὸν ἀντιγραφέα Μειζίαν.

.
 Η Η Η Δ Δ Δ Δ
 ρον χαλκοι
 απωλητων Ν
 Δ Δ] Δ Δ Η Η Η
 5 κ|ρεμαστα σκε-
 υη] εν τω οικημα-
 τι] παρεδομεν κα-
 θ|απερ αυτοι παρ-
 ε|λαβομεν υποζω-
 40 μ|ατα : Ι Ι Ι αγκοιν|α-
 ν|Ι χαλινον Ι
 πο|δας : Ι Ι υπεραν : Ι
 παρα|ρουματα : Ι Ι καλο[ς
 Ι Ι Ι χαλινος Ι
 15 ιμαντες Ι Ι αγκ|υ-
 ραν : Ι υπερα : Ι Ι
 ποδας Ι Ι : ιστον [α-
 κατειον παραρυμ-
 α λευκον αγκυρα-
 20 ν] σιδηραν αδοκιμ-
 α σχοινια : Ι Ι κορυφ-
 αια υποζωματων
 τονοι αιχμαλωτ-
 οι δ' απ[ο] τουτων οι [. . .
 ρες παρερωγοτε
 25 ς υποζωματων κ[ο
 μματα Γ νεια ο|υ
 δεδοκιμασμέν|α
 Δ Δ Ι Ι Ι Ι : κιδωτος
 Δ Δ Ι Ι την τριηρη
 30 την Νικην ην Ιφ[ι-
 [κρατης].

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη ἡγοράσθη ὑπὸ τοῦ κ. Ἀλ. Μελετοπούλου καὶ κεῖται νῦν ἐν τῇ συλλογῇ αὐτοῦ.

9. Εὕρημα ἐν Πάτραις.

Ἐν τῇ ἄνω πόλει Πατρῶν γενομένης σκαφῆς πρὸς ἐξαγωγὴν χωμάτων πρὸς κατασκευὴν τοῦ λιμένος ἀπεκαλύφθη ἕν τινι οἰκοπέδῳ τοῦ Δ. Πατρινοῦ μέγα πλινθόκτιστον ῥωμαϊκὸν οἰκοδόμημα, ὃπερ ἐπεσκέφθη τὸ πρῶτον ὁ ἐν τῷ Ἑθνικῷ Μουσείῳ ἑφορος Β.

Στάτης, ἵνα διευθετήσῃ τὰ τῆς σκαφῆς αὐτοῦ· τότε δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐξακριβωθῇ τὸ οἰκοδόμημα, διότι ἡ ἀνασκαφὴ δὲν εἶχε προχωρήσει ποσῶς, ἐφαίνοντο μόνον τείχη τινὰ καὶ κοινὸν μωσαϊκὸν ἑδαφος, ἐξ οὗ ὁρμώμενος ὑπέθεσεν εἰκότως ὅτι ἴσως ἦσαν λείψανα ῥωμαϊκῶν θερμῶν. Βραδύτερον ἐπισκεφθεὶς τὸ αὐτὸ οἰκοδόμημα ὁ γενικὸς ἔφορος, ὅτε αἱ ἀνασκαφαὶ εἶχον ἱκανῶς προχωρήσει, διέκρινεν ὅτι εἶχε περιφερικὸν τὸ σχῆμα, ἐξ οὗ ὁρμώμενος διέγνω ὅτι ἦτο τὸ ὑπὸ τοῦ Παυσανίου (VII, 20, 6) μνημονευόμενον Ὡρδεῖον τῆς πόλεως. Τοῦτο δὲ καὶ ἐβεβαιώθη νῦν ἀναμφισβητήτως, διὰ τῆς περαιτέρω σκαφῆς, διότι καθ' ἃ ἐπιστέλλει τῇ Ἐφορεῖᾳ ὁ ἐποπτεύων τὰς ἐργασίας ταύτας γυμνασιάρχης Πατρῶν Θ. Παπαλουκάς ἀπεκαλύφθησαν νῦν καὶ τὰ διὰ τοὺς θεατὰς προωρισμένα ἐδῶλια. « Ταῦτα ἀποτελοῦσι συνεχῇ ἡμικύκλια καὶ ὁμόκεντρα, ὑπερ- » κείμενα ἀλλήλων· ἀκτῖνες δὲ ἐκ τοῦ κέντρου εἰς τὸ ὕψος φερόμε- » ναι ἀποτελοῦσι τὰ διαμερίσματα καὶ τὰς πρὸς τὰ ἐδῶλια διὰ » κλιμάκων εἰσόδους. Μίᾱς τῶν κλιμάκων τούτων, ἀποτελουμένης » ὅλης ἐκ μαρμάρου, ἐμετρήσαμεν δεκαεξὶ βαθμίδας· ἐκάστη δὲ βαθ- » μὶς τὸ μῆκος εἶνε δύο σπιθαμῶν καὶ τι πλέον· τὰ ἐδῶλια δὲν » εἶνε ὀλομαρμάρινα, ἀλλ' ἡ ἐπιφάνεια αὐτῶν ἔστρωται διὰ μαρμα- » ρίνης πλακός, πάχους ἐνὸς δακτύλου καὶ πλέον. Τὰ ἐδῶλια ἔχουσι » τὸ κεκανονισμένον ὕψος καὶ πλάτος, ὥστε τὸ ἐμπροσθεν ἡμισυ » αὐτῶν νὰ χρησιμεύῃ διὰ κάθισμα, τὸ δὲ ὀπισθεν, ὀλίγον βαθύ- » τερον ὄν, διὰ τοὺς πόδας τῶν ἐν τῇ ὑψηλοτέρᾳ σειρᾷ καθημένων. » Εἰς τὰς ἀνωτάτας σειρὰς ἐδωλίων ἀκόμη δὲν ἔφθασεν ἡ ἐκχω- » μάτωσις . . . ».

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Εἰσαγωγὴ ἀρχαίων ἐν τοῖς μουσείοις

1. Ἐθνικὸν Μουσεῖον

Κατὰ τὸν μῆνα Μάρτιον εἰσῆχθησαν εἰς τὸ Ἐθνικὸν Μουσεῖον κατ' ἐκθεσιν τοῦ Στάη, τὰ ἑξῆς:

1. Στήλη τεθλασμένη τὰ κάτω (ὑψ. 1,63 καὶ πλ. 37) ἐκ λευ-

κοῦ λίθου μετ' ἀνθεμίου ἐπιμήκης. Ὑπὸ τὸ ἀνθέμιον δὲ ἐν πλαισίῳ ἀριστερὰ τῷ ὀρῶντι εἰκονίζεται ἐν καταγραφῇ γυνὴ καθημένη ἐπὶ καθέδρας ἀνακλίτου τὴν χεῖρα δίδουσα πρὸς ἑτέραν δεξιὰ ἱσταμένην γυναῖκα, ἐπίσης ἐν καταγραφῇ εἰκονισμένην, καὶ ἐνδεδυμένην ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον. Ἐν τῷ μέσῳ καὶ ὀπισθεν τῶν γυναικῶν ἀνὴρ πωγωνοφόρος ἱστάμενος φέρει ἱμάτιον καταλείπον γυμνὸν τὸ δεξιὸν στήθος. Τὰ πρόσωπα, ἰδίως τοῦ ἀνδρός, εἰσὶν ὀλίγον ἐφθαρμένα. Τὸ ἀνάγλυφον εἶνε λίαν πρόστυπον, ἡ ἐργασία δ' αὐτοῦ λίαν ἐπιμελής τῆς Γ' ἢ Δ' π. Χ. ἑκατονταετηρίδος. Ὑπεράνω τοῦ ἀναγλύφου ἐν δεξιᾷ ἡ ἐπιγραφή:

ΧΟΙΡΙΝΗ
ΤΙΤΘΗ

Εὐρέθη ἐν Πατησίοις παρὰ τῷ Ἀγίῳ Λουκᾷ. (Εὐρετήριοι Γενικῆς Ἑφορείας 915).

2. Ἀγγεῖον μελανόμορφον σχήματος οἰνοχόης (ῥψ. 0,19), ἔχον τὴν ἐξῆς βακχικὴν σκηνὴν περὶ τὴν κοιλίαν. Ἀριστερὰ εἰκονίζεται ἀνὴρ γυμνός, μικρὰν φέρων γενειάδα καθημένος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ πίνων ἐξ ἀγγείου· παρ' αὐτῷ ἵσταται γυμνός ἀνὴρ χειρονομῶν. Ἐν τῷ μέσῳ ἵσταται ἀγένειος νεανίας φέρων μόνον μικρὸν ἱμάτιον περὶ τὴν ὀσφὺν καὶ κρατῶν ἐν τῇ δεξιᾷ μὲν κἀνθαρὸν, ἐν δὲ τῇ ἀριστερᾷ μικρὸν ἀρυτῆρα (κουτάλαν), δι' οὗ φαίνεται ἀντλῶν οἶνον ἐκ μεγάλου κρατῆρος γεγραμμένου ἀκριβῶς ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὅλης παραστάσεως καὶ φέροντος ἐπὶ τῆς κοιλίας γραφὴν εἰκονίζουσαν ἵππον. Δεξιὰ παρὰ τὸν κρατῆρα εἰκονίζεται γυμνός ἱστάμενος προγαστῶρ ἀνὴρ, πωγωνοφόρος, παίζων δίαυλον καὶ ἐστραμμένος πρὸς τὴν ἐν δεξιᾷ σκηνὴν, ἐν ᾗ εἰκονίζεται γέρων οἰνοβαρὴς φερόμενος ὀκλαστὶ ἐπὶ τῶν ὤμων ἑτέρου βαίνοντος πωγωνοφόρου ἀνδρός, ἀποπατῶν παρὰ τὸ πρόσωπον τρίτου γυμνοῦ ἀνδρός κειμένου κατὰ γῆς καὶ ἐρεϊδομένου τὸν ἀγκῶνα ἐπὶ ποικιλιτοῦ προσκεφαλαίου. Ἡ παρὰ στας εἶχει ἀριστερὰ μὲν κατὰ μῆκος τὴν ἐπιγραφὴν:

ΧΙΕΝΟΚΥΕΕΪ: ΚΥΕΪΟΦΟΪ:

ἐν τῷ μέσῳ δὲ

ΕΠ·ΙΕΪΕ:

καὶ δεξιὰ

ΕΛΡΑΦΙΕΝ

Περὶ τὰ χεῖλη ἑκατέρωθεν δύο ὄφεις μελανόστικτοι. Ἡ ἐργασία τοῦ ἀγγείου εἶνε λίαν ἐπιμελής. Ὁ ἕτερος τῶν ἀνωτέρω τεχνιτῶν, ὁ Ξενοκλῆς, εἶνε γνωστός ἤδη ὡς γραφεὺς ἀγγείων. Συνεκολλήθη ἐκ πολλῶν τεμαχίων. Εὐρέθη μεταξὺ τοῦ Διονυσιακοῦ θεάτρου καὶ τῆς Ἀκροπόλεως ἐν ταῖς ἐν σελ. 50 ἀριθ. 2 σκαφαῖς τοῦ γερμανικοῦ Ἰνστιτούτου. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορείας 916).

3—9. Τὰ ἐξῆς ὑπ' ἀριθ. 3 — 9 ἀρχαῖα. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορείας 918 - 923) εὐρεθέντα εἰς τὰς ἐν ἔτει 1888 ὑπὸ τῆς Γεν. Ἐφορείας, δαπάναις τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐκκλησιαστικῶν, ἐν Ταναῖς ἀνεργηθείσαις ἀνασκαφαῖς (ἴδ. σελ. 45 ἀριθ. 8-20): ἤτοι

3. Ἑκατὸν τέσσαρα μικρὰ ἀγγεῖα, βόμβυλοι, μετὰ διαφόρων κοσμημάτων, κοινά. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορείας ἀριθ. 917).

4. Εἴκοσι καὶ δύο τοιαῦτα μεῖζονα, ὅμοια τὴν κατασκευὴν, κοινά. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορείας 918).

5. Ἑννέα ἀγγεῖα (βόμβυλοι ἐπιμήκεις) μετὰ διαφόρων κοσμημάτων, κοινά. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορείας 919).

6. Ἐν δίδωτον ἀγγεῖον ἄνευ γραφῶν μέλαν μετὰ περιζώματος ἐρυθροῦ κατὰ τὸν λαϊμόν. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορείας 920).

7. Μέλαν ἀγγεῖον σχήματος οἰνοχόης μετὰ λευκῶν ἐξεχόντων κοσμημάτων, ἐν εἵδει κλάδων, περὶ τὸν λαϊμόν καὶ τὴν κοιλίαν. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορείας 921).

8. Ἀγγεῖον δίδωτον σχήματος κάλπης, φέρον γραφὴν περὶ τὴν κοιλίαν εἰκονίζουσαν Σειρήνα μετὰ ἀναπεπταμένων πτερυγῶν. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορείας 922).

9. Ἀγγεῖον πήλινον (σωζόμενον κατὰ τὸ ἥμισυ) σχήματος ποτηρίου κυρτοῦ τὴν βάσιν, φέρον καρποῦ καὶ κλάδους ἀναγεγλυμμένου· ἔχει τὸ χρῶμα τοῦ πηλοῦ. (Εὐρετήριον Γενικῆς Ἐφορείας 923).

10. Αἰχμὴ μικρὰ (0,06) βέλους χαλκῆς, εὐρεθεῖσα ἐντὸς τοῦ ὀφθαλμοῦ τοῦ Παντοκράτορος τοῦ ψηφοθετήματος τοῦ ἐν Δαφνίῳ βυζαντινοῦ ναοῦ. Ἀφηρέθη κατὰ τὴν ἐξέτασιν τοῦ ψηφοθετήματος ὑπὸ τοῦ πρὸς διόρθωσιν τούτου κληθέντος Ἰταλοῦ τεχνίτου ἴδ. σ. 68 ἀρ. 6. (Εὐρ. Γεν. Ἐφορείας 933).

11—19. Τὰ ἐξῆς ὑπ' ἀριθ. 11 - 19 ἀρχαῖα. (Εὐρετ. Γεν.

Ἐφορείας 924 - 932) κατασχεθέντα ἐν Κερκύρα καὶ ἀποσταλέντα ὑπὸ τοῦ Τελωνείου Κερκύρας· (ἴδ. σ. 67 ἀρ. 5), ἦτοι :

11. Κεφαλὴ μεθ' ὀλοκλήρου τοῦ λαιμοῦ γυναικεία, ἀσκεπής, ὕψ. 0,18 γαλλ. μέτρ. ἐκ πηλοῦ, ἀποτελοῦσα μέρος ἀγάλματος εἰς τὸ ἤμισυ περίπου τοῦ φυσικοῦ μεγέθους. (Εὔρετ. Γεν. Ἐφορ. 924).

12. Μικρὰ λήκυθος ἐκ τοῦ εἶδους τῶν Ταναγραίων ἐκ πηλοῦ καλῆς διατηρήσεως κατὰ τὰ ἄλλα πλὴν τῆς βάσεως, ὕψ. 0,17 γαλλ. μέτρ. Ἡ προσθία ὄψις αὐτῆς ἀποτελεῖται ἐκ συμπλέγματος δύο ἀγαλματίων ἐξεχόντων, ὧν τὸ μὲν μεγαλείτερον, δεξιὰ τῷ ὁρῶντι, παριστᾷ γυναῖκα, τὸ δὲ μικρότερον ἀριστερὰ Ἐρωτα· ἀμφοτέρα φέρουσιν ἔχνη χρωματισμοῦ καὶ ἐπιχρυσώσεως. (Εὔρετ. Γεν. Ἐφορείας 925).

13. Ἀγαλμάτιον ἐκ τοῦ εἶδους τῶν Ταναγραίων πῆλινον ὕψ. 0,17 γαλλ. μέτρου παριστάνον γυναῖκα γονυπετῶς ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ποδὸς στηριζομένην ἐπὶ βάσει μήκ. 0,10 γαλλ. μέτρ. καὶ πλάτ. 0,8, ἀκεραίαν καὶ καλῶς διατηρουμένην, ἐν στάσει ἐργαζομένης καὶ φέρουσαν τὸν χιτῶνα ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου διήκοντα ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς καὶ περικαλύπτοντα τὰ κάτω τῆς ὀσφύος μέρη ἀφίγοντα δὲ γυνὰ κεφαλὴν, στήθος, δεξιὰν χεῖρα καὶ τὴν ὠλένην. Τέχνη ἀρίστη. (Εὔρετ. Γεν. Ἐφορείας 926).

14. Ἀγαλμάτιον πῆλινον ἐκ τοῦ εἶδους τῶν Ταναγραίων, ὕψ. 0,18 γαλλ. μέτρ. παριστῶν κόρην ἰσταμένην ὀρθίαν περιβεβλημένην ἀπὸ τῶν ὤμων πολύπτυχον ποδήρη χιτῶνα ὑποβασταζόμενον ὑπὸ ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν. (Εὔρετ. Γεν. Ἐφορείας 927).

15. Ἀγαλμάτιον πῆλινον ἐκ τοῦ εἶδους τῶν Ταναγραίων ὕψ. 0,12 γαλλ. μέτρ. ἐπὶ τετραπλεύρου βάσεως παριστῶν γυναῖκα, εἰς στάσιν βαδιζούσης, μὲ προτεταμένον τὸν δεξιὸν πόδα, καὶ τὴν μὲν ἀριστερὰν χεῖρα ἐπὶ τῆς ὀσφύος, τὴν δεξιὰν δὲ ἐπὶ τοῦ στήθους ὑπὸ τὸ ἔνδυμα ἔχουσαν, διατηρουμένην δὲ ἀκεραίαν ἐν πλήρει ἀμφιεσμῷ, τὴν κεφαλὴν ἔχουσαν κεκαλυμμένην. (Εὔρετ. Γεν. Ἐφορείας 928).

16. Τεμάχιον ἄνω μέρους ἀγαλματίου πηλίνου ἐκ τοῦ εἶδους τῶν Ταναγραίων παριστάνον κόρην, ὕψ. 0,12 γαλλ. μέτρου. Τὸ τεμάχιον τοῦτο ἀποτελεῖται ἐξ ἀκεραίας τῆς κεφαλῆς, ἀκαλύπτου, καὶ τοῦ κορμοῦ περιβεβλημένου ὑπὸ χιτῶνος συγκρατουμένου ὑπὸ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς φερομένου ἐπὶ τοῦ στήθους. (Εὔρετ. Γεν. Ἐφορ. 929).

17. Δύο μικρά πήλινα ἀγαλμάτια παριστῶντα Ἑρωτας, ὧν τὸ μὲν ὕψ. 0,065 γαλλ. μέτρ. παριστᾷ γυμνὸν τοιοῦτον καὶ εἶνε σῶον, τὸ δὲ ὅμοιον ἀποτελεῖται πλήρες ἐκ διαφόρων τεμαχίων συγκεκολλημένων καὶ παριστᾷ ἐπίσης Ἑρωτα μὲ περιβολὴν κεχρωματισμένην. (Εὐρ. Γεν. Ἐφορείας 930).

18. Κεφαλὴ πηλίνῃ μικρὰ ὕψους 0,045 γαλλ. μέτρ. παριστῶσα μορφὴν Σατύρου ἢ ἄλλο τι παραπλήσιον. (Εὐρετ. Γενικῆς Ἐφορείας 931).

19. Τρεῖς μικραὶ γυναικεῖαι κεφαλαὶ μετὰ λαιμοῦ καλῶς διατηρούμεναι ἐκ πηλοῦ, ὧν ἡ μὲν ὕψους 0,04 γαλλ. μέτρ. φέρει καλύπτραν, ἡ δὲ ὕψους 0,035 γαλλ. μέτρ. εἶνε ἀσκεπὴς κεκλιμένης ἐλαφρῶς πρὸς τ' ἀριστερὰ καὶ ἐπιμελῶς ἐκτενισμένη καὶ τέλος ἡ τρίτῃ ὕψους 0,04 γαλλ. μέτρ. εἶνε κεφαλὴ πιθανῶς θεᾶς, κεκλιμένης ὀλίγον πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ φέρουσα περικεφαλαίαν, ἧς ὁ κόρυθος φαίνεται ἀπεσπασμένος. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορείας 932).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΕΡΓΑΣΙΑΙ ΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

1. **Ἑργασίαι ἐν τῇ Ἀκροπόλει :** Ἐξακολουθοῦσιν αἱ ἐν τῇ Ἀκροπόλει ἐργασίαι πρὸς τοποθέτησιν τῶν τῇδε κακῆς κειμένων λίθων. Αἱ ἐργασίαι πρὸς κατεδάφισιν μεταγενεστέρων ἐν αὐτῇ νεωτέρων τειχῶν ἐπερατώθησαν ὑπολείπεται μόνον ἡ κατεδάφισις τοῦ ἐν τῷ Παρθενῶνι Μιναρέ.

2. **Διάφοροι ἐργασίαι :** Ἐξακολουθοῦσιν αἱ ἐν σελ. 23 καὶ 24 ὑπ' ἀριθ. 2, 3, 4 καὶ 5 ἐργασίαι.

3. **Μνημεῖον τοῦ Λυσικράτους :** Ἐκαθαρίσθη καὶ ἰσοπεδώθη ἡ πλατεῖα, ἐν ᾗ τὸ μνημεῖον τοῦ Λυσικράτους· τὸ οἰκοδόμημα δὲ τοῦτο περιεφράχθη δαπάναις τῆς Γενικῆς Ἐφορείας διὰ σιδηροῦ κιγκλιδώματος.

4. **Ἑργασίαι ἐν Ὀλυμπίᾳ :** Ἐγένοντο σκαφικαὶ ἐργασίαι ἐν Ὀλυμπίᾳ, δι' ὧν ἐκαθαρίσθη ὁ ἀνεσκαμμένος χώρος καὶ τὰ ἐν αὐτῷ μνημεῖα ἀπὸ τῶν φυέντων δένδρων καὶ χόρτων.

5. **Κατάσχεσις ἀρχαίων :** Ἐν Κερκύρᾳ κατεσχέθη ὑπὸ

τῶν τελονοφυλάκων, τῶν ἐπιφορτισμένων τὴν ἐπιτήρησιν τῆς ἀποσκευῆς τῶν εἰς τὸ ἐξωτερικὸν μεταβαίνόντων, κιβώτιον περιέχον τὰ ἐν σελ. 65 ἀρ. 11-19 ἀρχαῖα, ἀνῆκον εἰς τινὰ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν μεταβαίνοντα κ. Wotodkowitz. Κατὰ τὸ ἄρθρ. 702 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου αἱ ἀρχαιότητες αὗται (ἃς ὁ κάτοχος προσεπάθει νὰ ἐξαγάγῃ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ἄνευ ἀδείας τῆς κυβερνήσεως) δημεύονται καὶ κατατίθενται εἰς τὸ Ἑθνικὸν Μουσεῖον.

6. **Ἔργασίαι ἐν Δαφνίῳ** : Πρὸς στερέωσιν τῶν ἐν τῷ βυζαντινῷ ναῷ τοῦ Δαφνίου μωσαϊκῶν προσεκλήθη ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως ἐξ Ἰταλίας εἰδικὸς τεχνίτης (ἴδ. Δελτίον 1888 σ. 226 ἀρ. 4). Ἡ Ἰταλικὴ κυβέρνησις προθύμως ἀπέστειλεν ἡμῖν τὸν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ αὐτῆς καθηγητὴν κ. Carlo Novelli, ὅστις ἐλθὼν ἐνταῦθα ἐξετέλεσεν ἐργασίας τινὰς πρὸς προσωρινὴν στερέωσιν τοῦ μωσαϊκοῦ τῆς θόλου, μέχρις οὗ ἀποφασισθῇ τί ποιητέον πρὸς στερέωσιν αὐτῆς τῆς θόλου ἱκανῶς κατεστραμμένης καὶ ἐν μέρει ἐτοιμορρόπου οὔσης, διότι πρὸ τῆς στερέωσεως ταύτης δὲν εἶνε δυνατόν νὰ γείνη ἡ ὀριστικὴ στερέωσις τῶν μωσαϊκῶν. Αἱ ἐργασίαι αὗται θέλουσιν ἀρχίσει τὸν προσεχῆ Ὀκτώβριον, ὅτε καὶ ἡ ὥρα τοῦ ἔτους εἶνε κατὰ τὸν κ. Novelli κατὰλληλος, τῆς ἐργασίας ἐν καιρῷ θέρους οὔσης ἀδυνάτου.

Περὶ τῶν μωσαϊκῶν τούτων ὑπέβαλεν ὁ Novelli τὴν ἐξῆς εἰς τὸ Ὑπουργεῖον ἔκθεσιν:

Signor Ministro

In seguito alla missione affidatami dal Signor Ministro dell'Istruzione pubblica di Roma, ed alle verbali istruzioni avute da Vostra Eccellenza, mi sono recato al tempio di Dafni colla commissione diretta da Signor Cawadia, per esaminare lo stato in cui si trovano i mosaici di quel tempio, e dare la mia opinione sullo stato e merito di quei preciosi avanzi Bizantini.

Dietro minuto esame rilevai quanto segue

Nella sommità della volta trionfa una gigantesca testa di Cristo, sul fondo d'oro, richiusa in un circolo che le fa cornice d'ornamento, il quale misura un diametro di metri 4: 60. Questa

figura è la più conservata di tutti i mosaici della chiesa, non manca che la parte inferiore della mano dritta, in atto di benedire, e un piccolo lembo della spalla a quello stesso lato; mostra alcuni sfregi nel volto e nel fondo causati dalle palle turche durante la guerra d' indipendenza. L' altra mano che tiene il libro degli evangelii è ben conservata, non così del circolo che le gira intorno, del quale ne manca circa la metà; questo misura un' altezza di cent: 36.

Dal circolo sopra indicato alle teste dei sottostanti Profeti vi è uno spazio di metri 3 tutto di fondo d' oro del quale ne manca circa due terzi.

Nel tamburo della volta, ossia nel piè dritto della cupola vi sono rappresentati, sempre sullo stesso fondo d' oro, sedici Profeti che misurano un' altezza di metri 2.30, framezzati da sedici fenestre, sette delle quali essendo chiuse, ben fatto sarebbe riaprirle onde dar più luce al tempio e così ridurre almeno questa parte nel suo stato primitivo. La volta della cupola essendo molto sconessa richiede urgenti e pronti riparazioni prima che un piccolo urto di terremoto faccia cadere tutto al suolo.

Le sopra nominate sedici figure oggi si ritrovano in uno stato deplorabile, e dai frammenti che rimangono di questi preziosi avanzi bizantini si scorge la finezza del lavoro, la maestà e naturalezza delle figure veramente pregevolissime. Dalla parte di levante, ossia sopra la tribuna si vede il Profeta Salomone; di questa figura manca parte del cranio a sinistra, come pure della mano dritta, e la parte inferiore a sinistra del corpo. Il secondo, seguendo sempre a dritta di chi guarda, è mancante della metà della figura a dritta, dal fianco al piede. Il terzo è mancante della mano dritta e della parte inferiore a sinistra della figura. Al quarto manca parte del cranio fino all' occhio sinistro, e parte del fianco dritto. Il quinto è mancante della testa e del collo fino alla taccatura delle spalle, e della estremità inferiore della figura. Al sesto manca parte del braccio dritto, e dal fianco al piede. Il settimo è Malachia, di questa figura non vi è rimasto che il solo busto. All' ottavo manca tutta la metà della figura, della parte

dritta per tutta la sua lunghezza, ossia dal collo al piede. A molte di queste figure mancano i nomi, che ogni una porta scritto sopra l' aureola, ma questo ritengo sarà facile dedurlo dalle leggende bibliche, che queste tengono in mano. Il nono è mancante del braccio sinistro e della parte inferiore della figura, fino al piede. All' undecimo non vi è rimasto che il solo busto, e parte del cranio e del viso. Al dodicesimo non è rimasta che la testa, il petto, e parte del fianco sinistro. Il tredicesimo Geremia, questa figura è mancante dalle ginocchia ai piedi. Al quattordicesimo manca parte del cranio, e dalle ginocchia al piede dritto. Al Davide manca di una parte del cranio, e parte delle gambe. Finalmente il sedicesimo è mancante del cranio a dritta, parte della spalla e del braccio dritto, del petto e braccio sinistro, nonchè delle parti inferiori dal ginocchio al piede sinistro.

Da una finestra all' altra vi è uno spazio di metri 1. 15 dove vi sono framezzate le su descritte figure sul fondo d' oro fino al loro piano, e questa misura un' altezza di cent. 40. La cupola ha una circonferenza di metri 24. 30, con un diametro di metri 7. 90.

Sotto la cornice d' impostazione del tamburo nascono nei quattro angoli del corpo della chiesa, quattro nicchie ad angolo a ferma di lunetta con un raggio di metri 1. 48 nelle quali vi sono rappresentate sul fondo d' oro l' Annunziata, la Natività, il Battesimo, e la Risurrezione. Questi quattro quadri sono veramente pregevolissimi per le loro originali composizioni le quali non si riscontrano così facilmente in altri luoghi. Il quadro della Annunziata è mancante della metà inferiore della figura della Madonna, e così dalle ginocchia ai piedi dell' Angelo, e gran parte del fondo. Nel quadro della natività manca tutta la parte inferiore a dritta del quadro. Nel Battesimo vi manca la metà della figura inferiore del S. Giovanni e delle due figure che le stano vicino, nonchè tutta la parte inferiore a dritta del quadro, dove vi si scorge un angelo con un'altra figura. In fine nel quadro della Risurrezione manca la parte inferiore delle due figure a sinistra del quadro, e parte di tutta la figura del Cristo

dal cranio ai piedi, causata da una appertura del muro dove fa angolo.

Nelle due piccole navate che sono una a dritta, e l'altra a sinistra del corpo della chiesa vi sono nelle parti laterali quattro quadri che misurano un' altezza di metri 3.10 per metri 2.50 che rappresentano, in quella a dritta, il Limbo e l' Incredulità di S. Tommaso, in quella a sinistra l' Ingresso di Cristo a Gerusalemme, e la Crocifissione. Nel quadro del limbo manca la parte superiore del fondo, e diversi pezzi del piano. In quello di contro, l' Incredulità di S. Tommaso manca tutta la metà superiore del quadro. Nella navata a sinistra nel quadro dell' Ingresso di Cristo a Gerusalemme manca parte del fondo nella parte superiore del quadro, ed in quello che le sta di faccia, la Orecifissione, manca di tutta la parte superiore,, dalla testa del Cristo all'estremità del quadro.

Sopra ad ognuno dei descritti quattro quadri vi è una lunetta nelle quali ci si vedono frammenti di figure, una causa il loro annerimento, e il pessimo stato che si trovano non è possibile poterle decifrarle. Nella apside nell' atrio e in altre parti della chiesa vi sono piccoli frammenti di mosaici i quali comprovano, che questa interessante chiesa era in origine ricca di preciosi mosaici, e che oggi in gran parte sono deperiti e scomparsi.

Terminati questi appunti mi sono subito occupato di assicurare con grappe e cemento le parti tutte, specialmente nella cupola che minacciavano di cadere. Ed ultimata questa necessaria operazione, credo compiuta la mia onorevole missione avuta dal Governo Italiano, ed in attesa della decisione che prenderà in proposito questo Illmo Ministero, mi prendo congedo dalla Eccellenza Vostra Illma e col più profondo ossequio.

PROF. CARLO NOVELLI

Κατὰ τὴν προσεχῇ ἐπανάληψιν τῶν ἐργασιῶν θέλει ληθῇ προνοεῖς καὶ πρὸς ἐπισκευὴν τῶν μωσαϊκῶν τῆς Μονῆς τοῦ Ὁσίου Λουκᾶ.

Δ Η Λ Ω Σ Ι Σ

Εἰς τὰ ἐν τῷ Bulletin d. corr. hell. 1889 σελ. 368 ἀπαντᾷ ἡ ἐξῆς σημείωσις τοῦ κ. Lolling, τοῦ δημοσιεύσαντος ἐν τῷ Δελτίῳ τὰς περὶ ὧν ἐν τῷ Bulletin ὁ λόγος ἐπιγραφάς :

«Ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι ὤφειλον νὰ μνημονεύσω τοῦ Bulletin ἐν τῇ ὑπ' ἐμοῦ γενομένῃ δημοσιεύσει τῶν ἐπιγραφῶν φαίνεται μοι παράδοξος ἀφ' οὗ γεγονὸς εἶνε ὅτι ἐν τῷ Bulletin ἐδημοσιεύθησαν ἐπιγραφαί, δημοσιευμέναι παρ' ἐμοῦ πρότερον ἐν τῷ Δελτίῳ, χωρὶς νὰ γελῇ μνεῖα τῶν δημοσιεύσεών μου τούτων. Ἐν παραδείγματι ἀναφέρω τὰς ἐν τῷ Δελτίῳ, 1888 σελ. 187 ἀρ. 3 καὶ σελ 206 ἀρ. 2 ὑπ' ἐμοῦ δημοσιευθείσας ἐπιγραφάς.

»Ἐπολανθάνουσιν δ' ἴσως ὑπόνοιαν ὅτι δῆθεν ὠφελήθην ἐκ τῆς ἐν τῷ Bulletin δημοσιεύσεως τῶν περὶ ὧν ὁ λόγος ἐπιγραφῶν ἀποκρούω πάσῃ δυνάμει. Τὸ χειρόγραφόν μου εἶχε δοθῇ τῇ ἐκδόσει τοῦ Δελτίου πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ Bulletin καὶ πολὺ πρότερον ἐγένοντο γνωστὰ τὰ πορίσματα τῶν μελετῶν μου διὰ τῶν ἐν τῇ Ἐπιστημονικῇ Ἑταιρίᾳ ἀνακρινώσεών μου. Ἀλλὰ δὲν ἐπικαλοῦμαι ταῦτα πάντα, ἀναφέρομαι ἀπλῶς εἰς τὴν κρίσιν παντὸς πεφωτισμένου ἀναγνώστου, ὃν καὶ ἐπιτόλαιος παραβολὴ τῶν δύο δημοσιευμάτων θέλει πείσει ὅτι πρόκειται ἐνταῦθα περὶ δύο ὅλως διόλου ἀνεξαρτήτων κειμένων καὶ δημοσιεύσεων.

»Ἐν τέλει προσθέτω ὅτι εἰ καὶ δὲν πιστεύω βεβαίως ὅτι τὰ ὑπ' ἐμοῦ δημοσιευθέντα κείμενα εἶνε ἀλάνθαστα, οὐχ ἡττον φρονῶ ὅτι οὐχὶ ΩΛΙΕΞ εἶνε τὸ ὀρθόν, ὡς ἐδημοσίευσεν καὶ ὡς ἰσχυρίζεται τὸ Bulletin (σ. 347) ἀλλ' ΩΛΙΕΞ, ὡς ἐγὼ ἐδημοσίευσεν ἐν τῷ Δελτίῳ (1889 σ. 18 ἀρ. 15) διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον ὅτι Α καὶ οὐχὶ Λ εἶνε γεγραμμένον ἐν τῷ λίθῳ.»

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1889

ΤΕΥΧΟΣ ΜΗΝΟΣ ΑΠΡΙΛΙΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

ΑΝΑΣΚΑΦΑΙ ΚΑΙ ΕΥΡΗΜΑΤΑ

1. Ἀνασκαφαὶ ἐν τῇ Ἀκροπόλει (ἰδ. σ. 33 ἀρ. 1 κ. ε.).

Ἐπερατώθη ἡ ἐκκάθαρσις τοῦ βράχου τοῦ πέραν τῆς βορειανατολικῆς γωνίας τοῦ Παρθενῶνος· ἤρξατο δὲ ἡ ἀνασκαφὴ τοῦ ἐδάφους τῆς Πινακοθήκης, ὅπερ ἀγνοοῦμεν, ἂν ποτε, ἐν τοῖς πρότερον χρόνοις, ἐξηρευνῆθη.

Π. Κ6δ.

2. Ἀνασκαφαὶ ἐν Δῆλῳ (ἰδ. σ. 51 ἀρ. 4).

Ἔργασίαι ἐγένοντο ἐν τῇ Στοᾷ τοῦ Φιλίππου· εὗρέθησαν δὲ δι' αὐτῶν τεμάχια γλυπτῶν, ἀνάξια λόγου, καὶ ἱκαναὶ ἐπιγραφαί, τὸ μὲν ἀναθηματικά, τὸ δὲ ψηφίσματα, τὸ δὲ ἀναγραφὰ λογαριασμῶν (λόγοι ἱεροποιῶν). Ἐν δὲ βάθρῳ ἀγάλματος Ἡρακλείδου Ἀριστίωνος Ταραντίνου, ἰδρυθέντος ὑπὸ τῆς συζύγου καὶ τῶν υἱῶν καὶ θυγατέρων αὐτοῦ, ἐπιμελητοῦ τῆς νήσου τοῦ Θεογένου Ἰδομενέος, ἀναγράφονται καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ποιήσαντος τεχνίτου, ἧτοι :

Πολιανθης εποιει

3. Ἀνασκαφαὶ ἐν Ἐρετρίᾳ (ἴδ. σ. 51 ἀρ. 5 κ. ἐ.).

Ἐξακολουθοῦσιν αἱ ἐν Ἐρετρίᾳ ἀνασκαφαὶ τάφων, καθ' ἐκάστην σχεδὸν ἀξία λόγου εὐρήματα, ἰδίως λευκὰς ληκύθους, φέρουσαι εἰς φῶς. Εὐρήματα ἐκ τῶν ἀνασκαφῶν τούτων ἴδε ἐν σελ. 74 ἀρ. 1 - 15 πρβ. καὶ σ. 83 ἀρ. 3.

4. Ἀνακάλυψις μωσαϊκοῦ ἐν Σπάρτῃ.

Ἐν τῷ κήπῳ τοῦ Ἀριμνήστου Συνακίδῃ ἐν Σπάρτῃ ἀνεκαλύφθη ψηφιδωτὸν ἔδαφος, ἐν ᾧ εἰκονίζεται προτομὴ γυναικὸς εὐειδοῦς ἐν ἐξωμίδι φέρουσα στέφανον περὶ τὴν κεφαλὴν. Τὰ διάφορα χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου διακρίνονται ζωηρῶς διὰ ψήφων ποικίλου χρωματισμοῦ. Παρὰ τὴν κεφαλὴν ὑπάρχει ἐπιγραφὴ $\Sigma\Lambda\Phi\Omega$, ἐξ οὗ ὄφλιν ὅτι ἡ εἰκὼν εἶνε ἡ τῆς λεσβίας ποιητρίας. Πλησίον τῆς εἰκόνης ταύτης σώζεται ἐπιγραφὴ $\Lambda\Lambda\text{ΚΗΒΗ}\Lambda\Delta\text{Η}\Sigma$. Ἀτυχῶς ὅμως ἡ εἰκὼν τοῦ Ἀλκιβιάδου εἶνε κατεστραμμένη. [Ἐξ ἀναφορᾶς ἐφόρου Λακωνίας Π. Καστρομένου].

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Εἰσαγωγὴ ἀρχαίων ἐν τοῖς μουσεῖοις

1. Ἐθνικὸν Μουσεῖον

Κατὰ τὸν μῆνα Ἀπρίλιον εἰσέχθησαν εἰς τὸ ἐθνικὸν Μουσεῖον, κατ' ἐκθεσιν τοῦ $\Sigma\tau\acute{\alpha}\eta$, τὰ ἐξῆς ἀρχαῖα :

1 - 13. Ἀρχαῖα εὐρεθέντα ἐν ταῖς ἐν Ἐρετρίᾳ ἀνασκαφαῖς (ἴδ. σ. 51 ἀρ. 5 καὶ σελ. 83 ἀρ. 3), ἤτοι :

1. Εἰδώλιον πῆλινον γυναικὸς καθημένης ἐπὶ βράχου (ἢ κορμοῦ δένδρου;) ὕψ. 0,20, γυμνῆς τὸ ἄνω τοῦ σώματος φερούσης δὲ ἱμάτιον περὶ τὰ κάτω τοῦ σώματος μέχρι τῆς ὀσφίος ὑποβασταζόμενον κατὰ τὴν ἀριστερὰν μασχάλην. Ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ γόνατος ὑπάρχει κυκλοτερὲς κάτοπτρον ἴσως ἢ πυξίς (;) ἠνεωγμένον οὕτως,

ὥστε ἡ δεξιὰ χεὶρ ἄπτεται τοῦ καλύμματος αἶρουσα τοῦτο· ἐσωτερικῶς ἔχει ἐν εἶδει ἡμίσεος λουδοβικείου ἐπίχρυσον τὴν ἐπιφάνειαν. Τὴν ἀριστερὰν χεῖρα ἡ κόρη ἐρείδει ἐπὶ τοῦ βράχου. Ἡ ὀπισθεν κεκρύφαλον ἔχουσα κεφαλὴ τοῦ εἰδωλίου εἶναι μετὰ χάριτος ἐστραμμένη πρὸς τὰ ἄνω καὶ ἀριστερά. Ἡ λεπτότης καὶ χάρις τοῦ εἰδωλίου εἶναι ἀμίμητος· εἶναι δὲ τοῦτο τῶν καλλίστων τῶν ταναγραϊκῶν κομποτεχνημάτων. Διατηροῦνται δὲ καὶ τὰ χρώματα ὡς τὰ πολλὰ ἀμείωτα. (Εὔρετ. Γεν. Ἐφορ. 935).

2. Πυξὶς ἐρυθρόμορφος μετὰ καλύμματος ἀκραία. Περὶ τὴν κοιλίαν φέρεται ἡ ἐξῆς γραφή: Ἐν τῷ μέσῳ μέγας βωμός (;) δεξιὰ δὲ γυνὴ πεπλοφόρος φέρουσα καὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς κάλυμμα καθημένη ἐπὶ βράχου καὶ ἔχουσα ἔμπροσθεν, παρὰ τοῦς πόδας αὐτῆς, κάνιστρον. Παρ' αὐτὴν ἴσταται ἐτέρα γυνὴ τὴν δεξιὰν πρὸς τὴν καθημένην ἐκτείνουσα· ὀπισθεν ταινία ἀνηρτημένη. Ἐπεταὶ ἡ αὐτὴ περίπου σκηνὴ δύο ἐτέρων γυναικῶν ἄνευ κανίστρου ἐν τῷ μέσῳ, καὶ περατοῦται ἡ εἰκὼν διὰ γυναικὸς βαινούσης πρὸς τὸν βωμόν, τὰς χεῖρας ἐχούσης πρὸς αὐτὸν τεταμέναις. Ἡ γραφή οὐχὶ ἐπιμελής· ὕψ. 0,18. (Εὔρετ. Γεν. Ἐφορ. 936).

3. Ἡμίλεικος λήκυθος τῶν νεκρικῶν καλουμένων, ὕψ. 0,40. Ἐν τῷ μέσῳ ἡ ἐξῆς παράστασις: Δύο γυναῖκες ἀντιμέτωποι πολυτελῶς ἐνδεδυμέναι. Ἡ μὲν φέρει ποδῆρην χιτῶνα ἐρυθρὸν καὶ ἐπ' αὐτοῦ πέπλον μέλανα ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου καταπίπτοντα μέχρι τῶν κνημῶν, καταλείποντα γυμνὸν τὸ δεξιὸν στήθος· ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρει ταινίαν· τὸ πρόσωπον καὶ ἐν γένει τὰ γυμνὰ μέρη εἰσὶν, ὡς εἰκός, λευκά· ἐν ταῖς χερσὶ κρατεῖ ἐπίμηκες ἀγγεῖον ἀλαβάστρινον ἐν τῇ δεξιᾷ, καὶ πυξίδα ἐν τῇ ἀριστερᾷ. Ἡ ἀντιμέτωπος δὲ ταύτῃ κόρη εἶνε ἐνδεδυμένη ἐρυθρὸν ποδῆρην χιτῶνα· ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρει καλύπτραν ἐρυθρὰν διαδεδεμένην λευκῇ ταινίᾳ· διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς κρατεῖ κάνιστρον ἐντὸς τοῦ ὁποίου στέφανοι καὶ ταινίαι. Ἐν τῷ μέσῳ τῶν δύο γυναικῶν παρὰ τοῦς πόδας εἰκονίζεται πελαργός, ἄνω δὲ παρὰ τὴν κεφαλὴν ἀρχαϊκὴ ἐπιγραφή:

Διφιλος

καλος

Μελανοπο

Ὅπισθεν τῆς μελανοπέπλου γυναικὸς ἀνηρτημένη οἰνοχόη καὶ ταινία ἐρυθρά, παρὰ τοὺς πόδας δὲ ταύτης σκίμπους πολυτελῆς. Τὸ ἀγγεῖον εἶνε τῶν ὠραιότατων λευκῶν ληκύθων. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. 937).

4. Ἡμίλευκος λήκυθος (ὑψ. 0,36), ἥς ἐν τῷ μέσῳ ἡ ἐξῆς παράστασις : Γυνὴ καθημένη ἐπὶ θρόνου ἀνακλίτου φέρουσα ἔνδυμα μέλαν περὶ τὰ κάτω τοῦ σώματος καὶ ἐρυθρὸν χιτῶνα κατὰ τὰ ἄνω· ἔχει δὲ ταινίαν περὶ τὴν κόμην καὶ κρατεῖ πυξίδα ἐν τῇ δεξιᾷ, τὴν ἀριστερὰν ἔχουσα οὕτω προτεταμένην ὥστε ἵνα δεχθῇ τι. Πρὸ αὐτῆς ἰσταμένη κόρη χιτῶνα ἔξωμον φέρουσα καὶ κρατοῦσα κάνιστρον μετὰ στεφάνων καὶ ταινιῶν. Ἀνωθεν δὲ ἡ αὐτὴ ἐπιγραφή, ἡ καὶ ἐν τῇ προηγουμένῃ, τουτέστι :

Διφίλος
καλος
Μελανοπο

καὶ ἀνηρτημένη οἰνοχόη καὶ κάτοπτρον. Ἡ λήκυθος αὕτη καὶ ἡ προηγουμένη εὐρέθησαν ἐν τῷ αὐτῷ τάφῳ. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. 938).

5. Ἡμίλευκος λήκυθος (ὑψ. 0,30), ἔχουσα περὶ τὴν κοιλίαν τὴν ἐξῆς γραφὴν : πολεμιστὴν θώρακα φέροντα καὶ κράνος κορινθιακόν, διὰ τῶν χειρῶν κρατοῦντα περικνημίδα, ἣν ἐτοιμάζεται ἵνα φορέσῃ. Ἐμπροσθεν εἰκονίζεται ἡ ἀσπίς, τὸ δόρυ καὶ τὸ ξίφος ἀνηρτημένον ταινίᾳ. Ἡ εἰκὼν εἶνε τῶν ἀρίστων, διατηρεῖται δὲ κάλλιστα. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. 939).

6. Λευκὴ λήκυθος (ὑψ. 0,37) φέρουσα τὴν ἐξῆς παράστασιν : ἀριστερὰ ἄνδρα πωγωνοφόρον κατὰ κρόταφον, ἐνδεδυμένον ἐρυθρὰν χλαμύδα καταλείπουσαν τὸν δεξιὸν ὤμον μετὰ τοῦ βραχίονος γυμνὸν καὶ προτείνοντα τὴν δεξιάν (ὥσει ἐν προσευχῇ) εἰς τὴν πρὸ αὐτοῦ (ἐν τῷ μέσῳ) νεκρικὴν στήλην, ἥτις ἔχει σχῆμα πυραμιδοειδὲς καμπυλωτὸν καὶ εἶνε κεκοσμημένη διὰ ταινιῶν ἐρυθρῶν· δεξιὰ νεανίαν ἐπίσης κατὰ κρόταφον, οὗ τὸ ἀπὸ τῶν πλευρῶν πρὸς τὰ κάτω μέρος τοῦ σώματος εἶνε ὅλως ἐξηλειμμένον· διὰ τῆς ἀριστερᾶς κρατεῖ κάνιστρον μετὰ ταινιῶν ἐρυθρῶν καὶ κλάδων. Διατήρησις σχετικῶς καλὴ. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. 940).

7. Λευκὴ λήκυθος (ὑψ. 0,41) ἔχουσα τὴν ἐξῆς ἡμισθεσμένην

παράστασιν εικονίζουσιν, ὡς φαίνεται, πρόθεσιν νεκροῦ καὶ ἀριστερὰ μὲν φαίνεται γυνὴ ποδὴρην ἐνδεδυμένη ἐρυθρὸν χιτῶνα, ἱσταμένη ὅπισθεν κλίνης πολυτελοῦς, τὰς χεῖρας καὶ ἰδίᾳ τὴν ἀριστερὰν ἐπὶ τὴν κόμην φέρουσα ὥσπερ ὁδουρομένη· παρ' αὐτῇ ἐτέρα μορφή (ἀνδρική;) μόλις ὁρατὴ κατὰ τὴν κεφαλὴν, ἐπίσης τὴν ἀριστερὰν ἔχουσα ἐπὶ τῆς κόμης. Τὸ μέσον τῆς παραστάσεως, ὁ νεκρὸς πιθωνῶς, εἶνε ὅλως ἐξηλειμμένον. Δεξιὰ εἰκονίζεται μορφή ἀνδρική ἐνδεδυμένη ἱμάτιον ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου μέχρι τῶν ποδῶν φέρουσα καὶ αὐτὴ τὴν χεῖρα (τὴν δεξιάν) πρὸς τὴν κόμην. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. 941).

8. Λευκὴ λήκυθος (ὑψ. 0,39) ἐφ' ἧς ἡ ἐξῆς παράστασις: ἀριστερὰ νεανικὴ μορφή (γυναικεία;), ἱσταμένη, ἀπλοῦν χιτῶνα βραχὺν ἐνδεδυμένη καὶ κρατοῦσα διὰ τῶν χειρῶν ἐρυθρὰν ταινίαν, ἣν φέρει ὅπως κοσμήσῃ νεκρικὴν στήλην ὑψηλὴν, ἐν τῷ μέσῳ γεγραμμένην, μετ' ἀνθεμίου ἄνωθεν· δεξιὰ παρὰ τὴν στήλην ἵσταται πώγωνοφόρος ἀνὴρ, ὀπλίτης, κράνος φέρων ἀσπίδα καὶ δόρυ ἐν τῇ δεξιᾷ, ἐνδεδυμένος δὲ βραχὺν χιτῶνα ἐρυθρόχρωμον. Ἡ εἰκὼν πολλαχοῦ ἐξηλειμμένη. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. 942).

9. Λευκὴ λήκυθος (ὑψ. 0,32) ἔχουσα τὴν ἐξῆς παράστασιν: ἀριστερὰ τὸν Χάρωνα ἐπὶ λέμβου ὁρατοῦ κατὰ τὸ ἥμισυ ἔμπροσθεν· ὁ Χάρων, οὗ τινος ἡ μορφή εἶνε ἱκανῶς κωμικὴ διὰ τοῦ βραχέος πώγωνος καὶ τοῦ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς στικτοῦ σκούφου, ἵσταται ἐπὶ τῆς λέμβου ἐνδεδυμένος βραχὺν μέλανα χιτῶνα καὶ πειρώμενος νὰ προσεγγίσῃ τὴν ἀκτὴν διὰ μεγάλου ἀκοντίου, ὅπερ ἐμβυθίζει, φαίνεται, εἰς τὰ ὕδατα. Ἐν τῷ μέσῳ εἰκονίζεται ὁ Ἑρμῆς χλαμυδοφόρος καὶ φέρων πέτασον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ὡς καὶ κηρύκειον ἐν τῇ δεξιᾷ, ἐκτείνων τὴν χεῖρα πρὸς γυναῖκα νέαν, ὅπως ὁδηγήσῃ ταύτην εἰς τὸ τοῦ Χάρωνος πλοῖον· ἡ γυνὴ πεπλοφοροῦσα ἵσταται πρὸ αὐτοῦ, δειλὴ, μόλις τὴν χεῖρα ἐκτείνουσα ὅπως λάβῃ τὴν τοῦ Ἑρμοῦ. Ἡ ὅλη παράστασις εἶναι τῶν ὠραιότητων καὶ κάλλιστα διατετηρημένων, ποικίλλεται δὲ διὰ μικρῶν μικροσκοπικῶν σχεδὸν πτερωτῶν μορφῶν, εἰκονιζουσῶν εἰδῶλα (ψυχὰς κοινῶς)· τοιαῦται ὁραταὶ εἶναι περὶ τὰς δέκα. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. 943).

10. Ἡμίλεικος λήκυθος ἔχουσα τὴν αὐτὴν περίπου, ἣν καὶ ἡ

προηγούμενη, παράστασιν. Ἀριστερὰ ἵσταται γυνὴ νέα τὸν ἀριστερόν. πόδα ἐπὶ βράχου στηρίζουσα καὶ κρατοῦσα ἐν τῇ δεξιᾷ ἄγγειον ἀλαβάστρινον· εἶνε ἐνδεδυμένη πολυτελῶς φέρουσα χιτῶνα ἐρυθρὸν καὶ ἱμάτιον πρασίνου χρώματος· ἀντικρὺ (δεξιὰ) εἰκονίζεται ὁ Χάρων ἐκτείνων τὴν δεξιάν ὅπως λάβῃ τὴν μετὰ δέους ἀτελίζουσαν τοῦτον γυναῖκα. Ὁ Ἑρμῆς λείπει ἐνταῦθα. Εἰκὼν τῶν ἀρίστων καὶ ἀρίστης διατηρήσεως. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. 944).

11. Λευκὴ λήκυθος (ὑψ. 0,38), ἐφ' ἧς παράστασις δρατὴ εἶναι μόνον στήλη νεκρικὴ μετ' ἀνθεμίου, κεκοσμημένη διὰ ταινιῶν, καὶ ἀριστερὰ ταύτης μορφῇ νεανίου ἱσταμένου, ἐνδεδυμένου χλαμύδα ἐρυθρὰν κρατοῦντος δὲ ἐν ταῖς χερσὶ ταινίαν, ἣν φέρει ὅπως κοσμήσῃ τὴν στήλην. Τὸ λευκὸν γάνωμα πολλαχοῦ ἀποκεκρουσμένον· καὶ ἡ σωζομένη δὲ γραφὴ ἀμυδρῶς δρατὴ. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. 945).

12. Λευκὴ λήκυθος (ὑψ. 0,30)· ἐν τῷ μέσῳ στήλη νεκρικὴ ἐπὶ βάσεως ἐχούσης τρεῖς βαθμίδας, κεκοσμημένη διὰ πολλῶν ταινιῶν καὶ διὰ ληκυθίου ἀνηρτημένου (μέλανι χρώματι γεγραμμένου) κατὰ τὸ μέσον. Ἀριστερὰ τῆς στήλης γυνὴ ἐνδεδυμένη λεπτὸν διαφανῆ χιτῶνα (ἐρυθρόλευκον), γονυπετῆς ἐπὶ τῶν βαθμίδων τοῦ μνήματος, τὴν μὲν ἀριστερὰν ἐπὶ τῆς κόμης ἔχουσα ὥσει θρηνοῦσα, τὴν δὲ δεξιὰν ἀνυψοῦσα εἰς ἔνδειξιν λύπης. Δεξιὰ τῆς στήλης μορφὴ ἀνδρική ἱσταμένη, πρὸς τὴν στήλην βλέπουσα, ἐνδεδυμένη ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ ἱμάτιον βαθέως ἰόχρουν. Διατήρησις καὶ τέχνη τῶν καλλίστων. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. 946).

13. Ἡμίλεικος λήκυθος (ὑψ. 0,32), ἐκ τεμαχίων συγκεκολλημένη ἀλλὰ πλήρης· ἐπὶ τῆς κοιλίας φέρεται ἡ ἀκόλουθος παράστασις: ἐν τῷ μέσῳ κἀνίστρον ἐπὶ θρόνου (σικίμποδος) περιέχον στεφάνους καὶ ταινίας, ἐκατέρωθεν δὲ τούτου ἀνὰ μία γυνὴ ἱσταμένη· καὶ ἡ ἀριστερὰ μὲν, ἡ ἐρυθρὸν χιτῶνα καὶ μέλαν ἱμάτιον φέρουσα, κρατεῖ ὑπεράνω τοῦ κανίστρου ταινίαν, ἡ ἀριστερὰ δέ, ἡ λυσικόμος καὶ ἀπλοῦν χιτῶνα φέρουσα, κρατεῖ ἄνωθεν τοῦ κανίστρου ἐν τῇ δεξιᾷ μὲν ἀλαβάστρινον ἄγγειον, ἐν τῇ ἀριστερᾷ δὲ λήκυθον, ἅτινα μέλλει νὰ ἐναποθέσῃ εἰς τὸ κἀνίστρον. Κατὰ τὸ μέσον, πρὸς τὰ ἄνω, ἀρχαϊκὴ ἐπιγραφὴ:

[Κα]λος Ηοπαις

Ἡ εἰκὼν διατηρεῖται ὡς τὰ πολλὰ ἐν καλῇ καταστάσει. (Εὔρετ. Γεν. Ἐφορ. 947).

14. Λευκὴ λήκυθος (ὑψ. 0,37), φέρουσα τὴν ἀκόλουθον ὄχι ὁμῶς πλήρη ἀτυχῶς παράστασιν: Γυνὴ νεκρά πολυτελῶς ἐνδεδυμένη δι' ἐρυθροῦ ποδῆρους χιτῶνος καὶ ἐστεμμένη τὴν κεφαλὴν, κεῖται ἐπὶ θρόνου ἀνακλίτου, δεξιὰ δὲ καὶ ἀριστερὰ ταύτης ἀνὰ μίᾳ γυμνῇ ἀνδρικῇ μορφῇ πτερυγοφόρος (Ἵπνος, Θάνατος). Τούτων ὁ πρὸς τὰ δεξιὰ, κλίνων πρὸς τὴν κεφαλὴν τῆς γυναικὸς κρατεῖ τὸν δεξιὸν αὐτῆς βραχίονα ὥσει ὑποβαστάζων ταύτην· ὁ ἀριστερὰ ταύτης παρὰ τὰ γόνατα φαίνεται θρηνῶν, τὴν δεξιὰν φέρει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ τὴν ἀριστερὰν πρὸς τὰ γόνατα τῆς γυναικὸς. Δυστυχῶς τὸ πλεῖστον τῆς μορφῆς ταύτης ἐξήλειπται. Ἐν τῷ βάθει καὶ ὀπισθεν τῆς καθημένης γυναικὸς διακρίνεται στήλη ἐπιτυμβία διὰ ταινιῶν κεκοσμημένη. Ἡ παράστασις τῶν σπανίων καὶ ὠραιोटάτων. (Εὔρετ. Γεν. Ἐφορ. 948).

15. Λευκὴ λήκυθος (ὑψ. 0,30)· ἐν τῷ μέσῳ στήλῃ ἐπὶ δύο ἀναβαθμίδων κεκοσμημένη διὰ πολλῶν ἐρυθρῶν καὶ μελαινῶν ταινιῶν, δεξιὰ γυνὴ γονυπετῆς θρηνοῦσα πρὸ τῆς στήλης, ἀριστερὰ δὲ ἀνδρική μορφή ἵσταμένη φέρουσα χιτῶνα ἐρυθρὸν καὶ ἀτενίζουσα πρὸς τὴν στήλην. Ἡ διατήρησις τῆς εἰκόνης ἱκανῶς ἐν καλῇ καταστάσει. (Εὔρετ. Γεν. Ἐφορ. 949).

16. Πλάξ ἀνάγλυπτος ἐπιτυμβία (ὑψ. 0,94, πλ. 0,53). Ἐν πλαισίῳ μετὰ παραστάδων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἀέτωμα μετ' ἀκρωτηρίων, ἡ ἀκόλουθος παράστασις: Γυνὴ καθημένη ἐπὶ πολυτελοῦς θρόνου κεκαλυμμένου διὰ παραπετάσματος, τοὺς πόδας στηρίζουσα ἐπὶ σκίμποδος, ἐνδεδυμένη ποδῆρη χιτῶνα ἐξωσμένον καὶ ἱμάτιον ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, ὅπερ ἀνέχει ἐπιχαρίτως ἡ ἀριστερὰ κατὰ τὸν ὦμον. Παρ' αὐτὴν παιδίσκη διὰ τῶν χειρῶν φέρουσα πυξίδα κεκλεισμένην. Ἡ παράστασις εἶναι τῶν κοινῶν μὲν, ἀλλὰ λεπτοτάτων τῶν ἐπὶ στηλῶν ἀπαντωσῶν, ἡ τέχνη δὲ ἱκανῶς ἐπιμελής καὶ λεπτή, μαρτυροῦσα χρόνους καλοὺς. Ἠγοράσθη ἀντὶ δραχμῶν 50 παρὰ Σεραφεῖμ Στελειανίδου, διαβεβαιώσαντος ὅτι εὑρέθη ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Καππαδοκίας. (Εὔρετ. Γεν. Ἐφορ. 952).

17. Παγωνοφόρος κεφαλὴ φυσικοῦ μεγέθους ἐκ πωρίνου λίθου ἀνάγλυπτος, σατυρόμορφον προσωπεῖον ὡς φαίνεται. Εὑρέθη ἐν

Ἐρετρία καὶ κατεσχέθη παρὰ Παναγιώτῃ Τσαρούμῃ. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. 953).

18. Τὰ κυριώτερα τῶν ἐν τῷ Μουσεῖῳ τῆς Ὀλυμπίας χαλκῶν ἀγαλματίων, 86 τὸν ἀριθμὸν ἐν ὧν, ἐν οἷς καὶ ἡ τοῦ Διὸς καὶ ἡ τοῦ ἀθλητοῦ κεφαλὴ. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. 955).

19. Ἐξήκοντα καὶ ἐν ἀρχαῖα νομίσματα τῆς Κρήτης δωρηθέντα ὑπὸ τοῦ κ. Θεοδ. Τριφύλλῃ διὰ τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως Χαριλάου Τρικούπη. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. 934).

2. Συλλογὴ Πειραιῶς

Κατὰ τὸν μῆνα Ἀπρίλιον εἰσέχθησαν εἰς τὴν Συλλογὴν Πειραιῶς, κατ' ἀναφορὰν τοῦ Δραγάτη, τὰ ἐν τοῖς ἐπομένοις ἀρχαῖα :

1 - 51. Τὰ ἐξῆς ἀρχαῖα κατασχεθέντα ἐν τῷ σιδηρουργεῖῳ τοῦ κ. Σέν, ἦτοι :

1) δισκοειδὲς μαρμάρινον λεπτὸν κατασκευάσμα εἰς 10 τεμάχια, φέρον εἰκόνα διὰ χρωμάτων παριστῶσαν πωγωνοφόρον ἐπὶ θρόνου καθήμενον ἄνδρα καὶ ἐγκεχαραγμένην κύκλῳ ἀρχαϊκὴν ἐπιγραφὴν :

Μνημα τοδ' Αἰνεο σοφίας ιατρο
αριστο

ἔνθεν καὶ ἔνθεν τοῦ κέντρου δύο γομφώσεις σιδηρᾶς διερχομένας μέχρι τῆς κάτω ἐπιφανείας· 2) λεοντοκεφαλὴ μικρὰ ἐν εἵδει ὕδρορροῆς· 3) ἀγαλμάτιον γυναικὸς μικρὸν ἀπὸ τῆς ὁσφύος καὶ κάτω σωζόμενον· 4) τὰ κατὰ τὸν ἀγκῶνα τῆς χειρὸς ἀγαλματίου μικροῦ· 5) διάφορα τεμάχια πηλίνων ἀγγείων ἄνευ ἀξίας τινός, ἐν οἷς καὶ λαβὴ πηλίνου πυραύνου τῶν συνήθων μετ' ἀναγλύφου κεφαλῆς ἀνδρὸς γενειῶντος· 6) τὸ ἥμισυ κιονοκράνου Ἰωνικοῦ ῥυθμοῦ· 7) ἀκροκέραμος πηλίνη καὶ κυλινδρική ἐπιτυμβία στήλῃ μετ' ἐπιγραφῆς :

Αθηναίς
Σωσθένου
Ηρακλεωτὶς

8) Κιονόκρανον Ἰωνικὸν πλήρες, ἱκανῶς μέγα, καλῶν χρόνων· 9) εἰδῶλιον πηλινὸν γυναικὸς κρατούσης τῇ δεξιᾷ φιάλην, τέχνης καλῆς· 10) ὅμοιον γυναικὸς ὀρθίας κεκαλυμμένης διὰ τοῦ ἱματίου

ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, τέχνης καλῆς· 11) ὅμοιον γυναικὸς καθημένης ἐπὶ βράχου· 12) ὅμοιον γυναικὸς ἐν κινήσει πρὸς τῆς ἀριστερᾶς ἐπικεκαλυμμένης καὶ μειδιώσης· 13) ὅμοιον γυναικὸς καθημένης ἀρχαϊκόν· 14) ὅμοιον μέγα γυναικὸς ὀρθίας φερούσης ὑδρίαν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς· 15) ὅμοιον γυναικὸς ὀρθίας ἐκ πολλῶν τεμαχίων συγκείμενον· 16) ὅμοιον γυναικὸς ὀρθίας φέρον χρώματα, ἐρυθρὸν καὶ κυανοῦν· 17) ὅμοιον γυναικὸς στηριζούσης τὴν ἀριστερὰν ἐπὶ στήλης πρὸ τῆς ὁποίας προσωπεῖον· 18) προτομὴ γυναικὸς μετὰ κεκλεισμένων τῶν ὀφθαλμῶν, ἱκανῶς μεγάλη καὶ τεχνική· 19) ὁμοία μεγάλη ἀρχαϊκή· 20) ὁμοία μικρά· 21) εἰδῶλιον μέγα καλῆς τέχνης νεανίου πτερωτοῦ, Ἑρῶτος Ἰώως· 22) ὅμοιον παιδὸς μικρόν· 23) ὅμοιον Ἀφροδίτης· 24) προσωπεῖον μικρὸν γυναικὸς· 25) εἰδῶλιον νεανίου ἀποκεκομμένου τοὺς πόδας ἀπὸ τῶν σφυρῶν· 26) τρία ὅμοια γυναικῶν τεθραυσμένα· 27) τεμάχιον ἀγγείου φέρον ἀνάγλυφον κεφαλὴν Γοργόνης· 28) εἰδῶλιον νεανίου ὀρθίου τῶν ἀρχαϊκῶν· 29) ὀκτὼ λύχνοι πῆλιναι, ὧν οἱ δύο μετ' ἀναγλύφου παραστάσεως· 30) ταῦρος πῆλινος μικρός· 31) ἀλέκτωρ πῆλινος μικρός· 32) πυξίδες δύο πῆλιναι μετὰ πώματος· ἡ ἐτέρα τούτων περιέχει τέσσαρας ὀδόντας ἀνθρωπίνους ἐκ τάφου· 33) τριάκοντα δύο ἀγγεῖα πῆλινα διαφόρων σχημάτων τῶν συνήθων, τὰ μὲν μετὰ λαβῶν, τὰ δ' ἄνευ τοιούτων καὶ ἐν μετὰ φολιδωτοῦ ἀναγλύφου κοσμήματος· 34) τρία κωνικὰ πῆλινα κατασκευάσματα καὶ δύο πυραμιδωτά· 35) δύο χαυλιόδοντες ἐξεργασμένοι· 36) τεμάχιον μεγάλου συμπλέγματος, ἐφ' οὗ σώζεται μόνος ὁ δεξιὸς ποὺς ἀπὸ τοῦ γόνατος ἐν κινήσει· 37) δύο εἰδῶλια πῆλινα, ἐν σατυρικὸν καὶ ἐν γυναικὸς ὀρθίας, κίβδηλα· 38) μικρὰ πηλίνη στήλη μετὰ κόγχης, ἐν ᾗ ἀνάγλυφος παράστασις νεανίου γυμνοῦ, ὀρθίου, τὰς χεῖρας ἀναιένοντος· 39) χαλκοῦν ἀγαλμάτιον νεανίου φέροντος ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου ὑδρίαν· 40) τρία τεμάχια ἀρχαίου κατόπτρου· 41) δύο ὑέλιναι ἀγγεῖα· 42) ἐβδομήκοντα ὀκτὼ χαλκᾶ νομίσματα ἀρχαῖα καὶ νεώτερα, μετάλλινα, καὶ δύο ἀρχαῖα ἀργυρᾶ· 43) θραύσματα ἀρχαίων εἰδωλίων καὶ ἀγγείων· 44) αἰδοῖα ἀνδρικὰ μικρὰ ἐκ μίγματος τινος, κίβδηλα Ἰώως· 45) κιονόκρανον ἱκανῶς μέγα Ἴωνικόν φέρον ἔχνη χρωμάτων, καλῆς ἐργασίας· 46) ἐπίκρανον παραστάτου βυζαντινοῦ ρυθμοῦ· 47) χεῖρ ἀριστερὰ ἀγάλματος

φυσικοῦ μεγέθους ἀπὸ τοῦ ἄκρου τοῦ ὤμου μέχρι τοῦ καρποῦ σω-
ζομένη· 48) τεμάχιον γείσου ἐξ ἀρχαίου μνημείου μετ' ἐπιγραφῆς:

Ἀριστω

49) στήλη κυλινδρική μικρὰ μετ' ἐπιγραφῆς:

Ἑργασίων

Δημητρίου

Ονειήνος

50) στήλη κυλινδρική μεγάλη μετ' ἐπιγραφῆς:

Βιοτη

Δαρδανισσα

51) στήλη ὁμοία μετ' ἐπιγραφῆς:

Ἀμμια

Πωλλας

Σερουελλιας

52 - 71. Τὰ ἐξῆς κατασχεθέντα ἐν τῷ Τελωνεῖῳ Πειραιῶς ἐν
κισωτίοις τοῦ διὰ Μασσαλίαν ἀναχωροῦντος μηχανικοῦ τῆς Ἑ-
ταιρίας τῶν μηχανουργείων τοῦ Λαυρεῖου κ. L. Chevallier, ἦτοι:
52) Σκύφος πήλινος μέγας μετὰ ἀρχαϊκῶν γραφῶν· 53) κύλιξ
πηλίνη ὑψηλὴ μετὰ ὁμοίων γραφῶν· 54) μικρὰ ὁμοία πρόστυχος·
55) μεγάλη λήκυθος τῶν φουσκοκοίλων χρώματος μέλανος φέρουσα
δι' ἐρυθροῦ εἰκόνα ἔρωτος διώκοντος μαινάδα μετὰ θύρσου· 56)
μικρὰ οἰνοχόη μετὰ ἐφθαρμένης τῆς εἰκόνης· 57) ἐννέα λήκυθοι
τῶν κοινῶν, διαφόρου μεγέθους μετὰ ἀρχαϊκῶν γραφῶν· 58) δύο
λύχνοι πήλيني, ἐπὶ τοῦ ἐτέρου τῶν ὁποίων ἄσπεμος παράστασις
ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς ἐπὶ κλίνης· 59) δύο μικραὶ ὑδρίαι τρίωτοι,
ὧν ἡ ἐτέρα λευκὴ μετὰ γραμμῶν καστανοῦ χρώματος· 50) ἀγγεῖον
πιθοειδὲς μετὰ πώματος καὶ λαβῶν καθέτων ἔνθεν καὶ ἔνθεν τοῦ
στομίου· 61) πέντε ληκύθια πήλινα τῶν συνήθων μετὰ δισκοειδῶν
χειλέων· 62) χελώνη μικρὰ πηλίνη· 63) εἰδώλιον γυναικὸς ὀρθίας
μετὰ ὑδρίας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς· 64) ὅμοιον γυναικὸς ὀρθίας· 65)
ὅμοιον νεανίου ὀρθίου κρατοῦντος τῇ ἀριστερᾷ μόλις διακρινόμενον
ἀλέκτορα· 66) ὅμοιον παιδὸς περιτετυλιγμένου ἐν τῷ ἱματίῳ καὶ
φέροντος κωνικὸν πῖλον· 67) ὅμοιον γυναικὸς καθημένης, ἐφ' οὗ
σῶζονται χρώματα· 68) δύο κίβδηλα εἰδώλια νεανιῶν, ὧν ὁ μὲν ἕτε-
ρος κάθηται, ὁ δ' ἄλλος κρατεῖ ἀλέκτορα· 69) ἀγαλμάτιον Πανὸς
χαλκοῦν· 70) σκύφος χαλκοῦς ἔνευ λαβῶν καὶ μετὰ βάσεως κυ-

λινδρικής, ἀποκεχωρισμένης ὁμῶς τοῦ σώματος· 71) στρογγύλον πινάκιον χαλκοῦν· 72) στήλη ἐπιτυμβία μετ' ἀετωματίου καὶ ἀκρωτηρίου ἐκ λίθου λευκοῦ ἀνευρεθεῖσα ἐξώθεν τοῦ τείχους τῆς Ἡετιωνείας μετ' ἐπιγραφῆς :

Λαμαχος Παιων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΕΡΓΑΣΙΑΙ ΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

1. **Ἔργασίαι ἐν τῇ Ἀκροπόλει :** Ἐξακολουθοῦσιν αἱ ἐν τῇ Ἀκροπόλει ἐργασίαι πρὸς τοποθέτησιν τῶν τῇδε κακειῖσε κειμένων λίθων.

2. **Διάφοροι ἐργασίαι :** Ἐξακολουθοῦσιν αἱ ἐν σελ. 23 καὶ 24 ὑπ' ἀριθ. 2, 3, 4 καὶ 5 ἐργασίαι

3. **Ἀρχαῖα ἐξ Ἑρετρίας :** Τὰ ἐν ταῖς ἐν Ἑρετρίᾳ ἀνασκαφαῖς τοῦ Β. Νοστράκη γινόμενα εἰρήματα κομίζονται ἐκ ἐκ διαλειμμάτων ἐνταῦθα. Διωρίσθη δὲ ἐπιτροπὴ πρὸς διανομὴν αὐτῶν ἐκ τοῦ Γενικοῦ Ἐφόρου, ἐκ τοῦ ἐν τῷ ἐθνικῷ Μουσεῖῳ Ἐφόρου Β. Στάνη, ἐκ τοῦ ἀντιπροέδρου τῆς Ἀρχ. Ἑταιρίας Σπ. Φιντικλέους καὶ ἐκ τοῦ ἐν τῷ Ἐπιγραφικῷ Μουσεῖῳ ἐπιμελητοῦ Α. Λόλλιγκ. Ἡ ἐπιτροπὴ ἤρξατο ἤδη τῶν ἐργασιῶν τῆς, παραλαμβάνει δὲ διὰ τὸ ἐθν. Μουσεῖον ἅπαντα τὰ ἄξια λόγου εἰρήματα, λαμβάνοντος τοῦ Νοστράκη ἀνάλογον χρηματικὴν ἀμοιβήν. Τὰ ἀρχαῖα ταῦτα, ἐφ' ὅσον καθαρίζονται καὶ συγκολλῶνται, κατατίθενται ἐν τῷ Μουσεῖῳ. Περιγραφὴν αὐτῶν βλέπε ἐκάστοτε ἐν τῷ Β' Κεφαλαίῳ.

4. **Κατάσχεσις ἀρχαίων :** Ὑπὸ τοῦ Εἰρηνοδίκου καὶ Ὑπομοιράρχου Κορινθίας κατεσχέθησαν παρὰ Ἰωάννη Δασίῳ, Ἰωάννη Παπαδάκῃ καὶ Μιχαὴλ Δρόσῳ ἐν Κορίνθῳ διάφορα ἀρχαῖα, ὧν τινὰ, τὰ ὅπως οὖν ἄξια λόγου, ἀγγεῖα τῶν κορινθιακῶν λεγομένων.

Ὑπὸ τῶν αὐτῶν κατεσχέθησαν ἐν Κορίνθῳ εἰς χεῖρας τῶν Μιχαὴλ Δρόσου, Ν. Λυμπέρη καὶ Ἰωάννου Γ. Πολίτη ἐξ ἀρχαῖα νομίσματα ἀργυρᾶ καὶ ἐν χαλκοῦν.

Ἐν Ἑρετρίᾳ κατεσχέθησαν ὑπὸ τοῦ ἐκεῖ Εἰρηνοδίκου εἰς χεῖρας τοῦ Παναγιώτη Τσαρούμη βακχικὸν φυσικοῦ μεγέθους προσωπεῖον ἐκ πωρίνου λίθου, κομισθὲν ἐνταῦθα (ἴδ. σ. 79 ἀρ. 17) καὶ ἐνεπίγραφος πλάξ (ψήφισμα τιμητικὸν εἰς Ἀρριδαῖον Ἀλεξάνδρου Μακεδόνα) ἣτις κατετέθη ἐν τῷ ἐν Ἑρετρίᾳ Δημαρχείῳ. Ὁ αὐτὸς Εἰρηνοδίκης, παρισταμένου καὶ τοῦ ἐπιτηροῦντος τὰς ἐν Ἑρετρίᾳ ἀνασκαφὰς Ἐπ. Κορομάντσου, κατέσχευεν ἐν τῇ οἰκίᾳ Ἰωάννου Λυμνίου πολλὰς ἐπιγραφάς, τὸ πλεῖστον ψηφίσματα καὶ ἐπιτυμβίους ἐπιγραφὰς καὶ γλυπτὰ τινα οὐχὶ ἄξια λόγου. Τὰ ἀρχαῖα ταῦτα παρεδόθησαν τῷ Δημάρχῳ Ἑρετρίας καὶ κατετέθησαν ἐν τῷ Δημαρχείῳ.

5. **Χαλκᾶ Ὀλυμπίας :** Μεταβὰς εἰς Ὀλυμπίαν ὁ Γενικὸς Ἐφορὸς ἐκόμισεν ἐνταῦθα τὰ κυριώτερα τῶν ἐν τῷ Μουσείῳ χαλκῶν (ἴδ. σ. 80 ἀριθ. 18), ἅτινα ἤρξαντο ὀξειδούμενα ἕνεκα τῆς ὑγρασίας τοῦ ἐκεῖ ἐδάφους. Ἐνταῦθα θέλουσι ληφθῇ τὰ κατάλληλα μέτρα πρὸς πρόληψιν τῆς ἐπαπειλούσης αὐτὰ ἐκ τῆς ὀξειδώσεως φθορᾶς.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1889

ΤΕΥΧΟΣ ΜΗΝΟΣ ΜΑΙΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

ΑΝΑΣΚΑΦΑΙ ΚΑΙ ΕΥΡΗΜΑΤΑ

1. Ἀνασκαφαὶ ἐν τῇ Ἀκροπόλει (ἰδ. σ. 74 ἀρ. 1 κ.ε.)

Ἐξακολουθεῖ ἡ ἀνασκαφὴ τοῦ ἐδάφους τῆς Πινακοθήκης, ἥτις ἤνεγκεν εἰς φῶς καὶ τινὰ εὐρήματα, περὶ ὧν ἐν τῷ προσεχεῖ τεύχει. Ἐπιγραφὰς ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως ἴδε ἐν σελ. 86 ἀρ. 6.

Π. Κ6δ.

2. Ἀνασκαφαὶ ἐν Δήλῳ (ἰδ. σ. 73 ἀρ. 2 κ.ε.).

Διεκόπησαν αἱ ἐν Δήλῳ ἀνασκαφαί. Ἦχθησαν δ' ἔτι εἰς φῶς. Πολλαὶ ἐπιγραφαί, ψηφίσματα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον καὶ ταμιακαὶ ἀναγραφαί. Τελευταῖον δὲ κατὰ τὴν βορειοανατολικὴν γωνίαν τῆς Ἀγορᾶς εὐρέθησαν ἄγαλμα γυναικεῖον ἀρχαϊκῆς τέχνης, μεγέθους φυσικοῦ, ἐλλιπὲς τὸ κάτω μέρος τοῦ σώματος, ἀναθηματικὸν εἰς Ἀσκληπιὸν ἀνάγλυφον καὶ δύο ἀνδρικαὶ κεφαλαί.

2. Ἀνασκαφαὶ ἐν Ἐρετρίᾳ (ἰδ. σ. 74 ἀρ. 3 κ.ε.).

Ἐξακολουθοῦσιν αἱ ἐν Ἐρετρίᾳ ἀνασκαφαὶ τάφων, ὧν συνέχισαν

εὐρημάτων ἴδε ἐν τῷ ἐπομένῳ κεφαλαίῳ. Ἦρξαντο δὲ ἀνασκαφαί, ἀδεία τοῦ Ὑπουργείου, καὶ ἐν κτήμασι τοῦ Ν. Τζώτζη.

4. Ἀνασκαφαὶ ἐν Θεσπιαῷς.

Ἐπανελήφθησαν αἱ ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς σχολῆς, ἐνεργούμεναι ἀπὸ τοῦ παρελθόντος ἔτους ἀνασκαφαὶ ἐν Θεσπιαῖς, παρὰ τὸν Ἑλικῶνα. (Ἰδ. Δελτίον 1888 σ. 182 καὶ 220).

5. Ἀνασκαφαὶ ἐν Βαφιδὸ Λακεδαιμόνως.

Ὑπὸ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας ἤρξατο ἀνασκαφή, διὰ τοῦ ἐφόρου Χ. Τσουντα, τοῦ ἐν Βαφιδὸ τῆς Λακεδαιμόνος γνωστοῦ προϊστορικοῦ θολωτοῦ τάφου. Ὁ τάφος ἦτο, ὡς φαίνεται, ἀσύλητος· εὐρέθησαν δὲ ἐν αὐτῷ δύο χρυσοῦ ποτήρια μετ' ἀναγλύπτων παραστάσεων καὶ ἐν ἀργυροῦν, σκεύη χάλκινα, δύο χρυσοὶ δακτύλιοι καὶ εἴκοσι ἐγγεγλυμμένοι λίθοι. [Ἐκ τηλεγραφήματος Χ. Τσουντα].

6. Ἐπιγραφαὶ ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως.

Ἐν ταῖς κατὰ τὸ νοτιοδυτικὸν μέρος τῆς Ἀκροπόλεως γενομέναις σκαφαῖς εὐρέθησαν κατ' ἑκθεσιν τοῦ Ἀόλλιγαι ἐξῆς ἐπιγραφαί :

« 1. Τεμάχιον ἐκ Πεντ. μαρμ., οὗ τὸ ἀριστερὸν ἄκρον σώζεται. Μῆκ., 0,30, πλ. 0,25".

— Φηγόσιοι

Εὐκτημονίδ[ης τοῦ δεῖνος

Αἰγίδος

Ὅτρυν[ος

Πυργίων [τ. δ.

Ἀριστοκλ[ῆς τ. δ.

— Ἀραφηνί[οι

Χαρίμν[ητος τ. δ.

Ἰεροκλε[ίδης τ. δ.

- Θεοπεί[θης τ. δ.
 — Ἀγκυλῆ[ς
 Κιρρία[ς ἥ - άδης τ. δ.
 — Φηγαῖ[ς
 Νικόστ[ρατος τ. δ.
 Φανιάδ[ης τ. δ.
 Ἀντικρ[άτης τ. δ.
 Σίμων Ο - -
 Ξενοκλ[ῆς τ. δ.
 Ἀντιφά[νης ἥ - της τ. δ.
 — Κυδαντ[ίδαί
 Ἀριστο - - τ. δ.
 Πάμφιλ[ος τ. δ.
 — Ἐρικε[ιῆς
 ξ - - τ. δ.

Ἐνεχαράχθη ἐπὶ τοῦ λίθου κατὰ τὸ μέσον περίπου τοῦ δ' αἰῶ-
 νος π. Χ., εἶνε δὲ ἴσως λείψανον καταλόγου τινὸς διαιτητῶν, διη-
 ρημένων κατὰ φυλάς. Οἱ ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς ἐπιγραφῆς ἀναγεγραμ-
 μένοι Φηγούσιοι ἀνήκον εἰς τὴν Ἐρεχθίδα.

« 2. Τεμάχιον πλακὸς ἐκ Πεντ. μαρμ. Μῆκ. 0,21, πλ. 0,16,
 πάχ. 0,08^μ. Σώζεται τὸ δεξιὸν ἄκρον, τὸ δὲ πρὸς τούτῳ μέρος
 τῆς ἄνω ἐπιφανείας τοῦ λίθου μετ' ἐνὸς ἢ δύο γραμμάτων ἀπεθραύ-
 σθη. Ὁ πρῶτος στίχος μερίζοσι γράμμασιν. Τοῦ πρώτου τετάρ-
 του τοῦ 4^{ου} αἰῶνος π. Χ.

Σ ά μ ο

Ἔδοξεν τ - — — — Ἐρεχ[θ]ῆς ἐπρ[υτ]-
 άνευς, ὁ δεῖνα] Παιονιδ[ης
 ἐπεστάτει, ὁ δεῖνα Ἀγ[ρ]υλῆθε[ιν ἐ-
 γραμμάτευς, ὁ δεῖνα εἰ]πε· περὶ [ῶν
 γειος [. .
 ον κα [. .

« 3. Τεμάχιον ἐκ Πεντ. μαρμ. Μῆκος 0,40, πλ. 0,16, πάχ.
 0,14^μ. Σώζεται μόνον τὸ ἀριστερὸν ἄκρον. Ἀνωθεν τῆς ἐπιγρα-
 φῆς κενὸς χώρος. Γραφὴ στοιχηδόν.

Τοῦ ἔτους 346|5 π. Χ.

Μιλησίων πρὸς τοὺς Ἀθηναίους καὶ διαρρυθμίσεως τῶν μεταξὺ τῶν δύο πόλεων σχέσεων.

« 5. Τεμάχιον πλακὸς ἐκ Πεντ. μαρμ., πανταχόθεν ἀποκεκρου-
σμένον. Μῆκ. 0,22, πλ. 0,26, πᾶχ. 0,12^μ. Γραφή στοιχηδόν.
Τοῦ πρώτου ἡμίσεος τοῦ τετάρτου π. Χ. αἰῶνος.

το . ε . ς

καλέσαι δὲ καὶ ἐπὶ] ξέ ν ι α Φ ι λ [— — — — — ἐς τὸ πρυτανεῖον ἐ,
αὔριον.]

ἽΟ δεῖνα εἶπεν· τ]α μ ἐ ν α' λ λ α κ[α θ ἄ π ε ρ τῇ βολῇ — — — — —
5 — — — — — ο ἐ ψ η φ ῖ σ θ α ι δ[ἐ τ ᾧ δῆμῳ Φιλ — — — — —

— — — — — Ἀθηναῖο] ν ἔ ν α ι, ἐ π ε ι δ ἡ ἔ σ τ[ι ν ἄνῃρ ἄγαθός — — — — —

περὶ τὸν δῆμον τ]ὸν Ἀ θ η ν α ῖ ω ν, γ ρ ᾶ ψ α[σ θ α ι δὲ — — — — — φρ-
ατρίας καὶ φυλῆς] κ α ι δ ἡ μ ο, ἄ ν α γ ρ ᾶ ψ α[ι δὲ τότε τὸ ψήφισμα τὸν γραμ-
ματέα τῆς βολῆς ἐ ν σ τ] ἡ λ η ι λ ι[θ] ἰ ν η ι κ[αὶ στήσαι ἐν Ἀκροπόλει, καλέ-

10 σαι δὲ Φιλ] ἐ π ι δ ε ῖ π ν ο ν[ἐς τὸ πρυτανεῖον ἐς αὔριον.

vac.

« 6. Τεμάχιον πλακὸς ἐκ Πεντ. μαρμ., ἥς τὸ ἀριστερὸν ἄκρον
σώζεται. Μῆκ. 0,23, πλ. 0,17, πᾶχ. 0,08^μ. Γραφή στοιχηδόν.

νκ [εἰς δὲ τὴν ἀναγραφὴν τῆς στ-
ήλης δοῦναι τὸν ταμίαν καὶ τοὺς ἐπιμ-
ελητάς τὸ ἀνάλωμα
εἴπε· ἵνα ἄμ π[. Δι-
ονύσιον Στ[. τ-
ῇ φυλῇ κα[.
ο ἡ φυλὴ ἐπ[.
ος καὶ ἀν[.
ἀρχῶι κ[.

Ἐνεχαράχθη ἐπὶ τοῦ λίθου περὶ τὸ τελευταῖον τέταρτον τοῦ
4ου αἰῶνος. Εἶνε δὲ τεμάχιον ψηφίσματος φυλῆς τινος, πιθανῶς
μιας ἐξ ἐκεῖνων, ὧν τὰ φυλετικά ἱερὰ ἐν αὐτῇ τῇ Ἀκροπόλει ἦσαν.

Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ διὰ τὴν ἐπομένην ἐπιγραφὴν.

« 7. Τεμάχιον πλακὸς ἐκ Πεντ. μαρμ., ἥς τὸ δεξιὸν ἄκρον
σώζεται. Κάτωθεν τῆς ἐπιγραφῆς διακρίνονται ἀσήμαντα ἔχνη
στεφάνου. Μῆκ. 0,27, πλ. 0,17, πᾶχ. 0,093^μ. Γραφή στοιχηδόν.
Τοῦ δευτέρου περιπόου ἡμίσεως τοῦ τετάρτου αἰῶνος.

αδ.

αἰρεθ]εἰς τῇ

Κεκροπίδι φυλῇ προθύμως ἐ]χορήγη-
σεν, ἐπαινέσαι αὐτὸν ἀρετῆς] ἕνεκα τ-

- 5 ἥς περί τὰ κοινὰ τῆς φυλῆς καὶ στεφανώσαι χρυσῶι στεφάνωι ἀπὸ] : Π : δραχμῶν, δοῦναι δὲ τὸ ἀνάλωμα τὸ] εἰς τὸν στέφανον τὸν ταμίαν ἐκ τοῦ ἀργυρίου τῆς προσόδου, στήσαι δὲ στήλῃν εἰς τ-
- 10 ὃ ἱερὸν τοῦ Κέροπος ἀναγράφαντα τὸδε τὸ ψήφισμα τὸν γραμματεῖα τῆς φυλῆς.]

Βέβαιον μὲν εἶνε, ὅτι τὸ ἡμῖν διασωθὲν τεμάχιον ἀνήκεν εἰς ψήφισμα φυλῆς τινος, δι' οὗ ἀπενέμοντο αἱ συνήθεις τιμαὶ εἰς χορηγόν τινα, ὅστις ἐλείτουργησε διὰ ταύτην τὴν φυλὴν, ἀδέδβαιαι δὲ αἱ προτεινόμεναι συμπληρώσεις.

« 8. Τεμάχιον πλακὸς ἐκ Πεντ. μαρμ., ἐξαχθὲν ἐκ τοῦ νοτίου τείχους τῆς Ἀκροπόλεως. Σώζεται ἐπ' αὐτοῦ ἡ συνέχεια καὶ τὸ τέλος τῆς ἐν τῷ C. I. A. II ὑπ' ἀρ. 270 ἐπιγραφῆς (στ. 1-23). Δὲν προσαρμύζει μὲν ἀκριβῶς πρὸς ταύτην, φαίνεται δὲ ὅτι δὲν ἐλλείπει πολὺ μετὰ τοῦ τέλους τοῦ ἤδη γνωστοῦ καὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ νῦν εὑρεθέντος τεμαχίου, διότι τὸ πλάτος τοῦ πρὸς τὰ κάτω πλατυνομένου λίθου περίπου τὸ αὐτὸ εἶνε ἐν τῷ τέλει τοῦ πρώτου καὶ τῇ ἀρχῇ τοῦ δευτέρου τεμαχίου. Τὸ σύνολον ἔχει νῦν μῆκ. 0,90, πλ. 0,36 - 38, πᾶχ. 0,09. Πολλὰ μέρη τοῦ νέου τεμαχίου τῆς ἐπιγραφῆς μόλις καὶ μετὰ κόπου ἀναγινώσκονται. Τὸ ὅλον ἔχει νῦν ὡς ἐξῆς·

⊙]

ε

ο

[i.

- Ἐπὶ Νικοκλέους ἄρχοντος ἐπὶ τῆς Αἰαντίδος δωδεκάτης πρυτανείας, εἰ Νίκων Θεοδώρου Πλωθεὺς [ἐ-
 γραμμάτευεν· Σκιροφοριῶνος δεκάται ὑστέραι, μ-
 ι]αὶ καὶ εἰκοστὴ τῆς πρυτανείας· ἐκκλησία· τῶν π-
 5 ροέδρων ἐπεψήφισεν Ἐπικράτης Διοκλέους Ἀχαρνεὺς καὶ συνπρόεδροι ἔδοξε τεῖ βουλευτῇ καὶ τῷ [ἐ-
 δήμῳ· Εὐφίλῃτος Ἀριστείδου Κηφισιεὺς εἶπεν· [ἐ-
 π]ειδὴ Νικάνδρος Ἀντιφάνους Ἰλιεὺς καὶ Πολύζ[η-
 λ]ος Ἀπολλοφάνους· Ἐφέσιος διατετελέκασιν ἐν [π-
 10 αντὶ τῷ καιρῷ εὐνοὺς ὄντας τῷ δήμῳ τῷ Ἀθην-
 αίων καὶ κατοικοῦντας Ἀθῆνσιν εἰς πολλὰ τῶν σ-
 υμπερόντων τῷ δήμῳ χρήσιμοι γεγονάσιν, εἴς τ-
 ε] τὴν οἰκοδομίαν τῶν νεωσοίκων καὶ τῆς σκευοθῆ
 κ]ης εἰσφέροντες τὰς εἰσφορὰς καθ' ἕκαστον τὸν ἐ-
 15 ν]αυαυτὸν τὰς εἰς τὰ δέκα τάλαντα καλῶς καὶ προθύ-
 μως ἀπὸ Θεμιστοκλέους ἄρχοντος μέχρι Κηφισοδ-

- ώ]ρου καὶ ἐπὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ πολέμου εἰς τὰς ναῦς
 τὰς] μετ' Εὐε[τί]ωνος ἐκπλευσάσας εἰς τε τὴν πρώτη-
 ν διὰ β]ασιν καλῶς καὶ φιλοτίμως συνεπεμελήθησ-
 20 αν ὅπως] ἂν ἐκπλεύσωσιν, καὶ πάλιν [ἀ]πὸ τῆς ναυμαχ-
 ίας κατα]πλευσασῶν τῶν νεῶν τῆς τῆς ἐξα].
 παρηνγείλασιν
 . . αν τοὺς τε β [ἐστ-
 ε]φάνωσαν μετὰ τῶν ἄλλ[ων] . μ
 25 λ[αβ;]όντες τοῦ[ς] Εὐετ[ί]ωνος [ἐστ-
 ε]φάνωσαν δὲ κοινεῖ με[τὰ] τῶν
 χρυσῶι στεφάνωι ἀπὸ [δ]ρα[χμῶν]
 θεντο τὰς ἐπιδόσεις εἰς [τὴν] παρασκευὴν τοῦ
 π]ολέμου καὶ τὴν σωτηρίαν] τῆς π[ό]λεως ἐπιδόντες ἀ-
 30 μ]φότεροι : X [·] δραχμὰς καὶ ἐπὶ Ἀ[ρχί]ππου ἄρχοντος
 παρακαλέσαντος αὐτοὺς [Ἡ]γήσιου τοῦ στρατηγού ;
 κ[αὶ] ἀξιώσαντος μετὰ τῶν ἄλλων [σ]υν[δ]ιακινδυνεύ-
 σαι καὶ συνεποικοδομήσαι τοὺς πύργους [τοῦ] νοτ-
 ίου (;) τείχους τοὺς ἀποδειχθέντας αὐτοῖς, καλῶς κ-
 35 αλ] φιλοτίμως τὸ μέρος τὸ ἐπιβάλλον αὐτοῖς [ἐπωι-
 κ]οδόμησαν, συνεστράτευνται δὲ καὶ τὰς στρα[τεί-
 ας] πάσας τὰς τε ναυτικὰς καὶ τὰς πεζάς, τὰ ὁπ[λ]α με-
 τὰ] τοῦ δήμου τιθέμενοι, καλῶς καὶ φιλοτίμω[ς] ἐκ τ-
 ῶ]ν ἰδίων, καὶ ὅσα πώποτε αὐτοῖς ὑπὸ τοῦ δήμου [προ-
 σ]ετάχθ[η] ἅπαντα καλῶς καὶ φιλοτίμως πεποιή[κασ]-
 40 αν· ὅπως ἂν οὖν ἅπασιν ᾗ φανερόν ὅτι ἡ βουλὴ καὶ ὁ
 δῆμος ὁ Ἀθηναίων ἐπίσταται χάριτας ἀποδιδόν-
 α] κατὰξίας τοῖς φιλοτιμουμένοις εἰ[ς] ἐα[υ]τ[ὸν], ἀγ-
 αθῇ τύχῃ, δεδόχθαι τεῖ βουλευῖ τοὺς προέδρους
 45 οἱ] ἂν λάχωσιν προεδρεύειν ἐν τῶ[ι] δῆμω[ι] εἰς [τ]ῇ[ν] π-
 ρώτῃ]ν ἐκκλησίαν] χρηματίσαι περὶ αὐ[τ]ῶ[ν] κα[θ]α . .
 ο[ν]ται, γνώμην δὲ συμβάλλεσθαι [τῆς] βουλ-
 ῆς εἰ[ς] τὸν δῆμον ὅτι δοκεῖ τεῖ βουλευῖ ἐπ[ι]αινέσαι
 Νίκα]νδρον Ἀντιφάνους [Ἰλ]ιέα καὶ Πολύ[ζ]ηλον [Ἀρι-
 50 στοφ]άνους Ἐφέσιον καὶ στεφανώσαι θαλλοῦ [στεφ-
 αν]ω]ι ἐκάτερον αὐτῶν, εἶναι δὲ αὐτοῖς κα[ὶ] ἰσοτέλ-
 εϊαν παρὰ τοῦ δῆ]μου καὶ αὐτοῖς καὶ τοῖς ἐγγό[νοι]-
 ς αὐτῶ[ν] καὶ γῆς καὶ οἰκίας ἔνκτησιν καὶ [τ]ὰς εἰσφ-
 οράς] αὐτοὺς εἰσφέρειν μετ' Ἀθηναίων καὶ [τὰς] στρα-
 55 ατεί]ας στρατεύεσθαι ὅταν καὶ Ἀθηναῖοι [στρατε-
 ῶν]τα[ι], ἐπιμελεῖσθαι δὲ αὐτῶν κα[ὶ] τὴν βου[λ]ήν τῇ-
 ν ἀεὶ βουλευόυσαν καὶ τοὺς στρατηγούς ὅπως ἂ[ν]
 μ[ηδ'] ὕφ' ἐνός ἀδικῶνται καὶ εἶναι αὐτοῖς πρόσδο-
 ν] πρὸς τὴν βουλήν καὶ τὸν δῆμον ὅταν δέωνται· ἀνα-
 60 γράψαι δὲ τότε τὸ ψήφισμα τὸν γραμματέα τὸν κατ-
 ᾶ] πρυτανεῖαν ἐν στήλῃ λιθίνῃ καὶ στήσαι ἐν Ἀκρ-

οπόλει, εἰς [δὲ] τὴν ἀναγραφὴν τῆς στήλης δοῦναι
τὸν ταμίαν τοῦ δήμου [: Δ] Δ Δ Δ Δ [:] δραχμὰς ἐκ τῶν εἰς τὰ
κατὰ τὰ ψήφισμα]τα ἀναλισκομένων τῷ δήμῳ.

Ὁ Νικοκλῆς, ἐφ' οὗ ἄρχοντας τὸ τιμητικὸν τοῦτο ψήφισμα ἐψηφίσθη, ἦρχε κατὰ τὸ ἔτος 302|1, ὁ Θεμιστοκλῆς (στ. 16) 347|6, ὁ Κηφισόδωρος (στ. 16, 17) 323|2, Ἄρχιππος δέ τις 321|20 καὶ 318|7 π. Χ. Τὸ ὄνομα τοῦ Ἀρχίππου δὲν σώζεται ἐπὶ τοῦ λίθου καὶ δὲν διακρίνεται ἢ τὸ ἄνω μέρος τοῦ ἀρχικοῦ στοιχείου, ὃ δύναται νὰ συμπληρωθῇ καὶ εἰς Δ ἢ Λ, πρὸς δὲ τὸ κενὸν τὸ ἐν τῷ τέλει τοῦ στ. 30 φαίνεται ὅτι συμφωνεῖ μόνον τὸ ἐν τῷ κειμένῳ προτεινόμενον « ἐπὶ Ἀρχίππου ἄρχοντας. » Ἄν δὲ οὕτως ἔχει, δυνάμεθα νὰ υποθέσωμεν ὅτι τὰ ἐν τοῖς στ. 32 κ. ἐ. εἰρημένα ἀναφέρονται εἰς τὴν ὀλίγον πρὸ τῆς ἐπιστασίας τοῦ Δημητρίου τοῦ Φαληρέως κατάστασιν τῆς πόλεως, δηλαδὴ τὴν ἐκ τῷ ἔτει 318 π. Χ., ὅτε κατὰ τὴν ἐν τῷ C. I. A. II, ὑπ' ἀρ. 584, ἐπιγραφὴν « πολέμου γενομένου ἐν τῇ χώρᾳ » ἐχωρίσθησαν ὁ Πειραιεὺς καὶ τὸ ἄστυ, μέχρις οὗ οἱ Ἀθηναῖοι τὰ τοῦ Κασσάνδρου εἶλον.

Περὶ τοῦ Εὐετίωνος καὶ τῆς ἐν τῷ Εὐβοϊκῷ κόλπῳ ναυμαχίας πρβ. Διόδ. XVIII. 15.

Τὰς ἐν τῷ κειμένῳ τοῦ πρώτου τεμαχίου τῆς ἐπιγραφῆς συμπληρώσεις παρέλαβον ἐκ τοῦ C. I. A. πλὴν τῆς ἐν τῷ στ. 19, οὗ συνεπλήρωσα τὸ ἐν τῷ λίθῳ ὑπάρχον κενὸν διὰ τῆς λέξεως « διαβάσιν », ἐννοῶν τὸν ἐκ τοῦ Πειραιέως εἰς Εὐβοίαν διάπλουν. Τὴν δὲ συμπλήρωσιν τῶν στ. 34 καὶ 35 διὰ τῶν λέξεων « τοῦ νοτίου τείχους » παρέλαβον ἐκ τῆς μεγάλης περὶ τῆς ἐπισκευῆς τῶν ὀχυρωμάτων τῆς πόλεως ἐπιγραφῆς C. I. A. II, ὑπ' ἀρ. 167, στ. 120, περὶ ἧς νῦν ἐπεκράτησεν ἡ γνώμη, ὅτι ἀνάγεται εἰς τὴν ὀλίγον μετὰ τὸ ἔτος 307 π. Χ. ἐποχὴν.

Εἰς ὅμοιον τιμητικὸν ψήφισμα ἀνῆκε καὶ ἡ ἐπομένη ἐπιγραφή·

« 9. Τεμάχιον πλακὸς ἐκ Πεντ. μαρμ. Μῆκ. 0,16, πλ. 0,13, πᾶχ. 0,08^μ. Τὸ δεξιὸν ἄκρον σώζεται. Γραφὴ στοιχηθόν.

καὶ πυργ. . ο
α ἐπέδωκεν x
πολέμοις αἰ
ἀλλ' ἵλοι χροῖται π

εὔνους ὦν κοι-
 νεῖ εἰς τοὺς περὶ
 χρ]ήσιμον αὐτόν
 ον παρακαλ . .
 τῶ]ι δῆμωι ὑπ . . .
 τῆς δὲ ποιήσεως τ]οῦ στεφάν[ου κ-
 αὶ τῆς ἀναγορεύσεως ἐπιμεληθῆναι τ]ὸν τ[αμίαν τοῦ
 δήμου κτλ.]

« 10. Τεμαχίον πλακὸς ἐξ Ὑμητ. μαρμ., ἥς σώζεται τὸ ἀρι-
 στερόν ἄκρον· μετὰ τοῦ δεξιοῦ ἄκρου ἀπωλέσθησαν μόνον ὀλίγα
 γράμματα. Μῆκ. 0,25, πλ. 0,32, πᾶχ. 0,09^μ.

Ὁ πρῶτος στίχος μείζοσι γράμμασι ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου κάτω-
 θεν ἀετώματος παντελῶς σχεδὸν κατεστραμμένου. Γραφὴ στοι-
 χηδόν.

Ἄ] λ κ ι μ [ο υ
 Ἐπ] Ὀ[. ...] ἄρχοντος ἐπ[ὶ τῆς — — —
]ης πρυτανείας, [ἦι — —
 ο]ος Ῥαμνοῦ[σιος ἐγραμ-
 μάτευε]ιδνος ε[— — — — —

Ἐπειδὴ δὲν εἶνε γνωστὸν πόσα γράμματα ἐλλείπουσιν ἐν τῷ
 τέλει τῶν στίχων, πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀβέβαιον, τίνα θέσιν κατ-
 εἶχεν ἡ λέξις «ἐγραμμάτευε», ἐπίσης καὶ τὸ ὄνομα τοῦ μηνός.

Ὡς ὄνομα τοῦ ἀρχοντος δύναται νὰ συμπληρωθῇ ἡ Οὐρίος (βλ.
 Δελτ. 1888 σ. 223) ἢ Ὀλβίος, ὅστις ἤρχε κατὰ τὴν ἐποχὴν
 τοῦ ἀπὸ τοῦ Χρεμωνίδου τὸ ὄνομα ἔχοντος πολέμου (C. I. A. II
 335, 602).

« 11. Τῆς αὐτῆς ἐποχῆς εἶνε καὶ τὸ ἐπόμενον λείψανον ψηφί-
 σματος, ὃ ἀναγιγνώσκεται ἐπὶ τεμαχίου πλακὸς ἐξ Ὑμητ. μαρμ.
 μετ' ἀετώματος (μῆκ. 0,14, πλ. 0,11, πᾶχ. 0,07^μ). Ὁ ἐν τῇ
 ἐπιγραφῇ ταύτῃ μνημονεύμενος Διόγνητος ἀπαντᾷ ἐν τῷ γνωστῷ
 marmor Parium (C. I. Gr. 2374). Καὶ ὁ μὲν Boeckh ἐφφώνει,
 ὅτι ἤρχεν ἐν τῷ ἔτει 264/3, ἀπεδείχθη δὲ κατόπιν, ὡς ἔδειξεν ὁ
 Wilamowitz (Ant. v. Kar. σ. 251), ὅτι ὡς ἔτος τῆς ἀρχῆς αὐτοῦ
 πρέπει πιθανώτερον νὰ θεωρηθῇ τὸ ἔτος 263/2 π. X.

Ἐπὶ Διογν]ήτου ἀρχοντος ἐπὶ τῆς
 Ἄ]ντιοχί[δος — — — πρυτα-
 ν]είας, Σ[κιροφοριῶνος
 ἐδδδ]μ[ηι κτλ.]

πείθουσιν, ὅτι ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη ἀνεγράφη ὅχι πρὸ τοῦ τέλους τοῦ τρίτου αἰῶνος π. Χ., εἰκάζω ὅτι ἔνεκα ἀμφιβολίας ἡ διαμφισβήτησώς τινος ἐπανελήφθη ἡ μεταξὺ τῶν αὐτῶν ἀντιπάλων διὰ τῆς αὐτῆς ἐκκλητῆτος πόλεως διεξαχθεῖσα δίκη, εἰς ἣν ἀναφέρονται αἱ ἐν τῷ C. I. A. II, ὑπ' ἀρ. 308, καὶ ἡ ἐν τῇ Ἑφημ. ἀρχ. 1884, σ. 130 κ. ἐ. ἐπιγραφαὶ (πρβ. Sonne De arbitris ext. σ. 35. A. Wilhelm Herm. XXIV. σ. 35). Δυστυχῶς ἐλλείπουσιν ἐν τοῖς τρισι ψηφίσμασι τὰ κυριώτερα μέρη, αὐτὰ δηλαδὴ ἐν οἷς ὁ λόγος ἐγένετο περὶ τῆς αἰτίας ἡ ἀφορμῆς τῆς διαδικασίας, ὥστε δὲν δυνάμεθα νὰ ἀποφανθῶμεν ὀριστικῶς, ἂν καὶ τὰ τρία περὶ τῶν αὐτῶν πραγμάτων ἐπραγματεύοντο. Ὡς βέβαιον ὅμως θεωροῦμεν ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι διεφέροντο πρὸς τοὺς Βοιωτοὺς περὶ τῶν ὀρίων. Ἴσως δὲ ὑπάρχει σχέσις τις μεταξὺ τῆς δικαζομένης ὑποθέσεως καὶ τῆς διατάξεως νὰ τεθῇ ἡ μία τῶν στηλῶν ἐν τῷ Διονυσίῳ.

« 16. Τεμάχιον πλακὸς ἐκ Πεντ. μαρμ., μετ' ἀετώματος. Μόνον τὸ ἀριστερὸν ἄκρον σώζεται. Μῆκ. 0,40, πλ. 0,28, πάχ. 0,10^μ. Ὁ πρῶτος στίχος (μικροῖς γράμμασι) ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου, ὁ δὲ δεύτερος κάτωθεν τοῦ ἐπικράνου. Ἐπειδὴ τὸ ὑπόλοιπον μέρος τῆς πλακός, ὅσον διεσώθη, ἄγραφον εἶνε, ἀποδεικνύεται ὅτι κενὸς χώρος ἔμεινε μεταξὺ τοῦ δευτέρου στίχου καὶ τοῦ ψηφίσματος.

Θε|ol.

Π]ροξενία Πραξιᾶδ[ου — — — —

« 17. Τεμάχιον κεφαλῆς στήλης ἐκ Πεντ. μαρμ. τοῦ αὐτοῦ σχήματος μετὰ τῶν βάσεων, αἵτινες φέρουσι τὰς ἐν τῷ Δελτ. τοῦ ἔτους 1888 σ. 138 ὑπ' ἀρ. 1 καὶ σ. 206 ὑπ' ἀρ. 1 καὶ Δελτ. 1889, σ. 53 ὑπ' ἀρ. 8 ἐπιγραφάς. Μῆκ. 0,21, πλ. 0,16, ὕψ. 0,17^μ. Ἐν τῇ ἄνω ἐπιφανείᾳ τετράγωνον κοίλωμα, οὗ τὸ πλ. 0,10, βάθος 0,05^μ.

Ἡ ἐπιγραφὴ μονόστιχος, τοῦ τετάρτου αἰῶνος.

Φιλοκλῆ[ς ἀνέθηκε

« 18. Τεμάχιον ὁμοίου λίθου ἐκ Πεντ. μαρμ. Μῆκ. 0,55, πλ. 0,34, πάχ. τοῦ ἄνω μέρους 0,22, τοῦ κάτω 0,18^μ. Ἡ ἐπιφάνεια πολὺ ἐφθαρμένη. Τῆς αὐτῆς περίπου ἐποχῆς.

. ιος vac.

. . ἀ|νέ|θηκε

« 19, Βάσις κυκλοτερής ἐκ Πεντ. μαρμ., ὕψ. 0,39, διάμ. 0,56^μ. Ἐν τῇ ἄνω ἐπιφανείᾳ ὑπάρχει κοίλωμά τι ἐπίμηκες (μῆκ. 0,43, πλ. 0,021, βάθ. 0,025^μ), ἐν ᾧ ἵστατο πιθανῶς στήλη τις. Ἐπὶ τῆς ἔμπροσθεν ὀψέως τῆς βάσεως·

Ὀλύμπιδος

Ἡ ἐπιγραφή δὲν φαίνεται νεώτερα τοῦ 4^{ου} αἰῶνος π. Χ.

« 20. Τεμάχιον ἐκ Πεντ. μαρμ. πανταχόθεν ἀποκεκρουσμένον, μῆκ. 0,55, πλ. 0,35^μ. Διεσώθη ἐπ' αὐτοῦ ἐκ μονοστήχου ἐπιγραφῆς ἡ λέξις·

ἀνέθηκε . . .

κάτωθεν δὲ αὐτῆς λείψανα λόφων κρανῶν. Ἀνήκει δὲ τὸ τεμάχιον εἰς τὴν πρὸ πολλοῦ γνωστὴν βάσιν, τὴν πρὸς Β τοῦ Παρθενῶνος ἵσταμένην, ἐφ' ἧς ἄνωθεν τοῦ ἀναγλύφου παριστάντος πυρριχιστὴν ἀναγιγνώσκεται Ξ ε ν ο κ (Sybel Kat. 6569), λείψανον τοῦ ὀνόματος τοῦ ἀναθέντος.

« 21. Τμῆμα βάσεως σχήματος ἡμικυκλίου, συνισταμένης ἐκ τριῶν τοιλάχιστον, πιθανῶς δὲ πλειόνων τμημάτων. Μῆκ. 1,05, πλ. 0,70, ὕψ. 0,31^μ. Ἡ διάμετρος τῆς ἐξωτερικῆς μεζονος περιφερείας, συμπληρωμένης εἰς κύκλον ὑποθετικόν, 1,94^μ. Ἐπὶ τῆς μικροτέρας ἐσωτερικῆς ὀψέως σώζεται ἐκ τῆς μονοστήχου ἐπιγραφῆς ἡ λέξις [ἀ ν έ] θ ε σ α ν, μετὰ δὲ ταύτην ὑπάρχει κενὸς χῶρος. Αἱ πρὸς ἀριστερὰ τῆς εὐρεθείσης προσκεκολλημέναι πλάκες ἔφερον βεβαίως τὰ ὀνόματα τῶν τὸ μνημεῖον ἀναθέντων, ἴσως καὶ τὸ τοῦ τεχνίτου. Ἐκ τῶν ἐπὶ τῆς ἄνω ἐπιφανείας τῆς πλακὸς ἐγκεκολαμμένων κοιλωμάτων, ὧν τὸ ἐν ὀπισθεν τοῦ ἄλλου, δὲν δυνάμεθα νὰ ἐξάγωμεν τι εἶδος μνημείου ἵστατο ἐπὶ τῆς βάσεως ταύτης. Ἀνεγέρθη δὲ τοῦτο πιθανῶς κατὰ τὸν 4^{ον} αἰῶνα πρ. Χρ.

« 22. Διπλοῦν ἐδώλιον ἐκ Πεντ. μαρμ., ὅμοιον μὲν τοῖς ἐν τῷ Διονυσιακῷ θεάτρῳ, ὅχι δὲ κυρτόν. Διεσώθη μόνον τὸ κάτω μέρος μέχρι τῆς ἐδρας, ἀποθραυσθέντος τοῦ ἐπικλίντρου. Μῆκ. 1,30, πλ. 0,50, ὕψ. 0,42^μ.

Ἐπὶ τῆς ἔμπροσθεν ὀψέως τοῦ ἀριστεροῦ

ἀρχοντος

τοῦ δὲ δεξιοῦ

πυρφόρου

Περὶ τοῦ Πυροφόρου (ιερέως πυροφόρου ἐξ Ἀκροπόλεως) πρβ. C. I. A. III. 264, 720,⁶ 721^a, 774 α καὶ 6.

« 23. Βάσις ἐξ Ὑμηττίου μαρμ., ἥς τὸ ἄνω ἄκρον σώζεται. Μῆκ. 0,40, ὕψ. 0,38, πᾶχ. 0,28^u.

Τιτέριος Κλαύδιος Καῖσαρ Σεβαστὸς Γερμανικὸς
Ἐπὶ ἱερείας Ἰουνίας Μεγίστης κτλ.

Συνεπλήρωσα τὸν πρῶτον στίχων ἐξ ἄλλων ἐπίσης ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως εὑρεθεῖσων ἐπιγραφῶν (C. I. A. III 385, 387), δι' ὧν δοξάζεται ὁ Κλαύδιος ὡς εὐεργέτης τῆς πόλεως, τὸν δὲ δεύτερον ἐκ τῆς ἐν τῷ C. I. A. III, ὑπ' ἀρ. 615, ἐπιγραφῆς, ἐξ ἧς μανθάνομεν, ὅτι ἡ Ἰουνία Μεγίστη Ζήνωνος Σουινέως θυγάτηρ ἱέρεια ἦν τῆς Πολιάδος ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Κλαυδίου. [Ἀ. Λόλλιγκ].

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Εἰσαγωγὴ ἀρχαίων ἐν τοῖς μουσεῖοις

1. Ἐθνικὸν Μουσεῖον

Κατὰ τὸν μῆνα Ἀπρίλιον εἰσῆχθησαν εἰς τὸ ἐθνικὸν Μουσεῖον κατ' ἐκθεσιν τοῦ Σ τ ᾱ η τὰ ἐξῆς ἀρχαῖα :

I - IO. Συνέχεια τῶν ἐκ τῶν ἐν Ἐρετρίᾳ ἀνασκαφῶν (ἴδ. σ. 74 ἀρ. 1) ἀρχαίων, ἦτοι :

1. Λευκὴ λήκυθος ὕψ. 0,30. Ἐν μέσῳ στήλῃ νεκρικὴ διὰ ταινιῶν ἐρυθρῶν κεκοσμημένη. Ἀριστερὰ χλαμυδοφόρος νεανίας κατὰ κρόταφον εἰκονισμένος ἰστάμενος πρὸ τῆς στήλης, ἐν ἱματίῳ περιτετυλιγμένος. Δεξιὰ κόρη ποδῆρη χιτῶνα μετὰ διπλοῖδίου φέρουσα καὶ κρατοῦσα ἐν τῇ δεξιᾷ πτηνόν. Ἡ παράστασις ἔντεχνος ἀλλ' ἐξηλειμμένη πολλαχοῦ. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορείας 958).

2. Λευκὴ λήκυθος ὕψ. 0,35. Ἐν μέσῳ στήλῃ νεκρικὴ πολυτελὴς ἐπὶ τριῶν ἀναβαθμίδων, ἀπολήγουσα εἰς ἀέτωμα. Ἀριστερὰ γυνὴ ὑπέρυθρον χιτῶνα φέρουσα ἐξωμωτὸν μετὰ διπλοῖδίου διὰ τῶν χειρῶν μέγα κἀνίστρον καὶ κρατοῦσα ἐστολισμένον διὰ ταινιῶν. Δεξιὰ νεανίας τὸ πρόσωπον ἐστραμμένον ἔχων πρὸς τὸν

τάφον, ἐν ᾧ τὸ σῶμα του εἶναι κατ' ἐμπροσθεν εἰκονισμένον· εἶναι γυμνὸς τᾶλλα ἔχων μόνον περὶ τὸν ἀριστερὸν βραχίονα τετυλιγμένον ἱμάτιον καὶ πέτασον (ἐρυθρὸν) ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ προσδεδεμένον καὶ κρεμάμενον ὀπισθεν. Ἐν τῇ ἀριστερᾷ κρατεῖ μακρὸν δόρυ τὴν δεξιὰν ἔχων μικρὸν προτεταμένην. Ἡ τε διατήρησις τῆς εἰκόνης καὶ ἡ τέχνη εἶναι τῶν σπανιωτάτων καὶ ἀρίστων τοῦ εἵδους τῶν λευκῶν ληκύθων. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορείας 959).

3. Ἡμίλεικος λήκυθος ὕψ. 0,30. Εἰκονίζεται κατὰ τὸ μέσον στήλη δωρικοῦ ῥυθμοῦ μετὰ βάσεως καὶ παρ' αὐτῇ δεξιὰ ἡ Ἀθηνᾶ ποδῆρῃ ἐρυθρὸν χιτῶνα φέρουσα μετὰ διπλοῖδιόν καὶ αἰγίδα μελανόστικτον κατὰ τὸ στήθος (κεκοσμημένην καὶ δι' ὀφειοειδῶν κοσμημάτων) ἐπὶ τῆς κεφαλῆς δ' ἔχουσα μόνον ἐρυθρὰν ταινίαν καὶ ψέλλια περὶ τοὺς βραχίονας (ἐπίσης ἐρυθρῷ χρώματι δεδηλωμένα). Ἰσταται δὲ κατὰ κρόταφον τὴν δεξιὰν στηρίζουσα ἐπὶ τοῦ ἰσχίου καὶ διὰ τῆς ἀριστερᾶς κρατοῦσα δόρυ. Ἐν τῷ προσώπῳ τῆς θεᾶς, χαμαὶ νεουούσης, ἐκφράζεται πένθος, ἀναπολοῦν τὸ ἐν Ἀκροπόλει εὑρεθὲν ἀνάγλυφον τὸ παρεμφερὲς τὴν παράστασιν (ἴδ. Ἀρχαιολ. Δελτίον 1888 σ. 123). Ἡ τέχνη τῆς γραφῆς οὐχὶ λίαν λεπτὴ· Ἡ διατήρησις καλλίστη. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορείας 960).

4. Ἡμίλεικος λήκυθος ὕψ. 0,31. Εἰκόνα φέρει τὴν ἐξῆς : Ἐπὶ κίονος μέλανος ἰωνικοῦ ῥυθμοῦ εἰκονίζεται ἀνὴρ πωγωνοφόρος (ὁ Ὀδυσσεὺς) προσδεδεμένος ἔχων τῷ στύλῳ διὰ σχοινίων τὰς χεῖρας. Φέρει ἀπλοῦν χιτῶνα βραχὺν λευκὸν καὶ διὰ γραμμῶν κεχαρᾶγμένον (ἴσως πρὸς δῆλωσιν τῆς ἐκ μαλλίου κατασκευῆς αὐτοῦ), ἐπὶ τῆς κεφαλῆς δὲ εἶδος πετάσου ὁμοίου ἐκείνου, ὃν συνήθως φέρει ὁ Ἑρμῆς. Ἐκατέρωθεν τῆς κεντρικῆς ταύτης γραφῆς εἰκονίζεται ἀνὰ μία Σειρὴν ἐπὶ βράχου ἱσταμένην, ὣν ἡ μὲν πρὸς τὰ δεξιὰ παίζει διάυλον, ἡ ὀπισθεν δὲ (ἀριστερὰ τῷ ὁρῶντι) λύραν. Δύο δελφίνες βυθιζόμενοι εἰς τὴν ὁρατὴν παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ὀδυσσεὺς θάλασσαν πληροῦσιν ἑκατέρωθεν τὸν χώρον τὸν ἀπὸ τῆς κεντρικῆς γραφῆς μέχρι τῶν βράχων, ἐφ' ὧν αἱ Σειρήνες. Ἐκφύεται δὲ καὶ ἀπὸ τῶν βράχων συμμετρικὸς ἑκατέρωθεν κλώνος κισσοῦ (;) πρὸς πλήρωσιν ἐπίσης τοῦ κενοῦ τῆς γραφῆς. Ἡ παράστασις, καίπερ παραλλάζουσα τῆς συνήθους καὶ γνωστῆς παραστάσεως τῆς προσδέσεως τοῦ Ὀδυσσεὺς ὑπὸ τῶν Σειρήνων, εἶναι ἱκανῶς φανερά.

Ὡραία δὲ καίπερ ἀρχαῖκή ἡ ἐργασία τῆς εἰκόνης. Ἡ διατήρησις ἀρίστη. (Εὐρ. Γεν. Ἐφορείας 961).

5. Λευκὴ λήκυθος ὕψ. 0,32. Νεκρική στήλη ἐπὶ δύο ἀναβαθμίδων βάσεως κεκοσμημένη διὰ ταινιῶν ἐρυθρῶν καὶ μιᾶς μελαίνης. Ἀριστερὰ κόρη κατὰ κρόταφον, ἐνδεδυμένη χιτῶνα ποδῆρη ἐρυθρὸν καὶ κρατοῦσα ἐν ταῖς χερσὶ ταινίας ἐρυθράς, δι' ὧν μέλλει νὰ κοσμήσῃ τὴν στήλην. Δεξιὰ νεανίας φέρων ἱμάτιον ἐρυθρὸν περὶ τὸ σῶμα καταλείπον τὸν δεξιὸν βραχίονα γυμνόν. Ἀτενίζει πρὸς τὴν στήλην τὴν κεφαλὴν ἔχων ἐστραμμένην κατὰ κρόταφον. Διατήρησις καλλίστη καὶ τέχνη λεπτή. (Εὐρ. Γεν. Ἐφορείας 962).

6. Λευκὴ λήκυθος ὕψ. 0,25. Στήλη νεκρική ἐν τῷ μέσῳ κεκοσμημένη δι' ἐρυθρῶν ταινιῶν. Ἀριστερὰ κόρη κρατοῦσα ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς κἀνιστρον, ἐφ' οὗ ταινίαι ἐρυθραὶ ἀνηρτημέναι. Ἡ κόρη πορεύεται πρὸς τὴν στήλην τὴν δεξιὰν ἔχουσα προτεταμένην, ἐτοίμη ὅπως κοσμήσῃ τὴν στήλην. Δεξιὰ νεανίας (;) γονυκλινὴς πρὸ τῆς βάσεως τῆς στήλης τὴν δεξιὰν χεῖρα φέρων ἐπὶ τοῦ στήθους, ὥσπερ ἐν κατανύξει, διὰ τῆς ἀριστερᾶς ἀνυψῶν τὸ ὑπέρυθρον αὐτοῦ ἱμάτιον. Διατήρησις ἀρίστη· τέχνη οὐχὶ λίαν λεπτή. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορείας 963).

7. Λευκὴ λήκυθος ὕψ. 0,26. Ἐν μέσῳ στήλη νεκρική (δυσδιάκριτος) κεκοσμημένη διὰ ταινιῶν. Ἀριστερὰ κόρη φέρουσα κἀνιστρον καὶ δεξιὰ νεανίας ἐρυθρὸν φέρων ἱμάτιον τὴν δεξιὰν πρὸς τὸν τάφον ἐκτείνων. Παράστασις πολλαχοῦ ἐξηλειμμένη. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορείας 964).

8. Λευκὴ λήκυθος ὕψ. 0,26. Κόρη χιτῶνα φέρουσα καὶ ἱμάτιον ὑπέρυθρον κατὰ κρόταφον πρὸ στήλης ἱσταμένη καὶ φέρουσα διὰ τῆς δεξιᾶς φιάλην (;) Ἐκ τοῦ ἀντιθέτου μέρους νεανίας ἐπίσης κατὰ κρόταφον ἐξηλειμμένος σχεδὸν τὸ σῶμα. Παρὰ τὴν κεφαλὴν φαίνονται μέλανα ἀντικείμενα ὥσπερ αἰχμαὶ δόρατος (κλάδος;) μετὰ λεπτοῦ στελέχους. Ἡ γραφὴ ἐν γένει δὲν διατηρεῖται καλῶς. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορείας 965).

9. Ἡμίλεικος λήκυθος ὕψ. 0,25. Ἡ γραφὴ εἰκονίζει οἰκοδόμημα δηλούμενον δι' ἐνὸς ἐκατέρωθεν δωρικοῦ κίονος. Ἐν τῷ μέσῳ παρίσταται ἡ Ἀθηνᾶ ἐπὶ δίφρου ὀκλαδίου καθημένη, φέρουσα μακρὰν αἰγίδα φολεδωτὴν κατὰ τὸ στήθος καὶ κράνος μετὰ ὕψηλου

λόφου ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. Ἐκατέρωθεν τῆς Ἀθηνᾶς ἀνὰ μίαν γλαυξ, καὶ ἡ πρὸς ἀριστερὰ μὲν ἴσταται ἐπὶ τῆς χαμαὶ στηριζομένης ἀσπίδος, ἡ πρὸς δεξιὰ δὲ ἐπὶ βωμοῦ εἰκονισμένου παρὰ τὸν κίονα. Ἡ γραφὴ πληροῦται διὰ κλάδων ἀνθεμιοειδῶν. Ἀπασα ἡ γραφὴ εἶναι ἀρχαϊκὴ, μέλανος χρώματος. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορείας 966).

10. Ἐρυθρόμορφος λήκυθος ὕψ. 0,38, ἐκ πολλῶν τεμαχίων συγκεκολλημένη καὶ συμπεπληρωμένη ἐνιαχοῦ, ἔχουσα τὴν ἐξῆς ἡμιεφθαρμένην παράστασιν: Ἀνὴρ πωγωνοφόρος (ὁ Βορέας), βραχὺν φέρων χιτῶνα μέχρι τῶν μηρῶν καὶ πτέρυγας ὀπισθεν, εἰκονίζεται ὡς ἐν πτήσει, τὰς χεῖρας ἐκτείνων πρὸς γυναῖκα (τὴν Ὀρείθυιαν) φεύγουσαν τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν. Ἡ γυνὴ φέρει ποδῆρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον περικαλύπτον τὸ σῶμα μετὰ τῶν χειρῶν καὶ περὶ τὴν κόμην ταινίαν· στρέφει δέ, καίπερ φεύγουσα, τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸν διώκοντα ἄνδρα, ὥσπερ ἐκπεπληγμένη. Τὸ πρόσωπον καὶ οἱ πόδες τῆς γυναικὸς λευκοί. Ἡ ἐργασία τῆς γραφῆς κοινὴ. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορείας 967),

11. Ἐξήκοντα καὶ τέσσαρα νομίσματα διαφόρων πόλεων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας δωρηθέντα ὑπὸ ἀνωνύμου ὁμογενοῦς διὰ τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως Χαριλάου Τρικούπη. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορείας 957).

12. Τριάκοντα ἀργυρᾶ νομίσματα (δραχμαί), ἥτοι δεκαῆς Σικυῶνος, δώδεκα Χαλκίδος, ἐν Ἡλίδος καὶ ἐν βασιλείᾳ Λυσιμάχου. Ἔτι δὲ τέσσαρα χαλκᾶ, ὧν τὸ μὲν Ῥώμης τὰ δὲ λοιπὰ τρία ἐντελῶς ἐφθαρμένα. Εὐρέθησαν ἐν Χωρίῳ Βλαχομάνδρα ὑπὸ Κ. Δ. Δεμούλη καὶ κατεσχέθησαν ὑπὸ τῆς Ὑπομοιραρχίας Ναυπάκτου. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορείας 956). [Β. Στάτης].

2. Συλλογὴ Μυκόνου.

Εἰς τὴν ἐν Μυκόνῳ Συλλογὴν εἰσῆχθησαν τὰ ἐν ταῖς ἐν Δήλῳ ἀνασκαφαῖς (σ. 88 ἀρ. 2) εὐρεθέντα ἀρχαῖα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΕΡΓΑΣΙΑΙ ΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

1. **Ἔργασίαι ἐν τῇ Ἀκροπόλει :** Ἐξακολουθοῦσιν αἱ ἐν τῇ Ἀκροπόλει ἐργασίαι πρὸς τοποθέτησιν τῶν τῇδε κάκεισε κειμένων λίθων. Λίαν δὲ προσεχῶς ἄρχεται ἡ κατεδάφισις τοῦ ἐν τῷ Παρθενῶνι μιναρέ.

2. **Κατάταξις Μουσείου Ἀκροπόλεως :** Αἱ πρὸς τοποθέτησιν καὶ κατάταξιν τῶν ἐν τῷ Μουσείῳ τῆς Ἀκροπόλεως ἀγαλμάτων καὶ λοιπῶν ἀρχαίων γινόμεναι ἐργασίαι (σ. 23 ἀρ. 2) περατοῦνται λίαν προσεχῶς.

3. **Στερέωσις τῶν ἐν τοῖς ἀγάλμασι χρωμάτων :** Αἱ ὑπὸ τὴν διεΐθουνσιν τοῦ Ὑψηγητοῦ τῆς χημείας Ὁθ. Ρουσοπούλου γινόμεναι ἐργασίαι πρὸς στερεοποίησιν τῶν ἐν τοῖς λιθίνοις ἀγάλμασι τοῦ Μουσείου τῆς Ἀκροπόλεως σωζομένων χρωμάτων (σ. 24 ἀρ. 3) ἐπερατώθησαν. Ἡ στερέωσις τῶν χρωμάτων ἐπὶ τῶν πωρίνων ἐγένετο διὰ τῆς ἐν τῷ Δελτίῳ (1888 σ. 232) ἀναφερομένης μεθόδου, ἥτοι τῆς διαποτίσεως αὐτῶν τῇ βοηθείᾳ ψεκάστῃρος δι' ὑδροῦάλου· ἐξηκριβώθη δὲ ὅτι καλῆτερον εἶνε νὰ λαμβάνηται ἡ διάλυσις τῆς ὑδροῦάλου δεκαπλασίως ἀραιότερα, νὰ ἐπαναλαμβάνωνται δὲ αἱ διαποτίσεις μέχρις ἐντελοῦς στερεώσεως τῶν χρωμάτων. Οὕτω ἐστερεώθησαν τελείως τὰ ἔγχρωμα πώρινα καὶ δύνανται ἄνευ κινδύνου νὰ καθαρίζωνται ἀπὸ τοῦ κοινοροῦ καὶ νὰ πλύνωνται ἔτι δι' ἀφθόνου ὕδατος. Διὰ τὰ ἐντὸς τοῦ Μουσείου ἔγχρωμα μάρμαρα ἐθεωρήθη καταλληλότερον βερνίκιον λίαν ἀραιὸν (δι' οἰνοπνεύματος). Διὰ τὰ ἐν ὑπαίθρῳ μάρμαρα ἡ αὐτὴ ἀραιότης διάλυσις τῆς ὑδροῦάλου. Τὰ ἀντικείμενα, εἴτε πώρινα εἴτε μαρμάρινα, καθαρίζονται πρὸ τῆς διαποτίσεως καλῶς ὑπὸ ἐπιτηδείου καὶ ὑπομονητικοῦ τεχνίτου διὰ ψηκτρῶν καὶ μελανῶν ξυλάρων· ἐν ἀνάγκῃ γίνεται καὶ χρήσις ὀλίγου ἀπεσταγμένου ὕδατος τῇ βοηθείᾳ τοῦ ψεκάστῃρος.

4. **Οἰκοδομικαὶ ἐργασίαι ἐν τῷ ἔθν. Μουσείῳ :** Ἡ

οικοδομή τῆς Δ' πτέρυγος τοῦ Ἐθνικοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Μουσείου ἐπερατώθη. Λίαν δὲ προσεχῶς περατοῦται καὶ ἡ οἰκοδομή τῆς κεντρικῆς πτέρυγος καὶ τῶν παρακειμένων δωμάτων. Δραστηρίως δὲ βαίνουνσιν αἱ ἐργασίαι πρὸς οἰκοδομὴν τῆς κυρίας προσόψεως τοῦ Μουσείου καὶ προσεχῶς ἄρχονται αἱ ἐργασίαι πρὸς διευθέτησιν τοῦ μέχρι τῆς ὁδοῦ Πατησίων προαυλείου τοῦ Μουσείου. Ἐντὸς τοῦ ἱσταμένου ἔτους περατοῦνται πᾶσαι αἱ ἐργασίαι αὗται.

5. **Κατάσχεσις ἀρχαίων :** Ἐν χωρίῳ Βλαχομάνδρα κατεσχέθησαν ὑπὸ τῆς Ὑπομοιραρχίας Ναυπάκτου παρὰ Κ. Δ. Διμούλη διάφορα ἀρχαῖα νομίσματα, ἃ ἶδε ἐν σ. 101 ἀρ. 12.

6. **Δωρεὰ ἀρχαίων :** Ὑπὸ ἀνωνύμου ὁμογενοῦς ἀπεσταλῆσαν τῷ Προέδρῳ τῆς Κυβερνήσεως Χαριλάῳ Τρικούπῃ 64 νομίσματα διαφόρων πόλεων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ὡς δῶρον διὰ τὸ ἔθν. Μουσεῖον (ἰδ. σ. 112 ἀρ. 11).

7. **Κατασκευὴ γυψένων ἐκμαγείων :** Ἦρξατο ἡ κατασκευὴ γυψίνων ἐκμαγείων ἀγαλμάτων καὶ ἀναγλύφων τοῦ ἔθνικοῦ Μουσείου. Τὰ ἐκμαγεῖα ταῦτα τὸ μὲν θέλουσι πωλεῖσθαι, τὸ δὲ θέλουσιν ἀνταλλάττεσθαι δι' ἐκμαγείων ἐτέρων Μουσείων. Προσεχῶς θέλει δημοσιευθῇ κατάλογος τῶν κατασκευαζομένων νῦν ἐκμαγείων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΑ ΕΥΡΗΜΑΤΑ

Ψήφισμα Ἐρετριέων.

Ἐν ταῖς ἐν Ἐρετρίᾳ ἐνεργουμέναις ἀνασκαφαῖς (ἰδ. σ. 51 ἀρ. 5) ἀπεκαλύφθη μεταγενέστερος ῥωμαϊκῶν χρόνων τάφος κατεσκευασμένος τὸ πλεῖστον ἐξ ἀρχαιοτέρων λίθων, ὧν εἷς, πλάξ ἐκ λευκοῦ λίθου (ὑψ. 0,60, πλ. 0,36), ἀποκεκομμένος τὰ ἄνω καὶ ἐφθαρμένος μικρὰν δεξιὰ, φέρει ἐπιγραφὴν, ἣν μεταβὰς εἰς Ἐρέτριαν κατὰ τὸν παρελθόντα μῆνα ἐδυνήθη νὰ ἀντιγράψω καὶ ἐκδίδωμι ἐνταῦθα, ἔχουσιν οὕτως :

-
 Ερετριε[ων
 φεροντα Ερετριευσιν εδοξε [τωι δημωι]
 ειναι Αντιοχον Θεοδικου Λαμψα[κηνον]
 προξενον και ευεργετην του δημο[υ του Ερε]
 5 ΤΙεων αυτον τε και εκγονους και προσοδο[ν]
 ειναι αυτοις προς την βουλην και τον δη[μον]
 εαν τι βουλωνται πρωτοις μετα τα ιερα κα[ι]
 πρ[ο]εδριαν εν τοις αγωσιν· ειναι δε και ε[ν]
 κτησιν γης και οικιας αυτοις και ατελειαν
 10 και εισαγουσι και εξαγουσι καθαπερ τοις α[λ]
 λοις Ερετριευσιν· ειναι δε και ασφαλειαν και α
 συλιαν και κατα γην και κατα θαλατταν και ει
 ρηνης και πολεμου. Αναγραφαι δε τοδε το φη
 φισμα εν στηλῃ λιθινῃ και στησαι εν [τωι[ι]
 15 [ι]ερωι του Απολλωνος του δαφνηφορου.

Ἡ ἐπιγραφὴ ἐχαράχθη κατὰ τοὺς πρώτους πιθανῶς Ἀλεξαν
 δρινοὺς χρόνους, παρέχει δ' ἡμῖν ἐνδιαφέρον κυρίως κατὰ τοῦτο,
 ὅτι γίνεται μνεία ἐν αὐτῇ τοῦ ἱεροῦ τοῦ Ἀπόλλωνος δαφνηφόρου.
 Εἶνε ἀναμφίβολον ἅρα ὅτι τὸ ἱερὸν τοῦτο ἔκκειτο ἐν αὐτῇ τῇ Ἐρε
 τρίᾳ, ὡς ὀρθῶς καὶ ὁ Εὐστρατιάδης ὑπέθετεν ὁρμώμενος ἐξ ἧς
 ἐδημοσίευσεν ἐν Ἀρχ. Ἐφημερίδι 1869 σελ. 317 κ. ἐ. 5' 46 ἐπι
 γραφῆς.

Π. ΚΑΒΒΑΔΙΑΣ.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1889

ΤΕΥΧΟΣ ΜΗΝΟΣ ΙΟΥΝΙΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

ΑΝΑΣΚΑΦΑΙ ΚΑΙ ΕΥΡΗΜΑΤΑ

1. Ἀνασκαφαὶ ἐν τῇ Ἀκροπόλει (ἴδ. σ. 85 ἀρ. 1 κ. ε.)

Ἡ ἀνασκαφὴ τοῦ ἐδάφους τῆς Πινακοθήκης καὶ ἡ ἐκ νέου ἐπίχωσις αὐτοῦ ἐπερατώθη.

Τὰ θεμέλια τῆς Πινακοθήκης ἔχουσιν ἀρκετὸν ὕψος, ἀποτελούμενα ἐνιαχοῦ ἐξ ὀκτὼ ὑπερκειμένων σειρῶν παρίνων λίθων. Τῶν λίθων δὲ τούτων, τῶν τῆς ἀνατολικῆς πλευρᾶς, οἱ πλεῖστοι προέρχονται ἐξ ἀρχαιοτέρου περιφεροῦς, ὡς φαίνεται, οἰκοδομήματος, καὶ εἶνε ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐγχρώματα γεῖσα. Ἐδείχθη δὲ ἐκ τῆς γενομένης σκαφῆς ὅτι τὸ ἔδαφος τῆς Πινακοθήκης δὲν ἦτο λιθόστρωτον. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἐν τῇ οἰκοδομῇ αὐτῇ ἐφυλάσσοντο εἰκόνες, αἷς βλάβην θὰ ἐπροξένοι ὑγρασία καὶ κόνις, ἀνάγκη νὰ υποθέσωμεν ὅτι τὸ ἔδαφος θὰ ἦτο ἴσως ξύλινον ἢ ψηφιδωτὸν ἢ ὅτι τοῦλάχιστον ἐκαλύπτετο διὰ ταπήτων ἢ δι' ἄλλων τινῶν μέσων.

Μέχρι δὲ τοῦ βράχου προχωρήσασα ἡ σκαφὴ ἀπεκάλυψε κατὰ τὴν νοτιοδυτικὴν τοῦ οἰκοδομήματος γωνίαν κυκλώπεια τὴν κατασκευὴν τειχία οἰκοδομήματος τοιοῦτου, οἷα τὰ πολλὰ ἐν τῇ Ἀκροπόλει ἀνακαλυφθέντα, καὶ ἤνεγκεν εἰς φῶς εὐρήματά τινα, ὧν τὰ

μὲν τῆς μυκηναίας καλουμένης ἐποχῆς, τὰ δὲ τῶν προπερσικῶν χρόνων.

Τὰ τῆς μυκηναίας ἐποχῆς εὐρήματα εἶνε θραύσματα ἀγγείων. Εὐρίσκοντο δὲ ταῦτα οὐχὶ κατὰ τὰ ἄκρα ἀλλὰ μόνον ἐν τῷ μέσῳ τοῦ οἰκοδομήματος, ἔνθα τὸ ἔδαφος ἦτο στερεόν, μέχρις ἐνὸς περι-
που μέτρου ὑπὸ τὸ δάπεδον αὐτοῦ. Ἐκ τούτου ἄρα δηλονότι πρὸ
τῆς οἰκοδομῆς τῆς Πινακοθήκης τὸ κατὰ τὸν χώρον ἐκείνον ἔδα-
φος ἦτο κεκαλυμμένον διὰ χρώματος μέχρις ὕψους ἐνὸς περίπου
μέτρου κατώτερον ἢ ὅσον ἐξίκοντο τὰ θεμέλια τῆς οἰκοδομηθείσης
Πινακοθήκης.

Τὰ τῆς προπερσικῆς ἐποχῆς εὐρήματα ἐγένοντο κατὰ τὰ ἄκρα
τοῦ οἰκοδομήματος, περὶ τὰς τέσσαρας αὐτοῦ πλευράς, ἔνθα τὸ ἔδαφος
ἦτο μαλακόν, ἅτε ἀνακινήθων τῶν χωμάτων κατὰ τὴν μέχρι
τοῦ βράχου γενομένην κατὰ τὸ 438 π. Χ. σκαφὴν πρὸς οἰκοδομὴν
τῶν θεμελίων τῆς Πινακοθήκης. Εἶνε δὲ ταῦτα τεμάχια μελανο-
μόρφων ἀγγείων, χαλκᾶ καὶ πῆλινα ἀγάλματα τῶν συνήθων, ὃ
εὐρίσκοντο πανταχοῦ τῆς Ἀκροπόλεως ἐν τῇ ἀμέσῳ μετὰ τὰ
Περσικὰ γενομένη ἐπιχώσει. Σπουδαιότερον δὲ τῶν γενομένων
εὐρημάτων εἶνε μαρμαρίνος κορμὸς γυναικείου ἀγάλματος τοῦ γνω-
στοῦ τύπου τῶν πολλῶν ἐν τῇ Ἀκροπόλει εὑρεθέντων ἀγαλμάτων,
μεγέθους $\frac{1}{3}$ περίπου τοῦ φυσικοῦ. Τῷ κορμῷ τούτῳ προσηρμόσθη
καὶ κεφαλὴ τῶν παλαιότερων ἐν τῷ Μουσείῳ τῆς Ἀκροπόλεως
κειμένων, τῶν εὑρεθεισῶν δηλ. πρὸ τοῦ 1885. Καταφανὲς δὲ εἶνε
ὅτι τὰ προπερσικὰ ταῦτα εὐρήματα τεθαμμένα ὄντα ἀπὸ τῶν ἀμέ-
σως μετὰ τὰ Περσικὰ χρόνων ἀνευρέθησαν ἐν ἔτει 438, καθ' ὃν δηλ.
χρόνον ἐγένετο σκαφὴ τοῦ ἔδαφους πρὸς θεμελίωσιν τῆς Πινακοθή-
κης, καί, ἄχρηστα ὄντα, ἐτάφησαν εὐθύς, σὺν τοῖς ἐξαχθεῖσι χρώμα-
σιν, κατὰ τὴν σὺν τῇ οἰκοδομῇ τῶν θεμελίων γενομένην ἐπίχωσιν.

Π. Κ6δ.

2. Ἀνασκαφαὶ ἐν Ἑρετρίᾳ (ἰδ. σ. 85 ἀρ. 2 κ. ἐ.).

Ἐξακολουθοῦσιν αἱ ἐν Ἑρετρίᾳ ἐν κτήμασι τοῦ Ν. Τζώτζης ἐνερ-
γούμεναι ἀνασκαφαὶ τάφων. Τὰ ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς ταύταις γενό-
μενα εὐρήματα μέχρι τοῦδε ἐκομίσθησαν ἐνταῦθα. Αἱ ἐνεργούμεναι

δὲ ἐν κτήμασι Β. Νοστράκη ἔληξαν. Συνέχειαν τῶν ἐν ταῖς τελευταῖαις ταύταις ἀνασκαφαῖς γενομένων εὐρημάτων ἴδε ἐν σελ. 115 ἀριθ. 1 - 11.

3. Ἀνασκαφαὶ ἐν Τροιζηνίᾳ.

ὑπὸ τῆς Γενικῆς Ἐφορείας διὰ τοῦ ἐν τῷ ἐθνικῷ Μουσείῳ ἐφόρου Β. Στάτη ἐνηργήθησαν, δαπάναις τοῦ Ὑπουργείου, ἀνασκαφαὶ τάφων ἐν Τροιζηνίᾳ, ἐν κτήματι τοῦ κ. Πασπάτη προθύμως παρασχόντος τῇ Ἐφορείᾳ τὸ δικαίωμα τῆς σκαφῆς. Εὐρέθησαν δὲ ἀγγεῖα τοῦ μυκηναίου τρόπου, χρυσοῦν ἔλασμα, χαλκᾶ τινα καὶ ἄλλα. Περὶ τῶν ἀνασκαφῶν τούτων δημοσιευθήσεται προσεχῶς ἔκθεσις παρὰ τοῦ ἐνεργήσαντος αὐτάς. Τὰ εὐρήματα ἐκομίσθησαν ἐνταῦθα, ἵνα κατατεθῶσιν ἐν τῷ ἐθνικῷ Μουσείῳ.

4. Ἀνασκαφαὶ ἐν Θεσπιαῖς (ἴδε σελ. 86 ἀρ. 4).

Ἐν ταῖς ἐν Θεσπιαῖς, παρὰ τὸν Ἑλικῶνα, ἐνεργουμέναις ἀνασκαφαῖς ἀνεκαλύφθη στοὰ πλησίον τοῦ ναοῦ τῶν Μουσῶν (:) καὶ εὐρέθησαν ἐν τινι γωνίᾳ αὐτῆς σωρεῖα χαλκῶν πραγμάτων, ὧν ἀξιολογώτερα βραχίων ὑπερφυσικοῦ θωρακοφόρου ἀγάλματος βωμαϊκῆς τέχνης, οἱ ἄκροι πόδες τοῦ ἀγάλματος, ἀνάγλυπτοι μορφαὶ τινες ἐν εἵδει προσωπίδων, προερχόμεναι ἐκ τοῦ θώρακος τοῦ αὐτοῦ ἀγάλματος κτλ.

5. Ἀνασκαφαὶ ἐν Βαφιδ Λακεδαιμόνος.

(ἴδ. σελ. 86 ἀρ. 5).

Ἐπερατώθη ἡ ἀνασκαφὴ τοῦ ἐν Βαφιδ τῆς Λακεδαιμόνος προϊστορικοῦ τάφου, τὰ γενόμενα δὲ εὐρήματα ἐκομίσθησαν ἐνταῦθα καὶ κατετέθησαν ἐν τῇ Μυκηναίᾳ Συλλογῇ τῆς Ἀρχ. Ἑταιρείας. Ταῦτα δὲ εἶναι ἐν ὅλῳ δύο ποτήρια χρυσᾷ μὲ ἀναγλύπτους παραστάσεις ζυγίζοντα ἀμφότερα 173 δράμια, τρεῖς χρυσοὶ δακτύλιοι, ἀγγεῖα τινὰ ἀργυρᾷ, τριάκοντα καὶ εἴς ἐγγεγλυμμένοι λίθοι καὶ ἄλλα διαφόρου ὕλης πράγματα.

6. Σκαφικαὶ ἐργασίαι ἐν Σπάρτῃ.

Δαπάναις τοῦ Ὑπουργείου ἐξηρευνήθη διὰ σκαφῆς ὑπὸ τοῦ ἐφόρου Π. Καστρομένου τὸ ἐν Σπάρτῃ, ἐν τῷ κήπῳ Ἀριμνήστου Συνακίδῃ, ἀνακαλυφθὲν μωσαϊκὸν ἐν ᾧ ἡ τῆς Σαπφούς προτομή (ἴδ. σελ. 74 ἀρ. 4). Διὰ τῆς ἐργασίας ταύτης ἐγνώσθη ὅτι τὸ λοιπὸν τοῦ μωσαϊκοῦ τούτου εἶνε κατεστραμμένον. Ἀπεκαλύφθη καὶ ἑτέρα εἰκὼν ἀλλὰ κατεστραμμένη, παρ' ἣ ἀναγινώσκεται : ΚΑΛΛΙΟΠΗ. [Ἐξ ἀναφορᾶς τοῦ ἐφόρου τῶν ἐν Λακωνίᾳ ἀρχαιοτήτων Π. Καστρομένου].

7. Ἐπιγραφαὶ ἐκ τῶν περὶ τὴν Ἀκρόπολιν.

Ἐξακολουθούσης τῆς κατεδαφίσεως τῶν περὶ τὰ Προπύλαια νεωτέρων τειχῶν ἀνεκαλύφθησαν κατ' ἐκθεσιν τοῦ Λόλλιγκαί ἐξῆς ἐπιγραφαί :

« 1. Τεμάχιον ἐκ Πεντ. μαρμ., οὗ μόνον τὸ ἀριστερὸν ἄκρον ἀκέραιον, διεφθάρη δὲ καὶ ἡ ὀπισθεν ἐπιφάνεια. Μῆκ. 0,17, πλ. 0,20^μ.

— — —

ⲡ Ⲭ Ⲭ [ⲡ]

ⲡ Ⲭ

Ⲡ ⲧ ⲡ ⲧ Ⲛ

Δ Ⲡ ⲧ Ⲛ

ⲡ

Ⲭ

ⲡ Ⲭ

Χ ⲡ Ⲭ Ⲭ [Ⲭ]

[Διάκριτοι]

ἐν Ε[ὐβοίαις]

Νάχσ[ιοι]

Κόθν[ιοι]

Σικιν[ῆται]

Φολεγάνδρ[ιοι] ἢ Φολέγανδρος

Ἴεται

Μυκόνιοι

Κεῖτοι

Πάριοι

Τὸ νέον τοῦτο τεμάχιον ἀνήκει ὡς τὰ τρία ἄλλα ἥδη ἐν τῷ Δελτίῳ τ. ἐ. 1888, σελ. 111 ὑπ' ἀρ. 3, σελ. 114 ὑπ' ἀρ. 1, σελ. 186 ὑπ' ἀρ. 2 δημοσιευθέντα, ἐκ τῶν ἀνασκαφῶν τῆς Ἀκροπόλεως προερχόμενα, εἰς τὰς περὶ τῶν φόρων ἐπιγραφάς. Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη δὲν εἶνε προγενεστέρα τοῦ ἔτους 425 π. Χ., ἐν ᾧ κατὰ τὴν νέαν τάξιν τῶν φόρων, περὶ ἧς πραγματεύεται ἡ ἐν τῷ C. I. A. I., ὑπ' ἀρ. 37 ἐπιγραφὴ, τὸ πρῶτον ἀπαντῶσι μεταξὺ

τῶν εἰς τὸν νησιωτικὸν φόρον ἀναγομένων οἱ Σικινῆται καὶ ἡ Φολέγανδρος. Κατὰ ταύτην τὴν τάξιν ἐπλήρωσαν :

Οἱ Νάξιοι	15	τάλ., ὧν ἡ ἀπαρχὴ	1500	δρ.
Οἱ Κύθιοι	6	» » » »	600	»
Οἱ Σικινῆται	1000	δρ., » » »	16	δρ. 4 ὄβ.
Ἡ Φολέγανδρος	2000	» » » »	33	» 2 »
Οἱ Κεῖοι	10	τάλ. » » »	1000	δρ.

(Παρὰ τοῖς ὀνόμασι τῶν Ἰητῶν καὶ τῶν Μυκονίων δὲν διεσώθησαν οἱ ἀριθμοί).

Τὸ αὐτὸ ἐξηκοστὸν ἀπαντᾷ ἐν τῷ νέῳ τεμαχίῳ μόνον παρὰ τοῖς Κυθνίοις, οἱ δὲ φόροι τῶν Σικινητῶν καὶ τῶν Φολεγανδρίων (ὡς ἔγγιστα τουλάχιστον), πιθανῶς καὶ τῶν Ναξίων ἡλαττώθησαν εἰς τὸ ἥμισυ καὶ οἱ φόροι τῶν Κείων, πιθανῶς καὶ τῶν Παρίων (ὧν τὸ ὄνομα συνεπλήρωσα ἐν τῷ τέλει τῆς νέας ἐπιγραφῆς) εἰς τὸ $\frac{3}{5}$ τῶν ἐν τῷ ἔτει 425 ὀρισθέντων ποσῶν.

Λοιπὸν οἱ μὲν Κύθιοι ἐπλήρωσαν κατὰ τὴν ἐποχὴν, εἰς ἣν ἀνάγεται ἡ νέα ἐπιγραφὴ, τὸ κατὰ τὸ ἔτος 425 ὀρισθὲν ποσόν, τὸ διπλάσιον δηλαδὴ τοῦ πρὸ τοῦ ἔτους τούτου φόρου, οἱ δὲ Νάξιοι 5000 δρ., οἱ Κεῖοι 2 τάλ., οἱ Πάριοι 1 τάλ. 4800 δρ. πλεόν τοῦ πρὸ τοῦ ἔτους 425 φόρου. Ἐξάγεται ἐκ τούτων ὅτι ἐν γένει μὲν ἡλαττώθησαν οἱ φόροι μετὰ τὸ ἔτος 425, ἦσαν δὲ τὰ εἰσπραττόμενα ποσὰ κατὰ τι μείζονα τῶν πρὸ τοῦ ἔτους 425. Ἀναφύεται ἤδη τὸ ζήτημα, πότε ἐγένετο ἡ νέα τάξις τῶν φόρων, καθ' ἣν τὰ ἐν τῇ νῦν δημοσιευομένη ἐπιγραφῇ ἀναγεγραμμένα ποσὰ ὠρίσθησαν.

Ἐπειδὴ ἡ μνημονευθεῖσα ἐλάττωσις πιθανὸν δὲν ἐγένετο ἐν τοῖς ἀμέσως μετὰ τὸ ἔτος 425 ἔτεσι καὶ ἐφ' ὅσον οἱ Ἀθηναῖοι ἐθαλοσοκράτουν, εἰκάζω ὅτι ἡ νέα ἐπιγραφὴ ἀνήκει εἰς τοὺς μετὰ τὸ ἔτος 413 καὶ τὴν ἀνασύστασιν τοῦ φορολογικοῦ συστήματος χρόνους.

Ἐπισυνάπτω καὶ ἄλλην ἐπιγραφὴν τοῦ αὐτοῦ εἶδους.

« 2. Τεμάχιον ἐκ Πεντ. μαρμ., πανταχόθεν ἀποκεκρουσμένον, ἡ ὀπισθεν ἐπιφάνεια ἀδεξίως ἐπεξείργασται. Μῆκ. 0,35, πλ. 0,25, πᾶχ. 0,20^μ.

'Ε[τεοκαρπάθιοι
 Π[αρπαριῶται
 Τελ[εμέσσιοι ἢ Τελάνδριοι
 Π]τελ[εᾶται
 Καρυ[ανδῆς
 'Ι[δυμ[ῆς
 Κυ]λλ[άνδιοι ἢ — τιοι
 . .] ν σ — —
 Κ]αύνιοι
 'Ε]ρινῆς
 'Υρ]ομῆς
 Χαλ]κέτο[ρες
 Λε]ψισμαν[δῆς ἢ — δοι ἢ — ιοι
 Κοδα]πῆς
 Χαλκ]εᾶτ|αι
 . . . ικαρε — —
 Κυρβ]ισσό[ς
 ον
 'Υδαί[ς (;)

Ἡ ἐποχὴ εἰς ἣν ἀνάγεται τὸ τεμάχιον τοῦτο, δὲν δύναται νὰ ὀρισθῇ εἰσέτι ἀκριβέστερον, βέβαιον δὲ εἶνε ὅτι ἀνήκει εἰς τοὺς ἐπὶ πλακῶν καταλόγους, ὅχι δὲ εἰς τοὺς ἐπὶ τῶν τετραγωνικῶν στηλῶν. Αἱ ἐπ' αὐτοῦ ἀναγεγραμμέναι πόλεις, ὧν τὰ ὀνόματα δύνανται μετὰ πιθανότητος νὰ συμπληρωθῶσιν, ἀνήκουσιν εἰς τὸν κύκλον τοῦ Καρικοῦ φόρου.

« 3. Τὸ ἄνω μέρος στήλης ἐξ Ὑμηττ. μαρμ., ληγούσης εἰς τρίγωνον, ἐφ' οὗ ἀέτωμα. Μῆκ. 0,41, πλ. τοῦ ἐπικράνου 0,46, τοῦ ἐνεπιγράφου μέρους τῆς στήλης, 0,40, πᾶχ. 0,11^μ.

Θ

ε

ο

ι.

Ἐπὶ Ξενοκλέους ἀρχοντος ἐπὶ τῆς Οἰνεΐδος δωδεκάτης πρυτανείας, ἥι Σθενέ[δη]μος Ἀσχ(λ)ηπιάδου Τειθράσιος ἐγραμμάτευεν, Σκιοφοριῶνος ἔνει καὶ νέαι, μιᾷ καὶ τριακοστῇ τῆς πρυτανείας, ἐκκλησία σύγκλητος ἐν τῷ θεάτρῳ κατὰ ψήφισμα, ὃ Ἀριστ[οκλ]....

5 Σημαχίδης εἶπεν· τῶν προέδρων ἐπεψήφισεν Ἀλεξίδημο[ς]....

καὶ ἐκ Κοίλης καὶ συμπρόεδροι· ἔδοξεν τῇ βουλῇ καὶ τῷ [δήμῳ] Ἀρτέμων Πολυμήλου Πειρ[α]ιεὺς εἶπεν· ἐπειδὴ Διόδωρος φίλος ὑπάρχων τῷ βασιλεῖ Εὐμένει καὶ τοῖς ἀδελφοῖς αὐτοῦ καὶ [ὅτι] μάλιστα τιμώμενος ὑπ' αὐτῶν καὶ προαγόμενος εὐνοῦς [ἔστι]

10 κοινεῖ τε τῷ δήμῳ λέγω καὶ π[ράτ]των ὑπὲρ τῆς πόλεως ἀγ[αθόν] ὅτι ἂν δυνατός ἦ καὶ κατ' ἰδίαν αἰεὶ τοῖς ἐντυγχάνουσιν αὐ[τῷ]

- τῶν πολιτῶν εὐχρηστον ἑαυτ[ὸν] παρασκευάζει, τοῖς τε αἰ πεμ-
πομένοις ὑπὸ τοῦ δήμου πρε[σβε]υταῖς συναγωνιζόμε[νος]
ἐκτεν[ῶς] διατελεῖ ὑπὲρ ὧν καὶ ἀ[πο]μεμαρτύρηται αὐτ[ῶι] ὑπὸ
15 τῶν πρεσβευτῶν· ὅπ[ω]ς οὖν καὶ ὁ δῆμος[ος] φαίνεται τιμῶν τ[οὺς] ἀπο-
δεικνυμένους τ[ῇ]μ[ιν] πρὸς ἑαυτοῖ[ν] εὐνο[ί]αν Ζάγαθε[ι] τύχει,
δεδοχθ[ῆ]ναι τεῖ βουλευτ[ῶ]ν λαχόν[τας] προέδ[ρους] εἰς τὴν ἐπιούσαν
ἐκκλησίαν χρηματίσαι περὶ τούτων, γνώμην δὲ κτλ.].

Οἱ στίχοι ἦσαν ἀνισομήκεις καὶ δὲν δύναται νὰ ἐξακριβωθῇ πόσα
γράμματα ἐλλείπουσιν ἐν τῷ τέλει τῶν στίχων 4 καὶ 5.

Ὁ ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ ψηφίσματος μνημονευόμενος Ξενοκλῆς ἤρξεν
ὄχι πρὸ τοῦ ἔτους 168 π. Χ., ὡς συνάγεται ἐκ τῶν ἐν Πομπηία
εὐρεθέντων καταλόγων ἀκαδημαϊκῶν φιλοσόφων (Köhler C. I. A.
II 975), ὁ δὲ Εὐμένης ὁ δεύτερος, ὃν ἀναφέρει ὁ ἡ' στίχος, ἐβα-
σίλευσεν ἐν τοῖς ἔτεσι 197 - 159 π. Χ. Οὗτος ὁ βασιλεὺς ἔκτισε
τοῖς Ἀθηναίοις τὴν μακρὰν μεταξὺ τῶν δύο θεάτρων στοὰν (Mitth.
XII. σ. 100 κ. ἐ.). Ἐνεκα δὲ τῆς δωρεᾶς ταύτης ἐστάλησαν ἴσως
αἱ ἐν τοῖς στ. 13 κ. ἐ. ἀναφερόμεναι πρεσβεῖαι καὶ δὲν φαίνεται
ἀπίθανον, ὅτι ἡ ἐν λόγῳ στήλη πρὸ αὐτῆς ποτε τεθειμένη ἦν,
ἐπειδὴ καὶ ἄλλοι οὐκ ὀλίγοι λίθοι ἐκ τῆς μεσημβρινῆς κλιτύος τῆς
Ἀκροπόλεως εἰς τὸ πλησίον τῶν προπυλαίων μέρος τοῦ νεωτέρου
περιτειχίσματος μετεκομίσθησαν, ἔνθα καὶ ἡ νῦν δημοσιευομένη
ἐπιγραφὴ ἀνευρέθη.

Ὅμοια ψηφίσματα εἶνε τὰ ἐν τῷ C. I. A. II ὑπ' ἀρ. 433,
434, 436, 438, πρβ. καὶ τὸ ὑπ' ἀρ. 439, ἐν ᾧ ἐν στ. 9 κ. ἐ. ἀντὶ
τοῦ «προαγόμενος» τῆς ἡμετέρας ἐπιγραφῆς γεγραμμένον εἶνε «ὦν
ἐν προαγωγῇ μεγάλη».

« 4. Πλάξ ἐκ Πεντ. μαρμ., ἥς τὸ ὀπισθεν μέρος ἀπεκρούσθη.
Μῆκ. 1,02, πλ. 0,69, ὕψ. 0,38^μ. Τοῦ τετάρτου αἰῶνος.

Ἀντιφάτης
Χαριδῆμο
Βατῆθεν.

« 5. Πλάξ ἐκ Πεντ. μαρμ., μεθ' ἧς δεξιόθεν ἄλλη ὁμοία συγ-
κεκολλημένη ἦν. Ἐξάγεται δὲ τοῦτο ἐκ τῆς διασκευῆς τῆς ἐπι-
γραφῆς καὶ τῆς ὑπάρξεως ἰχνῶν τῶν συνδέσμων ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ
ἄκρου τῆς ἄνω ἐπιφανείας τῆς εὐρεθείσης πλακός. Μῆκ. 0,54, πλ.
0,48, ὕψ. 38^μ. Τοῦ τρίτου περίπου αἰῶνος π. Χ.

Σάτυρος Ἑφαιστίου Ἀ[— . — — —
 τῇ μητέρα Κράτε[ιαν τοῦ δεῖνος
 Ἀγρῶλῃθεν θυγάτερα.

« 6. Πλάξ ἐξ Ὑμηττ. μαρμ., μήκ. 0,91, πλ. 0,90, ὕψ. 0,30^μ.
 Ἐπὶ τῆς ἄνω ἐπιφανείας τὰ ἔχνη τῶν πεδῖλων ἀγάλματος. Ἡ
 ἐπὶ τῆς ἔμπροσθεν πλευρᾶς ἐπιγραφὴ ἐντὸς ἐλλειψοειδοῦς κοιλώμα-
 τος. Ῥωμαϊκῆς ἐποχῆς.

Σαραπίων
 Σαραπίωνος
 Μελιτεὺς.

Ὁ εἰς δὴν ἀνάγεται ἡ ἐπιγραφὴ Σαραπίων Σ. Μελιτεὺς γνωστὸς
 εἶνε ἐκ τῆς ἐν τῷ C. A. I. II, ὑπ' ἀρ. 985, ἐπιγραφῆς, ἐξ ἧς ἐξά-
 γεται, ὅτι ἐν τῷ ἔτει 101/100 π. X. στρατηγὸς ἐπὶ τὰ ὄπλα,
 ἐν τῷ ἔτει 99/98 ἐπιμελητὴς Δήλου, ἐν τῷ ἔτει 96/95 ἐκ νέου
 στρατηγὸς ἐπὶ τὰ ὄπλα καὶ συγχρόνως ἀγωνοθέτης διαφορῶν ἐορ-
 τῶν διετέλεσεν.

« 7. Βάσις ἐκ Πεντ. μαρμ., πρὸς δεξιὰ ἀποκεκρουσμένη· πρὸς
 ἀριστερὰ ἄλλη πλάξ προσκεκολλημένη ἦν. Μῆκ. 1, πλ. 0,39, ὕψ.
 0,23^μ. Τῆς αὐτῆς περιῖπου ἢ ὀλίγον μεταγενεστέρας ἐποχῆς.

— — — — ἀρχίδου Βουτάδης
 — — — Ἀλιμουσίου θυγάτηρ.

« 8. Βάσις ἐξ Ὑμηττ. μαρμ. Μῆκ. 0,67, πλ. 0,42, ὕψ. 0,24.
 Ἐπὶ τῆς ἄνω ἐπιφανείας ἔχνη πελμάτων ἀγάλματος.

Ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος
 Λαχάρην Εὐρυκλέους
 Λακεδαιμόνιον ἀρετῆς ἔνεκα.

Ὁ ἐν τῇ ἐπιγραφῇ μνημονευόμενος Λαχάρης εἶνε πιθανῶς ὁ πα-
 τὴρ τοῦ ὑπὸ τοῦ Αὐγούστου εὐνοουμένου Εὐρυκλέους. Περὶ τῆς
 οἰκογενείας ταύτης ἐπραγματεύθη ἐκτενῶς ὁ Weil ἐν ταῖς Mitth.
 VI. σ. 10 κ. ἐ. Ὑπῆρχον ἐν τῇ Ἀκροπόλει ἀγάλματα καὶ τοῦ
 Εὐρυκλέους καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Δεξιμάχου, ὡς μανθάνομεν διὰ τῶν
 ἐν τῷ C. I. A. III, ὑπ' ἀρ. 801 ^α καὶ ^β, ἐπιγραφῶν. Φαίνεται δὲ
 ὅτι καὶ αὐτὰι πλησίον τῶν Προπυλαίων ἀνεγέρθησαν.

« 9. Τρία προσαρμόζοντα τεμάχια πλακὸς ἐκ Πεντ. μαρμ.
 Μῆκ. 0,20, πλ. 0,25, πᾶχ. 0,07^μ. Σῶζεται τὸ ἀριστερὸν ἄκρον.
 Ἡ ἐπιγραφὴ δὲν εἶνε προγενεστέρα τῆς ἐποχῆς τῶν Ἀντωνείνων.

Γλαβρι[ων — — — — —
 μου καὶ ἐπι — — — — —
 πίστιν ἐπιτε — — — — —
 καὶ τὴν τάξιν τ — — — — —
 Ἰούλιος Κάνδιδ[ος — — — — —
 προστασίαν ἐπι — — — — —

« 10. Τεμάχιον λεπτῆς πλακῶς ἐκ Πεντ. μαρμ., μῆκ. 0,09, πᾶχ. 0,28^μ. Τῆς ἐμμέτρου ἐπιγραφῆς σώζονται μόνον τὰ τέλη στίχων τινῶν. Ἡ ἐπιγραφή δὲν εἶνε προγενεστέρα τοῦ δευτέρου αἰῶνος μ. Χ.

— — — ἀπαρχὰς
 — — — .ς ἀγνοῦ
 — — — τ]έχναισιν
 — — — ἀ]νιούσης
 — — — θ]ρεπτὰ
 — — — — — ον ἔσται

Ἀνάγεται ἴσως εἰς τὴν λατρείαν τῆς Δήμητρος καὶ τῆς Κόρης.

« 11. Πλάξ ἐκ Πεντ. μαρμ., ἥς τὸ ἄνω ἄκρον σώζεται. Μῆκ. 0,90, πλ. 0,30, πᾶχ. 0,19^μ. Πιθανῶς νεκρικὴ στήλη, τοῦ τρίτου περιπου αἰῶνος π. Χ.

— — λβιος Ἑγ[— — ἢ Ἑπ — — — — —

« 12. Πλάξ εἰς δύο τεμάχια κεχωρισμένη, ἐξ Ὑμηττ. μαρμ. Ἀνωθεν τῆς ἐπιγραφῆς δύο ῥόδακες. Μῆκ. 0,87, πλ. 0,47, πᾶχ. 0,13^μ.

Ἰσιδώρα.

« 13. Τεμάχιον τοῦ ἄνω μέρους νεκρικοῦ μνημείου ἐν σχήματι ναύσκου μετ' ἀκροκεράμων. Μῆκ. 0,35, ὑψ. 0,26, πᾶχ. 0,17. Ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου

Πάλλα Ἀλακαμένο[υς — — — — —

« 14. Ἐπιστύλιον νεκρικοῦ μνημείου, μετὰ τριγλύφων. Μῆκ. 1,73, πλ. 0,53, ὑψ. 0,40^μ.

Φιλαινῶ
 Κλειτομάχου
 Κασσανδρότις

« 15. Τεμάχιον κιονίσκου ἐξ Ὑμηττ. μαρμ.

Ζώπ[υρ]ος
 Μητροδώρου

« 16. Ὅμοιον.

— — νίκη
 Ἀγα]θ(ά)ρχου
 Σημα]χίδου

« 17. Ὅμοιον.

Ἦ δεῖνα Λ|ευκίου
Μιλη;]σία

« 18. Ὅμοιον, πρὸς δεξιὰ τῆς ἀρχαίας λείψανα χριστιανικῆς ἐπιγραφῆς.

Ἀδραστος Οἰκιτήριον
————— ος τ ———
Μιλη]ήσιοις Μ ———

« 19. Ὅμοιον.

Κρι[— —
Βουτάλου
χρηστή

« 20. Ὅμοιον.

Μητροδωρος
Ἡρακλείδου
Ἀφιδναῖος

« 21. Ὅμοιον.

Φι]λουμέ[νη
Φή]λιχο[ς
Ἀ]ντιόχισ[σα

« 22. Ὅμοιον.

Β]ασίλιννα Σ — — —
— — — Ἀφιδναίο[υ θυγάτηρ
— — — — — πίδου γυ[νή.

« 23. Ὅμοιον.

— — — δοτ[ος
— — — —]χου
— — — — — σιο[ς

[Ἀ. Ἀόλλιγκ].

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΝ ΤΟΙΣ ΜΟΥΣΕΙΟΙΣ

I. Ἑθνικὸν Μουσεῖον

Κατὰ τὸν μῆνα Ἰαῦνιον εἰσήχθησαν εἰς τὸ Ἑθνικὸν Μουσεῖον,
κατ' ἐκθεσιν τοῦ Στάη, τὰ ἐξῆς ἀρχαῖα :

II - III. Συνέχεια τῶν ἐκ τῶν ἐν Ἑρετρίᾳ ἀνασκαφῶν (ἴδ. σ. 74 ἀρ. 1 - 15 καὶ σ. 98 ἀρ. 1 - 10) ἀρχαίων, ἤτοι :

1. Ἑρυθρόμορφος λήκυθος, ὑψ. 0,35. Ἐπὶ τῆς κοιλίας εἰκονίζεται κατὰ κρόταφον γέρων πωγωνοφόρος ἐνδεδυμένος ποδῆρην χιτῶνα καὶ ἱμάτιον εὐρὺ περὶ τὸ σῶμα, στηριζόμενος ἐπὶ μακρᾶς ῥάβδου· πρὸ αὐτοῦ φεύγουσα γυνή, τὴν κεφαλὴν ἔχουσα ὅπισθεν πρὸς αὐτὸν ἐστραμμένην καὶ κρατοῦσα ἐν τῇ δεξιᾷ μὲν ἀγγεῖον σχήματος οἰνοχόης, ἐν τῇ ἀριστερᾷ δὲ φιάλην ὅπως ποιήσῃ σπονδὴν. Εἶναι ἐνδεδυμένη ποδῆρην χιτῶνα καὶ ἱμάτιον μακρόν, ἔχει δὲ τὴν κόμην λυτὴν εἰς πλοκάμους ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ὤμου. Τέχνη οὐχὶ καθ' ὅλα ἐπιμελής. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. 970).

2. Ἑρυθρόμορφος λήκυθος, ὑψ. 0,25. Γυνὴ ποδῆρην χιτῶνα ἐνδεδυμένη καὶ ἱμάτιον, ἱσταμένη πρὸ βωμοῦ, τὴν χεῖρα ἐπ' αὐτοῦ ἐκτείνουσα. Τέχνη κοινοτάτη. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. 971).

3. Ἡμίλευκος λήκυθος μελανόμορφος· δύο Σάτυροι ἐπὶ ἡμιόνων πρὸς δεξιὰ βαίνοντες καὶ ἐν μέσῳ Σάτυρος κρατῶν ἐξηλειμμένον ἀντικείμενον (λύραν;). Ἡ ὅλη παράστασις εἶναι πολλαχοῦ βεβλαμμένη καὶ ἐξηλειμμένη. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. 972).

4. Εἰδώλιον πήλινον, ὑψ. 0,17, εἰκονίζον ὄρχηστρίδα ἐπὶ τετραγώνου βάσεως, φέρουσαν πολύπτυχον χιτῶνα καὶ ἱμάτιον ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἐρυθρόστικτον ἀναπεπταμένον· τύπος συνήθης μὲν ἀλλὰ λεπτός, ἐργασία δὲ οὐχὶ λίαν λεπτή. (Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. 973).

5 - 6. Δύο ὅμοια μικρὰ εἰδώλια, πήλινα, ὑψ. 0,07, παριστῶντα γυναῖκας καθημένας ἐπὶ μικροῦ θρόνου καὶ κρατοῦσας διὰ τῶν χειρῶν (τοῦ ἐτέρου λείπει ἡ δεξιὰ) τετράγωνον ἀντικείμενον (πυξίδα;) Τέχνη κοινή. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. 974).

7. Ἀγγεῖον πήλινον, ὑψ. 0,17, τὴν κοιλίαν τοῦ ὁποίου ἀποτελεῖ κεφαλὴ γυναικεία μέχρι τοῦ λαιμοῦ φέρουσα κεκρύφαλον. Τὸ πρόσωπον εἶναι λευκῷ χρώματι κεχρισμένον, δεδηλωμένοι δὲ οἱ ὀφθαλμοὶ καὶ τὰ χεῖλη διὰ μέλανος καὶ ἐρυθροῦ χρώματος· ἡ κόμη ἔφερε διάδημα χρυσοῦν, οὗ τινος ἱκανὰ ἔχνη διατηροῦνται ἔτι· ἐν γένει τὸ ἀγγεῖον εἶναι κομψότατον καὶ ἐπιμελέστατα πεποιημένον. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. 975).

8. Ἑρυθρόμορφος λήκυθος, ὑψ. 0,37. Ἐπὶ τῆς κοιλίας ἡ ἐξῆς παράστασις : Στήλη νεκρική ἐπὶ δύο βαθμίδων βάσεως, κεκοσμη-

μένη ταινίαις λευκαῖς καὶ ἐρυθραῖς, ἀπολήγουσα ἄνω εἰς κιονόκρανον ἐπὶ τοῦ ἑχίνου τοῦ ὁποίου πέντε μέλαιναί στιγμαί. Ἀριστερὰ νεανίας βραχὺν φέρων χιτῶνα καταλείποντα τὸ δεξιὸν στῆθος γυμνόν, καὶ διάδημα περὶ τὴν κεφαλὴν, κρατῶν διὰ τῶν χειρῶν πρὸ τῆς στήλης κράνος κορινθιακόν. Ἡ ἀσπίς του κεῖται παρὰ τοῦς πόδας αὐτοῦ ἐπὶ τῆς στήλης στηριζομένη. Δεξιὰ κόρη ποδῆρη φέρουσα χιτῶνα καὶ ἱμάτιον μακρὸν ἱσταμένη πρὸ τῆς στήλης, ἣν κοσμεῖ διὰ ταινιῶν. Τέχνη ἐν πολλοῖς ἐπιμελής, ἀλλ' οὐχὶ καὶ λεπτή. Διατήρησις καλὴ, καίπερ τῆς ληκύθου ἐκ πολλῶν τεμαχίων συγκολληθείσης. (Εὐρετήρ. Γεν. Ἐφορ. 976).

9. Ἐρυθρόμορφος λήκυθος, ὕψ. 0,93. Φέρει ἐπὶ τῆς κοιλίας μόνον Νίκην πτερυγοφόρον ἐνδεδυμένην ποδῆρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον μακρὸν μέχρι τῶν ποδῶν· φέρει δὲ καὶ στικτὸν κεκρύφαλον ἐπὶ τῆς κόμης. Κρατεῖ ἐν τῇ ἀριστερᾷ φιάλην τὴν δεξιὰν προεκτείνουσα ἱκετευτικῶς. Εἰκονίζεται βαίνουσα μᾶλλον ἢ ἱπταμένη, καίπερ τῶν πτερόγων αὐτῆς ἀναπεπταμένων οὐσῶν. Τέχνη ἱκανῶς ἐπιμελής. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. 977).

10. Ἐρυθρόμορφος βραχύλαιμος λήκυθος, ὕψ. 0,31, ἐν ἣ ἡ ἐξῆς παράστασις: Γυνὴ καθημένη ἐπὶ θρόνου (σκιμποδος) ἐνδεδυμένη χιτῶνα ποδῆρη καὶ ἱμάτιον περιβάλλον τὰ περὶ τοὺς μηροὺς καὶ τὰ γόνατα, καὶ φέρουσα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς στρόφιον, κρατοῦσα δὲ τετράγωνον πολυτελεῆ πυξίδα διὰ τῆς ἀριστερᾶς καὶ διὰ τῆς δεξιᾶς ἀνοίγουσα ταύτην, εἰσορῶσα δὲ τὰ ἐν αὐτῇ. Πρὸ αὐτῆς ἵσταται κόρη (θεραπαινίς) πρὸς τὴν καθημένην ἀτενίζουσα. Ὑπὲρ αὐτῆς τῆς σκηνῆς εἰκονισμένη λήκυθος, ὥσει ἀνηρτημένη, καὶ ἀλάβαστρον. Ἡ εἰκὼν διατηρεῖται καλῶς, εἶναι δὲ καὶ ἐπιμελῶς γεγραμμένη. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. 978).

11. Βραχύλαιμος ἡμίλευκος λήκυθος, ὕψ. 0,28, ἔχουσα περὶ τὴν κοιλίαν τὴν ἐξῆς μελανόμορφον ἐντελῶς παράστασιν: Ἡ σκηνὴ ἐντὸς δύο κίωνων δωρικῶν. Ἀριστερὰ ἀνὴρ πωγωνοφόρος (Διόνυσος;) περιβεβλημένος ἱμάτιον στενωῶς τὸ σῶμα καὶ κρατῶν ἐν ἐπιδείξει κέρας· ἔπονται δέ, τὸ μέσον τῆς σκηνῆς ἀποτελοῦσαι, μορφαὶ δύο (γυναικεῖαι;) ἀντιμέτωποι, ὧν ἡ ἐτέρα κρατεῖ λύραν, δεξιὰ κατὰ τὸ ἄκρον ὁ Ἑρμῆς πρὸς τὸν κίονα μὲν βαίνων, ἔχων ὁμῶς τὴν κεφαλὴν ἐστραμμένην πρὸς τὰ ὀπίσω θεώ-

μενος οὕτω τὰ ἐκεῖ τελούμενα· φέρει πέτασον καὶ κηρύκειον μακροστέλεχον διὰ τῆς δεξιᾶς καὶ ἔχει τὴν ἀριστεράν ἀνυψωμένην. Τέχνη ἀρχαϊκὴ· ἡ κεφαλὴ τῶν δύο κατὰ τὸ μέσον μορφῶν ἀπὸ σβεςμένη, κατὰ τᾶλλα καλὴ διατήρησις. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. 979).

12. Ὁ ἐν τῷ Δελτίῳ (σ. 80 ἀρ. 1) ἐνεπίγραφος μετὰ εἰκόνης μαρμαρίνος δίσκος, ἐκ τοῦ Μουσείου Πειραιῶς εἰς τὴν Γεν. Ἐφορίαν κομισθεὶς καὶ ἐν τῷ ἔθν. Μουσείῳ κατατεθεὶς. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορείας 968).

13. Χαλκοῦς δακτύλιος φέρων ἐπὶ τῆς ἄνω αὐτοῦ ἐπιφανείας ἐγγεγλυμένον ἔμβλημα δυσδιάκριτον καὶ δυσερμηνευτον, ἥτοι οἶονεὶ βούκρανον καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἐκφυόμενον ὥσπερ κέρας Ἀμαλθείας· περὶ αὐτὸ δυσδιάκριτος ἐπιγραφὴ. Εὐρέθη ἐν τῇ θέσει Καμάρι Μεγαλοβουνίου τοῦ δήμου Ἀλέας (Ἀργολίδος). (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορείας 969). [Β. Στάης].

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΕΡΓΑΣΙΑΙ ΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

1. Ἔργασίαι ἐν τῇ Ἀκροπόλει : Ἐξακολουθοῦσιν αἱ ἐν τῇ Ἀκροπόλει ἐργασίαι πρὸς διάκρισιν καὶ τοποθέτησιν τῶν τῆδε κάκεισε κειμένων λίθων. Τοιαῦται ἐργασίαι γίνονται κυρίως ἐν τοῖς ἐκ τοῦ Παρθενῶνος λίθοις τοῖς κειμένοις παρὰ τὴν ἀρκτικὴν αὐτοῦ πλευράν.

2. Ἔργασίαι περὶ τὴν Ἀκρόπολιν : Συνεχῶς ἐξηκολούθησαν αἱ ἐργασίαι πρὸς καταδάφισιν τῶν κατὰ τὴν ἄνοδον εἰς τὴν Ἀκρόπολιν μεταγενεστέρων τειχῶν. Τὰ τείχη ταῦτα κατεδαφίσθησαν ἤδη τὸ πλεῖστον μέρος. Σὺν τῇ καταδάφισι δὲ ταύτῃ ἐγένετο καὶ σκαφὴ καὶ ἐκχωμάτωσις τοῦ χώρου ἐφ' οὗ ἔκειντο οἱ γνωστοὶ ἐκεῖνοι οἰκίσκοι, ἐν ἐνὶ τῶν ὁποίων ἔκειντο, ὡς γνωστόν, καὶ τὰ ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς τοῦ Ἀσκληπείου γενόμενα εὐρήματα. Ἐν ταῖς ἐργασίαις ταύταις εὐρέθησαν μικροῦ τινος λόγου ἄξια γλυπτὰ, περὶ ὧν προσεχῶς, καὶ αἱ ἐν σελ. 108 ἀριθ. 1 κ. ἐ. ἐπιγραφαί. Συγχρόνως δὲ ἀπεξεδύθησαν ἐν μέρει οἱ ἐκατέρωθεν τῆς πύλης τοῦ Beulé πύργοι ἀπὸ τοῦ περιβάλλοντος αὐτοὺς μετα-

γενεστέρου τειχώματος, ἐστερεώθησαν οἱ πύργοι οὗτοι δι' ἀντηρίδων καὶ συνεπληρώθησαν ἐν μέρει, ἐφ' ὅσον ἦτο ἀναγκαῖον πρὸς στερεώσιν αὐτῶν. Ἐτοποθετήθη δὲ προσωρινῶς καὶ σιδηροῦν κιγκλίδωμα πρὸς ἀσφάλειαν τῆς Ἀκροπόλεως (ἵνα μὴ εἰσέρχηται τις λάθρα ἐν αὐτῇ), μεταξὺ τῆς βορειοδυτικῆς γωνίας τοῦ πύργου τοῦ ναοῦ τῆς Ἀπτέρου Νίκης καὶ τῆς νοτιοανατολικῆς πλευρᾶς τοῦ πρὸς νότον τῆς πύλης τοῦ Beulé πύργου. Μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῶν κατὰ τὰ μέρη ἐκεῖνα ἐργασιῶν τὸ κιγκλίδωμα τοῦτο θὰ ἀρθῇ, θὰ ἀντικατασταθῇ δέ, ὀριστικῶς πλέον, δι' ἄλλου μεγαλητέρου, τοποθετησομένου εἰς ἀρκετὴν πρὸς νότον ἀπόστασιν.

3. **Διὰφοροι ἐργασίαι :** Ἐξακολουθοῦσιν αἱ πρὸς κατάταξιν τῶν ἐν τῷ Μουσείῳ τῆς Ἀκροπόλεως ἀρχαίων καὶ αἱ ἐν τῷ Ἐθνικῷ Μουσείῳ γινόμεναι οἰκοδομητικαὶ ἐργασίαι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΑ ΕΥΡΗΜΑΤΑ

Ἐπιγραφικαὶ ἀνακοινώσεις.

Ἐκτίθημι ἐνταῦθα πορίσματά τινα τῶν ἐν τῷ ἐπιγραφικῷ Μουσείῳ μελετῶν καὶ ἐργασιῶν μου πρὸς συναρμολόγησιν τῶν ἐπιγραφῶν καὶ σύνταξιν τοῦ καταλόγου αὐτῶν.

1. Εἰς τὴν αὐτὴν ἐπιγραφὴν ἀνήκουσι·

α'. C. I. A. IV 2, 373 w 3 καὶ 4.

β'. C. I. A. I 369 καὶ

γ'. δύο ἄλλα τεμάχια

Τὸ σύνολον ἔχει νῦν οὕτως·

ὁ δεῖνα ἀ]νέθε[κ]εν Βο[— —]ίτες Πάλλαδι

Τρι[τογενεῖ

2. Εἰς τὰ ἐν τῷ C. I. A. IV 2 ὑπ' ἀρ. 373 w 8 δημοσιευθέντα τεμάχια περιρραντηρίου τινός, ὧν τὰ ὑπ' ἀρ. d e ἀκριβῶς προσαρμόζουσιν ἀλλήλοις, προσετέθη νέον τεμάχιον, ἔχει δὲ ἡ ἐπιγραφὴ νῦν ὡς ἔπεται·

Σμ]ίκυθος : ἀν]έθεκεν : Ηδ : Μ]νέσ[ονος :] ἀπ]αρχὴν :
τετ' : 'Αθ]ενα[ταί

3. Εἰς τὴν αὐτὴν ἐπιγραφὴν ἀνήκουσι τὰ ἐν τῷ C. I. A. IV 2 ὑπ' ἀρ. 373|93 καὶ 373|137 τεμάχια :

εἰς Εὐμέρες

4. Εἰς τὸ ἐν τῷ C. I. A. IV 2 ὑπ' ἀρ. 373|57 τεμάχιον συνεκολλήθη πρὸς δεξιὰ ἢ ἐν τῷ C. I. A. IV 1 ὑπ' ἀρ. 373 α' ἐπιγραφή :

ον — — — — ε[ν
ς 'Αρχενείδες

5. Τῆς αὐτῆς ἐπιγραφῆς τεμάχιά εἰσιν :

1. C. I. A. IV 2, 373|173.

2. C. I. A. IV 1, 373m

Φρύνος : καὶ : 'Αριστόγειτος

6. 'Η ἐν τῷ C. I. A. IV 2 ὑπ' ἀρ. 373|187 ἐπιγραφὴ συμπληροῦται διὰ τεσσάρων νέων τεμαχίων :

Φαίδον ἀν[έ]θεκεν [Η] ὁ Κτεσί[ο τετ' 'Α]θηναῖαι

7. 'Η ἐν τοῖς Sitz. d. Berl. AK. 1888 σ. 240 ὑπ' ἀρ. 2 ἐπιγραφὴ συμπληροῦται διὰ δύο νέων τεμαχίων :

'Αμειν[ίας ἀνέθεκ]ε τάθηναίαι
Γοργ[ίας ἐποίησ]εν

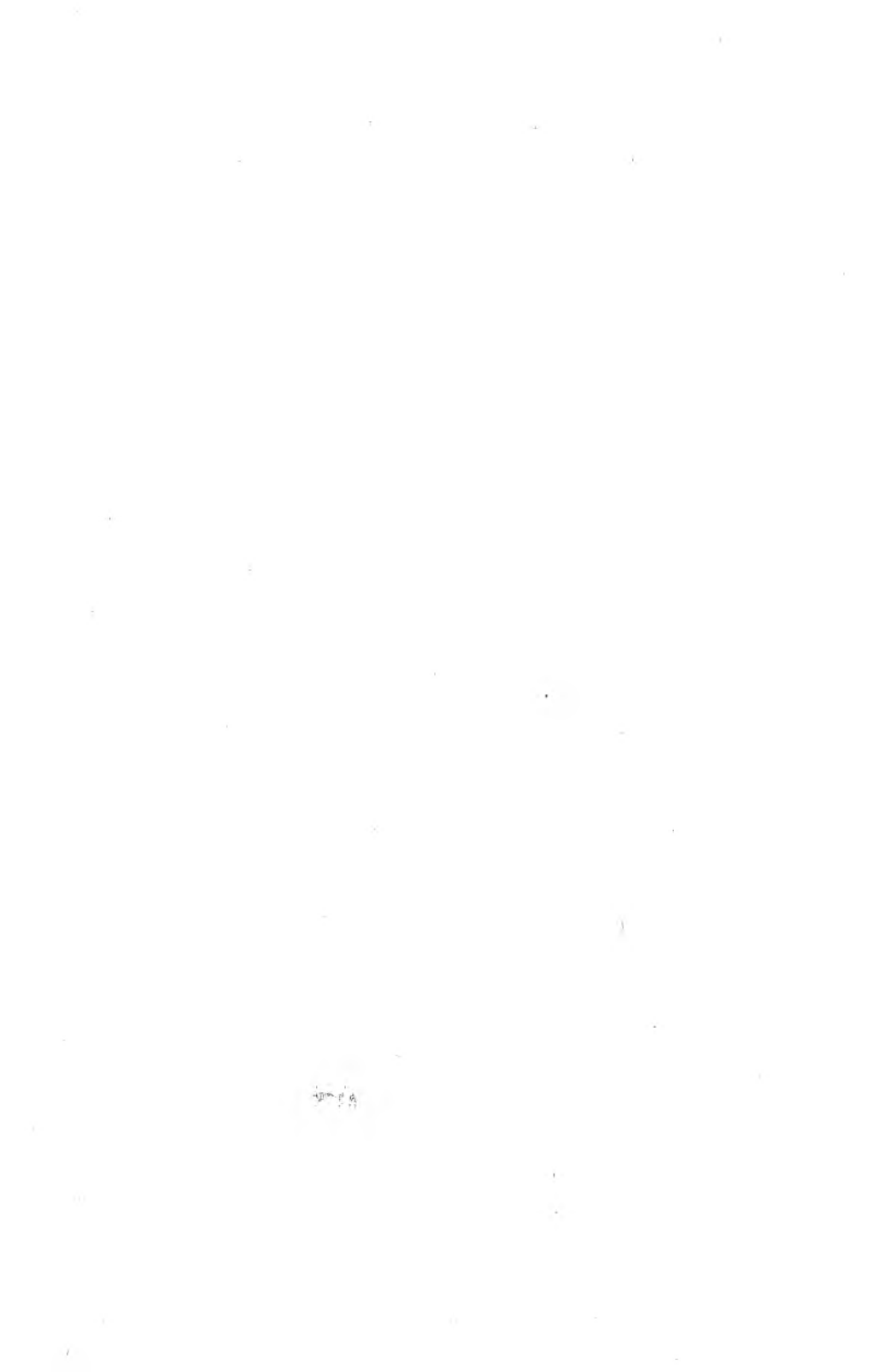
'Ο τεχνίτης Γοργίας ἀπαντᾷ καὶ ἐν ταῖς ἐν τῷ C. I. A. I ὑπ' ἀρ. 353 καὶ C. I. A. IV 2 ὑπ' ἀρ. 373|214 δημοσιευθείσαις ἐπιγραφαῖς.

8. 'Η ἐν τῷ Δελτίῳ σ. 118 ὑπ' ἀρ. 3 δημοσιευθεῖσα ἐπιγραφὴ ἔγεινε νῦν πλήρης διὰ προσαρμογῆς νέου τεμαχίου εὐρεθέντος νοτιοδυτικῶς τοῦ Παρθενῶνος. Τὰ τρία συγκεκολλημένα τεμάχια ἔχουσι μῆκ. 0,92^μ.

"Αρχερμος ἐποίησεν ὁ Χῖος

'Ιφιδικε μάνεθεκεν 'Αθηναῖαι πολίχοι.

A. ΔΟΛΛΙΓΚ.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1889

ΤΕΥΧΟΣ ΜΗΝΟΣ ΙΟΥΛΙΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

ΑΝΑΣΚΑΦΑΙ ΚΑΙ ΕΥΡΗΜΑΤΑ

Ι. Ἀνασκαφαὶ ἐν τῇ Ἀκροπόλει (πρβ. σ. 5 ἀρ. 1).

Κατὰ τὸν μῆνα Ἰούλιον προὐχώρησαν αἱ σκαφικαὶ ἐργασίαι μέχρι τοῦ πύργου τοῦ ναοῦ τῆς Ἀπτέρου Νίκης, ὅστις ἐκαθαρίσθη ἐν μέρει ἀπὸ τῶν ἐπ' αὐτοῦ χωμάτων. Ἐξηκολούθησαν δὲ καὶ αἱ ἐργασίαι αἱ παρὰ τὴν ἀρκτικὴν πλευρὰν τοῦ Παρθενῶνος πρὸς διάκρισιν καὶ διευθέτησιν τῶν λίθων καὶ ἐκκαθάρισιν τοῦ βράχου ἀπὸ τῶν ἐπ' αὐτοῦ χωμάτων. Ἐν τῇ σκαφῇ ταύτῃ εὑρέθη τὸ ὀπίσθιον ἥμισυ μαρμαρίνης γ λ α υ κ ό ς, ὑπὸ τοὺς μετακινηθέντας σπονδυλοὺς καὶ λοιποὺς λίθους τοῦ Παρθενῶνος, ᾧ προσηρμύσθη τὸ γνωστὸν ἐν τῷ Μουσεῖῳ τῆς Ἀκροπόλεως πρὸ πολλῶν χρόνων κείμενον ἐμπρόσθιον μέρος (ἴδ. Ross. Arch. Aufs. I Πίν. 14). Οὕτως ἀπετελέσθη ὁλόκληρος ὑπερμεγέθης γλαύξ, ἥς μόνον οἱ πόδες ἐλλείπουσι. Κατὰ μῆκος δὲ τοῦ ναοῦ εἰς παράλληλον ἀπ' αὐτοῦ ἀπόστασιν, μετακινηθέντων ἀπάντων τῶν λίθων, ἀνεφάνησαν πέντε ἐν τῷ βράχῳ λελαξευμένα τετραγωνικὰ ἀρχαῖα φ ρ έ α τ α, ὧν ἄγνωστος ἡ χρῆσις.

Π. Κ6δ.

2. Ἀνασκαφαὶ ἐν Ἀττικῇ.

Προτάσει τοῦ Γεν. Ἐφόρου ἀπεφάσισε τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐκκλησιαστικῶν νὰ ἐνεργήσῃ διὰ τῆς Γεν. Ἐφορείας ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Γεν. Ἐφόρου καὶ τοῦ ἐν τῷ ἔθν. Μουσείῳ ἐφόρου Β. Στάη συστηματικὰς κατὰ τὴν Ἀττικὴν ἀνασκαφὰς πρὸς ἀρχαιολογικὴν ἔρευναν τῶν κατὰ τὴν χώραν ταύτην, ἰδίως τῶν πολ-
λῶν ἐν αὐτῇ τύμβων καὶ νεκροπόλεων.

Αἱ ἐργασίαι ἤρξαντο τῇ 3 Ἰουλίου διὰ τῆς ἀνασκαφῆς τύμβου τινὸς ἐν **Βελανιδέζῃ**, ἐν τῇ χώρᾳ δηλ. ἐκεῖνῃ, ἐν ἣ εὐρέθη, ὡς γνωστόν, ἡ στήλη τοῦ Ἀριστίωνος καὶ ἡ τοῦ Λυσέου. Ὁ ἀνασκαπτόμενος δ' οὗτος τύμβος παρουσιάζει ἔκτακτα ὅλως καὶ διδακτικώτατα φαινόμενα. Φαίνεται ὅτι ἐχρησίμευσεν ὡς κοινὸς ἢ ὡς οἰκογενειακὸς τάφος ἐπὶ πολλὰς ἑκατονταετηρίδας. Ἀρχικῶς κατεσκευάσθη δι' ἓνα μόνον τάφον, ἐν τῷ κέντρῳ περὶ τοῦ κείμενον, ἐν ᾧ συγχρόνως κατεσκευάσθη καὶ περιφερικὸς περίβολος ἵνα συγκρατῇ τὰ χώματα· ὑστερώτερον δὲ ἐτάφησαν ἐν αὐτῷ καὶ ἄλλοι νεκροί, ὥστε ὁ ὅλος τύμβος ἀνασκαπτόμενος νῦν καθ' ὅλοκληρίαν παρέχει ὅψιν ὅλης, οὕτως εἰπεῖν, νεκροπόλεως, ἐν ἣ βλέπει τις πάντα τὰ εἶδη τῆς ταφῆς, βαθεῖς ἐν τῷ ἐδάφει καθέτως ἐσκαμμένους τάφους, λάρνακας, ὑδρίας καὶ εἴ τι ἕτερον. Εὐρήματα δὲ ἐγένοντο ἀρχαιοτάτῃ ἐπιτύμβιος ἐπιγραφή, ἀγγελία τινὰ μελανόμορφα μετὰ γραφῶν, χαλκαὶ καὶ πήλιναι ὑδρίαι περιέχουσαι τὰ ὅσα τῶν νεκρῶν, ἀξιόλογον πῆλινον εἰδώλιον παριστῶν κωμικὸν ὑποκριτὴν κτλ.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς ἀνασκαφῆς ταύτης δημοσιευθῆσεται ἔκθεσις τοῦ συνεχῶς τὸ ἔργον ἐπιτηροῦντος καὶ διευθύνοντος Στάη μετὰ σχεδιασμάτων τοῦ Καβερῶ.

3. Ἀνασκαφαὶ ἐν Λυκοσοῦρᾳ.

Προτάσει τοῦ Γεν. Ἐφόρου ἀπεφάσισε τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐκκλησιαστικῶν νὰ ἐνεργήσῃ διὰ τῆς Γεν. Ἐφορείας ἀνασκαφὰς ἐν Λυκοσοῦρᾳ τῆς Ἀρκადίας πρὸς ἐξερέυνσιν τῆς περιοχῆς τῆς ἀρχαιοτάτης ταύτης πόλεως καὶ ἰδίως πρὸς ἀνακάλυψιν τοῦ ἱεροῦ τῆς Δεσποίνης. Ἡ ἐποπτεία τοῦ ἔργου ἀνετέθη εἰς τὸν ἔφορον τῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀρχαιοτήτων Β. Λεονάρδον.

Αἱ ἀνασκαφαὶ ἤρξαντο τῇ 26ῃ Ἰουνίου μεταξὺ τῆς Ἀκροπόλεως καὶ τοῦ πρὸς ἀνατολὰς λόφου, ἐφ' οὗ τὸ ἐκκλησιδίου τοῦ Ἀγίου Ἡλίου. Ἀλλ' οὔτε ἐνταῦθα, οὔτε ἐν τοῖς ἐρείπιοις τοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου, οὔτε ἐν τῷ Ἀγίῳ Νικολάῳ σπουδαῖον τι ἀνεκαλύφθη. Ἀποπειρατῆριοι ὅμως σκαφαὶ γενόμεναι ἐν ἰδιοκτῆτῳ ἀγρῷ πρὸς δυσμὰς τοῦ Ἀγ. Ἀθανασίου ἐφάνησαν ἐπιτυχεῖς, διότι δι' αὐτῶν ἀπεκαλύφθη μέγας σχετικῶς μαρμάρινον θωρικὸν οἰκοδόμημα, ἴσως αὐτὸς ὁ ναὸς τῆς Δεσποίνης. Στερούμενοι σαφῶν εἰδήσεων περὶ τῶν ἀνασκαφῶν τούτων ἀναβάλλομεν τὰ περὶ αὐτῶν διὰ τὸ προσεχὲς τεῦχος.

4. Ἀνασκαφαὶ ἐν Τανάγρα.

Ἐγκρίσει καὶ δαπάναις τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ἀπεφάσισεν ἡ Γεν. Ἐφορεία νὰ συνεχίσῃ καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο τὰς κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος γενομένας ὑπ' αὐτῆς ἀνασκαφὰς τάφων ἐν Τανάγρα (ἴδ. Δελτίον 1888 σ. 34 ἀρ. 5 κ. ἐ.). Αἱ ἀνασκαφαὶ ἤρξαντο τῇ 18 Ἰουλίου διὰ τοῦ αὐτοῦ ἐπιτηρητοῦ Ἐπ. Κορομάντσου. Ἐγένοντο δὲ ἐργασίαι εἰς διάφορα μέρη, ἀλλ' οὐδὲν σπουδαῖον εὑρημα ἤχθη εἰς φῶς· τάφοι ἀπεκαλύφθησαν πολλοὶ ἀλλὰ κενοὶ ἀξίων λόγου κτερισμάτων. Τὰ κυριώτερα εὑρήματα εἶνε τεμάχια ἀγγείου μετ' ἀναγλύφων παραστάσεων ἀποτελοῦντα τὸ πλεῖστον μέρος σκύφου.

5. Ἀνασκαφαὶ ἐν Ἐρετρίᾳ (ἴδ. σ. 85 ἀρ. 2 κ. ἐ.).

Ἐληξαν αἱ ἐν Ἐρετρίᾳ ἐν κτήμασι Ν. Τζώτζη ἐνεργοῦμεναι ἀνασκαφαὶ τάφων. Τὰ σπουδαιότερα τῶν γενομένων εὑρημάτων ἐλήφθησαν διὰ τὸ ἐθν. Μουσεῖον, περιγράφονται δὲ ἐν οἰκείῳ τόπῳ (ἴδ. σελ. 139 ἀρ. 12-17). Ἀξιολογώτατα αὐτῶν εἶνε αἱ δύο μελάνομορφοι λήκυθοι καὶ τὰ δύο χαλκᾶ μετ' ἀναγλύφων παραστάσεων κάτοπτρα.

6. Ἀνασκαφαὶ ἐν Θεσπιαῖς (ἴδε σελ. 86 ἀρ. 4 κ. ἐ.).

Ἐληξαν αἱ ἐν Θεσπιαῖς, παρὰ τὸν Ἐλικῶνα, ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς

Σχολῆς ἐνεργοῦμεναι ἀνασκαφαί. Ἐληξαν δὲ καὶ ἕτεραι σκαφικαὶ ἐργασίαι γενόμεναι ὑπὸ τῆς αὐτῆς Σχολῆς εἰς διάφορα ἄλλα μέρη τῆς περιφερείας τῶν Θεσπιῶν, οἷον εἰς Ἁγίον Γεώργιον, Ὅσιον Λουκᾶν, Λεοντάρι καὶ Ἐπισκοπὴν. Διὰ τῶν ἐργασιῶν τούτων ἀνεκαλύφθησαν ἱκαναὶ ἐπιγραφαί, ὧν αἱ μικρότεραι ἐκομίσθησαν εἰς τὴν ἐν Ἐρμηνοκάστρῳ Συλλογὴν. Δύο δὲ ἀνάγλυφα, ἄξια λόγου, καὶ τὰ μικρὰ καὶ χαλκᾶ εἰρήματα καὶ πῆλινον μετὰ γραφῶν ἀγγεῖον ἐκομίσθησαν ἐνταῦθα, ἵνα κατατεθῶσιν ἐν τῷ ἔθν. Μουσεῖῳ.

7. Ἀνασκαφαὶ ἐν Μυκῆναις.

Ἐπανελήφθησαν αἱ ἐν Μυκῆναις ὑπὸ τῆς ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρείας διὰ τοῦ ἐφόρου Χ. Τσοῦντα ἐνεργοῦμεναι ἀνασκαφαί (ἴδ. Δελτίον 1888 σ. 110 ἀρ. 4). Ἀνασκάπτεται δὲ ἡ πέρυσιν ἀνακαλυφθεῖσα ἀρχαία σύριγξ.

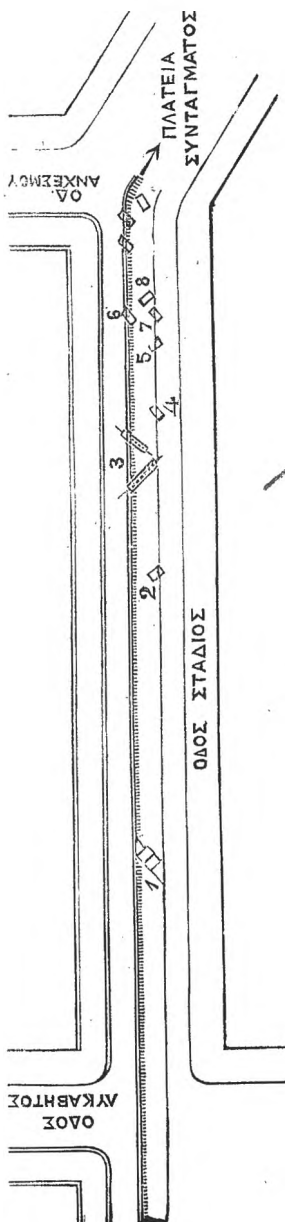
8. Ἀνασκαφαὶ ἐν Κερκύρα.

Ἐν Κερκύρᾳ ἐνηργήθησαν ἀνασκαφαὶ ὑπὸ Κ. Καραπάνου ἐν τοῖς ἑαυτοῦ κτήμασιν, ὑπὸ τὴν ἐφορείαν τοῦ Γυμνασιάρχου Κερκύρας καὶ ἐπιμελητοῦ τῆς ἀρχαιολογικῆς Συλλογῆς Ἰ. Ῥωμανοῦ, ὅστις ἐπιστέλλει τῇ Γεν. Ἐφορείᾳ περὶ αὐτῶν τὰ ἐξῆς :

« Ἡ θέσις, ἐν ᾗ ἐγένετο ἡ ἀνασκαφή, κεῖται ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ἄκρας τῆς εἰσόδου τοῦ πρώην Ὑλαϊκοῦ λιμένος, νῦν δὲ λίμνης τοῦ Χαλικιοπούλου, ἀκριβῶς ὅπου ἡ νῦν ἀμαξιτός, καταλείπουσα τὰ μετέωρα, κατὰ Θουκυδίδην, μέρη τῆς παλαιᾶς πόλεως, περικάμπτει καὶ καταβαίνει εἰς τὰ ὀμαλά, τὰ πρὸς τὸν λιμένα, ὅπου κυρίως ἔκειτο ἡ πόλις τῆς πάλαι Κερκύρας.

» Τί εὐρίσκετο τὸ πάλαι ἐπὶ τοῦ ἀνασκαφέντος χώρου, δύσκολόν ἐστι τὸ προσδιορίζειν. Μετὰ τὴν ἐκρίζωσιν μεγάλου τινὸς δένδρου καὶ ἀμπέλων τινῶν εὐρέθησαν τὰ θεμέλια οἰκοδομήματος καὶ τεμάχιον στύλου, ἔχοντος βάσιν τετράγωνον, ἀπειράριθμα δὲ εἰδῶλια ἐξ ὀπτῆς γῆς διαφόρου μεγέθους καὶ διαφορῶν ἐποχῶν, τὰ πλεῖστα τεθραυσμένα ἀπὸ τῶν ἀρχαίων ἔτι χρόνων, φέροντα δὲ τὴν αὐτὴν σχεδὸν παράστασιν, γυναῖκα δηλαδὴ ἔχουσαν μίτραν ἐπὶ κεφαλῇ καὶ ἐφ' ἑκατέρας χειρὸς ζῶν τι »

9. Εὐρήματα κατὰ τὴν ὁδὸν Σταδίου.

Γενομένης σκαφῆς κατὰ τὴν ὁδὸν Σταδίου πρὸς κατασκευὴν ὑπονόμου ἀπεκαλύφθησαν πολλοὶ ἀρχαῖοι τῆς Ε' καὶ Δ' ἑκατονταετηρίδος τάφοι, ὧν τὴν θέσιν δεικνύει τὸ παραπλεύρως δημοσιευόμενον ξυλογράφημα ¹⁾). Ἐν τοῖς τάφοις τούτοις εὐρέθησαν λευκαὶ λήκυθοι, ἐρυθρόμορφα ἀγγεῖα καὶ ἄλλα ἀρχαῖα, ἰδίως τεμάχια ὠραιστῶν ἀγγείων, οὐχὶ ἐντὸς τῶν τάφων ἀλλὰ τῇδε κάκεισε διασπαρμένα. Τὰ εὐρήματα ταῦτα περιγράφονται ἐν οἰκείῳ τόπῳ (ἰδ. σελ. 141 ἀριθ. 18-26). Εὐρέθησαν δὲ καὶ αἱ ἐξῆς ἐπιγραφαί :

α') Νεκρικὴ τράπεζα ἐν σχήματι σαρκοφάγου (μῆκ. 1,58, πλ. 0,75 ὕψ. 0,60). Ἐπὶ τῆς μιᾶς τῶν μακρῶν πλευρῶν ἔχει τὴν παραπλεύρως ἐν πανομοιότηπῳ δημοσιευομένην ἐπιγραφὴν :

Μόσχος Ἑρμέρωτος καὶ
Δωρίδος Ἀλαϊεύς ὁ
συγγραφεύς.

ἐν ᾗ φαίνεται ὅτι ὁ ἐν μεταγενεστέροις χρόνοις ἀκμάζων χαράκτης ἠθέλησε ν' ἀπομιμηθῇ τὰ πρὸ τῶν Περσικῶν ἐν χορήσει ὄντα ἀττικά γράμματα.

ΜΟΣΧΟΣ ΗΡΜΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ
ΔΩΡΙΔΟΣ ΑΛΑΙΕΥΣ ΗΟ
ΣΥΝΓΡΑΦΕΥΣ

(1) Ἑρμηνεία τῶν ἐν τῷ σχεδιάσματι : Ἀριθ. 1 : Μεταγενέστερον ῥωμαϊκὸν τεῖχος, ἐν ᾧ ἦσαν ἐντετειχισμένα ἀρχαῖα. Ἀριθ. 2 : Σαρκοφάγος. Ἀριθ. 3 : Ὑδραγωγεῖον. Ἀριθ. 4, 5, 6, 7, 8 : Τάφοι.

β') Ἐπιστύλιον μνημείου (μῆκ. 1,28, ὑψ. 0,32, πλ. 0,26), ἐν
 ᾧ ἐπιγραφὴ (ὑψ. γραμμάτων 0,045) :

Χρυσόθεμις Φαίδρου
 Μελιτέως θυγάτηρ
 . . ρο[υ] Παλληνέως γυνή

γ') Ἐπιτύμβιος κιονίσκος, ἐν ᾧ ἐπιγραφὴ :

Ἀγάθεα
 Εἰρηναίου
 Ἀντιόχισσα

δ') Ἐπιτύμβιος κιονίσκος ἐν ᾧ ἐπιγραφὴ :

Θεόπομπος
 Κτησίππου
 Μιλήσιος

Κ
 Α
 Δ
 Ζ
 Η
 Θ
 Ι
 Κ
 Λ
 Μ
 Ν
 Ξ
 Ο
 Π
 Ρ
 Σ
 Τ
 Υ
 Φ
 Χ
 Ψ
 Ω

Ἰπὸ τὴν ἐπιγραφὴν εἰκονίζεται ἐν ἀναγλύφῳ ἀμφορεύς.
 ε') Ἐπιτύμβιος κιονίσκος, ἐν ᾧ, ἀποσβεσθείσης ἀρ-
 χαιοτέρας τινὸς ἐπιγραφῆς, ἐχαράχθη ἡ παραπλευρώς, ἐν
 πανομοιοτύπῳ δημοσιευομένη δυσερμήνευτος ἐπιγραφὴ.

ς') Στήλη ἐκ πεντελησίου μαρμάρου (ὑψ. 0,65, πλ. 0,18, πχ.
 0,11), ἐν ᾗ ἀρχαϊκὴ ἐπιγραφὴ :

Ὁρόρος

Ἐν δὲ τῷ μεταγενεστέρῳ ῥωμαϊκῷ τείχει, τῷ δεδηλωμένῳ ἐν
 τῷ σχεδιάσματι διὰ τοῦ ἀριθμοῦ 1, ἦτο ἐντετειχισμένον μέγα τε-
 τραγωνικὸν βάθρον (ὑψ. 1,25, πλ. 0,77, πᾶχ. 0,60) ἐπιτυμβίου
 ἀγγείου, ὡς φαίνεται. Ἐν τῇ κυρίᾳ πλευρᾷ τοῦ βάθρου τούτου
 ὑπάρχει ἀποκεκρουσμένον ἀνάγλυφον τῶν καλουμένων ν ε κ ρ ι κ ῶ ν
 δ ε ί π ν ω ν, ἐν ἐκάστῃ δὲ τῶν δύο παρακειμένων εἶνε ἀναγεγλυμ-
 μένος ὄρμος ἀνθέων καὶ ὑπὲρ αὐτὸν ῥόδαξ.

10. Ἐπιγραφαὶ ἐκ τῶν περὶ τὴν Ἀκρόπολιν.

Ἐν ταῖς περὶ τὴν Ἀκρόπολιν γενομέναις ἐργασίαις πρὸς κατεδά-
 φισιν τῶν νεωτέρων τειχισμάτων (ἴδ. σ. 117 ἀρ 2) εὗρέθησαν ἐν τῷ
 χώρῳ, τῷ πρὸς νότον τῆς πύλης τοῦ Beulé, τὸ μὲν ἐντετειχισμέναι
 ἐν τῷ τείχει ἐκείνῳ, ὅπερ συνέδεε τὸν πρὸς νότον τῆς πύλης τοῦ

Beulé πύργον μετὰ τοῦ πύργου τοῦ ναοῦ τῆς Ἀπτερίου Νίκης, τὸ δὲ ἐν τοῖς μέχρσι τοῦ βράχου χώμασι τεθαμμέναι, αἱ ἐξῆς, κατ' ἐκθεσιν τοῦ Λόλλιγ, ἐπιγραφαί :

« 1. Τὸ ἄνω μέρος στήλης ἐκ Πεντ. μαρμάρου. Διεσώθη τεμάχιον τοῦ ἐπικράνου. Συνετέθη ἐξ ἑπτὰ τεμαχίων. Μῆκ. 0,40, πλ. 0,31, πάχ. 0,11^μ. Ἡ ἐπιγραφὴ ἐνεχαράχθη μετ' ἐπιμελείας τινός, αἱ δὲ διὰ τοῦ διαδῆτου γενόμεναι ἐν τῷ μέσῳ τῶν κυκλοτερῶν γραμμάτων στιγμαὶ ἐξηφανίσθησαν πολὺ ἀδεξίως. Ἴδε πανομοιότυπον. Γράμματα τοῦ ἔκτου αἰῶνος πρ. Χρ. ¹⁾.

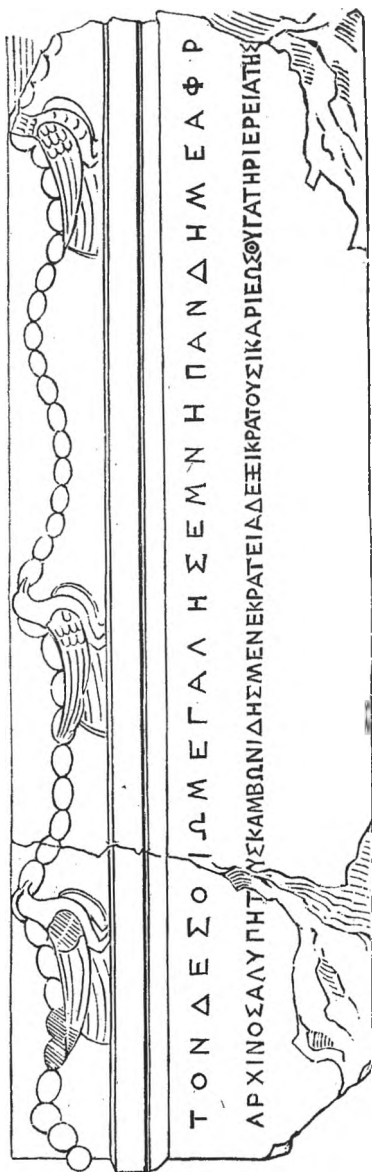
. . . ὁδορος μ'
ἀνέθεκ' Ἀφροδ-
ίτει δῶρον ἀπα-
ρχέν· Πότνια, τ-
ὸν ἀγαθὸν τῶ-
ι σὺ δὲς ἀφθον-
ίαν· Ἡοὶ τε λέγ-
οσι λόγος ἀδίκ-
ο]ς ψευδᾶς κα-
τ] ἐκ — — —

Ἄξιο παρατήρητον εἶνε ὑπὸ γραμματικὴν ἔποψιν τὸ ἐν τῷ θ' στ. γεγραμμένον ψευδᾶς, ἀντὶ τοῦ κοινοῦ ψευδεῖς.

» 2. Τέσσαρα ἐπιστύλια, ὧν δύο φέρουσι τὰς ἐνταῦθα δημοσιευομένας ἐπιγραφάς, τὰ δὲ ἄλλα δύο ἀνεπίγραφα ὄντα ἀνήκουσι τὸ μὲν εἰς τὴν ἀριστεράν, τὸ δὲ εἰς τὴν δεξιάν πλευράν τοῦ αὐτοῦ οἰκοδομήματος· ἐλλείπουσι δέ, καθὼς φαίνεται, ἐκ τῶν ἐπιστυλίων τῆς ἔμπροσθεν προσόψεως δύο λίθοι, οἵτινες μετὰ τῶν δύο ἐν λόγῳ ἐνεπιγράφων τεθειμένοι ἔφερον ἀνὰ ἓνα στίχον τοῦ ἐπιγράμματος. Τὰ ἡμῖν διασωθέντα ἐπιστύλια ἐσχημάτιζον δύο γωνίας. Τὰ εἰς τὴν ἀριστεράν καὶ δεξιάν πλευράν ἀνήκοντα συνεδέοντο μετ' ἄλλων, ὡς δεικνύουσι τὰ ἐπ' αὐτῶν διατηρούμενα ἔχνη συνδέσμων (ἐν σχήματι T), ἀδύνατον δὲ νὰ ἐξακριβώσωμεν τὴ μῆκος τῶν δύο τούτων πλευρῶν. Ἡ ἔμπροσθεν πρόσοψις, ἂν πραγματικῶς συνίστατο,

(1) Πρβ. Bull. de corr. hell. XIII. σελ. 159 ἀρ. 1.

καθώς υποθέτομεν, ἐκ τεσσάρων λίθων τοῦ αὐτοῦ μετὰ τῶν δύο

εὐρεθέντων μήκους (1,80^μ), εἶχε μήκος 7,20^μ, κατὰ τὸ ἥμισυ δηλαδή μείζον τῆς ἔμπροσθεν προσόψεως τοῦ ναοῦ τῆς Ἀπτέρου Νίκης. Φαίνεται ὅμως ὅτι οἱ ἐν λόγῳ λίθοι δὲν ἀνῆκον εἰς ναόν τινα, διότι ὡς παρετήρησεν ὁ Καβερῶ, ὅστις ἐσχεδίασε καὶ τὸν ἐν ὁμοιοτύπῳ παρατεθειμένον λίθον (εἰς 1¹⁰ τοῦ φυσικοῦ μεγέθους), δὲν ἔκειντο ἐπὶ κιώνων ἀλλ' ἐπὶ τοίχῳ τινός.

Ἐν ταῖς ὀπισθεν πλευραῖς τῶν λίθων εἶνε λελαξευμένοι αἱ ὀπαί, εἰς αἷς ἐτέθησαν αἱ δοκοὶ τῆς ὀροφῆς τοῦ οἰκοδομήματος.

Ἐκ τῆς ἐπὶ τῶν δύο ἐπιστυλίων ἀναγεγραμμένης ἐπιγραφῆς ¹⁾ δὲν ἐξάγεται ἐναργῶς εἰς τί ἐχρησίμευε τὸ οἰκοδόμημα. Ἴσως ἦν ἱερός τις οἶκος, ἐν ᾧ διέμενον οἱ τοῦ ἱεροῦ ἐπιμελούμενοι καὶ μάλιστα αἱ ἱέρειαι. Φαίνεται δὲ ὅτι ἐκοσμήθη δαπάνη τοῦ δήμου διὰ τῶν εἰκόνων τῶν μελῶν οἰκογενείας τινός, ἥτις τὰ τοῦ ἱεροῦ καὶ τῆς λατρείας τῆς Ἀφροδίτης τῆς Πανδήμου διώκει. Ἡ ἐπιγραφή, ἥς, καθὼς εἵπομεν, μόνον ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος ἀνευρέθησαν, ἀνάγεται εἰς τὸν τέταρτον πρ. Χρ. αἰῶνα. Τὸ παρ-

(1) Ἐν τῷ Bull. de corr. hell. XIII σ. 160 ἀρ. 2 ἐδημοσιεύθη τὸ πρῶτον ἥμισυ τῆς ἐπιγραφῆς.

επόμενον σχεδιδόγραμμα παριστᾷ τόν ποτε πρὸς τῷ ἀριστερῷ ἄκρῳ τῆς ἔμπροσθεν πλευρᾶς τεθειμένου λίθου ¹⁾, ὁμοίαν δὲ διασκευὴν καὶ κόσμον ἔχουσι καὶ οἱ λοιποὶ τρεῖς λίθοι.

Ὁ μεῖζοσι γράμμασι ἐγκεχαραγμένος πρῶτος στίχος ἔχει οὕτως·

Τόνδε σοι ὦ μεγάλη σεμνὴ Πάνδημε Ἀφρ[οδίτη

δῆ]μου μὲν δώροις, εἰκόσιν ἡμετέραις,

ὁ δὲ δεύτερος καταλογάδην γεγραμμένος ὥς ἐξῆς·

Ἀρχῆνος Ἀλυπτή[ο]υ Σκαμβονίδης, Μινεκράτεια Δεξικράτους

Ἰκαριέως θυγάτηρ, ἰέρεια τῆς [Ἀφροδίτης |----|----|

- - Δ]εξικράτους Ἰκαριέως θυγάτηρ, Ἀρχίνου

δὲ μήτηρ.

» 3. Τῆς αὐτῆς περίπου ἐποχῆς μετὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 2 ἐπιγραφῆς εἶνε ἡ μέχρι τοῦδε μόνον ἐξ ἀρχαιοτέρων ἀντιγράφων γνωστὴ ἐπιγραφὴ C. I. A. II 1608. Εὑρηται αὕτη ἐπὶ μεγάλου ἐπιστυλίου ἐκ Πεντ. μαρμάρου, ὅπερ ἐχρησίμευεν ὡς ὑπέρθυρον τῆς παρὰ τὸ φυλακεῖον ξυλίνης θύρας, ἐτοποθετήθη δὲ νῦν ἐκεῖ πλησίον.

Τοῦ ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Chandler κάλλιον διατηρουμένου λίθου διεσώθησαν πέντε τεμάχια, ἀπωλέσθησαν δὲ μέρη τινὰ μετ' ὀλίγων γραμμάτων, τῶν ἐξῆς: ἐν τῷ τέλει τῆς τρίτης λέξεως *ιναιος*, ἐν τῇ τελευταίᾳ λέξει *ανεθη*. Ἡ ἐπιγραφὴ μονόστιχος οὕσα ἔχει ὡς ἔπεται·

Μνησικλῆς Ἐπικράτου Ο[ἰναῖος] Ἀ]μφιτρ[ο-
π]ῆθεν Δήμητρι καὶ Κόρη[ι ἀνέθη]καν.

Ἐκ τῶν διαστάσεων τῶν διασωθέντων μερῶν συμπεραίνομεν, ὅτι τὸ μῆκος τοῦ ἐπιστυλίου ἦν περίπου $3 \frac{1}{2}$ μ. Φαίνεται δὲ ὅτι δὲν ἐστηρίζετο ἐπὶ κιόνων ἀλλ' ἐπὶ τοίχου τινός. Πρὸς τὰς εἰς τὴν προηγουμένην ἐπιγραφὴν παρατηρήσεις.

» 4. Πλάξ ἐπιμήκης ἐκ Πεντ. μαρμ., συντεθειμένη ἐκ πολλῶν τεμαχίων, ὧν ἑξ φέρουσι τὴν ἐπὶ μιᾶς τῶν στενοτέρων πλευρῶν ἐγκεχαραγμένην μονόστιχον ἐπιγραφὴν. Μῆκ. 1,17, πλ. 0,285, ὕψ.

(1) Τὸ δεξιὸν ἄκρον τοῦ λίθου τεθραυσμένον ὃν δὲν περιελήφθη ἐν τῷ σχεδιδόγραμμάτι.

0,06^μ. Τὰ γράμματα ἐρυθρῷ χρώματι βεβαμμένα· χρόνοι ῥωμαϊκοί ¹).

Δήμητρι Χλόη ἡ ἱέρεια Ν[ι]κοδοῦλη ἡ καὶ Ἰλάρα
Θεοτίμου ἐξ Ἑρμείου ἀνέθηκε.

Ὁ πατήρ τῆς ἱερείας εἶνε Ἰσως ὁ ἐν τῇ ἐπιγραφῇ C. I. A. III 1030 ἀναφερόμενος πρότανις Θεοτίμος Τρύφωνος Ἑρμείου (μεταξὺ 166 καὶ 168 μ. Χρ.).

» 5. Κιονίσκος ἐξ Ὑμηττίου μαρμάρου, πρὸς τὸ κάτω μέρος, οὗ ἀπεθραύσθη, πλατυνόμενος. Ἐπὶ τῆς ἄνω ἐπιφανείας μικρὸν ἐπίμηκες κοίλωμα, ἐν ᾧ ὑπάρχει εἰσέτι ὁ μόλυβδος δι' οὗ ἐκρατεῖτο τὸ ἐπιτεθειμένον ἀγαλμάτιον. Μῆκ. 0,55, διαμ. ἄνω 0,155, κάτω 0,18^μ. Ἐρυθρὰ γράμματα· χρόνοι ῥωμαϊκοί.

Δήμητρι Χλόη
καὶ Κόρη
τὴν Κουροτρό-
φον Εἰσιδοτος
ἀνέθηκεν
κατ' ὄνειρον.

» 6. Τεμάχιον πλακὸς ἐκ Πεντ. μαρμ., πανταχόθεν ἀποκεκρου-
σμένον. Μῆκ. 0,30, πλ. 0,17, πᾶχ. 0,11^μ.

	— — των[ος	
	— — σπειθ[ης	
	Εὐ[πολίδου]	
	Ἡ[φαιστιάδου]	
	Αἰσχύλου	5
	Αἰσχύλος	
— — — — — ου	Ἡφαιστιάδου	
— — — — — ου	Ἀσκληπιάδου	
	Μιλωνος	
	Ξένων Δημητρίου	10
	Νόσσοις Πασανίω	
— — — — — π; ιο	Νίκων Πασανίω.	
	Φίλων Παρμενίσκου	
— — — — — ς	Μικίνας Ξεινίδος	
— — Δ[ημοστράτου]	Ἀπολλωνιάς Φυλίδος	15
— — Θεοτίμου	Νίκων Σιμίω	
— — τος	Αὐτόδουλος	
— — λακίδου	Φιλοδήμου	

(1) Πρὸς. Bull. de corr. h. XIII σελ. 167 ἀρ. 4.

— — ιττίου	Φιλώτας Λυ — — —	
— — — 'Α]πολλοδώρο	Διονύσι[ος τ. δ.	20
— — Νι]κοστράτο	Καλλίας [τ. δ.	
— — — ωρος	Φάλα[κρος	
— — . ς	Μοσ[χ — —	
— — Πausαν[ίου	'Επ[— — — —	
— — ικα — — —	Π [— — — —	25

Κατάλογος ὀνομάτων, ἀναγεγραμμένος περὶ τὸ τέλος περίπου τοῦ τετάρτου αἰῶνος πρ. Χρ. Εἶνε δὲ πιθανῶς κατάλογος θιασω-
τῶν ἢ ἐραριστῶν.

» 7. Τεμάχιον πλακὸς ἐξ Ὑμητ. μαρμ., πανταχόθεν ἀποκε-
κρουσμένον. Μῆκ. 0,34, πλ. 0,24, πάχ. 0,07^μ. Γραφὴ στοι-
χηδόν.

..... ε ε
..... κ]αι ἐκάστου τῶ[ν
.....] δεδῶχθαι τῇ [βουλῇ, τοὺς
πρυτάνει]ς οἱ ἂν λάχωσι [προεδρεύει-
ν εἰς τὴν π]ρώτην ἐκκλησ[ίαν προσαγα-
γεῖν τοὺς] ἱπάρχους κα[ὶ χρηματίσα-
ι περὶ ὧν λ]έγουσιν, γνώμη[ν δὲ συμβάλλ-
εσθαι τῇ]ς βουλῆς εἰς τὸ[ν δῆμον ὅτι
δοκεῖ τῇ] βουλῇ, ἐπαινέσ[αι
... καὶ Αἴ]σχρωνα καὶ Αἰσχ [.
.....] τὴν καὶ Μέλητον κ]αι
..... δεῖς καὶ στεφαν[ῶσαι ἕκα-
στον αὐτῶν] χρυσῶι στεφάνω[ι ἀρετῆς
ἕνεκα καὶ φι]λοτιμίας τῆς εἰ[ς τὸν δῆ-
μον τὸν Ἀθηνα]ίων καὶ τοὺς σ[.
.....]ων μετὰ τοῦ [.
..... εἴν]αι δὲ αὐτοῖς καὶ προ-
ξένους καὶ εὐεργέ]τας τοῦ [δῆμου τοῦ
Ἀθηναίων κατὰ τὸν ν]ῦμον [.

Φαίνεται ὅτι ἐνεγράφη κατὰ τὸ τελευταῖον περίπου τρίτον τοῦ
τετάρτου αἰῶνος πρ. Χρ. — Ἄν ὁρθῶς συνεπλήρωσα τοὺς τελευ-
ταίους στίχους, πρέπει νὰ συμπεραίνωμεν, ὅτι αἱ ἐν αὐτοῖς ἀναφε-
ρόμεναι τιμαὶ ἐδίδοντο διὰ ῥητὴν τινα ὑπηρεσίαν.

» 8. Πλάξ ἐκ Πεντ. μαρμ., ἥς τὸ δεξιὸν ἴσως καὶ τὸ κάτω
ἄκρον ἀκέραιον. Ἡ ἀριστερὰ πλευρὰ ἀμελῶς λελειασμένη. Κάτω-
θεν τῆς ἐπιγραφῆς ἐνεχαράχθησαν ἐπὶ τοῦ λίθου τρεῖς στέφανοι ἐκ
κλάδων ἐλαίας. Μῆκ. 0,56, πλ. 0,46, πάχ. 0,15^μ. Προέρχεται

ἐκ τοῦ τελευταίου περίπου τετάρτου τοῦ 4ου αἰῶνος πρ. Χρ. Γραφή
στοιχηδόν.

[ἀναγράψα-
ι δέ] τ[όδε τὸ] ψή[φισ]μα τὸ[ν γραμματέα
τὸν] κατὰ πρυτανεία[ν ἐν στήλῃ λιθί-
νῃ] καὶ στῆσαι ἐν Ἀκ[ροπόλει, εἰς δὲ τ-
ῇ[ν] ἀναγραφὴν καὶ τὴν π[οίησι]ν τῇ[ς σ]τ[τή-
λ[ῃ]ς δοῦναι τὸν ταμίαν το[ῦ] δῆ[μου ΔΔ]Δ δ-
ρ[α]χμὰς ἐκ τῶν εἰς τὰ κατὰ [ψη]φί[σμ]α[τα ναε.
ἀναλισκομένων τῶι δήμῳι.

» 9. Τεμάχιον πλακὸς ἐκ Πεντ. μαρμ.. ἥς τὸ ἀριστερὸν ἄκρον
σώζεται. Μῆκ. 0,29, πλ. 0,21, πάχ. 0,14^μ.

. . . ατ — — — — ψήφ-
ισμα τὸν [γραμ]ματέα — —
Ἄθ[η]ναιοι — —
. . . . στρατ[ηγ] — — — —
5 γράψ[;]ασθαι Τ — — — —
. . . τὴν ἀναγ[ραφὴν] — — — —
εἰς]ενεγκεῖν — — — —
πληθὸς ἵνα το [— — — — ἐν παν-
τὶ καιρῷ φα νη]ται τιμῶν — — — — ἀπο-
10 δεικνυμένων τὴν [εὐνοίαν ἣν ἔχουσι πρὸς τὴν πόλιν.

Τὸ ἡμῖν διασωθὲν τεμάχιον τῆς ἐπιγραφῆς ἀποδεικνύει ὅτι αὕτη
πιθανῶς τιμητικὸν τι ψήφισμα ἦν, δι' οὗ ὁ δῆμος τῶν Ἀθηναίων
χάριτας ἀπέδωκε εὐεργέτῃ τινί. Ἐπειδὴ φαίνεται ὅτι ἐν τῷ ζ'
στ. λόγος ἔγινε περὶ εἰσφορᾶς, πρόκειται ἴσως περὶ ψηφίσματος
ὁμοίου τῷ ἄνω ἐν σ. 9) δημοσιευθέντι. Ἀνεγράφη δὲ τοῦτο πι-
θανῶς κατὰ τὸν τρίτον αἰῶνα πρ. Χρ.

» 10. Ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς πλευρᾶς τοῦ λίθου ἐνεχαράχθη ἀδε-
ξίως ἐπὶ Ῥωμαίων τὸ ἐξῆς:

Ζ[ώ]σιμον ¹⁾ ο
Ἐρ[μ]είας τὸν φίλον

» 11. Βάσις ἐξ Ὑμητ. μαρμ., ἥς τὸ δεξιὸν ἄκρον ἀπеспάσθη.
Ἐπὶ τῆς ἄνω ἐπιφανείας ἔχνη δύο ποδῶν. Μῆκ. 0,74, πλ. 0,61,
ὑψ. 0,22^μ.

(1) Τὸ νῦ ἐν τῇ λέξει Ζώσιμον διωρθώθη ἐκ c.

Ξενοκλῆς παῖδας πά|λιν
ἐνίκα Παναθήναια τὰ με|γάλα.

Φαίνεται ὅτι δὲν εἶνε νεωτέρα τοῦ τετάρτου αἰῶνος πρ. Χρ.

» 12. Τεμάχιον ἀναγλύφου, πιθανῶς ἐκ τοῦ Ἀσκληπείου. Σώ-
ζεται τὸ δεξιὸν μέρος τῆς πλακὸς (ὑψ. 0,50^μ) μετὰ τῆς ἐπὶ τοῦ
ἐπιστυλίου ἐγκεχαραγμένης ἐπιγραφῆς

Οἱ δαῖνες τῶ|ι θεῶι ἀνέθηκα|ν

» 13. Βάσις ἀγάλματος ἐξ Ὑμηττ. μαρμ. Ἐπὶ τῆς ἄνω ἐπι-
φανείας ἔχνη δύο ποδῶν. Μῆκ. 0,71, πλ. 0,68, ὑψ. 0,24^μ.

Ἡ βουλή ἡ ἐξ Ἀρείου Πάγου καὶ ἡ βου|λή
τῶν ἐξακοσίων καὶ ὁ δῆμος Γά|ιο|ν Πα-
κώνιον Γά|του ὑόν ἀνθύπατον ἀρ|ετῆς
ἔνεκα.

Ἐπειδὴ μυσία γίγνεται τῆς βουλῆς τῶν ἐξακοσίων, δὲν δύνα-
ται ἡ ἐπιγραφή νὰ εἶνε μεταγενεστέρα τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἀδρια-
νοῦ. Ὡς πρὸς τὸν ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ἀναφερόμενον Πακώνιον ἀνακοι-
νοῖ ἡμῖν ὁ Mommsen εὐμενῶς τὰ ἐξῆς· « Ἡ ἐπιγραφή ἀνεγράφη
πιθανῶς κατὰ τοὺς πρώτους χρόνους τῆς Ῥωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας,
ἐπειδὴ δὲν προσετέθη τὸ cognomen. Γνωστοὶ εἶνε Μ. Πακώνιος
ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Τιβερίου (Τάκ. Ann. III 67, Σουετ. Τιβ.
61) καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Κ. Πακώνιος Ἀγριππίνος ἐπὶ τῆς ἐποχῆς
τοῦ Κλαυδίου καὶ τοῦ Νέρωνος (C. I. Gr. II, 2570, Τάκ. Ann.
XVI 28). Ὁ ἐν Ἀθήναις τιμηθεὶς δύναται νὰ εἶνε πατὴρ ἢ ἀδελ-
φὸς τοῦ πρώτου. »

» 14. Βάσις ἐκ Πεντ. μαρμ. ὑψ. 1, πλ. 0,46, πάχ. 0,56^μ.
Ἐπὶ τῆς ἄνω ἐπιφανείας ὑπάρχουσιν ἔχνη ποδῶν ἀγάλματος. Ἡ
ἐμπροσθεν πλευρά, ἐφ' ἧς ἡ ἐπιγραφή, εἶνε λίαν εὐθραυστος καὶ
πολλαχοῦ διεφθαρμένη.

Τὸν λαμπρότατον ἀνθύπατον
Κλαύδιον Ἰλλυρίον, ἔγγονον Λεον-
τικού τοῦ ἀνθυπατεύσαντος,
παῖδα Τῆδεντος τοῦ τὴν ἐπώ|νυ-
μον ἀρχὴν ἀρξάντο|ς, τὸν
ἀνθύπατον καὶ Ἀρεο|παγεί-
την καὶ εὐεργέτ|ην ἡ [πόλεις,
ἐπιμελουμ|ένου] Μάρκο|υ Ἰουνί-
ου Μ|ι|νο|υκ|ιανο|ύ.

Ἡ ἐπιγραφὴ συμπληροῦται ἀσφαλέστατα ἐκ τῆς ἐν τῷ C. I. A. III, ὑπ' ἀρ. 705, ἣτις ἀναγεγραμμένη ἐπὶ βάσεως ἐκ λευκοῦ μαρμάρου ὕψ. 1,43, πλ. 0,53, πᾶχ. 0,42^μ εὑρέθη ἐπίσης ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως.

Ὁ ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων διὰ δύο ἀγαλμάτων τιμηθεὶς Ἰλλυριὸς, οὗ τὸ πλήρες ὄνομα καὶ ἀξίωμα ὡς καὶ τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς καὶ πάππου του νῦν τὸ πρῶτον μαθάνομεν, δύναται ἀδιστάκτως νὰ ταυτισθῇ μετὰ τοῦ ἐν τῇ ἐπιγραφῇ C. I. A. III 399 (πρὸς. 400) ἐπαίνεθέντος Ἰλλυριοῦ τοῦ ποιητοῦ. Ἐξάγεται δὲ ἐκ ταύτης τῆς ἐπιγραφῆς, ὅτι τῇ φροντίδι αὐτοῦ ὁ περίβολος τῆς πόλεως ἀνεκαινίσθη, ἡ δὲ εὐρεσις τῶν δύο ἐπιγραφῶν (ἐν αἷς δοξάζεται ὡς εὐεργέτης τῆς πόλεως) ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως ἐπιτρέπει ἡμῖν νὰ εἰκάσωμεν, ὅτι διὰ τῆς ἐπιμελείας αὐτοῦ διωρθώθησαν καὶ τὰ τεῖχη τῆς Ἀκροπόλεως· ἀδύνατον ὅμως νὰ εἴπωμεν τίνα μέρη τῶν εἰσέτι διατηρουμένων τειχισμάτων τῆς ἄνω καὶ τῆς κάτω πόλεως ἀνήκουσιν εἰς τὸ ἔργον τοῦτο. Ἐνεκα τῆς οὐ μικρᾶς διὰ τὴν ἱστορίαν τῆς πόλεως σημασίας τῶν εἰς τὸν Ἰλλυριὸν ἀναφερομένων ἐπιγραφῶν παρίστατο ἡ ἀνάγκη νὰ ὀρίσωμεν ὡς ἀκριβέστατα τὴν ἐποχὴν εἰς ἣν ἀνάγονται. Ἐπειδὴ δὲ δὲν ἀνεῦρον τι ἀφορῶν τοὺς ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς ταύταις ἀναφερομένους, ἀπετάθην πρὸς τὸν κλεινὸν Th. Mommsen, ὅστις φιλοφρόνως, ὡς εἴθισται, μοὶ ἀπήντησε τὰ ἐξῆς· «Οἱ δύο ἀνθύπατοι Ἰλλυριὸς καὶ Λεοντικὸς δὲν ἀπαντῶσιν ἀλλαχοῦ, ὥςτε διὰ νὰ ὀρίσωμεν τὴν ἐποχὴν αὐτῶν πρέπει νὰ ἐξετάσωμεν τὰ ἐν τῇ ἐπιγραφῇ γενικώτερα γνωρίσματα. Ταῦτα δὲ πείθουσιν, ὡς γέ μοι δοκεῖ, ὅτι ἡ ἐπιγραφὴ ἀνάγεται εἰς τὸν τρίτον μ. Χρ. αἰῶνα. Καὶ ὅτι μὲν δὲν εἶνε νεωτέρα ἀποδεικνύει ἡ χοῆσις τῆς ῥωμαϊκῆς προσωφυμίας, ἣτις μετὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Διοκλητιανοῦ ἐν μὲν τῇ Ἰταλίᾳ σπανίως, παρὰ δὲ τοῖς Ἑλλήσι οὐδαμῶς πλέον, ὡς φαίνεται, ἀπαντᾷ· τοῦλάχιστον δὲν γνωρίζω νεώτερον παράδειγμα τῆς χρήσεως ταύτης τοῦ τοῦ γνωστοῦ Δεξιππου (C. I. A. III 714 κ. ἐ.). Ὅτι δὲ δὲν εἶνε προγενεστέρα τῆς εἰρημένης ἐποχῆς, μετὰ πιθανότητος ἐξάγεται ἐξ ἄλλων τεκμηρίων. Ταῦτα δὲ εἶνε ὁ συγκεκρισμός τῶν ῥωμαϊκῶν καὶ ἀττικῶν ἀρχῶν, ὁ σχηματισμός τῶν κυρίων ὀνομάτων — πρὸ πάντων τὸ τοῦ Λεοντικοῦ ὡς ὄνομα ἔρχοντος παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις — καὶ αὕτη ἡ δια-

σκευή τῆς ἐπιγραφῆς, τῆς λέξεως «ἀνθύπατος» ἀτημελῶς δις γε γραμμένης.

Τὸ ὄνομα Tevens ἢ Tebens — διότι οὕτως φαίνεται ὅτι φθέγ-
γεται ἡ ὀνομαστική—φαίνεται πρωτοφανὲς καὶ παράδοξον. Καὶ ἡ
γραφὴ Μηνουκιανὸς (Mēnucianus)¹), μεθ' ἧς παραβλητέα ἡ γραφὴ
Μινίκιος (Mīnicius). πείθει, ὅτι ἡ ἐν λόγῳ ἐπιγραφὴ δὲν ἀνεγρά-
φη ἐν προγενεστέρῃ ἐποχῇ. »

Ὅ,τι ἀφορᾷ δὲ τὸν Μινουκιανόν, προσθέτει ὁ Mommsen τὸ ἐξῆς·
«Ὁ Σουΐδας ἀναφέρει σοφιστὴν τινα Ἀθηναῖον Μινουκιανόν γε-
γονότα ἐπὶ Γαλιηνοῦ, υἱὸν τοῦ Νικαγόρου²). Διεσώθη ἡμῖν μικρόν
τι ῥητορικὸν σύγγραμμα, ὅπερ ἡ ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἢ ὑπὸ τοῦ υἱοῦ
συνετάχθη. Οὐδὲν κωλύει νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι ὁ παρὰ τῷ Σουΐδα
Μινουκιανὸς αὐτὸς εἶνε, ὃν ἀναφέρει καὶ ἡ ἐπιγραφὴ, ἐπειδὴ τὸ
μὲν ὄνομα σπανίως πως ἀπαντᾷ, ἡ δὲ ἐποχὴ περίπου ἡ αὐτὴ εἶνε. »

Τούτων δὲ οὕτως ἐχόντων δυνάμεθα νὰ εἰκάζωμεν, ὅτι ὁ Ἰλλυ-
ριοὺς ἐπεμελήθη τῆς ἐπὶ Οὐαλεριανοῦ γενομένης διορθώσεως τῶν
ὀχυρωμάτων τῆς πόλεως, ὅτε ἐπέκειντο αἱ κατὰ τῆς πόλεως ἐπι-
δρομαὶ τῶν γερμανικῶν καὶ σλαβικῶν στιφῶν (βλ. τὰς περὶ τούτων
μαρτυρίας παρὰ τῷ Wachsmuth Stadt Athen i. A. I σ. 705 κ. ἐ.).

['Α. Δόλλιγκ].

II. Ἀνασκαφαὶ τάφων ἐν Ἀθήναις.

Ὑπὸ Δ. Γιαγιᾶ ἐγένετο ἀδεία τοῦ Ὑπουργείου μικρά τις ἀνα-
σκαφὴ τάφων ἐν Ἀθήναις ἐν ἰδιωτικῷ ἀγρῷ, κατὰ τὴν ὁδὸν τὴν
ἄγουσαν ἀπὸ Θησείου εἰς τὴν ὁδὸν Πειραιῶς, πλησίον τῆς γεφύ-
ρας τοῦ σιδηροδρόμου. Ὅπως οὖν δ' ἄξιον λόγου εὑρέθη μόνον ἀγ-
γεῖον ληφθὲν διὰ τὸ ἔθν. Μουσεῖον (ἴδ. σ. 143 ἀρ. 27).

(1) Τὸ πρότερον ἐπὶ τοῦ λίθου γεγραμμένον Μηνουκιανὸς διορθώθη ὑπ' αὐτοῦ
τοῦ χαράκτου εἰς Μινουκιανόν.

(2) Σουΐδας ὁ. τ. λ. Μινουκιανός, Νικαγόρου τοῦ σοφιστοῦ, Ἀθηναῖος, σοφι-
στής, γεγονώς ἐπὶ Γαλιηνοῦ. Τέχνην ῥητορικὴν, καὶ προγυμνάσματα, καὶ λόγους
διαφόρους. Πρ6. ὁ. τ. λ. Παγκράτιος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΝ ΤΟΙΣ ΜΟΥΣΕΙΟΙΣ

1. Ἑθνικὸν Μουσεῖον

Κατὰ τὸν μῆνα Ἰούλιον εἰσῆχθησαν εἰς τὸ ἔθν. Μουσεῖον, κατ' ἐκθεσιν τοῦ Σ τ á η, τὰ ἐξῆς ἀρχαῖα :

I - S. Συνέχεια ἀρχαίων εὐρεθέντων ἐν Ἑρετρίᾳ, ἐν κτήμασι Νοστράκη (ἰδ. σ. 74 ἀρ. 1 - 15, σ. 98 ἀρ. 1 - 10, σελ. 115 ἀρ. 1 - 11 καὶ πρβ. σ. 51 ἀρ. 5, σ. 83 ἀρ. 3), ἤτοι :

1. Λευκὴ λήκυθος ὕψ. 0,49. Τὸ ἀριστοτέχνημα τοῦτο τῆς ἀρχαίας ἀγγειοπλαστικῆς εἶνε βεβαίως καὶ ὑπὸ ἔποψιν τέχνης ὡς καὶ ὑπ' ἔποψιν διατηρήσεως μοναδικόν. Ἡ παράστασις εἶνε τῶν συνήθων, ἀλλ' ἡ πολυτέλεια καὶ τέχνη τῆς γραφῆς ἐκπλήττουσιν ὄντως. Ἐν μέσῳ εἰκονίζεται στήλη νεκρικὴ ἀπολήγουσα εἰς ἀέτωμα, ἐντὸς τοῦ ὁποίου μέλαν ἀνθέμιον, κεκοσμημένη ἐρυθραῖς ταινίαις· ἰδρυταὶ αὕτη ἐπὶ πέντε ἀναβαθμίδων ὑψηλὴν ἐπὶ τῆς πρώτης καὶ τρίτης τῶν ὁποίων ὑπάρχουσιν ἀνὰ τέσσαρες λήκυθοι, αἱ δύο τῶν ὁποίων συγκρατοῦσι στεφάνους ἐκ κλάδων δάφνης (;) Τὴν ὅλην δὲ στήλην περιβάλλει ἐλλειψοειδὴς μέγας στέφανος. Ἀριστερὰ εἰκονίζεται ὠραίος νεανίας κατὰ κρόταφον, φέρων χλαμύδα χρώματος φαιοῦ κεκομβωμένην ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ὤμου· ὀπισθεν δ' ἐπὶ τῶν ὤμων ἐρριμμένον ἔχει πέτασον χρώματος κυανοῦ. Διὰ τῆς ἀριστερᾶς κρατεῖ ἐπακουμβῶν ἐπὶ τοῦ ὤμου διπλοῦν δόρυ, τὴν δεξιὰν ἔχων ἐστηριγμένην ἐπὶ τοῦ ἰσχίου. Ἡ κόμη τοῦ νεανίου πίπτει εἰς βραχεῖς πλοκάμους ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ καὶ τῶν ὤμων. Ἡ εἰκὼν τοῦ νεανίου τοῦτου εἶναι τι ὄντως καλλιτεχνικὸν δεικνύουσα γραφίδα ἔξοχον. Ἐτέρωθεν τῆς στήλης παρίσταται κόρη πολύπτυχον φέρουσα διπλοῦν χιτῶνα, κύπτουσα, ἐν ταῖς χερσὶ μέγα κάνιστρον πλήρες στεφάνων καὶ ταινιῶν κρατοῦσα, πρὸ τῆς στήλης, ὅπως κοσμήσῃ ταύτην· καὶ ταύτης ἡ εἰκὼν εἶναι ἐξόχως καλλιτεχνική. Ὅπισθεν ταύτης φαίνονται ἀνηρτημένα κάτοπτρον καὶ ταινίαι καὶ λήκυθος. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. 981).

2. Βραχύλαιμος μελανόμορφος λήκυθος ὕψ. 0,28. Ἐπὶ τῆς κοιλίας τρεῖς ἱππεῖς μετ' ἀσπίδων φρυγικῶν (ὡς αἱ τῶν ἀμαζόνων) καὶ δοράτων ἐπὶ καλπαζόντων ἵππων. Ἡ εἰκὼν εἶναι ἀμελέστατα καὶ κακοτεχνώτατα πεποιημένη, μόλις διακρινομένων τῶν ἱππέων, τῶν φερόντων καὶ φρυγίου πέλους. Πιθανῶς εἰκονίζονται Ἀμαζόνες. (Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. 982).

3. Λευκὴ λήκυθος ὕψ. 0,29. Νεανίας γυμνὸς ἐντελῶς τὸν δεξιὸν πόδα ἐπὶ τῆς βάσεως στήλης νεκρικῆς στηρίζων, ἣν κοσμεῖ διὰ ταινιῶν ἐρυθρῶν καὶ ὑπερύθρων. Τέχνη ἱκανῶς ἐπιμελής. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. 983).

4. Λευκὴ λήκυθος ὕψ. 0,40, ἔχουσα τὴν ἐξῆς παράστασιν: Ἐν τῷ μέσῳ στήλῃ νεκρικὴ πολυτελὴς ἀπολήγουσα εἰς ἀνθέμιον καὶ ἔχουσα ὀπισθεν εἰς τὸ βάθος ἐλλειψοειδῆ γραμμὴν εἰκονίζουσαν πιθανώτατα μέγαν στέφανον, ἀφ' οὗ ἐξηρτημένοι εἰσὶν ἐρυθραὶ ταινίαι. Ἡ στήλῃ ἱδρύται ἐπὶ τριῶν ἀναβαθμίδων, ἐπὶ τῆς μιᾶς τῶν ὁποίων ἴσταται παῖς (ἀκριβῶς πρὸ τῆς στήλης καλύπτων ταύτην σχεδὸν μέχρι τοῦ ἀνθемίου), διάδημα φέρων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ χλαμύδα περὶ τὸ σῶμα καὶ κρατῶν διὰ τῆς ἀριστερᾶς ἐπιμήκη ράβδον ἀπολήγουσαν εἰς κύκλον, ἐντὸς τοῦ οὗτου σχῆμα σταυροῦ (βεβαίως τὸ δυσερμήνευτον τοῦτο σκευὸς ἐχρησίμευσεν ὡς παιδιὰ). Ὁ παῖς εἶναι ἐστραμμένος, ἀνυψωμένην ἔχων τὴν δεξιάν, πρὸς γυναικεῖαν μορφήν δεξιὰ αὐτῷ ἴσταμένην καὶ πρὸς αὐτὸν ἀτενίζουσαν· ἡ γυνὴ αὕτη (Ἀθηνᾶ;) εἶναι ἀσκεπὴς τὴν κεφαλὴν καὶ βραχύκομος, φέρει δὲ χιτῶνα διαφανῆ ἐζωσμένον περὶ τὴν ὀσφύν καὶ κρατεῖ διὰ τῆς δεξιᾶς μὲν δόρυ(;) ἢ μᾶλλον δύο δόρατα, διὰ τῆς ἀριστερᾶς δὲ ἱμάτιον, ὅπερ ἐριμμένον ἔχει ἐπὶ τῶν νώτων καὶ συνεστραμμένον περὶ τοὺς βραχίονας. Παρὰ τοὺς πόδας αὐτῆς κεῖται ἀσπίς καὶ κράνος. Ἀριστερὰ τοῦ παιδὸς καὶ ἐπομένως καὶ τῆς στήλης εἰκονίζεται κόρη, κεκρύφαλον ἐρυθρὸν ἐπὶ τῆς κόμης ἔχουσα καὶ κρατοῦσα διὰ τῆς ἀριστερᾶς κἀνίστρον, ἐντὸς τοῦ οὗτου πυξίς καὶ ταινίαι. Ἡ κόρη ἀτενίζει ἐπίσης πρὸς τὸν παῖδα, τὴν δεξιάν ὑψοῦσα ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ. Τὴν παράστασιν δεξιὰ τοῦ παιδὸς συμπληροῖ πωγωνοφόρος ἀνὴρ κατὰ κρόταφον εἰκονισμένος, φέρων χλαμύδα ἐρυθράν καὶ κρατῶν καὶ οὗτος δυσδιάκριτόν τι πρᾶγμα (ἴσως ἐλαιοφόρον ληκύθιον ἀνηρτημένον δι' ἱμάντων).

Ἡ εἰκὼν εἶναι τῶν ἀρίστων, διατηρεῖται δὲ τὸ πλεῖστον καλῶς (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. 984).

5. Λευκὴ λήκυθος (ὑψ. 0,40). Ἐν τῷ μέσῳ στήλῃ νεκρικὴ μετ' ἀνθεμίου κεκοσμημένη ταινίαις· πρὸ αὐτῆς νεανίας ἔχων ἱμάτιον πολυτελές (φέρον ἀστεροειδῆ στίγματα) ἀπὸ τῆς ὀσφύος μέχρι τῶν γονάτων τὸ σῶμα καλύπτων, καθήμενος ἐπὶ τῶν βαθμίδων τῆς στήλης καὶ κρατῶν διὰ τῆς ἀριστερᾶς λύραν. Τὴν δεξιὰν κεκαμμένην ἔχων κατὰ τὸν ἀγκῶνα ἀνυφοῖ οὕτως, ὥς εἰ ἐκράτει δι' αὐτῆς ἐπιδεικτικῶς ἀντικείμενόν τι, πρὸς δὲ καὶ μελαγχολικῶς ἀτενίζει μικρὸν τὴν κεφαλὴν κλίνων. Φέρει δὲ διάδημα ἐπὶ τῆς κόμης, τῆς ἀνωμάλως εἰς πλοκάμους ἐπὶ τοῦ προσώπου καὶ τὸν τράχηλον πιπτούσης. Εἶναι ἡ εἰκὼν ἀριστοτεχνικὴ. Δεξιὰ τῆς στήλης ἱστάμενος νεανίας κατὰ κρόταφον εἰκονισμένος, χιτῶνα βραχὺν φέρων καὶ πέτασον ἐπὶ τοῦ ὤμου ἐρριμμένον, κρατῶν διὰ τῆς ἀριστερᾶς διπλοῦν δόρυ καὶ ἀτενίζων πρὸς τὸν ἐπὶ τῆς στήλης καθήμενον μελαγχολικώτατα. Καὶ ἡ εἰκὼν αὕτη, ἥτις, δυστυχῶς, εἶναι ὀλίγον ἐφθαρμένη κατὰ τὸ πρόσωπον, προδίδει γραφίδα δεξιωτάτην καὶ τεχνίτην ἐπιμελέστατον. Ἀριστερὰ κόρη χιτῶνα φέρουσα καὶ ἱμάτιον ἐρυθρόν, τὸ δεξιὸν στῆθος μετὰ τοῦ βραχίονος γυμνὸν καταλείπον, ἔχουσα στεφάνην ἐπὶ τῆς κεφαλῆς πολυτελῆ καὶ κρατοῦσα διὰ τῆς ἀριστερᾶς μὲν κάνιστρον, ἐφ' οὗ ταινίαι ἐρυθραί, ἐν τῇ δεξιᾷ δὲ ἀλάβαστρον. Ἡ διατήρησις τῆς γραφῆς εἶναι ὡς τὰ πολλὰ καλλίστη. (Εὐρετήριον Γεν. Ἐφορείας 985).

6. Λευκὴ λήκυθος ὑψ. 0,32. Ἐν μέσῳ στήλῃ νεκρικὴ μετ' ἀετώματος καὶ ἀκρωτηρίων ἐρυθρῶν, κεκοσμημένη ταινίαις ἐρυθραῖς. Δεξιὰ γυνὴ καθημένη ἐπὶ τῆς βάσεως τῆς στήλης, τὴν δεξιὰν ἐπὶ ταύτης ἐρείδουσα, τὸ πρόσωπον ἔχουσα πρὸς τὴν στήλην ἐστραμμένον. Δεξιὰ τῆς στήλης γυνὴ ἱσταμένη μέλανα διπλοῦν χιτῶνα φέρουσα, οὗ τινος τὰ κράσπεδα ἐρυθρά, τὴν ἀριστερὰν ἔχουσα ὕψωμένην πρὸς τὸ πρόσωπον εἰς ἐνδειξιν πένθους. Ἡ γραφὴ εἶναι ἐπιμελὴς μὲν ἀλλὰ χονδροειδής, ὥς καὶ ἡ ὅλη τοῦ ἀγγείου κατασκευή. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. 986).

7. Λήκυθος μέλαινα ἐρυθρόμορφος ὑψ. 0,44. Ἐν μέσῳ στήλῃ μετ' ἀνθεμίου ἐπὶ βάσεως κεκοσμημένη ταινίαις μελαίναις. Δεξιὰ κόρη ἱσταμένη κρατοῦσα πυξίδα καὶ ταινίαν λευκὴν, ἀριστερὰ δὲ

ἀνὴρ πωγωνοφύρος, ἐνδεδυμένος μακρὸν ἱμάτιον, ἐρειδόμενος τῇ δεξιᾷ ἐπὶ μακρᾷ βακτηρίᾳ, πρὸς τὴν στήλην μετὰ λύπης ἀτενίζων. Ἡ παράστασις τῶν συνήθων, καὶ ἡ γραφὴ ἥκιστα ἔντεχνος καὶ ἐπιμελής. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. 987).

8. Ἡμίλεικος λήκυθος ὕψ. 0,31. Στήλη μετ' ἀνθεμίου κεκοσμημένη ταινίαις ἐρυθραῖς καὶ λευκαῖς ἐπὶ βάσεως τριβάθμου. Δεξιὰ γυνὴ ἐνδεδυμένη μακρὸν ἐρυθρὸν χιτῶνα· ἐπὶ τῆς πρώτης τῶν βαθμίδων τῆς στήλης τὸν πόδα θέτουσα φέρεי μέλαιναν ταινίαν ἵνα ἀναρτήσῃ ἐπὶ τῆς στήλης. Γραφὴ κοινὴ, διατήρησις μετρία. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. 988),

9. Εἰδώλιον πῆλινον γυναικὸς ἀρχαϊκώτατον (ὕψ. 0,24), ἔχον τὰς χεῖρας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἐν θρηνητικῇ στάσει. Τὸ πρόσωπον φέρει χρῶμα ἐρυθρόν, τὸ σῶμα δὲ εἶνε ἐνδεδυμένον ἄπιυχον ἐντελῶς χιτῶνα χρώματος μέλανος ἐζωσμένον περὶ τὴν ὀσφύν, καθήκοντα μέχρι τοῦ ἐδάφους. Κατεσχέθη ἐν Πειραιεὶ παρὰ Ἰ. Ῥουσσὲν πειρωμένω νὰ ἐξαγάγῃ αὐτὸ εἰς τὸ ἐξωτερικόν. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορείας 989).

10-11. Πῆλινον σύμπλεγμα παριστῶν ἐπιτυμβίαν στήλην καὶ ἐκατέρωθεν καθημένην γυναικὰ καὶ ὀπλίτην μετὰ ἵππου (ἡ παράστασις εἶνε εἰλημμένη ἐν μέρει ἐκ τοῦ γνωστοῦ ἐκ Μήλου ἀναγλύφου τῆς παρὰ τὸν τάφον τοῦ Ἀγαμέμνονος συναντήσεως τῆς Ἡλέκτρας καὶ τοῦ Ὀρέστου: ἴδε Mon. dell'Inst. VI πίν. 57), καὶ πῆλινον ἀγαλμάτιον Ἀφροδίτης ὀκλαζούσης, κρατούσης τῇ ἀριστερᾷ κάτοπτρον ἐπικεχρυσωμένον καὶ τῇ δεξιᾷ τὴν κόμην διατιθείσης. Τὰ ἀγαλμάτια ταῦτα εἶνε ἐξ ἐκείνων, αἱ οἱ ἀρχαιολογοῦντες ἐκλαμβάνουσιν ὡς κίβδηλα, ἀπομιμήματα εἰδωλίων προσερχομένων ἐκ Μικρᾷ Ἀσίας· θέλουσι δὲ κατατεθῆ ἐν τῇ Συλλογῇ τῶν κιβδήλων. Κατεσχέθησαν ἐν Πειραιεὶ παρὰ Ἰω. Πετροπούλῳ ἐπὶ ἀτμοπλοίου ἀποπλέοντος διὰ Μασσαλίαν. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορείας ἀρ. 990 - 991).

12-17. Τὰ ἐξῆς ὑπ' ἀριθ. 12 - 17 ἀρχαῖα ληφθέντα ἐκ τῶν εὐρεθέντων ἐν ταῖς ἐν Ἐρετρίᾳ ἀνασκαφαῖς ἐν ἀγροῖς Ν. Τζώτζῃ (ἴδ. σ. 85 ἀρ. 2), ᾧ κατεβλήθησαν πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ τιμήματος ἐκ τοῦ δημοσίου Ταμείου δρ. 1735, ἔτι:

12. Ἡμίλεικος λήκυθος ὕψ. 0,29. Ἐν τῷ μέσῳ γυνὴ (ἡ Κίρκη)

διπλοῦν φέρουσα μέλανα χιτῶνα μετὰ στιγμαμάτων λευκῶν, περὶ τὴν κόμην ταινίαν ἐρυθράν, ἰσταμένην πρὸ πωγωνοφόρου ἀνδρὸς (τοῦ Ὀδυσσεως) καθημένου ἐπὶ βράχου καὶ προσφέρονσα αὐτῷ ἐντὸς σκύφους ποτόν, ὅπερ ἀνακινεῖ διὰ μικροῦ βραβδίου διὰ τῆς δεξιᾶς αὐτῆς· ὁ ἀνὴρ (οὗ τινος εἶνε ἐφθαρμένον τὸ πρόσωπον) φέρει θώρακα, ξίφος καὶ ἀνδρομίδας καὶ κρατεῖ διὰ τῆς δεξιᾶς διπλοῦν δόρυ. Ὅπισθεν τῆς γυναικὸς φεύγει ἀνὴρ (εἷς τῶν ἐταίρων τοῦ Ὀδυσσεως) κεφαλὴν ἔχων ζώου (χοίρου), κρατῶν διπλοῦν δόρυ, τὴν κτηνώδη αὐτοῦ κεφαλὴν στρέφων πρὸς τὴν ὅπισθεν αὐτοῦ ἐπισυμβαινουσάν σκηνήν. Παρὰ τοῦς πόδας τῆς Κίρκης θρῆνυς, ἐφ' οὗ προσκεφάλαιον. Ἡ εἰκὼν εἶναι ἀρχαϊκὴ, μετ' ἐπιμελείας γεγραμμένη· κοσμηματικὰ δὲ γράμματα (;) φαίνονται πολλαχοῦ πληροῦντα τὰ κενὰ τῆς εἰκόνης. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορείας ἀρ. 1003).

13. Ἡμίλεικος λήκυθος (ῥψ. 0,29), τὸ σχῆμα καὶ τὴν τέχνην ὁμοία τῇ προηγουμένῃ. Εἰκονίζεται κύπτων ἀνὴρ (Ἡρακλῆς) λεοντῆν φέρων ἀπὸ τῆς κεφαλῆς μέχρι τῶν μηρῶν καὶ ξίφος ἔζωσμένος, κρατῶν ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου διὰ τῶν χειρῶν τοῦ τὸν οὐρανὸν ὑποδηλούμενον διὰ ταινίας μελαίνης μετ' ἀστέρων. Πρὸ αὐτοῦ ὀρθὸν τὸ ῥόπαλον καὶ φαρέτρα καὶ τόξον (;) ὥσει ἀνηρτημένα. Ἀντιμέτωπος δὲ τείνων πρὸς τὸν Ἡρακλῆ μεγάλους βήμασι εὐρύστερνος μέγας ἀνὴρ (Ἄτλας) μακράν φέρων γενειάδα καὶ κόμην ὅπισθεν καταπίπτουσας, γυμνὸς ὅλως, κρατεῖ ἐντὸς τῶν χειρῶν αὐτοῦ δύο μῆλα, ἅτινα προσφέρει τῷ Ἡρακλεῖ. Καὶ τῆς εἰκόνης ταύτης τὰ κενὰ πληροῦνται διὰ στιγμαμάτων ἐν εἵδει γραμμάτων, εἶναι δὲ καὶ αὕτη ἀρχαϊκωτάτη καὶ λίαν ἐπιμελής, διατηρεῖται δὲ καὶ ἐν ἀρίστη καταστάσει. (Εὐρ. Γεν. Εφορείας 1004).

14. Ἡμίλεικος λήκυθος ῥψ. 0,30. Ἡ παράστασις θηρευτικὴ. Εἰκονίζεται ἀνὴρ (οὗ τινος ἐφθαρμένον ὀλίγον τὸ πρόσωπον) χλαμύδα φέρων, τρέχων μεγάλους βήμασιν ὅπισθεν λαγωῦ φεύγοντος· κρατεῖ διὰ τῆς ἀριστερᾶς ἐπὶ τοῦ ὤμου διπλοῦν δόρυ, διὰ τῆς ἀνυψωμένης δὲ δεξιᾶς χερμάδιον, ὅπερ μέλλει νὰ ἐκσφενδονίσῃ κατὰ τοῦ λαγοῦ. Παρὰ τοῦς πόδας αὐτοῦ κύων διώκων ἐπίσης τὸν λαγὼν, ἐνῶ μεταξὺ τούτων καὶ τοῦ διωκομένου ζώου φαίνονται δένδρα δασύφυλλα ὑποδηλοῦντα ὅτι ἡ σκηνὴ γίνεται ἐν δάσει. Κάτωθεν, ὑπὸ τὰ δένδρα, θάμνοι ἐν οἷς πτήσων λαγῶδες. Ἡ εἰκὼν

εἶναι ἐπίσης ἀρχαϊκή, ἀλλὰ δὲν διατηρεῖται πανταχοῦ ζωνρά. (Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1005).

15. Κάλυμμα χαλκοῦ κατόπτρου διαμέτρου 0,14. Ἐπ' αὐτοῦ κεκολλημένη, ὥσει ἔντυπον ἀνάγλυφον, ἡ ἐξῆς παράστασις : Ἐπὶ τράγου βαίνοντος κάθεται γυνὴ γυμνὴ τὸ στῆθος, φέρουσα δὲ μόνον ἱμάτιον ἀπὸ τῆς κεφαλῆς καλύπτον τὴν ὀσφὺν καὶ τοὺς πόδας καὶ ἀνεχόμενον διὰ τῆς δεξιᾶς ἐπιδεικτικῶς πρὸ τοῦ προσώπου, κρατοῦσα τὸ ζῶον ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ διὰ τῆς ἀριστερᾶς· ὅπισθεν τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου τῆς γυναικὸς ὑψοῦται ἀντικείμενόν τι δυσδιάκριτον, πιθανὸν δᾶς. Παρακολουθεῖ τὴν θεὰν (ἐπιτραγίαν Ἀφροδίτην) μικρὸν ζῶον καλπάζον. Ἡ ἐπεξεργασία τοῦ ἀναγλύφου εἶναι ἀμίμητος καὶ ἡ διατήρησις σχετικῶς καλλίστη. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορείας 1006).

16. Χαλκοῦν κατόπτρον διαμέτρου 0,17. Ἐπὶ τοῦ καλύμματος αὐτοῦ ἐπικεκολλημένη, ὥσει ἀνάγλυπτος, ἡ ἐξῆς παράστασις : Ἀνὴρ πωγωνοφόρος γυμνός (ὁ Βορέας) μακρὰς φέρων πτέρυγας κρατεῖ διὰ τῆς ἀριστερᾶς ἀπὸ τῆς ὀσφύος γυναῖκα γυμνὴν (τὴν Ὠρεΐθυιαν) δι' ἀπλοῦ ἱματίου τὰ ὅπισθεν καλυπτομένην. Ὁ Βορέας παρίσταται ἀνιπτάμενος κρατῶν διὰ τῆς δεξιᾶς αὐτοῦ ὅπισθεν τοῦ τραχήλου τὴν χεῖρα τῆς Ὠρεΐθυίας, ἥτις ἐρείδει τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς αὐτῆς χειρός. Τὸ σύμπλεγμα εἶνε ἀρμονικώτατον καὶ ἐξόχου λεπτότητος καὶ ἀκριβείας· σώζεται κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν καλῇ καταστάσει τῶν ποδῶν μόνον, ἰδίως τῶν τοῦ Βορέα, ὀλίγον ἐφθαρμένων ὄντων. (Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. 1007).

17. Δύο χαλκαὶ ὕδρῃαι, ὧν ἡ μία σῶα, περιέχουσα τὰ ὀστέα τοῦ νεκροῦ, ἡ ἐτέρα τεθραυσμένη, ὥραϊαν ἔχουσα λαβὴν. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορείας 1008 - 1009).

18 - 26. Τὰ ἐξῆς ὑπ' ἀριθ. 18 - 26 ἀρχαῖα εὑρεθέντα ἐν ὁδῷ Σταδίου (ἰδ. σ. 125 ἀριθ. 9), ἦτοι :

18. Λευκὴ λήκυθος, ὕψ. 0,52. Στύλη νεκρικὴ διὰ ταινιῶν ἐρυθρῶν κεκοσμημένη καὶ ἰδρυμένη ἐπὶ βάσεως μετὰ δύο ἀναβαθμίδων. Ἀνὴρ χλαμύδα φέρων ἐρυθρὰν καὶ κράνος κορινθιακὸν κάθεται ἐπὶ τῆς δευτέρας τῶν ἀναβαθμίδων· εἶναι δὲ κατὰ κρόταφον εἰκονισμένος καὶ κρατεῖ διὰ τῆς δεξιᾶς δόρυ (ἐλλείπει τῆς μορφῆς ταύτης τὸ στῆθος μετὰ τοῦ ὀπισθίου μέρους τῆς κεφαλῆς).

Δεξιὰ τῆς στήλης ἀνὴρ πωγωνοφόρος, ἱμάτιον ἐρυθρὸν φέρων, ἐρεϊ-
δόμενος ἐπὶ ὀζώδους ῥάβδου κειμένης ὑπὸ τὴν ἀριστεράν μασχά-
λην καὶ ἐκτείνων τὴν δεξιὰν πρὸς ἀποχαιρετισμὸν πρὸς τὸν ἐπὶ τῆς
στήλης καθήμενον, πρὸς ὃν καὶ ἀτενίζει μελαγχολικῶς. Ἀριστερὰ
τῆς στήλης κόρη (ἥς σώζεται μόνον ἡ κεφαλὴ μετὰ μέρους τοῦ στή-
θους) κρατοῦσα κἀνιστρον καὶ ἐν τῇ δεξιᾷ ἀλάβαστρον, καὶ αὕτη
πρὸς τὸν καθήμενον βλέπουσα. Τὸ ἀγγεῖον συνεκολλήθη ἐκ τεμα-
χίων, ἡ σωζομένη ὅμως γραφὴ διατηρεῖται καλῶς προδίδουσα ἐπι-
μελῆ ἔργασίαν. (Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. 993).

19. Λευκὴ λήκυθος ὕψ. 0,50. Στήλη πλατεῖα ἀπολήγουσα εἰς
ἀνθέμιον. Ἐν αὐτῇ ὡς ἐν παισίῳ εἰκονίζεται ἀνὴρ πωγωνοφόρος
φέρον ἱμάτιον περὶ τὴν ὀσφὺν (ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου πίπτον)
καὶ κρατῶν διὰ τῆς ἀριστερᾶς ὀζώδῃ ῥάβδον, ἐν ᾧ τὴν δεξιὰν στη-
ρίζει ἐπὶ τῆς ἀναβαθμίδος τῆς στήλης, ἐφ' ἧς καὶ κάθεται. Εἶναι δὲ
κατὰ κρόταφον εἰκονισμένος, πρὸς τὰ ἀριστερὰ βλέπων, ὅπου νεα-
νίας ἱστάμενος, ἱμάτιον φέρων ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ὤμου ἐμπορωμένον
καὶ πέτασον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, πρὸς τὸν καθήμενον ἀτενίζων καὶ ἐν
τῇ δεξιᾷ διπλοῦν δόρυ κρατῶν, ἐφ' οὗ καὶ ἐλαφρῶς ἐρείδεται. Ἀρι-
στερὰ τῆς στήλης, ὅπισθεν τοῦ καθημένου, μορφὴ (κόρη βεβαίως)
κρατοῦσα κἀνιστρον, ἥτις ἀπεσθῆσμένη ἐντελῶς σχεδὸν τυγχάνει.
Τὸ πλεῖστον τῆς εἰκόνης, λίαν ἐπιμελῶς οὔσης γεγραμμένης, δια-
τηρεῖται καλῶς. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορείας ἀρ. 994).

20. Λευκὴ Λήκυθος ὕψ. 0,30. Στήλη ἐν τῷ μέσῳ ἀπολήγουσα
εἰς ἀέτωμα μετ' ἀκρωτηρίων, κεκοσμημένη ταινίαις ἐρυθραῖς καὶ
μελαίναις. Ἀριστερὰ ταύτης ἀνὴρ ἐρυθρὸν ἱμάτιον περὶ τὴν ὀσφὺν
ἔχων ἐπὶ ῥάβδου τῇ δεξιᾷ ἐρειδόμενος. Δεξιὰ δὲ κόρη (;) βραχὺν
χιτῶνα φέρουσα, κρατοῦσα ἴσως κἀνιστρον διὰ τῆς ἀριστερᾶς, διὰ
δὲ τῆς δεξιᾶς κοσμοῦσα τὸν τάφον πιθανῶς ταινία (ἡ παράστα-
σις ἐξηλειμμένη). Ἡ χεὶρ αὕτη κρύπτεται ὅπισθεν τῆς στήλης (!).
Γραφὴ ὅλως ἀδέξιος (Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. 995).

21. Ἀγγεῖον ἐρυθρόμορφον σχήματος ἀρυβάλου ὕψ. 0,21. Κατὰ
τὸ μέσον τοῦ δι' ἐξόχως στιλπνοῦ μέλανος γανώματος κεκοσμημέ-
νου ἀγγείου ὑπάρχει ἡ ἐξῆς ἀληθῶς καλλιτεχνικὴ γραφὴ: Εἰκονί-
ζεται βωμός, ἰδρυμένος ἐπὶ πλίνθου καὶ ἀπολήγων πρὸς τὰ ἄνω
εἰς ἰωνικὸν κιονόκρανον. Ὀλίγον ὕπερθεν αὐτοῦ εἰκονίζεται Σφίγξ

(θα ὑπελάμβανε τις τὸ τέρας τοῦτο Ἄρπυιαν, εἰ μὴ ἦν τὸ κάτω τῆς μορφῆς σῶμα λέοντος, ἐν ᾧ ἡ κεφαλὴ γυναικεία, ὡς καὶ αἱ χεῖρες ἀφ' ὧν ἐκφύονται μακραὶ ἀναπεπταμέναι πτέρυγες) κρατοῦσα διὰ μὲν τῶν χειρῶν ἀπὸ τοῦ στήθους, διὰ τῶν ὀπισθίων δὲ ὀνύχων ἀπὸ τῶν ποδῶν, γυμνὸν διαδεδημένον νεανίαν, ἀνυψοῦσα οὕτως αὐτόν, ὥσεί ἵνα τὸν ἐπιθέσῃ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ (;) Ὁ νεανίας ἀτενίζει πρὸς τὸ τέρας μετὰ τρόμου, ἐν ᾧ τὸ πρόσωπον τῆς Σφιγγὸς ἐκδηλοῖ προφανῶς χαρὰν ἐπὶ τῇ λείᾳ. Ἡ γραφή, ὡς εἴρηται, εἶνε τῶν ὠραιोटάτων τῆς Ἀττικῆς ἀγγειογραφίας, διατετήρηται δὲ ἐν καλλίστῃ καταστάσει, (Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. 996).

22. Χρυσὴ ταινία λεπτή (διάδημα) ἄνευ κόσμου τινὸς μήκους 0,21, πλάτους 0,017, ἀπολήγουσα κατὰ τὰ ἄκρα εἰς ὀξύ. Ὅλον μῆκος 0,25. (Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. 997).

23. Χρυσοῦν περιφερὲς ἔλασμα ἐν σχήματι λεπτοῦ, ἔχον ἐντύπως ἐγγεγλυμμένον στέφανον καὶ ἐν τῷ μέσῳ γλαῦκα, ἔχον δηλ. τύπον Ἀθηναϊκοῦ νομίσματος, δν ἔνθεν μὲν βλέπει τις ἐγγεγλυμμένον, ἔνθεν δὲ ἀναγεγλυμμένον. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. 998).

24. Τὸ ἐν σ. 126 μνημονευόμενον μαρμαρίνον τετραγωνικὸν βάθρον. (Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. 998^a).

25. Πολλὰ τεμάχια ἀγγείων καὶ λευκῶν ληκύθων εὑρεθέντα περὶ τοὺς τάφους. Τούτων τινὰ ἔχουσιν ὠραίας ἀληθῶς γραφάς. (Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. 999).

26. Αἱ ἐν σ. 125 ἀρ. 9 δημοσιευμέναι ἐπιγραφαί. (Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. 999^a).

27. Ἐρυθρόμορφος λήκυθος ὕψ. 0,29. Ἐπὶ τῆς κοιλίας δύο γυναικες, ὧν ἡ ἑτέρα ποδῆρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ φέρουσα εἰκονίζεται βαίνουσα καὶ κρατοῦσα διὰ τῆς ἀριστερᾶς κάμιστρον, ἡ ἄλλη ἴσταται τὸ σῶμα ἔχουσα ἀντωπὸν ἀλλὰ τὴν κεφαλὴν κατὰ κρόταφον, πρὸς τὴν σύντροφον αὐτῆς βλέπουσα, ἐνδεδυμένη ποδῆρη χιτῶνα διπλοῦν, τὰς χεῖρας ἐκτείνουσα ἐκατέρωθεν, ὥσεί ἐκπεπληγμένη ἐπὶ τῇ παρουσίᾳ τῆς ἑτέρας (;) Γραφὴ ἀμελής, διατήρησις καλὴ. Εὐρέθη ἐν ἀνασκαφαῖς Δ. Γιαγιά (ἴδ. σ. 135, 11 κατὰ τὴν ὁδὸν τὴν ἄγουσαν ἀπὸ τοῦ Θησείου εἰς τὴν ὁδὸν Πειραιῶς πλησίον τῆς γεφύρας τοῦ σιδηροδρόμου. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. 1000).

28 - 29. Τὰ ἐξῆς ὑπ' ἀρ. 28 καὶ 29 δύο ἀγγεῖα εὗρεθέντα ἐν τοῖς θεμελίοις τῆς παρὰ τὴν πλατεῖαν τῆς Ὀμονοίας οἰκοδομηθείσης οἰκίας τοῦ Ἰ. Πάγκα, ὑφ' οὗ καὶ ἐδωρήθησαν τῷ Μουσείῳ, ἥτοι :

28. Ἀγγεῖον ἐρυθρόμορφον σχήματος ἀμφορέως ταπεινοῦ. Ἐκατέρωθεν εἰκονίζονται ἀνὰ δύο γυναικεῖαι μορφαί. Ἐπὶ τῆς μιᾶς μὲν ὄψεως ἡ ἐτέρα τούτων, ἡ χιτῶνα καὶ ἱμάτιον μακρὸν ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ περιβεβλημένη, κρατεῖ ἐν τῇ χειρὶ πυξίδα, ἣν, φαίνεται, δωροῦσα τῇ ἐτέρᾳ τῇ ἱσταμένῃ ἀπέναντι αὐτῆς καὶ ἀτενίζουσα πρὸς ταύτην· ἡ δευτέρα αὕτη φέρει ἐπίσης χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, ὅπερ ὅμως καταλείπει τὸ δεξιὸν στήθος μετὰ τοῦ βραχίονος γυμνά. Ἐπὶ τῆς ἐτέρας δὲ ὄψεως δύο ὅμοιαι κόραι, ὧν ἡ ἐτέρα κρατεῖ ἄνθος (;) προσφερόμενον τῇ ἄλλῃ, τῇ ἐν τῇ δεξιᾷ, κρατούσῃ ταινίαν ἢ στέφανον. Κάτωθεν παρὰ τοὺς πόδας αὐτῶν καὶ ἐν τῷ μέσῳ κάλαθος. Ἡ γραφὴ εἶναι κοινή, ὡς καὶ ἅπαντα ἡ τοῦ ἀγγείου κατασκευή. (Εὔρετ. Γεν. Ἐφορ. 1001),

29. Ἀρύβαλλος μικρὸς ἐφθαρμένος· εἰκονίζεται ἐπ' αὐτοῦ γυνὴ κρατοῦσα ἐπιδεικτικῶς διὰ τῶν δύο χειρῶν τὰ κράσπεδα τοῦ πολυτελοῦς χιτῶνός της. Ἡ γραφὴ ἀπεσβεσμένη. (Εὔρετ. Γενικῆς Ἐφορ. 1002).

30. Ἐνδeka νομίσματα διαφόρων πόλεων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ὧν 7 ἀργυρᾶ καὶ 4 χαλκᾶ δωρηθέντα ὑπὸ ἀνωνύμου ὁμογενοῦς διὰ τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως Χαριλάου Τρικούπη. (Εὔρετ. Γεν. Ἐφορ. 992).

30^α Ἐτέρα δωρεὰ ἀρχαίων γενομένη τῷ Μουσείῳ διὰ τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως Χαριλάου Τρικούπη, περὶ ἧς ἴδε Εὐρετήριον Γενικῆς Ἐφορείας ἀρ. 980.

31 - 36. Τὰ ἐξῆς ὑπ' ἀρ. 31 — 36 εὗρεθέντα ἐν ταῖς ἐν Τροιζηνίᾳ ἀνασκαφαῖς τάφων (ἴδ. σ. 107 ἀρ. 3), ἥτοι :

31. Τεμάχιον ἀναγλύφου ὕψ 0,10, ἐφ' οὗ σῶζεται τὸ ἔμπροσθεν ἱπποῦ μετὰ τῆς κεφαλῆς· ἐπὶ τοῦ ἱπποῦ κάθεται γυνὴ (ἧς σῶζεται τὸ κάτω τοῦ σώματος ἀπὸ τῆς ὀσφύος) γυμνή. Τὸ ἀνάγλυφον εἶνε ἀποκεκρουσμένον, φαίνεται ὅμως ἔτι τέχνης ἀρχαϊκῆς προῖον. (Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. 1010).

32. Δύο μεγάλα ἀγγεῖα (πίθοι) τοῦ Μυκηναίου τρόπου, εὔρε-

θέντα ἐν τῷ προϊστορικῷ τάφῳ μετὰ τῆς ἐν τῷ ἐπομένῳ ἀριθμῷ ταινίας. (Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. 1011-1012).

33. Ταινία χρυσῆ μῆκ. 265, πλ. 0,014 ἔχουσα ἐπὶ τῆς μιᾶς τῶν ἐπιφανειῶν αὐτῆς γεωμετρικὰ σχήματα, ἐν πτηνὸν καὶ τὸ γνωστὸν σημεῖον Svastika περὶ οὗ ἴδε Schliemann: Troie σελ. 517 κ. α. Ἐχρησίμευεν ὡς διάδημα περὶ τὸ μέτωπον. Τοῦ περιέργου τούτου εὐρήματος δημοσιευθήσεται ἐν τῷ Δελτίῳ σχεδιογράφημα. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορείας 1013).

34. Φύλλα χρυσοῦ ἐν ὄλῳ δράμια ἐξ εὐρεθέντα ἐν διαφόροις τάφοις ἐσπαρμένα καθ' ὅλον τὸν τάφον. (Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. 1014).

35. Ἐξ ἀρχαίου ῥυθμοῦ μικρὰ ἀγγεῖα ἄνευ γραφῶν εὐρεθέντα ἐντὸς πίθου, χρησιμεύσαντος εἰς ἐνθεσιν κεκαυμένων ὀστέων. Τὰ ἀγγεῖα ταῦτα εἶνε ἄχρηστα διὰ τὴν συλλογὴν τοῦ Μουσείου. (Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. 1015).

36. Τρία ὑέλινα Ῥωμαϊκὰ ἀγγεῖα ἄχρηστα καὶ ταῦτα. (Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. 1016).

37-50. Τὰ ἐξῆς ὑπ' ἀρ. 37 — 50 ἀρχαῖα ἀγορασθέντα παρὰ τοῦ Α. Δοκοῦ, συλλέξαντος αὐτὰ πρὸ ἐτῶν ἐν Πειραιεῖ, ἀντὶ δραχμῶν 200, ἦτοι :

37. Ἀνάγλυφον ἐκ λευκοῦ μαρμάρου παριστῶν ἵππον καὶ παρ' αὐτὸν ἄνδρα· ἔμπροσθεν τοῦ ἵππου ὄφις. Μῆκ. 0,52, ὕψ. 0,39, πᾶχ. 0,08. Τέχνη κοινή. (Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. 1017).

38. Ἀνάγλυφον ἐκ πεντ. μαρμ. Σώζεται τὸ κάτω μέρος θεοῦ καθημένου ἐπὶ πολυτελοῦς θρόνου. Μῆκ. 0,35, ὕψ. 0,23, πᾶχ. 0,10. Τέχνη καλή. (Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. 1018).

39. Τεμάχιον ἀναγλύφου ἐκ Πεντ. μαρμ. παριστῶντος θεὸν μετὰ δαδὸς καὶ τέσσαρας ἰκέτας. Μῆκ. 0,53, πλ. 0,37, πᾶχος τῆς πλακὸς 0,06, μετὰ τοῦ ἀναγλύφου 0,11. Τέχνη λίαν ἐπιμελής. (Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. 1019).

40. Τὸ κάτω μέρος ἀναγλύφου ἐκ Πεντ. μαρμ. Διακρίνονται ἡ μορφή θεοῦ καθημένου καὶ δεξιόθεν αὐτοῦ δύο γυναικεῖαι μορφαί, ὧν μία καθημένη. Ἀνωθεν τῶν θεῶν προκίπτουσιν ὑπὲρ τὸ ἄκρον βράχου τέσσαρες γυναικεῖαι κεφαλαί, ἴσως κεφαλαὶ νυμφῶν. Μῆκ. 0,48, πλ. 0,29, πᾶχ. 0,07. Τέχνη ὅχι πολὺ λεπτή, ἡ ἐπιφάνεια διεφθαρμένη. (Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. 1020).

41. Τεμάχιον ἀναγλύφου ἐκ Πεντ. μαρμάρου, ὁμοίου πρὸς τὰ ἐκ τοῦ Ἀσκληπιδίου. Σώζεται βωμός, εἰς ὃν προσάγεται βοῦς, καὶ ὀκτὼ μορφαὶ ἱκστῶν. Μῆκ. 0,55, πλ. 0,50, πᾶχ. 0,11. Τέχνη λεπτοτάτη. (Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. 1021).

42. Πλάξ ἐκ λευκοῦ μαρμάρου, ἧς τὸ κάτω μέρος ἀποτεθεραυ-
σμένον. Ἀνωθεν τῆς ἐπιγραφῆς ἀέτωμα μετ' ἀνθεμίου, κάτωθεν
ἀνάγλυφον παριστῶν ἄνδρα καθήμενον, δεξιούμενον ἄλλον δεξιόθεν
αὐτοῦ ἱστάμενον. Μῆκ. 0,42, πλ. 0,27, πᾶχ. 0,07, τέχνη κοινή.
Ἡ ἐπιγραφὴ ἔχει οὕτως :

Δρόμων Ηρακλεώτης

(Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. 1022).

43. Τὸ κάτω μέρος νεκρικοῦ ἀναγλύφου ἐκ Πεντ. μαρμάρου,
παριστῶντος ἄνδρα ἱστάμενον καὶ παρ' αὐτὸν γυναῖκα ἐν ἀμφιέσει
ιερείας τῆς Ἰσιδος. Ἀποκεκρουσμένοι αἱ δύο κεφαλαί. Μῆκ. 0,60,
πλ. 0,60. πᾶχ. 0,12, τέχνη κοινὴ ῥωμαϊκῆς ἐποχῆς. (Εὐρ. Γεν.
Ἐφορ. 1023).

44. Τὸ δεξιὸν ἥμισυ ἀναγλύφου ἐκ Πεντ. μαρμάρου. Σώζονται
τὰ κάτω μέρη ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς καὶ μεταξὺ αὐτῶν ἐπὶ βάθρου
τὸ κάτω μέρος παιδός. Ὑψ. 0,40, πλ. 0,60, πᾶχ. 0,11. (Εὐρ.
Γεν. Ἐφορ. 1024).

45. Τὸ δεξιὸν ἥμισυ ἀναγλύφου ἐκ Πεντ. μαρμάρου, ἐφ' οὗ
ὑπάρχει ἀνὴρ καθήμενος ἐπὶ κλίνης καὶ πρὸ αὐτοῦ τράπεζα μετ'
ὀπωρικῶν κτλ. Μῆκ. 0,50, πλ. 0,22, πᾶχ. 0,07, τέχνη καλὴ.
(Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. 1025).

46. Πλάξ ἐκ φαιοῦ μαρμάρου. Κάτωθεν τῆς ἐπιγραφῆς ὑπάρχει
ἀνάγλυφον παριστῶν γυναῖκα καθημένην, δεξιουμένην ἄνδρα δεξιὰ
αὐτῆς ἱστάμενον. Μῆκ. 0,40, πλ. 0,27, πᾶχ. 0,05. Τέχνη κοινο-
τάτη. Ἡ ἐπιγραφὴ ἔχει οὕτως :

Σ[γ'α] Σύρως

(sic)

Ἀντὶ τοῦ Α ὑπάρχει ἐπὶ τοῦ λίθου Λ. (Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. 1026).

47. Τὸ ἄνω μέρος πλακὸς ἐκ λευκοῦ μαρμάρου μετ' ἐπικράνου.
Κάτωθεν τῆς ἐπιγραφῆς ὑπῆρχεν ἀνάγλυφον, οὗ διεσώθη μόνον κε-
φαλὴ τις, ἕως γυναικός. Μῆκ. 0,21, πλ. 0,30, πᾶχ. 0,07, τέχνη
κοινή. Ἡ ἐπιγραφὴ ἔχει οὕτως :

Διονύσιος

(Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. 1027).

48. Πλάξ ἐκ λευκοῦ μαρμάρου μετ' αὐτώματος, ἐν ᾧ ῥόδαξ, καὶ ἀναγλύφου ὁμοίου τῷ τῆς ὑπ' ἀριθ. 42 πλακός. Ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι ἡ πλάξ εὐρέθη πιθανῶς ὄχι ἐν Ἀττικῇ. Μῆκ. 0,90, πλ. 0,39. Τέχνη κοινὴ ῥωμαϊκῆς ἐποχῆς. Ἡ ἐπιγραφὴ ἔχει οὕτως :

Θεάγγελε

Ἀριστίδου

Ἀθηναῖε

χρηστὲ χαῖρε

Θεάγγελε

Θεαγγέλου

Ἀθηναῖε

χρηστὲ χαῖρε.

Θεάγγελος τις Θεανγέλου Αἰθαλίδης C I A III 489⁶. (Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. 1028).

49. Ἀνάγλυφον νεκρικὸν ἐκ λευκοῦ μαρμάρου παριστῶν γυναῖκα καθήμενην καὶ δεξιουμένην ἄνδρα πρὸ αὐτῆς ἰστάμενον. Μῆκ. 0,58, πλ. 0,47, πᾶχ. 0,10. Τέχνη κοινή. (Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. 1029).

Ἐπιγραφαὶ δὲ εἰσῆχθησαν ἐν τῷ Μουσείῳ, κατ' ἐκθεσιν τοῦ
Λ ό λ ι γ κ, αὶ ἐξῆς :

51 - 52. Αἱ ἐξῆς ὑπ' ἀριθ. 51 καὶ 52 ἐπιγραφαὶ ἀγορασθεῖσαι παρὰ τοῦ αὐτοῦ Α. Δοκοῦ σὺν τοῖς προηγουμένοις ὑπ' ἀρ. 37 - 50 ἀρχαίοις, ἦτοι :

51. Πλάξ ἐκ φαιοῦ μαρμάρου ἀπολήγουσα εἰς ἡμικυκλοειδὲς ἀέτωμα (ῥ. 0,57, πλ. 0,30) ἐν ᾗ ἐπιγραφὴ τῆς Δ', ὡς φαίνεται, ἑκατονταετηρίδος :

Εὐθυδίκη

Ἡγησίππου

γυνή.

(Εὐρετ. Γεν. Ἐφορείας ἀρ. 1030).

52. Τεμάχιον ἐκ πεντελησίου μαρμάρου, οὗ σώζεται τὸ ἀριστερὸν ἄκρον (μῆκ. 0,17, πλ. 0,14) ἐν ᾧ ἐπιγραφὴ :

Θε[μιστοκλῆς] Ὁ[.] εἶπεν· ἐπειδὴ ὁ δεῖνα

ος χειροτονηθεῖ[ς] ὑπὸ τοῦ ἀήμου ἀγωνοθέτης Θεσίων

εἰς τὸν ἐπὶ τοῦ δεῖνος ἄρχον-

τος ἐνιαυτὸν το[.] τήν τε πομπὴν ἔπεμψεν εὐσχήμονα

καὶ τὴν θυσίαν σ[υνετέλεσεν] τῷ Θεσῇ κατὰ τὰ πάτρια... ἀξίως

5 τοῦ δήμου προσηγορῶ[.]

καὶ ἐποίησατο τῇ[ν] ἐπιμέλειαν τῆς λαμπάδος καὶ τοῦ γυμνικοῦ

ἀγῶνος προνοηθεῖς τοῦ μηδὲν

ἀδίκημα γενέσθ[αι] τοῖς ἀγωνιζομένοις ὁμοί-

ως καὶ τῆς τῶν [.] ἔθηκε δὲ καὶ ἄλλα καλὰ καὶ εὐσχήμο-

να τοῖς ἀγωνισ[αμένοις κατὰ τὰ ἐψηφισμένα τῷ δήμῳ σπουδῆς
οὐθὲν ἐλλείπων, παρῆσ-

10 κεύασεν [δὲ καὶ ταῖς φυλαῖς ταῖς νικώσαις ἀθλα τῶν ἱππέων
καὶ τῶν ἐπιλέκτων,

ὁμοίως δὲ καὶ τοῖς ἐκ τῶν ἐθνῶν τάγμασιν καὶ ταῦτα ἀνέθηκεν,
ἔδωκεν δὲ καὶ τεῖ βουλευτῇ

καθέσιμῳ]ν δ[ραχμᾶς κτλ.

Ἡ ἐπιγραφή ἀνήκει ἀναμφιβόλως εἰς τὰς εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν Θη-
σείων ἀναφερομένας ἐπιγραφάς, ὧν αἱ μέχρι τοῦδε γνωσταὶ γενόμεναι
ἐδημοσιεύθησαν ἐν τῷ C. I. A. II ὑπ' ἀρ. 444 λ. ε. Ἀνεγράφη-
σαν δὲ αὗται περὶ τὸ πρῶτον ἡμῖς τῆς δευτέρας ἑκατονταετηρίδος
πρ. Χρ., τὸ δὲ νῦν δημοσιευόμενον τεμάχιον σύγχρονον περίπου θὰ
εἶναι τῇ ὑπ' ἀρ. 446, ὡς ἀποδεικνύει ἡ ὁμοιότης τῆς γραφῆς. (Εὔρετ.
Γεν. Ἐφορείας 1031).

53-54. Αἱ ἐξῆς ὑπ' ἀριθ. 53—54 εὑρεθεῖσαι ὑπὸ τοῦ κτί-
στου Κ. Καλούδη παρὰ τῇ ὁδῷ Ἀγίου Κωνσταντίνου, ἔνθα λήγει
ἡ ὁδὸς Νικηφόρου, πλησίον δηλ. τῆς ἐξωτερικῆς γραμμῆς τοῦ βο-
ρείου τείχους τῶν Ἀθηνῶν, ἦτοι :

53. Πλᾶξ ἐκ Πεντελησίου μαρμάρου, κεκοσμημένη δι' ἀνθεμίου
καλῆς ἐργασίας. Μῆκ. 0,77, πλ. 0,25 - 0,28, πᾶχ. 0,08. Ὁ
πρῶτος στίχος τῆς ἐπιγραφῆς ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου, οἱ τρεῖς ἐπόμε-
νοι ἐπὶ τοῦ ἄνω ἄκρου τοῦ κυρίου μέρους τῆς πλακῆς, κάτωθεν αὐ-
τῶν χώρος κενός, μῆκ. 0,26, ἐφ' οὗ ὑπῆρχε πιθανῶς γραπτὴ τις
παράστασις, οἱ τέσσαρες τελευταῖοι στίχοι παρὰ τῷ κάτω ἄκρῳ
τοῦ λίθου.

Ἡ νῦν ἐπὶ τοῦ λίθου ὑπάρχουσα ἐπιγραφή δὲν προέρχεται ἀρι-
δῆλως ἐκ τῆς πρώτης χρήσεως τοῦ λίθου, ἀλλ' ἐκ δευτέρας ἢ μάλ-
λον τρίτης. Καὶ πρῶτον μὲν φαίνεται ὅτι ἐκοσμήθη ἡ πλᾶξ διὰ
τοῦ ἀνθεμίου καὶ τῆς γραπτῆς εἰκόνης μετ' ἐπιγραφῆς ἐπίσης ἐξω-
γραφισμένης, δεύτερον δὲ ἐνεχαράχθη ἐν τῷ μέσῳ τοῦ χώρου, ὃν
κατέχει νῦν ὁ δεύτερος στίχος τὸ ὄνομα «Εὐπάλεια» οὗ ἔχῃν τινὰ
εἰσέτι διακρίνονται, τελευταῖον δὲ μετετέθη αὕτη ἡ λέξις εἰς τὸ
ἐπιστύλιον, προσετέθησαν δὲ καὶ ἄλλα ὀνόματα μελῶν τινῶν τῆς
αὐτῆς οἰκογενείας.

Ἡ ἐπιγραφή ἔχει νῦν οὕτως :

Εὐπάλεια Ἴπποκράτους Κηφισ-
 είως γυνή. Φιλίσκος Ἴπποκράτους
 Κηφισεύς. Μύρτα Ἴπποκράτους θυγάτη-
 ρ.
 Ἡραγόρας Ἡροδότου Σάμιος.
 Ἴπποκράτης Ἡραγόρου Κηφισεύς.
 Θρά]συλλος Ἡραγόρου Κηφισεύς.
 Ἡ δεῖνα Ἡ]ραγόρου γυνή.

Ἐξάγεται ἐκ τῶν τελευταίων στίχων, ὅτι ὁ Ἡραγόρας μετώ-
 κησεν ἐκ Σάμου εἰς Ἀθήνας, οὗ ὁ υἱὸς Ἴπποκράτης ἐπολιτογρα-
 φήθη. Φαίνεται δὲ ὅτι τοῦτο ἐγένετο περὶ τὸ τέλος περίπου τῆς
 τρίτης ἑκατονταετηρίδος πρ. Χρ. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. 1032).

54. Λεπτὴ εἰς δύο τεθραυσμένη πλάξ (μ. 0,25, πλ. 0,27) ἐκ
 πεντελησίου μαρμάρου, ἐν ᾗ ἐπιγραφή :

Αἰγυπτία

(Εὐρετήριον Γεν. Ἐφορείας 1033).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΕΡΓΑΣΙΑΙ ΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

1. **Ἔργασίαι ἐν τῇ Ἀκροπόλει :** Ἐξακολουθοῦσιν αἱ
 ἐν τῇ Ἀκροπόλει ἐργασίαι πρὸς διάκρισιν καὶ τοποθέτησιν τῶν
 τῇδε κἀκείσε κειμένων λίθων καὶ αἱ ἐν τῷ Μουσείῳ αὐτῆς πρὸς
 κατάταξιν τῶν ἐν αὐτῷ ἀρχαίων.

2. **Οἰκοδομητικαὶ ἐργασίαι :** Ἡ οἰκοδομὴ τῆς Κεντρι-
 κῆς πλευρᾶς τοῦ Μουσείου (ἴδ. Ἀρχ. Δελτίον 1888, σ. 68, 2) ἐπε-
 ρατώθη λίαν δὲ προσεχῶς περατοῦται καὶ ἡ τῆς κυρίας προσόψεως.

3. Δαπάναις τοῦ δημοσίου Ταμείου, ἀντὶ δρ. 200 ἡγοράσθησαν
 ὑπὸ τῆς Γενικῆς Ἐφορείας παρὰ Ἀ. Δοκοῦ τὰ ἐν σελ. 145 ἀριθ.
 37-52 περιγραφόμενα ἀρχαῖα ἀνάγλυφα καὶ ἐπιγραφαί. Τὰ ἀρχαῖα
 ταῦτα συνέλεξαν ἐξ ἀγορᾶς κατὰ διαφόρους ἐποχὰς ὁ πατὴρ τοῦ
 πωλητοῦ ἐν Πειραιεῖ.

4. **Ἐκποίησις ἀρχαίων ἐξ Ἑρετρίας :** Ἡ ἐπὶ τῶν ἐξ Ἑρετρίας εὐρημάτων διορισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Ἐπιτροπὴ (ἴδε σ. 33,3) ἐπεράτωσε τὰς ἐργασίας αὐτῆς. Ἀπαντα τὰ ἄξια λόγου εὐρήματα τὰ γενόμενα ἐν ἀγροῖς Β. Νοστράκη ἔλαβε διὰ τὸ ἐθνικὸν Μουσεῖον, καταβληθεῖσάν τῷ Νοστράκῃ ἐκ τοῦ δημοσίου Ταμείου, πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ τιμήματος, δρ. 3200. Ἡ καταγραφή τῶν ἀρχαίων τούτων ἐν τῷ Δελτίῳ ἤρξαντο ἀπὸ τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου (ἴδε σ. 74, 1 - 15) καὶ συνεχίζεται κατὰ μῆνα.

Ἡ αὕτῃ ἐπιτροπὴ προέβη ὡσαύτως εἰς τὴν ἐκποίησιν τῶν ἐν τοῖς ἀγροῖς Ν. Τζώτζῃ εὐρεθέντων· ἔλαβε δὲ ὡσαύτως διὰ τὸ ἐθν. Μουσεῖον τὰ ἀξιολογώτερα τῶν εὐρημάτων (ἴδ. σ. 139, 12-17), τοῦ Ν. Τζώτζῃ λαβόντος τὰ ἄχρηστα διὰ τὸ Μουσεῖον καὶ ἔτι δραχ. 1735 ὡς συμπλήρωμα τοῦ τιμήματος τῶν διὰ τὸ Μουσεῖον ληφθέντων.

5. **Δωρεὰ ἀρχαίων :** Ὑπὸ τοῦ ὁμογενοῦς Ἰ. Πάγκα ἐδωρήθησαν τῷ Μουσείῳ δύο ἀγγεῖα περιγραφόμενα ἐν σ. 144, 28-29. Ταῦτα εὐρέθησαν κατὰ τὴν ἀνόρυξιν τῶν θεμελίων τῆς παρὰ τὴν πλατεῖαν τῆς Ὀμονοίας μεγάλης τοῦ δωρητοῦ οἰκίας. Διὰ τοῦ Προέδρου δὲ τῆς λυβερνήσεως ἐγένοντο δύο δωρεαὶ ἀρχαίων, περὶ ὧν ἴδε σ. 144, 30 καὶ 30^α.

6. **Κίβδηλοι ἀρχαιοφύλακες :** Ἐν Πειραιεὶ ἐπὶ τοῦ διὰ Μασσαλίαν ἀποπλέοντος ἀτμοπλοίου κατεσχέθησαν διὰ τῶν τελωνοφυλάκων Ι. Ἀθανασιάδου καὶ Κ. Κοσαροπούλου ἐν ταῖς ἀποσκευαῖς Ἰωάννου Πετροπούλου, τὰ ἐν σ. 139, 10-11 περιγραφόμενα δύο πήλινα ἀγαλμάτια, ἃ εὐχερῶς δύναται τις νὰ διακρίνῃ ὡς κίβδηλα.

7. **Κατάσχεσις ἀγαλματίου :** Ἐν Πειραιεὶ κατεσχέθη ἐν τῷ Τελωνείῳ, ἐν ταῖς ἀποσκευαῖς Ἰ. Πρυσὲν μεταβαίνοντος εἰς τὸ ἐξωτερικόν, ἀγαλμάτιον πήλινον περιγραφόμενον ἐν σ. 139, 9. Τὸ ἀγαλμάτιον τοῦτο ἦτο περικεκλεισμένον ἐντὸς κιβωτίου, ἐφ' οὗ ἐπιγραφὴ : Tanagra PN — A.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΑ ΕΥΡΗΜΑΤΑ.

Δίσκος μαρμάρινος ἐνεπίγραφος μετὰ εἰκόνας.

(Ἐκθεσις Ἰα κ. Χ. Δ ρ α γ ά τ σ η).

« Ἐν τινι τῶν ἐξ κιβωτίων ἄτινα κατέσχευεν ἡ ἀστυνομία Πειραιῶς τῇ 17ῃ Ἀπριλίου ἐ. ζ. ἐν τῷ σιδηρουργείῳ τοῦ κ. Sein κατὰ τὴν νοτίαν ἀκτὴν τοῦ λιμένος τοῦ Πειραιῶς, μεταξὺ πολλῶν ἄλλων ἀρχαιοτήτων ἤττονος ἀξίας, ὑπῆρχε καὶ τις μοναδικὴ εἰς τὸ εἶδος αὐτῆς· εἶνε δίσκος μαρμάρινος εἰς ἑνδεκα τεμάχια τετρασμένον, ἔργον ἑκτακτον ὅλως καὶ διὰ τοὺς χρόνους, εἰς οὓς δύναται νάναχθῇ, καὶ διὰ τὸν διατηρούμενον χρωματισμὸν ἐπ' αὐτοῦ καὶ διὰ τὸ καθ' ὅλου μοναδικὸν αὐτοῦ. Κατατεθεῖς τὸ πρῶτον ἐν τῷ Μουσείῳ Πειραιῶς ἐκομίσθη πρὸ βραχείας χρόνου εἰς Ἀθήνας καὶ κατετέθη ἐν τῷ Ἐθνικῷ Μουσείῳ. (Ἰδ. σ. 8 ἀρ. 1).

» Ὁ δίσκος οὗτος ἐκ λευκοῦ μαρμάρου, διαμέτρου 0,27 περίπου, πάχους 0,02 ὡς ἔγγιστα φέρει ἵχνη εἰκόνας δι' ἐγκαυστικῆς ἀποτετυπωμένης. Τῆς εἰκόνας ταύτης σαφῶς φαίνεται τὸ ἐδάφος συνιστάμενον ἐκ γραμμῆς ἀπλῆς πρὸς τὸ κατώτερον μέρος, ἱκανῶς παχείας, χρώματος ὑπομέλανος. Ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τούτου φαίνεται ἔδρα μετ' ἀνακλίσεως ὑψηλῆς, ἧς σαφῶς διακρίνονται τὰ μέρη, κατὰ μὲν τὴν ἀνάκλινιν διὰ σκιερωτέρου τοῦ χρώματος δεδηλωμένα, κατὰ δὲ τοὺς πόδας καὶ τὸ ἐν μέσῳ τῷ καθίσματι ὑποστήριγμα δι' ἐλαφροτέρου χρωματισμοῦ καὶ περιγράμματος λεπτοῦ. Ἐπὶ τῆς ἔδρας ταύτης φαίνεται καθημένη μορφή τις, ἧς καθαρὰ διακρίνονται τὰ ἀπὸ τῶν γονάτων μέχρις ἄκρων τῶν ποδῶν μέρη κεκαλυμμένα δι' ἱματίου χρώματος ἐρυθροῦ, οὗ τὸ περιγράμμα χωρίζεται διὰ γραμμῆς χρώματος μέλανος. Τὸ ἱμάτιον κάτω φθάνει μέχρι τῶν ἀστραγάλων, ἀφίνει δ' ἀμφοτέρους τοὺς πόδας γυμνοῦς, ὧν ὁ ἕτερος ὑπεγείρεται πρὸς τὰ ὀπίσω. Ὑπὲρ τὴν ὀσφὺν διακρίνεται τῆς πρὸς τὰ δεξιὰ ἀποβλεπούσης ταύτης μορφῆς τὸ γυμνὸν μέρος τοῦ στήθους καὶ πρὸ αὐτοῦ ἡ γραμμὴ τοῦ ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου κατιόντος ἐρυθροῦ ἱματίου, ὅπερ καὶ ὁπισθεν ἐπὶ τῆς ῥά-

χεως φαίνεται. Ἀνωτέρω ἔτι δύναται τις νὰ διακρίνῃ τὴν γραμμὴν τοῦ λαιμοῦ, τὰ χεῖλη δεδηλωμένα δι' ἐρυθροῦ· ὑπὲρ ταῦτα μόλις διακρίνεται ἡ ρίς καὶ ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ ἐν κατατομῇ ἀποικο- νιζομένου προσώπου. Ταῦτα εἶνε τὰ ὁπωσδήποτε διαφαινόμενα τῆς εἰκόνος ταύτης.

» Περὶ τῆς ἀμυδρῶς διαφαινομένης ταύτης μορφῆς γνωρίζομέν τι πλεόν ἐκ τῶν περὶ αὐτὴν ἡμικυκλικῶς ἐγγεγλυμμένων γραμμάτων, καταδεικνύντων ὅτι ὁ δίσκος οὗτος ἤτο που προσηρητημένος εἰς ἀνάμνησιν τοῦ προσώπου τοῦ ἀπεικονιζομένου. Ὅτι δὲ ἦτο προσηρητημένος ὁ δίσκος δεικνύουσι καὶ οἱ δύο σιδηροὶ γόμφοι, οἱ ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῆς εἰκόνος δι' ὅλου τοῦ πάχους τοῦ δίσκου διήκοντες, καὶ ἐκ τῆς κατιώσεως αὐτῶν οὐκ ὀλίγον τὴν τοῦ μαρμάρου ἐπιφάνειαν βλάψαντες. Ἡ περὶ τὴν εἰκόνα κυκλικῶς διαθέουσα ἐπιγραφὴ γράμμασιν ἀρχαῖοις ἔχει ὧδε :

Μνήμα τὸδ' Αἰνέου σοφίας Ιατροῦ ἀρίστου.

» Τὸ ὄνομα Αἶνεος ἢ Αἰνείος ἀπαντᾷ παρὰ μόνῳ τῷ Στεφάνῳ τῷ Βυζαντίῳ, ἐκεῖ ἔνθα γίγνεται λόγος περὶ τῆς νήσου Κῶ, λέγοντι τὰδε : « Νεβρὸς γὰρ ἐγένετο ὁ διασημώτατος τῶν Ἀσκληπιαδῶν, ὃ καὶ ἡ Πυθία ἐμαρτύρησεν· οὗ Γνωσιδίκος, Γνωσιδίκου δὲ Ἴπποκράτης καὶ ΑἸΝΙΟΣ καὶ Ποδαλείριος, Ἴπποκράτους Ἡρακλείδης, οὗ Ἴπποκράτης ὁ ἐπιφανέστατος, ὁ καὶ θαυμασίας συντάξεις καταλελοιπώς. » Ἀλλαχόθεν δὲν εἶνέ τι γνωστὸν περὶ τοῦ Αἰνέου ἢ Αἰνείου τούτου, ὅστις πάντως εἶνε ὁ παρὰ τῷ Στεφάνῳ ἀναφερόμενος.

» Τὰ γράμματα τῆς ἐπιγραφῆς φέρουσιν ἀριδὴλως ἔχνη χρώματος ἐρυθροῦ καὶ κυανοῦ ἐναλλάξ, ὡς ἐπὶ τῶν παλαιότερων ἐπιγραφῶν, ὁ δὲ χαρακτήρ αὐτῶν συμφωνεῖ πρὸς τοὺς χρόνους, εἰς οὓς ἐκ τῆς μαρτυρίας τοῦ Στεφάνου δύναται νὰ τεθῇ ὅτι ἔζησεν ὁ Αἰνείος, λαμβανομένου ὑπ' ὄψει τοῦ χρόνου καθ' ὃν ὁ Ἴπποκράτης ἔζη. »

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1889

ΤΕΥΧΟΣ ΜΗΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

ΑΝΑΣΚΑΦΑΙ ΚΑΙ ΕΥΡΗΜΑΤΑ

1. Ἀνασκαφαὶ ἐν τῇ Ἀκροπόλει (ἴδε σ. 5, 1).

Κατὰ τὸν μῆνα Αὐγούστον ἐπερατώθη ἡ ἐκκαθάρισις τοῦ πρὸς βορᾶν τοῦ Παρθενῶνος χώρου, τοῦ μεταξὺ τῆς ἀρκτικῆς τοῦ Παρθενῶνος πλευρᾶς καὶ τῶν θεμελίων τοῦ ἀρχαίου ναοῦ· ἐκαθαρίσθη δὲ καὶ ὁ χώρος ὁ πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Παρθενῶνος. Ἐν τῷ τελευταίῳ τούτῳ χώρῳ ἀνεφάνησαν τὰ θεμέλια ἀρχαίου τείχους ἀπέναντι τῆς βορειοανατολικῆς γωνίας τοῦ κρηπιδώματος τοῦ Παρθενῶνος. Ἐξηκολούθησε δὲ καὶ ἡ διάκρισις καὶ κατάλληλος τοποθέτησις τῶν λίθων. Ἐν τῇ ἐργασίᾳ ταύτῃ εὐρέθησαν τεμάχια τινα γλυπτῶν καὶ ἀναθηματικῶν ἀνάγλυφον τεθραυσμένον. Π. Κῶδ.

2. Ἀνασκαφαὶ ἐν Ἀττικῇ (ἴδε σ. 122, 2).

Ἡ ἀνασκαφὴ τοῦ ἐν Βελανιδέζᾳ τύμβου ἐπερατώθη· ἤρξατο δὲ ἀνασκαφὴ ἐτέρου τύμβου ἐν θέσει Βουρβᾶ, αὐτοῦ ἐκείνου, ὅστις ἐν τοῖς τοπογραφικοῖς χάρταις τοῦ Curtius Kaupert εἶνε δεδηλωμένος διὰ τῶν grosses Grab. Τελευταῖα εὐρήματα ἔδωκεν ἡ ἀνασκαφὴ τοῦ ἐν Βελανιδέζᾳ τύμβου ἀγγεῖά τινα, ἐν οἷς ἀξιόλογα ληκύθια.

3. Ἀνασκαφαὶ ἐν Λυκοσοῦρᾳ (ἴδε σ. 122, 3).

Ἐξακολουθοῦσι αἱ ἐν Λυκοσοῦρᾳ ἀνασκαφαί. Τοῦ ἀνακαλυπτομένου ναοῦ ἀπεκαλύφθη ἤδη ὁλόκληρος ὁ πρόδομος, ἐν ᾧ ὑπάρχουν

πολλά ἐνεπίγραφα τὸ πλεῖστον βάθρα, ὧν ἔν, ἀνατεθειμένον τῷ Ἀδριανῷ, κεῖται κατὰ χώραν. Ἐν τῷ σηκῷ εὐρίσκονται τεμάχια κολοσσιαίων ἀγαλμάτων καλῆς τέχνης, ὧν κυριώτερα κεφαλὴ γυναικεία καὶ ἑτέρα ἀνδρική πωγωνοφόρος· τελευταῖον εὐρέθη καὶ ἑτέρα γυναικεία κεφαλὴ, μείζων τῆς προηγουμένης.

4. Ἀνασκαφαὶ ἐν Τανάγρα (ἴδε σ. 123, 4)

Ἐν ταῖς ἐν Τανάγρα ἀνασκαφαῖς εὐρέθησαν ὑπὲρ τὰ 40 ἀγάλματα, ὧν τρία εἶνε λεπτῆς ἐργασίας. Τὰ τελευταῖα ταῦτα περιστῶσι γυναικείας μορφᾶς ῥιπιδοφόρους, τῶν δὲ ἄλλων, τῶν κοινῆς ἐργασίας, ἐνδιαφέρον παρέχει κυρίως γραῦς ἱσταμένη πρὸ τραπέζης, ἐφ' ἧς πράγματά τινα, πιθανῶς πλακούντια. Εὐρέθησαν δὲ καὶ πλῆθος ἀρυβάλων, κακότεχνοι ἐρυθρόμοργοι φιάλαι καὶ δύο νεκρικοὶ στῆλαι, ὧν ἡ μὲν φέρει ἐπιγραφὴν *Ξενοκλίδας*, ἡ δὲ *Βουνατία*.

5. Ἀνασκαφαὶ ἐν Μυκῆναις (ἴδε σ. 124, 7).

Ἐν ταῖς ἐν Μυκῆναις ἀνασκαφαῖς ἀνακαλύπτονται λείψανα προϊστορικῶν οἰκιῶν, ὅμοια τοῖς πρὸ ἐτῶν ἤδη ὑπὸ τοῦ Schliemann παρὰ τὸν περίβολον τῶν τάφων ἀνακαλυφθεῖσιν, εὐρήματα ὅμως ἐλάχιστα γίνονται καὶ οὐχὶ πολλοῦ λόγου ἄξια. Τοιαῦτα εἶνε τέσσαρα μεγάλα μολύβδινα ἀγγεῖα, ὧν τὸ μέγιστον ἔχει ὕψος 1,05, εἰς κρίκος (δακτύλιος) χρυσοῦς, μία πόρπη χαλκῇ κτλ.

6. Σκαφικαὶ ἔρευναι ἐν Ἀρκαδίᾳ.

Τῇ Γαλλικῇ Σχολῇ ἐχορηγήθη ἡ ἄδεια νὰ ἐνεργήσῃ σκαφικὰς ἐργασίας ἐν Ἀρκαδίᾳ διὰ τοῦ ἐκ τῶν ἐταίρων αὐτῆς κ. Μπεράρ. Ἐνῆργησε δὲ ἤδη τοιαύτας ἐρεῦνας κατὰ τὴν δυτικὴν πλευρὰν τοῦ Ἀρτεμισίου, ἔνθα εἶχεν εὐρεθῇ τὸ ἐν Δελτίῳ 1888 σ. 121, 1, χαλκοῦν ἀγαλμάτιον Ἀρτέμιδος. Ἀνεκαλύφθησαν δὲ δι' αὐτῶν ἔχνη ἀρχαίου οἰκοδομήματος καὶ εὐρέθησαν μικρά τινα χαλκᾶ καὶ πήλινα ἀρχαῖα, ἐν οἷς χαλκοῦν ἀγαλμάτιον Ἀρτέμιδος (ὑψ. 0,09)

προσκεκολλημένον ἐπὶ τετραγωνικῆς βάσεως καὶ πῆλινον ἀγαλμάτιον (ὕψ. 0,11) παριστῶν γραῖαν ἔχουσαν τὴν δεξιὰν χεῖρα ἄνωθεν τῆς κοιλίας καὶ κρατοῦσαν ὑψωμένον τὸν χιτῶνα. [Κατ' ἀναφορὰν τοῦ ἐπιμελητοῦ τῆς ἐν Τριπόλει Συλλογῆς Π. Γαλανπούλου].

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΝ ΤΟΙΣ ΜΟΥΣΕΙΟΙΣ

1. Ἑθνικὸν Μουσεῖον

Κατὰ τὸν μῆνα Αὐγούστον εἰσῆχθησαν εἰς τὸ ἔθν. Μουσεῖον, κατ' ἐκθεσιν τοῦ Σ τ ἄ η, τὰ ἐξῆς ἀρχαῖα :

1 - Β. Συνέχεια ἀρχαίων εὐρεθέντων ἐν Ἑρετρίᾳ, ἐν ἀγροῖς Β. Νοστράκη (ἴδ. σ. 7, 1 - 15 : σ. 98, 1-10 : σ. 115, 1-11 : σ. 136, 1 - 8. Πρβ. σ. 51, 5 καὶ 83, 3), ἤτοι :

1. Λευκὴ λήκυθος ὕψ. 0,39. Ἐν μέσῳ στήλῃ (ἀπεσβεσμένη) καὶ δεξιὰ ταύτης ἀνὴρ (Ἑρμῆς) χλαμύδα φέρων ἐρυθρὰν κεκομβωμένην ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ὤμου, ἐνδρομίδας ἐρυθράς καὶ ἀλύμματα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἐρυθρὸν (ἐν εἴδει φρυγίου), καὶ κρατῶν διὰ τῆς ἀριστερᾶς κηρύκειον. Τὴν δεξιὰν αὐτοῦ προεκτείνει ὥσπερ πρὸς ἐρχομένην μορφήν, (ἐλλείπουσαν ὅμως ἐντελῶς). Ἀριστερὰ τῆς στήλης γυνὴ ποδῆρη χιτῶνα φέρουσα καὶ ἱμάτιον ἐρυθρὸν, κρατοῦσα ταινίας διὰ τῆς ἀριστερᾶς· ἡ δεξιὰ χεὶρ καὶ ἡ κεφαλὴ ἅπασα ἀπεσβεσμένη. (Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. 1034).

2. Λευκὴ λήκυθος ὕψ. 0,40. Ἐν μέσῳ στήλῃ πλατεῖα ἐπὶ τῆς βάσεως τῆς ὁποίας ὥσπερ ἐκφυόμενα φύλλα ἀκάνθης συμμετρικῶς. Ἡ στήλη ἀπολήγει ἄνω εἰς οἶον διωρικὸν περιέργον τὰς μορφὰς κιονόκρανον, ἐπὶ τοῦ ἄδοκος τοῦ ὁποίου λέων καθήμενος ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν, ἐν ᾧ τὸν μὲν ἓνα τῶν ἐμπροσθίων στηρίζει ἐπὶ τοῦ ἄδοκος, τὸν δὲ ἕτερον θέτει ἐντὸς κανίστρου πλήρους στεφάνων, ὅπερ κρατεῖ κόρη δεξιὰ τῆς στήλης ἱσταμένη. Ἡ κόρη φέρει ποδῆρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον ἐρυθρὸν καταλείπον γυμνὸν τὸ στῆθος. Ἀνωθεν τοῦ κανίστρου ἀνηρτημένον κάτωπτρον. Ἀριστερὰ τῆς στήλης ἀπε-

σβεσμένη ἀνδρική μορφή, ἥς σώζονται μόνον οἱ πόδες. Ἡ λεπτότης τῆς γραφῆς εἶνε ἀξία θαυμασμοῦ ὄντως, ἡ διατήρησις δὲ τῶν σωζομένων μερῶν ἀρίστη. (Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. 1035).

3. Λευκὴ λήκυθος ὕψ. 0,40. Ἡ παράστασις ἐπὶ τῆς ληκύθου ταύτης εἶνε ὁμοία περίπου τῇ ἐπὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 14, σελ. 39. Εἰκονίζεται τουτέστιν ἡ παράδοσις νεκρᾶς ὑπὸ τοῦ Ἰπνου εἰς τὸν Θάνατον. Ἐν τῷ μέσῳ στενὴ νεκρική στήλη ἀπολήγουσα εἰς ἀνθέμιον κεκοσμημένη διὰ ταινιῶν ἐρυθρῶν. Πρὸ αὐτῆς γυνὴ ἐνδεδυμένη στικτὸν ἐξωσμένον πολυτελεῖ χιτῶνα ἐξηπλωμένη ἐπὶ κλίνης. Νεανίας (ὁ Ἰπνος) πτερυγοφόρος, τὸν ἀριστερὸν πόδα ἐπὶ τῆς βάσεως τῆς στήλης στηρίζων, κρατεῖ ταύτην ἀπὸ τοῦ στήθους δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν, ἕτερος δὲ νεανίας (ὁ Θάνατος) ὅμοιος τῷ προηγουμένῳ καὶ ὁμοίαν στάσιν καὶ στολὴν ἔχων λαμβάνει τὴν νωχελῶς ἐπὶ τῶν γονάτων πίπτουσαν δεξιὰν τῆς κόρης χεῖρα. Ἡ παράστασις, καίπερ ὀλίγον ἐφθαρμένη, εἶνε τῶν ἀρίστων τοῦ εἴδους τούτου, τέχνην προδίδουσα λεπτὴν καὶ ἐπιμελεστάτην. Τὸ ἀγγεῖον εἶνε ἐκ τεμαχίων συγκολλημένον, ἀλλὰ διατηρεῖται ἡ ἐπ' αὐτοῦ εἰκὼν ἐν καλῇ καταστάσει. (Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. 1036).

4. Λήκυθος ἐρυθρόμορφος ὕψ. 31. Ἐκ τεμαχίων συγκεκολλημένη καὶ κατὰ τὸ ἥμισυ συμπεπληρωμένη σώζει τὴν ἐξῆς παράστασιν: γυνή, ποδὴρ χιτῶνα καὶ ἱμάτιον φέρουσα, ἵσταται πρὸ βωμοῦ ἰωνικοῦ ῥυθμοῦ κρατοῦσα πρὸ αὐτοῦ δᾶδα. Ἡ εἰκὼν εἶνε ἥκιστα ἐπιμελῶς γεγραμμένη. (Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. 1037).

5. Λήκυθος ἐρυθρόμορφος ὕψ. 0,31. Εἰκονίζεται κίων ὠρικοῦ ῥυθμοῦ καὶ πρὸ αὐτοῦ, δεξιὰ, γυνὴ ἵσταμένη ποδὴρ χιτῶνα φέρουσα καὶ μακρὸν ἱμάτιον, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς δὲ κεκρύφαλον, κρατοῦσα ταινίαν διὰ τῆς δεξιᾶς. Εἶνε ἐστραμμένη πρὸς δεξιὰ, τὰ νῶτα ἔχουσα πρὸς τὸν κίονα. Γραφὴ κοινὴ καὶ ἀμελής. (Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. 1308).

6. Ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον συγκεκολλημένον ἐκ τριῶν τεμαχίων (μῆκ. 1,30, πλ. 0,55, πᾶχ. 0,13), ἐν ᾧ κόρη κατὰ μέτωπον ἵσταμένη χιτῶνα ποδὴρ ἐνδεδυμένη καὶ λαμβάνουσα κόσμημά τι ἐκ πυξίδος, ὃ φέρει αὐτῇ μικρὰ δούλη. Ἐν τῷ ἀετώματι τῆς πλακὸς Σειρήν. Ἀνωθεν τῆς κόρης ἐν τῷ ἐπιστυλίῳ ἡ ἐπιγραφὴ:

Θεοφίλη

ἀνωθεν δὲ ταύτης μεταξὺ τῶν ἀκροκεράμων ἢ ἐν δευτέρᾳ χρήσει τοῦ αὐτοῦ λίθου προστεθεῖσα ἐπιγραφὴ :

Γαλλις

(Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. 1039).

7 - 8. Κατ' ἔκθεσιν δὲ τοῦ Α ὁ λ λ ι γ κ εἰσῆχθησαν αἱ ἐξῆς ἐπιγραφαί, εὐρεθεῖσαι καὶ αὗται ἐν θέσει Γουδί, ἔνθα καὶ τὸ ὑπ' ἀριθ. 6 ἀνάγλυφον, ἦτοι :

7. Στέγη μεγάλου μνημείου ἐν σχήματι ναύσκου, ἐκ πεντ. μαρ-
μάρου, τεθραυσμένη πρὸς τῷ δεξιῷ ἄκρῳ. Μῆκ. 1,90, πλ. 0,55,
ὑψ. 0,40.

Ἡ πρὸς ἀριστερὰ ἐπιγραφὴ προστεθῆ μετὰ τὴν ἀνέγερσιν τοῦ
μνημείου.

Φιλίας

Φιλάρχου

Μελιτεὺς

Κλεαγόρα Φιλέου Μελιτιέως

Εἰς φῶς παῖδ' ἀνάγουσα βίου φάος ἡν ...

Κλεαγόρα πλείστης σωφροσύνης ...

"Ὡστε γονεῦσιν πένθος ἀγῆρατον ..

Ἑσθλῶν - - - - -

(Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. 1040).

8. Ὅμοια εἰς δύο τεμάχια κεχωρισμένη. Ἡ ἐπιγραφὴ ἐπὶ τριῶν
ταινιῶν, ἐφ' ὧν καὶ 5 ῥόδακες. Μῆκ. 2,75, πλ. 0,52, ὑψ. 0,35.
Ἡ ἐν τῷ μέσῳ ἐπιγραφὴ εἶναι νεωτέρα τῶν δύο ἄλλων. Τὸ μνη-
μεῖον ἀνῆκεν εἰς μέλη τῆς αὐτῆς οἰκογενείας.

Φιλαργος

Ἀλέξιδος

Μελιτεὺς

Ἡδουλίνη

Τ[ε]ισιμέν[ο]υ

Ἐ[ξ] Οὔου

Ἀλεξίς

Φιλάρχου

Μελιτεὺς

(Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. 1041).

2. Συλλογὴ Πειραιῶς

Ἀπὸ Ἰουνίου μέχρις Αὐγούστου εἰσῆχθησαν εἰς τὴν Συλλογὴν
Πειραιῶς, κατ' ἀναφορὰν τοῦ ἐπιμελουμένου αὐτῆς Ἰακ. Δρα-
γάτσου, τὰ ἐξῆς ἀρχαῖα :

1. Στήλη ἐπιτυμβία ὑψους 0,77, πλάτους 0,34 μετ' ἁετωμα-
τίου καὶ ἀκροκεράμων φέρουσα ἐπιγραφὴν :

Μοσχὸς Ὑδλησιο

Κηφισίου

2. Ἑτέρα στήλη μετ' ἀκρανθέμου ἐπιμελῶς ἐξεργασμένου, ἐφ' οὗ ἐν μέσῳ μὲν εἰκονίζεται Σειρὴν (ἑλλείπει ἡ κεφαλὴ) ἐνθεν δὲ καὶ ἔνθεν Σφιγξ πρὸς τὰ ἔξω ἀποβλέπουσα. Ἐν τῷ σώματι τῆς στήλης δύο ῥόδακες καὶ ὑπὲρ αὐτοὺς ἡ ἐπιγραφή :

Διογενὴς Διοφαντοῦ
ἐκ Κούλης

3. Τὸ ἄνω μέρος στήλης ἐπιτυμβίας εὐρεθὲν κατὰ τὴν εἴσοδον τοῦ λιμένος Πειραιῶς παρὰ τὴν βασιλικὴν ἔπαυλιν, φέρον ἐπιγραφὴν
Συδουλή Φιλίνος

4. Δύο κεφαλὰὶ ῥωμαϊκαὶ ἐφθαρμέναι ἐν μέρει ἡ μὲν ὕψ. 0,33, ἡ δὲ 0,20, ἀμφοτέραι νεανίου κεφαλαί. Ἐδωρήθησαν ὑπὸ Νικ. Βουδοῦρη.

5. Τεμάχιον ἀναθηματικοῦ ἀναγλύφου, ἐν ᾧ γυνὴ ὀρθία στήριζομένη ἐπὶ στήλης· πρὸ αὐτῆς σώζεται χεὶρ ἐτέρας μορφῆς. Ὑψ. 0,35, πλ. 0,33.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΕΡΓΑΣΙΑΙ ΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

1. **Ἑργασίαι ἐν τῇ Ἀκροπόλει :** Ἐξακολουθοῦσιν αἱ ἐν τῇ Ἀκροπόλει ἐργασίαι πρὸς τοποθέτησιν τῶν τῇδε κἀκεῖσε κειμένων λίθων, καὶ αἱ πρὸς κατάρταξιν τῶν ἐν τῷ Μουσείῳ ἀγαλμάτων.

2. **Ἀπόφαισις περὶ Μουσείων :** Ἐν τῷ ὑπ' ἀρ. 294 τῆς 22 Αὐγούστου φύλλῳ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως ἐδημοσιεύθη ἡ ἐξῆς περὶ καταργήσεως τῆς ὑπὸ τῶν ἐπισκεπτῶν τῶν Μουσείων πληρωμῆς 20 λεπτῶν διὰ τὴν φύλαξιν τῶν ῥάβδων κτλ. ἀπόφαισις τῆς Γενικῆς Ἐφορείας :

ΓΕΝΙΚΗ ΕΦΟΡΕΙΑ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΚΑΙ ΜΟΥΣΕΙΩΝ

Ἐπειδὴ οὐ μόνον ἐπιζήμιος εἶνε ἀλλὰ καὶ πράγματα παρέχει εἰς τοὺς ἐπισκέπτας τῶν Μουσείων ἡ διατεταγμένη πληρωμὴ 20 λεπτῶν διὰ τὴν παρὰ τῷ θυρωρῷ κατάθεσιν τῶν ῥάβδων αὐτῶν, ἀποφασίζομεν καὶ διατάσσομεν τὰς :

α'. Οἱ καταθέτοντες παρὰ τῷ θυρωρῷ τῶν Μουσείων τὰς ἑαυτῶν ῥάβδους, ἀλεξιβροχα κτλ. οὐδὲν πληρόνουσι.

β'. Τὰ ἀρθρα 6 καὶ 7 τῆς ἀπὸ 19 Ἰουλίου 1886 γνωστοποιήσεως εἰς τοὺς ἐπισκεπτομένους τὰ Μουσεία τροποποιούμεν κατ'ἀκολουθίαν τῶν ἀνωτέρω διατασσομένων ὡς ἐξῆς·

«ΑΡΘΡΟΝ 6. Οἱ ἐπισκεπτόμενοι τὰ Μουσεία παρακαλοῦνται νὰ καταθέτωσι παρὰ τῷ θυρωρῷ τὰς ἑαυτῶν βάρδους, ἀλεξίδροχα» κτλ.

«ΑΡΘΡ. 7. Αὐστηρῶς εἶναι ἀπηγορευμένον εἰς τοὺς φύλακας, ἐπὶ ποιῆ ἀπολύσεως αὐτῶν ἀπὸ τῆς ὑπηρεσίας, νὰ δέχωνται παρὰ τῶν ἐπισκεπτῶν τῶν Μουσείων δῶρα (pouroboires), δι' οἰονδήποτε λόγον καὶ δι' οἰανδήποτε περιποίησιν, ἣν κατὰ καθήκον ὀφείλουσι νὰ παρέχωσιν αὐτοῖς».

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 4 Αὐγούστου 1889.

Ὁ Γενικὸς Ἐφορος

Π. ΚΑΒΒΑΔΙΑΣ.

3. FR. WIESELER. Εἰς τὸν καθηγητὴν τῆς Ἀρχαιολογίας ἐν Γοτίγγῃ κ. Wieseler, ἐορτάζοντα τὴν πεντηκονταετηρίδα τῆς διδασκαλίας αὐτοῦ, ἀπενεμήθη ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ, ὁ χρυσοῦς σταυρὸς τοῦ Σωτῆρος διὰ τὰς ὑπὲρ τῆς προαγωγῆς τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐπιστήμης ἐργασίας αὐτοῦ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΑ ΕΥΡΗΜΑΤΑ

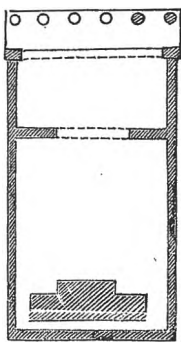
ΔΙΑΤΡΙΒΑΙ

Περὶ τῶν ἐν Λυκόσουρᾳ ἀνασκαφῶν.

Μεταβὰς εἰς Λυκόσουρα πρὸς ἐπιθεώρησιν τῶν ἀρξαμένων ἀνασκαφῶν (ἰδ. σ. 122 ἀρ. 3) ἐκτίθημι ἐνταῦθα συντόμως τὰ ἀποτελέσματα αὐτῶν, καθ' ὅσον ἐδυνήθην νὰ ἀντιληφθῇ τούτων ἐν βραχυχρονίῳ ἐκεῖ διαμονῇ μου.

Αἱ ἀνασκαφαὶ γίνονται κατὰ τὴν ἀρκτικὴν κατωφέρειαν τῆς « Τερζῆ » καλουμένης ῥάχews τῆς κειμένης μεταξὺ τῆς Ἀκροπόλεως καὶ τοῦ λόφου τοῦ Ἀγίου Ἡλιοῦ. Ἐν τῇ κατωφερείᾳ ταύτῃ κεῖται τὸ ἐρειπωμένον ἐκκλησίδιον τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου,

πρὸς δυσμὰς τοῦ ὁποίου εἰς ἀπόστασιν 100 περίπου μέτρων ἐνεργούνται αἱ ἀνασκαφαί. Ἀπεκάλυψαν δ' αὐταὶ

δωρικὸν ναὸν πρόστυλον ἐξάστυλον ἔχοντα τὸ ἐν προχείρῳ σχεδιάσματι δημοσιευόμενον ἐνταῦθα σχῆμα.

Ὁ ναὸς οὗτος ἔχει τὴν συνήθη ἐξ ἀνατολῶν πρὸς δυσμὰς διεύθυνσιν· τὸ ὅλον αὐτοῦ μήκος εἶνε 20, τὸ δὲ πλάτος 10 μέτρων (βάθος τοῦ προδρόμου 5,30 τοῦ σηκοῦ 13). Τὸ μέτωπον αὐτοῦ, ὃ ἐστὶν ἡ στοά, εἶνε ὠκοδομημένον ἐκ μαρμάρου, οἱ τοῖχοι δὲ εἶνε ὠκο-

δομημένοι τὸ μὲν κατώτερον μέρος ἐξ ἐγγωρίου λίθου, τὸ δὲ ἀνώτερον ἐκ μεγάλων ὠμῶν πλίνθων· τὸ δάπεδον τοῦ προδρόμου εἶνε λιθόστρωτον, τὸ τοῦ σηκοῦ δὲ ψηφιδωτόν, ὡς φαίνεται. Ὁ πρόδρομος; δὲ ἦτο κατελιγμένος σχεδὸν ὅλος δι' ἀναθηματικῶν βάθρων, ὧν ἓν κεῖται νῦν κατὰ χώραν (εἶνε ἀφιερωμένον τῷ Ἀδριανῷ)· κατὰ χώραν δὲ κεῖνται καὶ οἱ τελευταῖοι σπόνδυλοι τῶν δύο τῆς στοᾶς νοτίων κιόνων.

Ἐν τῷ προδόμῳ εὐρέθη ψήφισμα τιμητικὸν εἰς Νικάσιππον Φιλίππου ἐκδοθὲν ἐπὶ ἱερέος τᾶς Δεσποίνης τὸ β' ἔτος Α' καὶ β' κατὰ τὸν Σεβαστόν, ἐν ᾧ σὺν ἄλλοις γέγραπται· ἀνευενκάτωσαν δὲ οἱ ἐπιμελεῖται τὸ ψήφισμα τὸ γραφὲν εἰς τὸ γραμματοφυλάκιον τὸ ἐν Μεγάλῃ πόλει, ἀναγραφάτωσαν δὲ καὶ εἰς στάλαν λιθίναν καὶ ἀναθέτωσαν εἰς τὸ ἱερὸν τᾶς Δεσποίνης. Ἐν τῇ ἀνασκαφῇ δὲ τοῦ ὅλου οἰκοδομήματος εὐρίσκονται κέραμοι φέροντες ἐπιγραφὴν Δεσποίνης. Τὸ ἐν τῷ σηκῷ δὲ ἀποκαλυπτόμενον διὰ τῆς σκαφῆς κολοσσαῖον καὶ παράδοξον τὸ μέγεθος καὶ τὸ σχῆμα βάθρον δυνατὸν κάλλιστα νὰ εἶνε τὸ βάθρον ἐφ' οὗ ἴδρυντο κατὰ Πausανίαν (VIII, 37) τὰ τέσσαρα ἐν τῷ ναῷ τῆς Δεσποίνης ὑπάρχοντα ἀγάλματα, ἥτοι αἱ ἐπὶ θρόνου καθήμεναι Δέσποινα καὶ Δημήτηρ καὶ οἱ ἐκατέρωθεν ἱστάμενοι ἔνθεν μὲν ἡ Ἀρτεμις ἔνθεν δὲ ὁ τιτὰν Ἄνυτος. Εἰς ταῦτα πάντα ἀποβλέποντες δυνάμεθα μετὰ πιθανότητος νὰ ἀποφανθῶμεν ἀπὸ τοῦδε ὅτι τὸ ἀποκαλυπτόμενον οἰκοδόμημα εἶνε ὁ ναὸς τῆς Δεσποίνης.

Ἐν τῷ ἀνασκαπτομένῳ δὲ σηκῷ, κυρίως περὶ τὸ βᾶθρον, ἐγένοντο μέχρι τοῦδε τὰ ἐξῆς εὐρήματα :

α') Κολοσσιαῖος τὰς διαστάσεις κορμὸς γυναικείου ἀγάλματος·
 β') κολοσσιαία γυναικεία κεφαλὴ ἔχουσα τὴν κόμην περιδεδεμένην ταινίᾳ, ἥτις θὰ ἦτο κοσμήμασι τὸ πάλαι κεκοσμημένη, ὡς δηλοῦται ἐκ τῶν σωζομένων ἐν αὐτῇ μετὰ τεμαχίων χαλκοῦ ὁπῶν·
 γ') ἐτέρα γυναικεία κεφαλὴ κολοσσιαία καὶ αὐτὴ, μικροτέρα ὅμως τῆς προηγουμένης, ἔχουσα καὶ αὕτη διάδημα περὶ τὴν κόμην· δ') ἀνδρική πωγωνοφόρος κεφαλὴ κολοσσιαία, τοῦ αὐτοῦ περιπού μεγέθους, οὗ καὶ ἡ προηγουμένη ὑπὸ στοιχεῖον γ'. Τὴν κεφαλὴν ταύτην θὰ ὑπελάμβανε τις ὡς κεφαλὴν Ποτειδῶνος· ε') μέγα τεμάχιον ἐνδύματος (μῆκος 1,10, πλ. 35, πᾶχ. 0,20) κολοσσιαίου ἀγάλματος κατ'ἀκόσμον ἀναγλύφους μορφαῖς. Ἐν αὐτῷ δηλ. εἰκονίζονται γυναικεῖαι καὶ ἀνδρικαὶ μορφαὶ μεταμορφωμένοι εἰς διάφορα ζῶα (κρίον, ὄνον, ἵππον κτλ.), Νηρηΐς ἐπὶ θαλασσίῳ τέρατος, γυναικεῖαι πτερωταὶ μορφαί, ὧν μία κρατεῖ λαμπάδα, δελφίνες, αἰετὸς καὶ ἄλλα πτηνά· ς') Πολλὰ τεμάχια κολοσσιαίων ἀγαλμάτων, (ιδίως ἄνω καὶ κάτω ἄκρα), ἀνήκοντα εἰς τὰ αὐτὰ ἀγάλματα, εἰς δὲ καὶ αἱ ἀνωτέρω κεφαλαί, ὡς ἐκ τῶν διαστάσεων φαίνεται. Τούτων μνημονευτέον ιδίως ἄκρα χεῖρ κρατοῦσα λαμπάδα, ἐτέρα χεῖρ κρατοῦσα ἐπίμηκες περιφερὲς τι πρᾶγμα, σκῆπτρον ἴσως, καὶ ἐτέρα κρατοῦσα τεμάχιον ὄφως, ὡς φαίνεται· ζ') τεμάχια ποδῶν μαρμαρίνου θρόνου· η') τέσσαρες γυναικεῖαι μορφαί, (τῇ μιᾷ μόνον σώζεται ἡ κεφαλὴ), ὧν τὸ κάτωθεν τῆς κοιλίας μέρος εἶνε φοιδωτὸν καὶ διαχωρίζεται εἰς δύο ὀριζοντίως πρὸς δεξιὰν καὶ ἀριστεράν διευθυνόμενα ἰχθυοειδῆ ἢ ἴσως ὀφιοειδῆ (ὡς ἐκ τινων τεμαχίων δύναται τις πιθανῶς νὰ συμπεράνῃ) σκέλη. Τὰ ἀγάλματα ταῦτα ἔχουσιν ἅπαντα τὸ αὐτὸ μέγεθος (ὕψος ἀπὸ λαιμοῦ ἕως ὑπογαστρίου 0,23) καὶ τὴν αὐτὴν ἀκριβῶς διάθεσιν· τὴν μίαν χεῖρα εἶχον ἡνωρθωμένην καὶ τὴν ἐτέραν καθειμένην· ὑπεβάσταζον δὲ μικρόν τι περιφερὲς πρᾶγμα ἔχον ὅπην ἐν τῷ μέσῳ, ἐφ' οὗ θὰ ἔκειτο ἄλλο τι. Ἀποβλέπων τις εἰς αὐτὰ θὰ ὑπελάμβανεν ὅτι ἐχρησίμευον ὡς ὑποστηρίγματα τῶν διὰ τὰς χεῖρας στηριγμάτων θρόνου (ἀντὶ δηλ. τῶν συνήθως ἐν θρόνοις εἰκονισμένων Σφιγγῶν), ἢ ὡς πόδες τραπέζης, ἢ ὡς ἄλλο τι παραπλήσιον.

Ἐξαιρουμένων τῶν τεσσάρων τούτων ἀγαλμάτων, ὧν τὸ σημαινόμενον καὶ ὁ προορισμὸς εἶνε ἡμῖν ἀβέβαιος, περὶ τῶν λοιπῶν εὐρημάτων, ὃ ἐστὶ τῶν κολοσσιῶν κεφαλῶν καὶ τεμαχίων δυνάμεθα μετὰ πιθανότητος νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι προέρχονται ἐκ τῶν ἐν τῷ ναῷ τῆς Δεσποίνης ἱδρυμένων τὸ πάλαι ἀγαλμάτων, τῶν ὑπὸ Δαμοφώντος τοῦ Μεσσηνίου ποιηθέντων, ἃ ὁ Πausanias VIII, 37, 3) περιγράφει ὡς ἐξῆς, « τῶν δὲ ἀγαλμάτων ἐστὶν ἑκατέρου μέγεθος κατὰ τὸ Ἀθήνησιν ἄγαλμα μάλιστα τῆς Μητρός· Δαμοφώντος δὲ καὶ ταῦτα ἔργα· ἡ μὲν οὖν Δημήτηρ δᾶδα ἐν δεξιᾷ φέρει, τὴν δὲ ἐτέραν χεῖρα ἐπιβέβληκεν ἐπὶ τὴν Δέσποιναν· ἡ δὲ Δέσποινα σκῆπτρόν τε καὶ τὴν καλουμένην κίστην ἐπὶ τοῖς γόνασιν ἔχει, τῆς δὲ ἔχεται τῇ δεξιᾷ τῆς κίστης· τοῦ θρόνου δὲ ἑκατέρωθεν Ἀρτεμις μὲν παρὰ τὴν Δήμητρα ἔστηκεν ἀμπεχομένη δέρμα ἐλάφου καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων φαρέτραν ἔχουσα, ἐν δὲ ταῖς χερσὶ τῇ μὲν λαμπάδα ἔχει, τῇ δὲ δράκοντας δύο, παρὰ δὲ τὴν Ἀρτεμιν κατάκειται κύων, οἶαι θηρεύειν εἰσὶν ἐπιτήδαιοι. Πρὸς δὲ τῆς Δεσποίνης τῷ ἀγάλματι ἔστηκεν Ἄνυτος σχῆμα ὠπλισμένου παρεχόμενος». Ὑπὲρ τῆς ὑποθέσεως ταύτης μαρτυροῦσιν ὁ τρόπος τῆς εὐρέσεως σχετικῶς πρὸς ὅσα ἀνωτέρω ἐξεθήκαμεν περὶ τοῦ ναοῦ, ὁ τρόπος τῆς ἐργασίας τῶν κεφαλῶν, τὰ τεμαχία ἰδίως· ἡ δᾶδα ἀναμφιδόλως κρατοῦσα χεῖρ, καὶ αὐτὸ τὸ οὐχὶ φυσικὸν μέγεθος τῶν ἀγαλμάτων, διότι ἂν τὰ ἀγάλματα εἶχον τὸ σύνθετος μέγεθος, ὁ Pausanias δὲν θὰ ἔκαμνε λόγον περὶ τοῦ μεγέθους αὐτῶν, δὲν θὰ ἔλεγε δηλ. ὅτι ἑκάτερον τῶν ἀγαλμάτων τούτων εἶχε μέγεθος «κατὰ τὸ Ἀθήνησιν ἄγαλμα τῆς Μητρός.» Ὑπὲρ τῆς ὑποθέσεως ταύτης μαρτυρεῖ ἔτι καὶ αὐτὸ τὸ διάφορον μέγεθος τῶν εὐρεθεισῶν κεφαλῶν. Ἐπειδὴ δηλ. τὰ κύρια ἀγάλματα τοῦ ναοῦ, ἡ Δέσποινα καὶ ἡ Δημήτηρ, ἐκάθηντο ἐπὶ θρόνου, ἐν ᾧ τὰ πάρεργα οὕτως εἵπουν ἀγάλματα, ἡ Ἀρτεμις καὶ ὁ Ἄνυτος, ἴσταντο ὀρθία ἑκατέρωθεν τοῦ θρόνου, τὰ πρῶτα θὰ εἶχον μέγεθος μεγαλύτερον τῶν δευτέρων· ἀλλ' οὕτως ἔχουσι καὶ αἱ εὐρεθεῖσαι κεφαλαί, ἡ μία, ἡ ὑπὸ στοιχεῖον β', εἶνε μεγαλύτερα τῶν δύο ἐτέρων, τῶν ὑπὸ στοιχεῖον γ' καὶ δ', ὥστε ἡ μὲν β' θὰ εἶνε κεφαλὴ τῆς Δεσποίνης ἢ μᾶλλον τῆς Δήμητρος (διότι ἔχει μητροπρεπές τι ἐν τῇ μορφῇ), αἱ δὲ δύο ἕτεραι τῆς Ἀρτέμιδος καὶ τοῦ Ἄνυτου.

Ἵπάρχουσιν ὁμῶς καὶ ἕτεροι λόγοι προσκρούοντες πῶς εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην. Καὶ πρῶτον τὰς ἐπὶ τοῦ ἱματίου ἀναγλύφους παραστάσεις θὰ ἀπέδιδέ τις μᾶλλον εἰς ὕστερωτέραν τῆς τοῦ Δαμοφῶντος ἐποχὴν. Δεύτερον δὲ ἡ πωγωνοφόρος κεφαλὴ, ἡ παρεμφερὲς κεφαλὴ Ποσειδῶνος ἢ Διὸς εἶνε ἄρά γε κεφαλὴ τοῦ Ἀνύτου, ἀφ' οὗ μάλιστα οὗτος ἦτο ἔνοπλος καὶ κατ' ἀκολουθίαν θὰ ἐφόρει πιθανῶς περικεφαλαίαν; Τρίτον δὲ τὰ ἐπὶ τοῦ θρόνου ἀγάλματα καὶ τὸ ὑπόθημα αὐτῶν ἦσαν, κατὰ Πausανίαν, ἐκ τοῦ αὐτοῦ τεμαχίου λίθου πεποιημένα, ἐν ᾧ τὰ εὑρεθέντα λείψανα δεικνύουσιν ὅτι ταῦτα ἦσαν ἐκ πλειότερων γόμοις συγκεκολλημένων τεμαχίων· ἀλλὰ καὶ περὶ τοῦ συμπλέγματος τοῦ Λαοκρόντος παρέδωκαν ἡμῖν οἱ ἀρχαῖοι ὅτι ἦτο πεποιημένον ἐξ ἐνὸς τεμαχίου λίθου, ἐν ᾧ γνωστὸν ὅτι ὁ Μιχαὴλ Ἀγγελος διέκρινεν ἐν τούτῳ τρία τεμάχια λίθου ὁ δὲ Raphael Mengs πέντε καὶ ὁ Petit - Radet ἕξ.

Τοιαῦτα τὰ πορίσματα τῶν ἀνασκαφῶν καὶ τὰ ἐκ τούτων προκύπτοντα ζητήματα, ἃ ἀκροθιγῶς ἐνταῦθα ἔθιξα. Περὶ αὐτῶν δὲν δύναται τις βεβαίως νῦν, ἐν ᾧ ἐξακολουθοῦσιν ἔτι αἱ ἀνασκαφαὶ καὶ δύνανται ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν νὰ ἐκπλήξωσιν ἡμᾶς, νὰ ἀποφανθῇ μετὰ βεβαιότητος. Ἄν ὁμῶς διὰ τῆς προόδου τῶν ἐργασιῶν βεβαιωθῇ ὅτι ὁ ἀποκαλυπτόμενος ναὸς εἶνε ἀναντιρρήτως ὁ τῆς Δεσποίνης, νομίζω ὅτι δὲν θὰ δυνηθῇ τις νὰ θέσῃ πλέον ἐν ἀμφιβολίᾳ, ὅτι τὰ περὶ ὧν ὁ λόγος γλυπτὰ εἶνε λείψανα τῶν ἀγαλμάτων τοῦ Δαμοφῶντος, εἶνε δηλ. ἔργα προωρισμένα νὰ πληρώσωσι μέγα κενὸν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς ἐλληνικῆς Πλαστικῆς.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 23 Αὐγούστου 1889.

II. ΚΑΒΒΑΔΙΑΣ.

Περὶ τῶν ἐν Τροϊζηνίᾳ ἀνασκαφῶν.

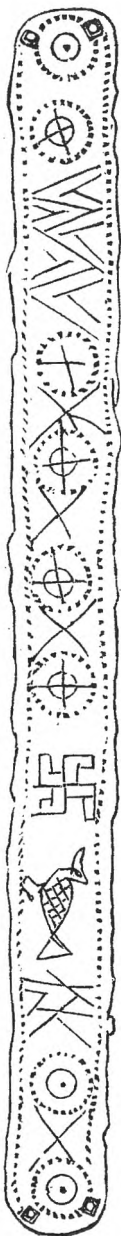
Κατὰ τοὺς μῆνας Μάιον καὶ Ἰούνιον ἐ. ἔ. ἐνήργησα ἐντολῇ τῆς Γενικῆς Ἐφορείας καὶ δαπάναις τοῦ Ἑπουργείου τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ἀποπειρατῆρους ἀνασκαφὰς ἐν Τροϊζηνίᾳ (ιδ. σελ. 107 ἀρ. 3) πρὸς ἀποκάλυψιν τάφων, ὧν πολλοὶ κατὰ καιροὺς ἀπεκα-

λύπτοντο ἐκεῖ ὑπὸ τυμβωρύχων καὶ ἐσυλοῦντο. Τῆς μικρᾶς ταύτης σκαφῆς τὰ ἀποτελέσματα ἐκτίθημι ἐνταῦθα.

Τῶν ἐργασιῶν ἡρξάμην τῇ 6 Μαΐου ἐν τῷ κτήματι τοῦ κ. Πασπάτη, ὅστις ἐδήλωσέ μοι προηγουμένως ὅτι παρητεῖτο παντὸς ἐπὶ τῶν τυχὸν γενησομένων εὐρημάτων δικαιώματος αὐτοῦ.

Ἡ πρώτη ἀπόπειρα ὑπῆρξεν εὐτυχής, διότι τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἀνεῦρον τάφον προϊστορικῆς περιόδου λιθόκτιστον, ὡς οἱ ἐν Μυκῆναις ὑπὸ Σχλιέμαν ἀνασκαφέντες, εἰς βάθος 3 μέτρων ἀπὸ τοῦ σημερινοῦ ἐδάφους. Ὑπεράνω τοῦ τάφου τούτου ὑπῆρχον λείψανα ἄλλων τάφων, σεσυλημένων ὑπὸ τῶν λάθρα ἀνασκαψάντων πρὸ διετίας, ῥωμαϊκῶν χρόνων. Ὁ τάφος οὗτος ἐκαλύπτετο ὑπὸ τριῶν ὀγκωδῶν πλακῶν καὶ ἦν, ὡς εἵπομεν, λιθόκτιστος, διὰ μικρῶν δηλ. κοινῶν λίθων ἐκτισμένος. Τὸ μῆκος τοῦ τάφου ἦν 2,70, τὸ πλάτος 0,90 καὶ τὸ βάθος 0,85. Ἐν αὐτῷ ὁ νεκρὸς ἔκειτο πρὸς δυσμᾶς ὁρῶν, ἡ κεφαλὴ τοῦτέστιν αὐτοῦ εὗρίσκετο πρὸς τὸ ἀνατολικὸν τοῦ ὀρίζοντος. Παρὰ τοὺς πόδας τοῦ νεκροῦ ὑπῆρχον δύο μεγάλα ἀγγεῖα τοῦ Μυκηναίου τρόπου, παρὰ τὴν κεφαλὴν δὲ αὐτοῦ ταινία χρυσῇ (ἴδ. εὐρήματα σελ. 144, 31-36) καὶ οὐδὲν ἕτερον· τὰ ὅσα ἦν ἐφθαρμένα σχεδὸν ἐντελῶς. Τῆς χρυσοῦς ταινίας (διαδήματος, περὶ οὗ ἴδ. σελ. 145, 33) δημοσιεύομεν ἐνταῦθα ξυλογραφικὸν ἀπεικόνισμα.

Μετ' ἐπιμονῆς ἀνεζήτησα πέριξ κατὰ πᾶσαν διεύθυνσιν ὁμοίους τάφους, ἀλλὰ δὲν εὗρον ἢ λείψανα τάφων τῆς Δ' καὶ Ε' π. Χ. ἑκατονταετηρίδος, τάφων καταστραφέντων κατὰ ῥωμαϊκοὺς χρόνους πρὸς νέαν τῆς περιόδου ἐκείνης ταφὴν. Ῥωμαϊκοὺς τάφους ἀνεῦρον ἐν ὄλῳ 16, οἱ πλείστοι τῶν ὁποίων ἦσαν κερασσταστεγεῖς (σαμαρωτοὶ) οὐδὲν περιέχοντες ἢ χρυσοῦ φύλλα (ἴδ. εὐρήματα ἐν σελ. 145, 34). Τέσσαρες τούτων εἶχον λάρνακας (1,70 μῆκ.) ἐκ πώρου λίθου

(καὶ εἰς ἐκ λευκοῦ λίθου) μετ' ἐπιστεγασμάτων ἐκ τεμαχίων πλακῶν ἐνεπιγράφων τινὲς ἢ ἀναγλύπτων προγενεστέρως περιόδου. Καὶ ἐν αὐτοῖς οὐδὲν περιείχεται ἢ φύλλα χρυσοῦ· μόνον ἐντὸς τοῦ ἐνὸς τούτων, τοῦ τὴν μαρμαρίνην λάρνακα ἔχοντος, εὑρέθησαν καὶ τρία υἑλίνα ἀγγεῖα ἐκ τῶν συνήθων ἐν Ῥωμαϊκοῖς τάφοις.

Εἰς βάθος δὲ δύο μέτρων ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας εὑρέθησαν δύο κάλ-
παι χαλκαῖ (ἐντελῶς σχεδὸν ἐφθαρμέναι) περιέχουσαι ὅστ᾽ ἐντὸς αὐτῶν ἀνευρέθησαν τεμάχια ὑφάσματος μετὰ φύλλων χρυσοῦ· ἐπί-
σης ἀνευρέθησαν καὶ τέσσαρες πίθοι, ὧν ὁ εἰς ἱκανῶς περιεκτικὸς
(διαμ. 0,80 μ.) οἱ τρεῖς δὲ ἕτεροι μικροὶ περιέχοντες ὅστ᾽ αὐτὰ καὶ ἀγ-
γεῖα μικρὰ ἀρχαϊκά· (ἴδ. εὐρήματα σ. 145, 35).

Ἐπειδὴ ἡ ἐξακολούθησις τῆς ἀνασκαφῆς τῶν τάφων τούτων δὲν
ὑπέσχετο καὶ ἀνάλογα τῶν ἐξόδων πορίσματα, διότι πιθανὸν μὲν
νὰ ὑπάρχωσιν ἔτι ἐκεῖ τάφοι Ἑλληνικῶν χρόνων ἄθικτοι, ἢ ἀνεύρε-
σις ὅμως αὐτῶν καὶ χρόνου δεῖται καὶ δαπάνης, ἅτε ἐξαρτωμένη
τὸ πλεῖστον ἐκ τύχης, διὰ τοῦτο καὶ ἐθεώρησα πρόσφορον νὰ
διακόψω κατὰ τὸ παρὸν τὰς ἐργασίας· τοῦτο δὲ καὶ ἔπραξα τῇ
17 Ἰουνίου 1889.

Κατὰ τὰς ἀνασκαφὰς ταύτας εὑρέθησαν τὰ ἐξῆς ἐνεπίγραφα τε-
μάχια ἐπιτυμβίων πλακῶν :

1. Στήλη κατὰ τὸ μέσον τετμημένη μετ' ἀετώματος ὕψ. σωζ.
0,80, πλ. 0,55 ἐπ' αὐτῆς στεφάνη ἀνάγλυπτος καὶ ὑπεράνω
αὐτῆς :

Τ Ι Μ Α Γ Α Θ Ε

Χ Α Ι Ρ Ε

Κ Λ Ε Α Γ Ο Ρ Α

Χ Α Ι Ρ Ε

(γράμματα ῥωμαϊκῶν χρόνων).

κάτωθεν τῆς ἐπιγραφῆς δύο ῥόδακες.

2. Πλάξ τετράγωνος ὕψ. 0,15, πλ. 0,10 φέρουσα :

Α Ν Θ Ι Π Π Α Σ

(γράμματα ἑλληνικῶν χρόνων).

3. Πλάξ ὀρθογωνίου σχήματος τεθλασμένη ἄνω σώζουσα :

ΕΝΒ(ΟΝ)ΛΟΥ

4. Στήλη νεκρική μετ' ἀνθεμίου τεθλασμένη τὰ κάτω (ὕψ. σωζ. 0,35, πλ. 0,15). Ἐπὶ τῆς στήλης σώζεται νεανική κεφαλὴ μέχρι τοῦ στόματος κατὰ κρόταφον εἰκονισμένη, τέχνης ἀρχαϊκῆς ἐποχῆς· εἶναι λίαν ἐφθαρμένη.

5. Μικρὸν τεμάχιον τριγωνικὸν ἀναγλύπτου πλακὸς ἐπὶ τοῦ ὁποίου σώζεται τὸ ἔμπροσθεν ἵππου μετὰ τῆς κεφαλῆς. Ἐπὶ τοῦ ἵππου ἐκάθητο γυνὴ γυμνή, ἥς σώζεται τὸ ἀπὸ τῆς ὀσφύος κάτω τοῦ σώματος. Ἡ τέχνη τῆς ἀναγλύπτου ταύτης παραστάσεως φαίνεται ἀρχαϊκῇ, εἶναι ὅμως τὸ σωζόμενον μέρος λίαν ἀποκεκρουσμένον.

Β. ΣΤΑΗΣ.

Ἐπιγραφαὶ ἐκ τῶν ἐν Ἑρετρίᾳ ἀνασκαφῶν.

Ἐπιγραφὴν προελθοῦσαν ἐκ τῶν ἐν Ἑρετρίᾳ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἐνεργηθεῖσιν ἀνασκαφῶν (ἴδ. σ. 51, 5) ἐδημοσίευσεν ἐν σελ. 103. Ἐνταῦθα περισυναγαγὼν ἐξ ἀναφορῶν τοῦ Κορομάντσου δημοσιεύει ἐπιτυμβίας ἐπὶ νεκρικῶν στηλῶν ἐπιγραφάς, ἐκ τῶν αὐτῶν ἀνασκαφῶν προερχομένας, τὰς ἐξῆς :

4). Μυρτιχη.	5). Τιμοκρατης.
2). Ξεναρε[τα.	6). Ιπποχαρης.
3). Παραμονη.	7). Κλεαγορη.
4). Πραξιας
[Α]ριστείου
Θετταλος.	8). Αμφικλεια
Παραμονιδου.

9). Διονυσόδω-
ρος
Διονυσίου
Θεοδοτή
Θεοδοτού
Ζωσιμος
Νικίου.	19). Χαρίτων
Ατίνου.
10). Μοσχίων
χρηστός.	20). Καλλικρατή.
11). Φανή.	21). Νίκησω
Ποσιδιππου.
12). Αμμία
Αριστοξένου.	22). Ερμών.
13). Βοιωτάς
Δημητρίου.	23). Διονυσίος
Μακεδών.
14). Θερσανδρός.	24). Κρη(;)τοδήμος
Πανκλεου.
15). Μίλων.	25). Κλεώ.
16). Νικοκλής
Μενεκλείδου.	26). Ερπυλλίς.
17). Μεδών
χρηστός.	27). Ερμαφίλε
Στεφανου.
18). Αρίστω.	28). Νοήμα
Ιππικού.
	29). Αριστείδης
Αρχεπολίδος.
	30). Καλλιπός.

31). Ηγεμονη.	36). Φιλονιχος
Χαιρεστρατου.
32). Σωστρατη.	37). Κεικολαος
Κεικολαου.
33). Ερμογενης
Δημι(sic)τριου.	38). Μεγαλινος
Φιλωνιχου.
34). Ηλιοδωρος
Θεμισωνος.	39). Κλεομεδων
Ωρωποκλεου.
35). Γηρυς.	

Κατὰ τὸ σχῆμα τῶν γραμμάτων, ὃ ἔχω ὑπ' ὄψιν, αἱ ἐπιγραφαὶ αὗται εἶνε ἀπασαὶ ἐλληνικῶν χρόνων, πλὴν τῶν ὑπ' ἀριθ. 10 καὶ 38.

Π. Κ6δ.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1889

ΤΕΥΧΟΣ ΜΗΝΟΣ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

ΑΝΑΣΚΑΦΑΙ ΚΑΙ ΕΥΡΗΜΑΤΑ

1. Ἀνασκαφαὶ ἐν τῇ Ἀκροπόλει (ἴδε σ. 5, 1).

Κατὰ τὸν μῆνα Σεπτέμβριον ἐξηκολούθησε καὶ ἐπερατώθη καθ' ὁλοκληρίαν ἡ ἀπὸ τῶν χωμάτων ἐκκαθάρισις τοῦ βραχέως τῆς Ἀκροπόλεως ἐδάφους, ὥστε πρὸς ἀποπεράτωσιν τῶν τῆς Ἀκροπόλεως ἀνασκαφῶν ὑπολείπεται πλέον ἡ ἐξερεύνησις τοῦ πύργου, ἐφ' οὗ ὁ ναὸς τῆς Ἀπτέρου Νίκης, καὶ ἡ ἀνασκαφὴ τοῦ μεταξὺ τῆς πύλης τοῦ Beulé καὶ τῶν Προπυλαίων χώρου. Ἐξηκολούθησε δὲ καὶ ἡ διάκρισις καὶ ἡ τοποθέτησις τῶν τῆδε κάκεισε κειμένων λίθων.

Π. Κ6δ.

2. Ἀνασκαφαὶ ἐν Ἀττικῇ (ἴδε σ. 122, 2).

Ἐξηκολούθησεν ἡ ἀνασκαφὴ τοῦ παρὰ τὴν Βελανιδέζαν, ἐν θέσει Βουρδᾶ (ἴδ. σ. 153, 2) μεγάλου τύμβου· ἔφερε δ' αὕτη εἰς φῶς τάφον κεκαυμένον ἐπὶ τοῦ ὁποίου μέγα ἐπιτύμβιον μνημεῖον πρωτοφανὲς καὶ λίαν παράδοξον, ἔχον σχῆμα οἰνοει σαρκοφάγου. Διὰ σκαφῆς τοῦ τότε ἐδάφους εἰς βάθος ἐνὸς περίπου μέτρου κατεσκευάσθη ὁ τάφος, ἐν τῷ ὁποίῳ ἐτέθη καὶ ἐκάη τὸ πτώμα· μεγάλη δ' ἦτο ἡ γενομένη ἐπὶ τούτῳ πυρά, διότι ἐκ τοῦ τάφου ἐξήχθησαν ὑπὲρ τὰ 50 ζυμύλια ἀνθράκων. Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ τάφου κατὰ μῆκος κατεσκευάσθη αὐλαξ, ὅστις θὰ ἐχρησίμευε βεβαίως ἵνα εἰς-

έρχεται ἐν τῷ τάφῳ ἀτμοσφαιρικός ἀήρ, ἀναγκαῖος πρὸς διατήρησιν τῆς πυρᾶς μέχρις ἀπανθρακώσεως τῶν ξύλων. Ἐν τῷ οὕτῳ δὲ κατεσκευασμένῳ πυθμένι τοῦ τάφου ἐτέθησαν κατ' ἄρχάς κλῶνες ἀμπέλου (ὡς ἐφάνη ἐκ τῶν ἐξαχθέντων ἀνθράκων), ἵνα εὐκόλως ἀνάψῃ ἡ πυρά, καὶ ἐπ' αὐτῶν κλάδοι καὶ κορμοὶ μεγάλων δένδρων (διότι ἐξήχθησαν ἐκ τοῦ τάφου ἄνθρακες ἔχοντες διάμετρον μέχρις 25 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου). Ἐπὶ τῆς οὕτω παρασκευασθείσης πυρᾶς ἐτέθη τὸ πτώμα, ὅπερ μετὰ τὴν καῦσιν ἐκαλύφθη ὑπὸ χώματος καὶ οὕτως ἐπληρώθη καὶ ἀπετελέσθη ὁ τάφος. Ἐπὶ τοῦ τάφου δὲ τούτου κατεσκευάσθη τὸ ἀνωτέρω μνημονευθὲν ἐπιτύμβιον μνημεῖον, ὅπερ ἔχει σχῆμα οἰονεὶ σαρκοφάγου ἐπίπεδον ἐχοῦσης τῆς κάλυμμα, καὶ εἶνε κατεσκευασμένον ἐξ ὠμῶν τετραγωνικῶν τὸ σχῆμα πλίνθων· διὰ δύο δὲ τειχιῶν ἐν τῷ ἐσωτερικῷ αὐτοῦ κατ' ἐγκαρσίαν διεύθυνσιν κατεσκευασμένων διαιρεῖται κατὰ μήκος εἰς τρεῖς χώρας. Μέγα δὲ παρέχει τὸ ἐνδιαφέρον ὁ ἀποκαλυφθεὶς οὗτος τάφος καὶ διὰ τὸ ἐπ' αὐτοῦ περιέργον καὶ ἀξιοθέατον μνημεῖον καὶ διότι εἶνε καὶ ἀρχαιοτάτος, σύγχρονος ἴσως ἢ καὶ ἀρχαιότερος καὶ αὐτῶν τῶν Μυκηναίων, διότι ἐν τῷ αὐτῷ τύμβῳ ἀπεκαλύφθη δύο περίπου μέτρα ὑψηλότερον τοῦ τάφου τούτου ἕτερος τάφος, κεκαυμένος καὶ οὗτος, ἐν ᾧ ὑπῆρχον δύο μικρὰ μυκηναῖα ἀγγεῖα· ἀλλὰ περὶ τοιούτου ζητήματος δὲν δύναται τις ἀπὸ τοῦδε νὰ εἴπῃ τι βέβαιον, πρὸ τῆς ἀνασκαφῆς τοῦ ὅλου τύμβου. Προσθετέον δὲ ὅτι κατὰ τὴν ἀνασκαφὴν τοῦ τάφου ἐλήφθη φροντὶς νὰ διατηρηθῇ τὸ μνημεῖον ὅσον ἦτο δυνατόν περισσότερον, γενομένης ἐν μέρει τῆς ἐρεῦνης τοῦ τάφου δι' ὑπονόμου.

3. Ἀνασκαφαὶ ἐν Λυκοσοῦρᾳ (ἴδε σ. 122, 3).

Ἡ ἐξακολούθησις τῶν ἐν Λυκοσοῦρᾳ ἀνασκαφῶν ἤνεγκεν εἰς φῶς καὶ ἄλλα τεμάχια τῶν ἐν σ. 161 περιγραφομένων ἀγαλμάτων καὶ μίαν ἔτι γυναικείαν μορφήν τῶν μικρῶν ἐκείνων ἐν τῇ αὐτῇ σελίδι περιγραφομένων μορφῶν, ὧν τὸ κάτω μέρος τοῦ σώματος εἶνε φοιδωτὸν καὶ ἀπολήγει εἰς δύο ὀριζοντίως πρὸς δεξιὰν καὶ ἀριστεράν διευθυνόμενὰ ὀφιοειδῆ σκέλη. Εὐρέθησαν δὲ καὶ ἐπιγραφαὶ τινες ἐν τῷ προδόμῳ, αἵτινες δημοσιευθήσονται προσεχῶς ἐν τῷ Δελτίῳ.

4. Ἀνασκαφαὶ ἐν Τανάγρα (ἴδε σ. 123, 4)

Κατὰ τὰς ἀρχὰς Σεπτεμβρίου διεκόπησαν αἱ ἐν Τανάγρα ἀνασκαφαί, ἵνα ἐνεργηθῶσιν ἀνασκαφαὶ ἐν Ἐρετρίᾳ.

5. Ἀνασκαφαὶ ἐν Ἐρετρίᾳ.

Ὑπὸ τῆς Γενικῆς Ἐφορείας ἤρξαντο ἐν Ἐρετρίᾳ, δαπάναις τοῦ Ὑπουργείου, ἀνασκαφαὶ τάφων ἐν δημοσίοις καὶ δημοτικοῖς ἀγροῖς, ἐπιτηροῦντος τοῦ Ἐπ. Κορομάντσου. Εὐρέθησαν δὲ μέχρι τέλους τοῦ μηνὸς μέγα ἀγγεῖον τοῦ εἶδους τῶν μελανομόρφων ἀρχαϊκώτατον, ὡς φαίνεται, μικρὸν προσωπεῖον, τρία ἀρχαῖκὰ ἐπὶ θρόνου καθήμενα πῆλινα ἀγαλμάτια, ὧν τὸ μεῖζον ἔχει ὕψος 0,30, ἀγγεῖα τινὰ μετὰ γραφῶν καὶ ὑπὲρ τὰ δεκαπέντε μικρὰ ληκύθια, ἅπαντα μετὰ γραφῶν, ἐν δυσὶ τῶν ὁποίων ἀνὴρ παλαίων κατὰ κάπρου, παρ' αὐτῷ ἕτερος ἀνὴρ καὶ ὀπισθεν τοῦ κάπρου γυνή (θῆρα καλυδωνίου κάπρου;), μεγάλη ὕδρία ἔχουσα γραφάς καὶ μικρὰ φιάλη, ἐν τῷ πυθμένι τῆς ὁποίας ἐρυθρόμορφος ὀκλάζων νεανίας.

6. Ἀνασκαφαὶ ἐν Ἀντικυθήροις (Αἰγιαλίᾳ).

Εὐρεθέντος κατὰ τύχην ἀγάλματός τινος ἀνδρικοῦ ἐν Ἀντικυθήροις ἐγένοντο ὑπὸ τῆς Γενικῆς Ἐφορείας διὰ τοῦ ἐφόρου Β. Στάη σκαφικαὶ τινες ἐργασίαι, δαπάναις τοῦ Ὑπουργείου, ὧν ἀποτέλεσμα ἦτο ἡ ἀνακάλυψις ἀρχαίου παραλληλογράμμου τὸ σχῆμα οἰκοδομήματος καὶ ἡ εὑρεσις ἐπιγραφῆς ἀναθηματικῆς εἰς Ἀ π ὁ λ ω ν α Α ἰ γ ι α λ έ α, ἥτις φαίνεται ὅτι εἶνε τὸ βᾶθρον αὐτοῦ τοῦ ἀγάλματος (Ἀπόλλωνος κιθαρωδοῦ). Περὶ τούτων δημοσιευθήσεται ἔκθεσις ἐν τῷ Δελτίῳ.

7. Ἀνασκαφαὶ ἐν Λακεδαίμονι.

Ὑπὸ τῆς Γενικῆς Ἐφορείας, δαπάναις τοῦ Ὑπουργείου, ἐγένοντο διὰ τοῦ ἐφόρου ἀρχαιοτήτων Π. Καστρωμένου σκαφικαὶ ἐργασίαι ἐπὶ τοῦ ἐν τῷ δήμῳ Θεραπνῶν ἀπέναντι τῆς Σπάρτης Μεγελαίου, ἔνθα εἶχεν ἐνεργήσει καὶ ὁ Ross, ἐν ἔτει 1833, ἀνα-

σκαφάς (ἰδ. Arch. Aufsätze, II σ. 342). Διὰ τῆς σκαφῆς ταύτης ἀπεκαλύφθη ὁλόκληρον τὸ ἐκεῖ ἐν μέρει πρότερον ὁρατὸν ἐκ μεγάλων ὀγκολίθων κατεσκευασμένον οἰκοδόμημα, οὐδὲν ὅμως ἐξήχθη δυνάμενον νὰ δια φωτίσῃ ἡμᾶς περὶ τοῦ προορισμοῦ τοῦ οἰκοδομήματος τούτου. Εὐρέθησαν δὲ καὶ πέντε εἰδώλια ὕψους 3 - 4 δακτύλων ἐξ ἐλάσματος μολύβδου παριστῶντα ἄνδρας ὠπλισμένους φέροντας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς περικεφαλαίαν καὶ ἐν ταῖς χερσὶ τόξον ἢ σφαῖραν ἢ ἀσπίδα, μακρὰ χαλκῇ γυναικεία κεφαλὴ καὶ ἄλλα τινὰ οὐχὶ ἄξια λόγου ἀρχαῖα.

8. Ἀνασκαφαὶ ἐν Μυκῆναις (ἴδε σ. 124, 7).

Διεκόπησαν αἱ ὑπὸ τῆς ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας ἐν Μυκῆναις ἐνεργούμεναι ἀνασκαφαί. Τὰ ἐν αὐταῖς γενόμενα εὐρήματα κατετέθησαν ἐν τῷ Μουσείῳ τῆς Ἑταιρίας.

9. Σκαφικαὶ ἔρευναι ἐν Ἀρκαδίᾳ (ἴδ. σ. 154, 6).

Ἐξακολουθεῦσιν αἱ ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Σχολῆς ἐνεργούμεναι ἔρευναι ἐν Ἀρκαδίᾳ· ἐνεργεῖται δὲ νῦν ἀνασκαφὴ ἐν Τεγέᾳ, παρὰ τὴν παλαιὰν Ἐπισκοπὴν, ἐν ἀγροῖς Χατσησαράντου καὶ Πύρλα, ὧν ἀποτέλεσμα εἶνε ἡ εὑρεσις ἐπιγραφῶν τινων, ἐν αἷς μία σπουδαία (κατάλογος ἐφήβων), καὶ ἀποκάλυψις μεγάλου μωσαϊκοῦ μετὰ μορφῶν πολὺ μεταγενεστέρων, ὡς φαίνεται, χρόνων. Ἐν αὐτῷ εἰκονίζονται τρεῖς μορφαὶ ἀλληγορικαὶ ἐν ἡμικυκλίῳ μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς « Καλοὶ καιροί. »

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄.

Εἰσαγωγὴ ἀρχαίων ἐν τοῖς μουσείοις

1. Ἑθνικὸν Μουσεῖον

Κατὰ τὸν μῆνα Σεπτέμβριον εἰσῆχθησαν εἰς τὸ ἔθν. Μουσεῖον κατ'ἐκθεσιν τοῦ Σ τ ᾱ η, τὰ ἐξῆς ἀρχαῖα :

1 - 12. Συνέχεια ἀρχαίων εὐρεθέντων ἐν Ἐρετρίᾳ ἐν κτήμασι Β. Νοστράκη (ἴδ. σ. 7, 1 - 15 : σ. 98, 1 - 10 : σ. 115, 1 - 11 : σ. 136, 1 - 8 : σ. 155, 1 - 5. Πρβ. σ. 51, 5 καὶ 83, 3), ἥτοι :

1. Λευκὴ λήκυθος ὕψ. 0,37. Νεκρικὴ στήλη πυραμιδοειδὴς ἐν τῷ μέσῳ ἐπὶ τριῶν ἀναβαθμίδων ἰδρυμένη, κεκοσμημένη δι' ἐρυθρῶν ταινιῶν. Ἀριστερὰ ταύτης ἀνὴρ ἱστάμενος (Ἐρμῆς) πωγωνοφόρος, ἐνδεδυμένος χιτῶνα ἐρυθρὸν καὶ ἱμάτιον, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς πῖλον ἔχων παρεμφερῆ πρὸς κράνος καὶ κρατῶν ἐν τῇ πρὸς τὴν στήλην τεταμένη δεξιᾷ κηρύκειον. Ἀτενίζει δ' οὗτος πρὸς τὴν στήλην, ἧς δεξιὰ γυνὴ ἱσταμένη χιτῶνα ἰόχρουν ποδῆρη φέρουσα καὶ ἱμάτιον ὁμοίόχρουν, προβάλλουσα δειλῶς τὴν ἀριστερὰν χεῖρα ὥσπερ ἰκετεύουσα. Διὰ τῆς δεξιᾶς συγκρατεῖ τὸ ἱμάτιον ὑπὸ τὰ στέρνα, ἀλλ' οὕτως, ὥστε σχεδὸν φαίνεται ἡ χεὶρ αὕτη ξένης μορφῆς. Σημειωτέον δ' ὅτι καὶ ἡ γραφὴ ἐπαθεν οὐσιωδῶς ἐκ τοῦ χρόνου, τοῦθ' ὅπερ δυσχεραίνει τὰ μάλιστα τὴν κατανόησιν τῆς διαθέσεως τῆς μορφῆς. Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἡ γυνὴ φέρει διάδημα. Ὅ,τι σώζεται δεικνύει τέχνην λίαν ἐπιμελῆ. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. 1044).

2. Λευκὴ λήκυθος ὕψ. 0,32. Ἐν τῷ μέσῳ στήλη νεκρικὴ ὀρθογωνίου σχήματος ἐπὶ δύο ἀναβαθμίδων, κεκοσμημένη διὰ ταινιῶν ἐρυθρῶν ὑπερύθρων καὶ μιᾶς μελαίνης. Ἀριστερὰ ταύτης μορφὴ γυναικεία (;) κατὰ τὸ ἄνω ἡμισυ σωζομένη κοσμοῦσα τὴν στήλην διὰ ταινιῶν ἐκ κανίστρου κειμένου ἐπὶ τῆς δευτέρας ἀναβαθμίδος τῆς στήλης. Δεξιὰ αὐτῆς ἀνὴρ πωγωνοφόρος χλαμύδα φέρων ὑπερυθρὸν, τὸ δεξιὸν στήθος σὺν τῇ χειρὶ γυμνὸν καταλείπουσαν· κρατεῖ δὲ μακρὰν ὀζώδη ῥάβδον διὰ τῆς ἀριστερᾶς πρὸς τὴν στήλην ἀτενίζων καὶ χειρονομῶν διὰ τῆς προτεταμένης δεξιᾶς. Ἡ γραφὴ εἶναι ζωηρὰ ἔτι ἐν τοῖς χρωματισμοῖς καὶ λεπτῆς τέχνης. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. 1045).

3. Ἐρυθρόμορφος λήκυθος ὕψ. 0,42. Στήλη ἐν τῷ μέσῳ ὕψηλὴ ἀπολήγουσα εἰς ἀνθέμιον καὶ ἰδρυμένη ἐπὶ ἀπλῆς βάσεως κεκοσμημένη διὰ ταινιῶν μελαίνων. Ἀριστερὰ τῆς στήλης κόρη ἱσταμένη κρατοῦσα διὰ τῆς δεξιᾶς πυξίδα καὶ διὰ τῆς ἀριστερᾶς ταινίαν πρὸς τὸν τάφον βαίνουσα. Δεξιὰ τῆς στήλης ἀνὴρ πωγωνοφόρος

μακρὸν ἱμάτιον ἐνδεδυμένος καὶ διὰ τῆς δεξιᾶς ἐπὶ μακρᾶς ῥάβδῳ ἐρειδόμενος, ἀτενίζει πρὸς τὴν στήλην. Ἡ γραφὴ εἶναι ἀμελὲς καὶ ἡ διατήρησις οὐχὶ καλὴ. (Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. 1046).

4. Λευκὴ λήκυθος ὕψ. 0,35. Νεκρική στήλη ἀπολήγουσα ἄνω εἰς ἀέτωμα καὶ ἰδρυμένη ἐπὶ δύο ἀναβαθμίδων, ἐπὶ τῆς ὑψηλοτέρας τῶν ὁποίων κáθηται ἐμπλαισιωμένη, οὕτως εἰπεῖν, ἐν τῇ στήλῃ γυνὴ μέλαιναν στολὴν φέρουσα καὶ πέπλον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς (ἡ νεκρά;), ἧς τὸ πρόσωπον εἶναι ἐρυθρομέλαν. Ἀριστερὰ τῆς στήλης καὶ ἔμπροσθεν τῆς καθημένης παῖς, κατὰ τὸ ἄνω ἤμισυ τοῦ σώματος σωζόμενος, κρατῶν κánιστρον, ἐν ᾧ ταινία καὶ πολλὰ κοσμήματα, ἅτινα προσφέρει αὐτῇ, κλίνων πρὸ αὐτῆς τὸ κánιστρον. Δεξιὰ τῆς στήλης καὶ ὀπισθεν τῆς καθημένης γυναικὸς κόρη στικτὸν χιτῶνα φέρουσα καὶ ἱμάτιον ἐρυθρὸν κοσμεῖ διὰ ταινιῶν ἐρυθρῶν τὴν στήλην. Ἡ γραφὴ εἶναι ἐξαισία ὄντως, ἡ διατήρησις ὅμως ἐν πολλοῖς οὐχὶ ἀκμαία, ἐλλείπουσι δὲ καὶ τοῦ ἀγγείου δύο τεμάχια μικρὰ μὴ παραβλάπτοντα ὅμως τὴν γραφὴν. (Εὐρ. Γεν. Ἐφ. 1047).

5. Λευκὴ λήκυθος ὕψ. 0,38. Εἰκονίζονται κόραι δύο, ὧν ἡ ἑτέρα ὑπέρυθρον διπλοῦν χιτῶνα φέρουσα κρατεῖ ἐν τῇ δεξιᾷ μὲν πυξίδα ἀλασαστρίνην ἐν τῇ ἀριστερᾷ δὲ κοσμηματοδοχεῖον. Ἡ κεφαλὴ τῆς κόρης εἰκονίζεται κατὰ κρόταφον πρὸς τὴν ἑτέραν ἀτενίζουσα, ἀλλὰ τὸ σῶμα εἶναι ἐκ τῶν στέρνων ὁρατόν, ἀποκλείνουσῶν ἐν εἵδει σαυροῦ τῶν χειρῶν· παρὰ τοὺς πόδας πολυτελεῖς θρῆνυς. Ἡ ἄντικρυς δ' αὐτῆς ἱσταμένη ἑτέρα κόρη εἶναι ἐνδεδυμένη διπλοῦν ἔξωμον ἐρυθρὸν χιτῶνα, κρατεῖ δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν ἐρυθρὰν ταινίαν καὶ εἰκονίζεται κατὰ κρόταφον χαμαὶ νεύουσα. Ἡ γραφὴ ἱκανῶς ἐπιμελής. (Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. 1048).

6. Ἡμίλεικος λήκυθος ὕψ. 0,31. Γυνὴ ποδὴρῃ χιτῶνα ἐνδεδυμένη κρατοῦσα διὰ τῶν χειρῶν πρὸ τοῦ στήθους μέγα κánιστρον· ὀπισθεν ταύτης παρὰ τοὺς πόδας ἀμφορεὺς ἔχων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μικρὰν γραφὴν παριστῶσαν ἱππέα διπλοῦν δόρυ κρατοῦντα καὶ μαστιγοῦντα τὸν ἵππον φεύγοντα μετὰ ταχύτητος· ἡ γραφὴ εἶναι λίαν βεβλαμμένη, ἰδίως ἡ μορφή τῆς γυναικὸς εἶναι μόλις σχεδὸν ὁρατή. Ἰχνη γραμμάτων ἐνιαχοῦ ὁρατά. (Εὐρ. Γεν. Ἐφ. 1049).

7. Λευκὴ λήκυθος ὕψ. 0 25. Στήλη ἐν τῷ μέσῳ ἔχουσα εἶδος ἀετώματος κεκοσμημένη ταινίαις καὶ ἰδρυμένη ἐπὶ δύο βαθμίδων.

Ἄριστερά παῖς (;) ἐνδεδυμένος ἱμάτιον ὑπέρυθρον καταλείπον τὸ δεξιὸν στήθος καὶ τὴν νωχελῶς καταπίπτουσιν χεῖρα γυμνὴν, χαμναὶ νεύων, τὴν κόμην ἔχων μακρὰν καὶ λυτὴν ἐπὶ τῶν ὤμων. Δεξιὰ κόρη κρατοῦσα κάνιστρον, ἐν ᾧ ταινία καὶ στέφανοι· ἡ τέχνη κοινή. (Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. 1050).

8. Λευκὴ λήκυθος ὕψ. 0,38. Νεανίας ἱστάμενος ἀντωπός, ἀλλ' οὕτως ὥστε ἡ κεφαλὴ νὰ φαίνεται κατὰ κρόταφον, ἐνδεδυμένος ἱμάτιον ἐρυθρὸν κεκομβωμένον ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ὤμου, φέρει περικνημίδας καὶ πέτασον ἀνηρτημένον ὀπισθεν ἐπὶ τοῦ ὤμου· ἐν τῇ προτεταμένη δεξιᾷ χεὶρὶ κρατεῖ φιάλην καὶ διὰ τῆς ἀριστερᾶς διπλοῦν δόρυ. Ἀντικρὺ κόρη σπένδουσα δι' οἶνοχόης εἰς τὴν φιάλην τοῦ νεανίου, ἥτις διπλοῦν ἐλαφρὸν χιτῶνα φέρουσα φαίνεται προσηλωμένη εἰς τὸ ἔργον τοῦτο· ὀπισθεν αὐτῆς, παρὰ τοὺς πόδας, θρῆνυς πολυτελὴς κατὰ τὸ ἥμισυ ὁρατός. Ἡ εἰκὼν εἶναι τελεία τὴν ἐκτέλεσιν, διατηρεῖται δὲ σχετικῶς κάλλιστα. (Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. 1051).

9. Λευκὴ λήκυθος ὕψ. 0,34. Κόρη ἐνδεδυμένη ἐρυθρόγραμμα χιτῶνα καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἱμάτιον πρασίνου χρώματος, ἵσταται τὴν κεφαλὴν κατὰ κρόταφον εἰκονισμένην ἔχουσα καὶ κρατοῦσα διὰ μὲν τῆς ἀριστερᾶς ξυλίνην πυξίδα διὰ δὲ τῆς προτεταμένης δεξιᾶς ἐτέραν ἀλασαστρίνην. Ἐμπροσθεν δ' αὐτῆς ἐπὶ λέμβου κατὰ τὸ ἔμπροσθεν ἥμισυ ὁρατοῦ ἀνὴρ (ὁ Χάρων) στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ποδός, τὸν δεξιὸν ὑψηλότερα τεθειμένον ἔχων, κλίνων πρὸς τὴν ἔμπροσθεν αὐτοῦ δειλῶς ἱσταμένην κόρην καὶ προτείων τὴν δεξιὰν ἵνα παραλάβῃ ταύτην· διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς ἐρείδεται ἐπὶ μακρᾶς ῥάβδου· ἐνδεδυμένος δ' εἶναι βραχὺν χιτῶνα ἐρυθρὸν καὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρει στρόφιον κωνοειδές· ἐπὶ τοῦ προσώπου φέρει βραχὺ γένειον, ἡ δὲ ὄψις αὐτοῦ εἶναι ἀγρία ἀλλ' οὐχὶ τόσον κωμικὴ ὅσον αὕτη ἐπὶ ὁμοίων παρεμφερῶν παραστάσεων. Ἡ γραφὴ εἶναι ἐξαισιῶς λεπτὴ καὶ ἀκριβής, διατηρεῖται δὲ κάλλιστα. (Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. 1052).

10. Λευκὴ λήκυθος ὕψ. 0,33. Γυνὴ καθημένη ἐπὶ καθέδρας ἀνακλίτου, τὸ ἥμισυ τοῦ στήθους γυμνὸν (;) ἔχουσα καὶ ἀτενίζουσα πρὸς πτηνὸν (πελαργόν;) καθήμενον ἐπὶ τῆς δεξιᾶς αὐτῆς χειρὸς ἀνυψουμένης μικρὸν ὑπὲρ τὰ γόνατα. Πρὸ τῶν ποδῶν αὐτῆς ἵσταται μικρὸς παῖς καὶ ἔμπροσθεν κόρη κρατοῦσα κάνιστρον, ἐξ

οὐ κρίνεται ταινία ἐρυθρὰ καὶ μέλαινα. Ἡ γραφή εἶναι ἐπιμελής ἀλλὰ βεβλαμμένη πολλαχού. (Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. 1053).

11. Λευκὴ λήκυθος ὕψ. 0,19. Τάφος περιβεβλημένος διὰ μακρᾶς ὠοειδοῦς γραμμῆς (στεφάνου;) διὰ ταινιῶν κεκοσμημένος· πρὸ αὐτοῦ δὲ μορφὴ (γυναικεία;) περιβεβλημένη μακρὸν ἐρυθρὸν ἱμάτιον, καταλείπον μόνον τὸν δεξιὸν βραχίονα γυμνόν, καὶ φέρουσα τὴν χεῖρα πρὸ τοῦ μετώπου ὥσπερ ἀποσκοποῦσα. Γραφή κοινὴ καὶ ἡμισοδεσμένη. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. 1054).

12. Μελανόμορφον μικρὸν ἀγγεῖον ὕψ. 0,19 σχήματος ληκύθου παχείας τὴν κοιλίαν καὶ στενολαίμου. Εἰκονίζεται χορὸς ἐκ δύο σατύρων καὶ δύο μαινάδων ἐναλλάξ, κρατούντων ἀλλήλων τὰς χεῖρας. Γραφή κοινὴ καὶ ἀμελής. (Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. 1055).

13. Ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον ἀπολῆγον εἰς ἀέτωμα εὐρεθὲν κατὰ τὴν Ἀγίαν Τριάδα ἐν γηπέδῳ τῆς Ἑταιρίας τοῦ Ἱπποσιδηροδρόμου. Ἐν τοξοειδεῖ πλασίῳ εἰκονίζεται ἀγένειος ἀνὴρ εἰλιγμένος ἱματίῳ ποδῆρει. Ὑπὲρ αὐτὸν δὲ ὑπάρχει ἐπιγραφή :

Ζωσιμος

Ερμαιοῦ

Μειλησιος

Κοινὴ τέχνη βωμαϊκῶν χρόνων. Ὑψ. 0,72 πλ. 0,33. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορείας 1042).

14. Νόμισμα μολυβδοῦν ἐπίχρυσον κοπὲν ὑπὸ Μενελικ βασιλέως τῆς Ἀθυσσινίας. Ἐπὶ τοῦ ἐνὸς μέρους φέρει ἐπιγραφὴν καὶ ἐπὶ τοῦ ἐτέρου ἀνάγλυπτον λέοντα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ὁποίου στέμμα μετὰ σταυροῦ. Διάμετρος 0,02. Ἐδωρήθη ὑπὸ Θεοδ. Σακελλαρίου. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορείας 1043).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

1. **Ἔργασίαι ἐν τῇ Ἀκροπόλει :** Ἐξακολουθοῦσιν αἱ ἐν τῇ Ἀκροπόλει ἐργασίαι πρὸς τοποθέτησιν τῶν ἐν αὐτῇ λίθων καὶ αἱ πρὸς κατάρταξιν τῶν ἐν τῷ Μουσείῳ αὐτῆς ἀρχαίων.

2. **Ῥπουργικὴ ἐγκύκλιος :** Εἰσηγήσει τοῦ Γενικοῦ Ἐ-

φόρου ἐξεδόθη ἡ ἐξῆς περὶ ὁδηγιῶν πρὸς τοὺς διευθύνοντας ἀνασκαφὰς ἐφόρους καὶ περὶ ἀλληλογραφίας αὐτῶν πρὸς τὴν Γενικὴν Ἐφορείαν ὑπουργικὴ ἐγκύκλιος :

Ἄριθ. Πρωτ. 12,225.

Διεκπ. 7,576.

Πρὸς τοὺς ἐφόρους ἀρχαιοτήτων.

Τὰ τῆς ἐν γένει ἀλληλογραφίας ὑμῶν πρὸς τὴν Γενικὴν Ἐφορείαν καθορίζονται ἐν τῷ ἄρθρῳ 7 ἐδάφ. Β' τοῦ ἀπὸ 8 Ἰανουαρίου 1886 Β. Διατάγματος περὶ περὶ τῆς ὑπηρεσίας καὶ τῶν καθηκόντων τῶν ἐφόρων ἀρχαιοτήτων καὶ ἐν τῇ ἀπὸ 5 Ἰουλίου 1886 ὑπ' ἀριθ. Πρωτ. 9026 σχετικῇ ἡμῶν ἐγκυκλίῳ. Ἐνταῦθα ἀναγράφουμεν ὑμῖν, κατ' εἰσήγησιν τοῦ Γενικοῦ Ἐφόρου, ἰδιαιτέρας τινὰς ὁδηγίας περὶ τῆς ἀλληλογραφίας ὑμῶν ταύτης, ὧν τὴν τήρησιν ἀπαιτοῦμεν ἀπαρεγκλίτως παρ' ὑμῶν, ὅταν διευθύνητε ἀνασκαφὰς γινομένας ὑπὸ τῆς Γενικῆς Ἐφορείας δαπάναις εἴτε τοῦ καθ' ἡμᾶς Ὑπουργείου, εἴτε ἰδιωτῶν, κατὰ τὰ ἐν τῇ ἀπὸ 12 Μαΐου 1886 ὑπ' ἀριθ. 5574 ἐγκυκλίῳ ἡμῶν.

Διὰ τῶν ὁδηγιῶν δὲ τούτων σκοποῦμεν ὅχι μόνον νὰ ὑποδείξωμεν ὑμῖν, ὃ ἔχετε καθήκον τοῦ νὰ τηρῆτε τὴν Γενικὴν Ἐφορείαν ἐνήμερον τῆς πορείας καὶ τοῦ ἀποτελέσματος τῶν ἐν ὀνόματι αὐτῆς ἐνεργουμένων ἀνασκαφῶν, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐπιστήσωμεν ἰδίᾳ τὴν προσοχὴν ὑμῶν ἐπὶ τινων παρατηρήσεων καὶ σημειώσεων ὡς πρὸς τὰ καθ' ἐκάστην φαινόμενα τῆς σκαφῆς, ὥς ἀναγκαῖον νὰ τηρῆτε πρὸς ἐπιστημονικὴν διεξαγωγὴν τοῦ ὑμῖν ἀνατεθέντος ἔργου.

Ἡ τήρησις τακτικοῦ Ἡμερολογίου ὑπὸ τοῦ διευθύνοντος ἀνασκαφὴν τινὰ, ἐν ᾧ ἀναγράφονται τὰ καθ' ἡμέραν φαινόμενα καὶ ἐξαγόμενα τῆς σκαφῆς, εἶναι τῶν ὧν οὐκ ἄνευ πρὸς διεξαγωγὴν τῆς ἀνασκαφῆς κατὰ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς τε ὑπηρεσίας καὶ τῆς ἐπιστήμης. Τούτου δὲ οὕτως ἔχοντος, ἀφ' οὗ ὁπλοῦς κατ' ἀνάγκην ἀπόλυτον πρέπει νὰ τηρῆτε ἡμερολόγιον, φρονοῦμεν ὅτι δὲν προσθέτομεν ὑμῖν μέγα τι βάρος ἀπαιτοῦντες νῦν, ἵνα καθ' ἐκάστην, διὰ προχείρου καὶ συντόμου ἐπιστολῆς, ἀνακοινῶντες τῇ Γενικῇ Ἐφορείᾳ τὰ τῆς ἡμέρας ἀνασκαφικὰ ἀποτελέσματα.

Διὰ τῶν καθημερινῶν τούτων ἐπιστολῶν θέλετε γνωρίζει τῇ Γενικῇ Ἐφορείᾳ πόσοι ἄνδρες ἐργάσθησαν, ποῦ ἐγένετο ἢ ἐπροχώρησεν ἡ σκαφή, ποῖα τὰ φαινόμενα αὐτῆς, καὶ ἂν ἐγένοντο εὐρήματα ἢ οὐ. Θέλετε δὲ περιγράφει τὰ σπουδαιότερα τῶν εὐρημάτων κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε νὰ δύναται ὁ ἀναγνώστης νὰ συλλαμβάνη ἔννοιαν τινὰ αὐτῶν, οὐδέποτε παραλείποντες ν' ἀναγράφητε τὰς διαστάσεις τοῦ περιγραφομένου ἀρχαίου καὶ τὰ τῆς καλῆς ἢ κακῆς αὐτοῦ διατηρήσεως.

Ἐκτενέστεραι εἰς ἀνάγκης καὶ λεπτομερέστεραι θὰ εἶναι αἱ καθημεριναὶ αὗται ἀνακοινώσεις, ὅταν πρόκειται περὶ ἀνασκαφῆς τάφων. Περιεχόμενον τούτων δεόν νὰ εἶναι : πόσοι τάφοι ἀπεκαλύφθησαν καὶ πόσοι ἠνοίχθησαν, ποῖα ἢ κατασκευὴ ἐκάστου τάφου ποῖα ἢ διεύθυνσις αὐτοῦ, καὶ ποῖα ἢ σχέσις πρὸς τοὺς παρακει-

μένους τάφους, ποία ἡ θέσις, ἡ διεύθυνσις καὶ ἡ κατάστασις τοῦ νεκροῦ, περιγραφή τῶν κτερισμάτων τῶν μὲν κοινῶν συλλήδην καὶ κατὰ πᾶσιν τῶν δὲ ἀξίων λόγου κεχωρισμένως, δηλουμένου ἐκάστοτε τοῦ τύπου τῆς εὐρέσεως αὐτῶν, ἂν μὲν εὐρέθησαν ἐκτὸς τοῦ τάφου, σχετικῶς πρὸς τὸν τάφον, ἂν δὲ εὐρέθησαν ἐντὸς τοῦ τάφου σχετικῶς πρὸς τὸν νεκρόν. Καὶ ὅχι μόνον δεόν νὰ περιγράφητε τὰ εὐρήματα ταῦτα κατὰ τάφους, ἀλλὰ καὶ νὰ φυλάσσητε αὐτὰ οὕτω κεχωρισμένως, νὰ μὴ ἀποχωρίζητε δηλαδὴ τὰ σπουδαῖα ἀπὸ τῶν μὴ σπουδαίων, ἢ τὰ διαφόρου ὕλης, ἢ τὰ διαφόρου εἶδους, ἀλλ' ἅπαντα ἀδιακρίτως τὰ κτερίσματα τοῦ αὐτοῦ τάφου νὰ τοποθετῆτε ἐν ἰδιαιτέρᾳ θέσει καὶ οὕτω κεχωρισμένα νὰ ἀποστέλλητε ἐν καιρῷ τῷ δεόντι εἰς τὴν Γενικὴν Ἐφορείαν, διότι ἐκ τῆς κατὰ τάφους ἀποχωρίσεως καὶ τοποθετήσεως τῶν κτερισμάτων σπουδαῖα δύναται τις νὰ συναγάγῃ συμπεράσματα καὶ ὡς πρὸς τὴν χρονολογίαν τοῦ τάφου καὶ ὡς πρὸς τὴν χρονολογίαν αὐτῶν τούτων τῶν διαφορῶν κτερισμάτων.

Πλὴν δὲ τῶν καθημερινῶν τούτων ἀνακοινώσεων, εἰς τὸ τέλος ἐκάστης ἐβδομάδος θέλετε ἀποστέλλειν εἰς τὴν Γενικὴν Ἐφορείαν σύντομον γ ε ν ι κ ῆ ν ἔ κ θ ε σ ι ν περὶ τῶν κατὰ τὴν ἐβδομάδα σπουδαιότερων ἀποτελεσμάτων τῶν ἀνασκαφῶν καὶ περὶ τῆς ἐν γένει πορείας αὐτῶν, συντεταγμένην κατὰ τὰ διατεταγμένα ἐν τῇ ἀπὸ 5 Ἰουλίου 1886 ὑπ' ἀριθ. 9026 ἐγκυκλίῳ ἡμῶν. Αἱ ἐβδομαδιαῖαι δ' αὗται ἐκθέσεις δεόν νὰ εἶναι αὐτοτελεῖς, νὰ μὴ σχετίζωνται ἢ ἀναφέρονται πρὸς τὰς κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐβδομάδος γενομένας ἤδη τῇ Ἐφορείᾳ καθημερινὰς ἀνακοινώσεις, διότι αἱ τελευταῖαι αὗται καθ' ἐκάστην γινόμεναι δὲν δύνανται νὰ ᾔνωσι ἀποτελεσμα ἀκριβοῦς παρατηρήσεως καὶ συντόνου μελέτης, ἀλλ' εἶναι ἀνεπίσημοι, οὕτως εἰπεῖν, πρῶχειροι ἀνακοινώσεις, ἐν ᾧ αἱ ἐβδομαδιαῖαι ἐκθέσεις δύνανται, ἕνεκα τοῦ παρεμβαλλομένου χρονικοῦ διαστήματος, νὰ συντάσσωνται μετὰ μείζονος ἐπιμελείας καὶ μετὰ ἀκριβοτέραν παρατήρησιν καὶ μελέτην, κατ' ἀκολουθίαν δύνανται νὰ ἔχωσιν ἐπιστημονικὸν κατὰ τὸ ἐνδὸν κύρος.

Ταῦτα ἐνομίσαμεν ἀναγκαῖον νὰ ἀπαιτήσωμεν παρ' ὑμῶν πρὸς τὸ συμφέρον οὐ μόνον τῆς ὑπηρεσίας, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐπιστήμης. Ἰδίως δὲ ἐφιστῶμεν τὴν προσοχὴν ὑμῶν ἐφ' ὧν ἀναγράφομεν ὁδηγίων σχετικῶς πρὸς τὰς ἀνασκαφὰς τάφων. διότι, ἐν ᾧ χιλιάδες τάφων ἔχουσιν ἀνασκαφὴν πολλacha τῆς Ἑλλάδος, σπανιώτατα ἐγένοντο ὑπὸ τῶν ἀνασκαφάντων αὐτοὺς ἐπιστημονικαὶ παρατηρήσεις· ἐκ τούτου δὲ μέγα κενὸν ὑπάρχει ἐν τῇ ἐπιστήμῃ, ἥτις πολλὰ ἡδύνατο ἐκ τοιούτων παρατηρήσεων νὰ κερδίῃ καὶ σπουδαῖα πορίσματα νὰ ἐξαγάγῃ. Τὸ κενὸν τοῦτο ὑμεῖς ἔχετε καθήκον νὰ πληρώσητε, ἔχοντες ὑπ' ὄψιν, ὅτι ἡ ἐκτέλεσις ἀνασκαφῶν δὲν σκοπεῖ μόνον τὸν πλουτισμὸν τῶν ἡμετέρων Μουσείων, ἀλλὰ καὶ τὴν ὑφ' ὅλης τὰς ἐπόψεως προαγωγὴν τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐπιστήμης.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 2 Σεπτεμβρίου 1889.

Ὁ Ὑπουργὸς
Γ. Ν. ΘΕΟΤΟΚΗΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

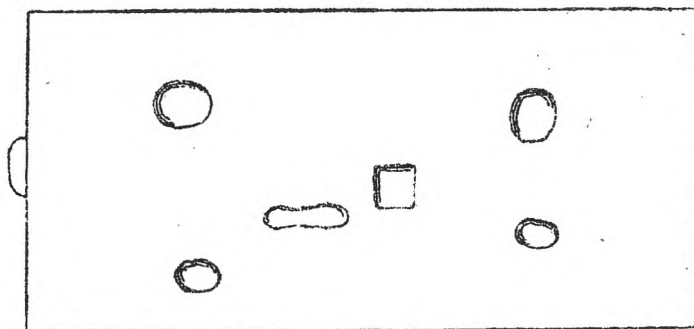
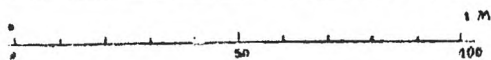
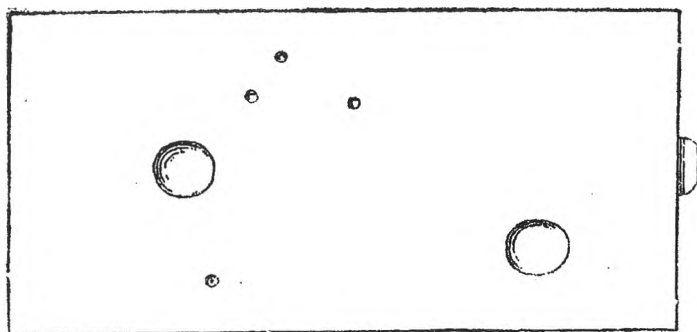
ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΑ ΕΥΡΗΜΑΤΑ

ΔΙΑΤΡΙΒΑΙ

Τὰ παρὰ τὰ Προπύλαια ἀναθήματα τῶν ἱππέων.

(Ἰδ. καὶ Πίνακα 2).

Ἀφαιρουμένης τῆς ἀνωτέρας ἐπενδύσεως τοῦ νοτίου τείχους τῆς Ἀκροπόλεως, εὑρέθησαν κατὰ τὰς ἀρχὰς ἐ. ἔ. πλησίον τῆς νοτιο-

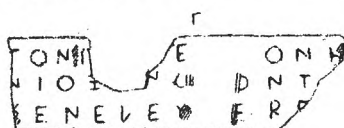
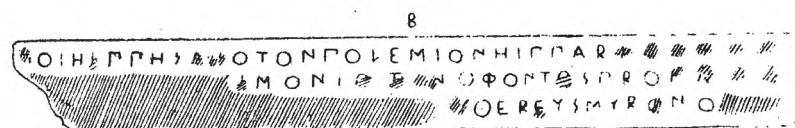
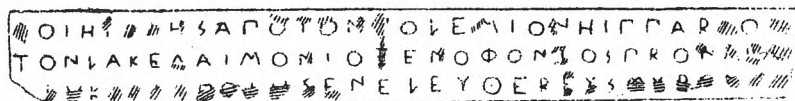
δυτικῆς γωνίας τοῦ Παρθενῶνος οὐκ ὀλίγαι πλίνθοι ἐκ Πεντελησίου μαρμάρου, ὧν ἡ διασκευὴ ἀποδεικνύει ὅτι εἰς ἓν τῶν μειζόνων οἰ-

κοδομημάτων τῆς Ἀκροπόλεως ἀνῆκον. Ἀκριβοστέρα ἔρευνα ἔπαι-
σεν ἡμᾶς ὅτι μέρος ἀπετέλεσαν τῆς ἀπέναντι τοῦ ναοῦ τῆς Ἀπτέ-
ρου Νίκης παραστάδος τοῦ κρηπιδώματος τῶν Προπυλαίων, παρ'
ἣν ἡ μικρὰ εἰς τὸν πρὸ τοῦ ναοῦ χῶρον ἄγουσα κλίμαξ καίται. Ἐν
τῷ αὐτῷ περίπτῳ τόπῳ μετὰ τῶν ἐκ Πεντελησίου μαρμάρου πλίν-
θων εὐρέθη πλάξ ἐνεπίγραφος ἐξ Ὑμηττίου μαρμάρου εἰς πολλὰ
τεμάχια κεχωρισμένη, ἥς αἱ διαστάσεις σχεδὸν ἀκριβῶς ἀνταπο-
κρίνονται πρὸς τὰς τῶν ἄνω μνημονευθεισῶν πλίνθων. Ὅτι αὕτη ἡ
πλάξ τεθειμένη ἦν ἐπὶ τῆς τὴν παραστάδα ἐπιστεφούσης ἐξάγεται
ἀναμφιλόγως πρῶτον μὲν ἐκ τοῦ ὅτι ἐπὶ τῶν δύο ἀντιθέτων μειζό-
νων ἐπιφανειῶν τῆς Ὑμηττίας πλακὸς κοιλώματά τινα ὑπάρχουσιν
ἀποδεικνύοντα, ὅτι ἵππος ἐπ' αὐτῶν ἵστατο (ἴδε τὰ ἐν τῇ προηγουμένη
σελίδι τσιγκογραφήματα, ὧν τὸ μὲν πρῶτον παριστᾷ τὴν προτέραν,
τὸ δὲ δεύτερον τὴν κατὰ τὴν δευτέραν χρῆσιν τοῦ λίθου ἐπιφάνειαν),
δεύτερον δὲ ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς, ἥτις αὐτολεξεῖ ἐπαναλαμβανομένη ἐπὶ
τῶν δύο ἀντιθέτων μειζόνων τῶν στενοτέρων πλευρῶν τοῦ λίθου διδά-
σκει ὅτι καὶ τὸ ἐπὶ τῆς μιᾶς καὶ τὸ — μετὰ τὴν διὰ δευτέραν χρῆ-
σιν ἀναστροφὴν τῆς πλακὸς — ἐπὶ τῆς ἀντιθέτου ἐπιφανείας τοῦ λί-
θου τεθειμένον ἀνάθημα ἀνετέθη ὑπὸ τῶν ἱππέων (ἴδε τὸ ἐν τῇ ἐπο-
μένη σελίδι τσιγκογράφημα ὑπ' ἄρ. Α' καὶ Β'). Ἀπεδείχθη λοιπὸν ὅτι
ὀρθῶς ἔχουσι τὰ ἐν τῇ ἐμῇ τοπογραφίᾳ τῶν Ἀθηνῶν (Müller's Hdb.
d. Kl. Alt. III. σ. 341 κ. ἐ.) περὶ τῆς θέσεως τῶν ὑπὸ τοῦ Παυ-
σανίου (122, 1) ἐν τῇ εἰσόδῳ τῆς Ἀκροπόλεως μνημονευθέντων ἱπ-
πέων κατ' εἰκασίαν εἰρημένα. Καὶ μετὰ τῆς αὐτῆς βεβαιότητος
μεθ' ἥς ἀνεγέρθη κατὰ τὸ ἔτος 1835 ἐκ τῶν πλησίον εὐρεθέντων
λίθων ὁ ναὸς τῆς Ἀπτέρου Νίκης, ἀνωκοδομήσαμεν, ἐπιτηροῦντος
τοῦ Καθερώ, τὴν παρὰ τὴν κλίμακα παραστάδα καὶ ἐπεθέσαμεν
ἐπ' αὐτῆς τὴν ἐνεπίγραφον βάσιν τοῦ ἀναθήματος τῶν ἱππέων¹⁾.

Πρὸς τὸ παρὸν περιωρίσθημεν εἰς τὴν ἐπισκευὴν ταύτης τῆς πα-
ραστάδος, δυνάμεθα ὅμως νὰ ἀποδείξωμεν ὅτι ἡ παρὰ τὴν Πινα-
κοθήκην ἀριστερὰ τῷ ἀνιόντι παραστάς τοῦ κρηπιδώματος τῶν
Προπυλαίων — ὡς ἀπῆται καὶ ἡ συμμετρία τοῦ οἰκοδομήματος —

(1) Ἐτοποθετήθη ἡ πλάξ τοιοῦτοτρόπως ὥστε ἡ ὑπ' ἄρ. Α' ἐπιγραφὴ νὰ βλέπῃ
πρὸς βορρᾶν, ἡ δὲ ὑπ' ἄρ. Β' κατακέφαλα τεθεῖσα πρὸς νότον.

κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον διακεκοσμημένη ἦν, διότι διεσώθησαν ἡμῖν δύο τεμάχια ἄλλης ἐνπιγράφου πλακῆς ἐξ Ὑμηττίου μαρμάρου, ἅτινα ἀνῆκον ἀναμφιδόλως εἰς τὴν βάσιν τοῦ δευτέρου τῶν ὑπὸ τοῦ Πausaniou μνημονευθέντων ἱππέων. Τούτων τῶν τεμαχίων τὸ μὲν εὑρέθη ἐν τῷ μεταξὺ τοῦ βάθρου τοῦ Ἀγρίππα καὶ τοῦ πρὸς Β. τῆς πύλης τοῦ Beulé πύργου τειχίσματι καὶ ἐδημοσιεύθη ἐν ταῖς

Δ
Ε Ε Ε

Ε'

Ο Δ Η

Γ Ε Ρ Α Ν Ι Κ Ι Σ Α Ρ Α

Ο Ι Υ Τ Ι

Mith. d. arch. Inst. V. σ. 317 ἀρ. 2 (Löwy I. gr. B. ἀρ. 57, C. I. A. IV σ. 104 ἀρ. 418 h), τὸ δὲ μικρότερον ἀνεῦρον μεταξὺ τῶν ἐν τῷ ἐπιγραφικῷ Μουσείῳ ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως λίθων. Τὰ ἐπ' αὐτῶν διασωθέντα γράμματα συμφωνοῦσιν ἀκριβῶς πρὸς τὰ τῆς κάλλιον διατηρουμένης ἐτέρας πλακῆς, συμφωνοῦσι δὲ καὶ τὸ ὕψος καὶ ἡ διασκευὴ τῶν λίθων (ἴδ. τὸ τσιγκογράφημα ὑπ' ἀριθ. Γ'). Τῆς ἄνω καὶ κάτω ἐπιφανείας τοῦ λίθου, εἰς ὃν ἀνῆκον τὰ τεμάχια, ἐσώθησαν μόνον μικρὰ μέρη, κατὰ τύχην δὲ ὑπάρχει ἐπὶ τοῦ μικροτέρου τεμαχίου λείψανον ἐνὸς τῶν ἄνω εἰρημένων κοιλωμάτων. Ἐπειδὴ δὲ ἴσως προχωροῦσιν τῆς κατεδαφίσεως τῶν παρὰ τὰ Προπύλαια νεωτέρων τειχισμάτων ἀνευρίσκονται καὶ ἄλλα τεμά-

χια τοῦ λίθου ἢ τῶν ὑπὸ τοῦτον ποτὲ τεθειμένων δύο πλίνθων, ἀνεβάλομεν πρὸς τὸ παρὸν τὴν ἐναπόθεσιν τοῦ λίθου τούτου.

Περὶ τῶν τὴν ἐπισκευὴν ἀφορώντων ἀρχιτεκτονικῶν ζητημάτων καὶ πρὸς ἐρμηνείαν τῶν παρεπομένων ὑπ' αὐτοῦ ἐκπονηθέντων σχεδιογραφημάτων (ἴδε τὸν πίνακα) ἀνακοινοῖ ἡμῖν ὁ Καβερῶ τὰ ἑξῆς·

» Τὰ ἐν τῷ προσηρημένῳ πίνακι σχεδιογραφήματα παριστῶσι τὴν κατὰ τὰς τελευταίας ἐβδομάδας γενομένην ἀνοικοδόμησιν τῆς παραστάδος, ἥτις ἐξέχουσα τῆς νοτιοδυτικῆς πτέρυγος τῶν Προπυλαίων ἐχρησίμευεν ὡς βάσις ἐφίππου τινὸς ἀγάλματος.

Ἐν τοῖς σχεδιογραφήμασι παριστῶνται τὰ πρὶν κατὰ χώραν κείμενα μέρη δι' ἄδρων γραμμῶν, τὰ δὲ νῦν προστεθέντα διὰ λεπτοτέρων γραμμῶν, αἱ δὲ μόνον κατ' εἰκασίαν γενόμεναι συμπληρώσεις διὰ διατετμημένων γραμμῶν. Προσετέθησαν δὲ τέσσαρες πλίνθοι, ὧν ἡ μὲν εἶνε ἡ κυρίως βάσις τῆς εἰκόνης, ἡ δὲ ἡ τὴν παραστάδα ἐπιστέφουσα πλάξ, τὸ ἐπίκρανον, αἱ δὲ δύο λοιπαὶ ἀνήκουσιν εἰς τὸ κατωτέρω μέρος τῆς παραστάδος. Ἐξέλιπε μόνον μία πλίνθος — ἡ ἐν ταῖς προσόψεσι λευκὴ ἀπομείνασα — ἥς προσθεθείσης συνεπληρώθη τὸ σύνολον τῆς παραστάδος κατὰ τὸ ἀρχικὸν σχῆμα αὐτῆς.

» Διὰ τῆς κατὰ τὸν εἰρημένον τρόπον γενομένης ἐπισκευῆς τῆς ἐν λόγῳ παραστάδος λαμβάνομεν νύξεις τινὰς καὶ περὶ τοῦ ἄνω μέρους τῆς εἰς τὸν πύργον τῆς Νίκης ἀγούσης κλίμακος ὡς καὶ τῆς πρὸς τὰς ἀναβαθμίδας τῶν Προπυλαίων προσαρμογῆς τῆς παραστάδος.

» Τῆς μικρᾶς κλίμακος διεσώθησαν πέντε μαρμάριναι ἀναβαθμίδες, ὧν τὸ ὕψος κατὰ μέσον ὅρον 0,22^μ. Διὰ τῆς κλίμακος ταύτης ἀνέβαινον βεβαίως εἰς τὸν ἐκ πλακῶν συνιστάμενον μεταξὺ τῆς νοτιοδυτικῆς πτέρυγος τῶν Προπυλαίων καὶ τοῦ ναοῦ τῆς Νίκης χώρον. Τὸ μεταξὺ τοῦ ἄνω ἄκρου τῶν νῦν ὑπαρχουσῶν ἀναβαθμίδων τῆς κλίμακος καὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν πλακῶν διάστημα εἶνε ὡς ἔγγιστα 0,60^μ. Τὸ κενὸν τοῦτο δὲν ἀναπληροῦται εὐαρμόστως δι' ἀναβαθμίδων 0,22^μ ὕψος ἔχουσῶν, ἀκριβέστατα δὲ δι' ἀναβαθμίδων τριάκοντα ἑκατοστῶν. Ὅτι δὲ πράγματι ἐτέθησαν ἐνταῦθα

δύο ἀναβαθμίδες ὕψους 0,30^μ, ἀπεδείχθη νῦν διὰ τῶν νεωστὶ εὑρεθεισῶν πλίνθων.

» Ἐπὶ τῆς νοτίου πλευρᾶς τῆς τὴν παραστάδα ἐπιστεφούσης πλακός, τοῦ ἐπικράνου δηλαδή, παρατηροῦμεν τὴν καλουμένην ἀναθύρωσιν (Anschlussfläche), ἐπὶ ταύτης δὲ τὸ ἥμισυ συνδέσμου τινὸς ἐν σχήματι Γ πεποιημένου (ἴδε πιν. τομὴν Γ'-Δ'). Συμπεραίνομεν λοιπόν, ὅτι προσηρμόσθη ἐκεῖ πλίνθος τις, ἥτις ὀρθογωνίως πρὸς νότον ἐκτεινομένη πλάτος εἶχεν ὡς ἔγγιστα 0,59^μ ¹). Συμφωνεῖ πρὸς τοῦτο, ὅτι μία τῶν ἀνευρεθεισῶν πλίνθων τῆς παραστάδος, ἥτις δὲν ἔχει τὸ μῆκος ὅλης τῆς παραστάδος, ἐξικνεῖται ἰκριβῶς μέχρι τῆς ἄνω εἰρημένης ἀναθυρώσεως. Αὕτη ἡ πλίνθος ἔχει μόνον παρὰ τὴν κάθετον ἄρμογὴν στενόν τι περιθώριον, ἐξ οὗ καὶ μόνου ἐξάγεται, ὅτι ἐκεῖ γωνία τις ἐσχηματίσθη. Ἄν παραδεχθῶμεν, ὅτι ἡ πλίνθος αὕτη ἔκειτο ἀμέσως κάτωθεν τοῦ ἐπικράνου ἐπιτυχάνομεν δύο τινῶν, πρῶτον μὲν ἐξακολουθήσει τὸ εἰρημένον περιθώριον ἐπὶ τοῦ ἐπικράνου, δεύτερον δὲ σχηματίζεται μεταξὺ τῆς παραστάδος καὶ τῆς προσηρμωμένης πλίνθου κανονικὴ τις γωνία. Ἡ δευτέρα τῶν ἀνευρεθεισῶν πλίνθων εἶνε μακροτέρα τῆς περιγραφείσης. Εἶχεν ἀναμφιβόλως ὁλόκληρον τὸ μῆκος τῆς παραστάδος, ἀπεθραύσθη δὲ τὸ ἐν ἄκρον. Ἐκ τῆς διασκευῆς τῆς νοτίου πλευρᾶς αὐτῆς καταφαίνεται, ὅτι πρὸς αὐτὴν προσηρμόσθη ἀναβαθμὶς τις, ἥτις τοῦ πρὸς νότον ἐκτεινομένου τοίχου ἐξεῖχεν 0,495^μ, ὕψος δὲ εἶχεν ἰκριβῶς τὸ τῶν πλίνθων τῆς παραστάδος, δηλαδή 0,30^μ. Ὑπάρχει δὲ ἐπὶ τῆς ἀνωτέρας τῶν νῦν ἀναβαθμίδων τῆς μικρᾶς κλίμακος γραμμὴ τις (παρὰ τὸ α τοῦ διαγράμματος καὶ τῆς τομῆς), μέχρι τῆς ὁποίας ἐξικνεῖτο ἄλλη τις ἀναβαθμὶς. Ὑποτιθέντες ὅτι ἐκεῖ ἔληξεν ἡ δευτέρα ἀναβαθμὶς, συμπεραίνομεν, ὅτι αἱ πέντε εἰσέτι ὑπάρχουσαι ἀναβαθμίδες ἥπτοντο δύο ἄλλων, αἱ ἐξετείνοντο πρὸς μὲν ἀνατολὰς μέχρι τοίχου τινὸς ἢ θωρακείου ἐξερχομένου ἐκ τῆς παραστάδος, πρὸς νότον δὲ ἦγον κατ' εὐθείαν εἰς τὸν μεταξὺ τοῦ ναοῦ καὶ τῆς νοτιοδυτικῆς πτέρυγος τῶν Προπυλαίων χώρον.

» Παράξενον εἶνε, τῷ ὄντι, ὅτι κατεσκευάσθη κλίμαξ τις, ἥς αἱ

(1) Ἵνα παραστήσωμεν καταφανέστερον τὴν προσαρμογὴν ταύτην παρελείψαμεν ἐν τῇ τομῇ Γ' — Δ' τὴν πρὸς νότον τοιχωμένην πλίνθον.

ἀναβαθμίδες διαφέρουσιν ἀλλήλων κατὰ τὸ ὕψος καὶ φρονῶ ὅτι ὁρθῶς εἰκάζει ὁ Βόλτερς ὅτι τοιαύτην κατασκευὴν δὲν διενεόθη ἐξ ἀρχῆς ὁ ἀρχιτέκτων'). Βεβαίως δὲ ἀνήκει εἰς τὸ ἀρχικὸν σχέδιον τὸ εἰρημένον θωρακεῖον, οὗ ἡ θεμελίωσις συνδέεται στενῶς μετὰ τῆς κατασκευῆς τῆς παραστάδος καὶ τῶν Προπυλαίων.

»Ὁ τρόπος καθ' ὃν αἱ ἀναβαθμίδες τῆς νοτιοδυτικῆς πτέρυγος τῶν Προπυλαίων συνήπτοντο τῷ θωρακείῳ τούτῳ καὶ τῇ παραστάδι, δὲν καταφαίνεται πλέον ἐναργῶς ἐν ταύτῃ τῇ πτέρυγι τοῦ οἰκοδομήματος, διότι ἡ πρώτη, δευτέρα καὶ τρίτη ἀναβαθμὶς τοῦ στυλοβάτου ἀπεθραύσθησαν· παραβάλλοντες δὲ τὴν βορείαν πτέρυγα δυνάμεθα νὰ συμπληρώσωμεν καὶ τὰ ἐνταῦθα ἐλλείποντα, διότι ἐν τῇ πτέρυγι ἐκείνῃ σώζονται αἱ πλίνθοι τῆς προβλήτος παραστάδος μέχρι τοῦ ὕψους τῆς τρίτης ἀναβαθμίδος τοῦ κρηπιδώματος. Βλέπομεν δὲ ὅτι ἡ δευτέρα ἀναβαθμὶς ἐν τῇ γωνίᾳ τείνει πρὸς βορρᾶν, ἐνῶ ἀφ' ἑτέρου σιδηροῦς τις σύνδεσμος σωζόμενος ἐπὶ τῆς ἀνωτάτης πλίνθου τῆς παραστάδος ἀποδεικνύει, ὅτι ἐξήρχετο καὶ ἐνταῦθα ἐκ τῆς παραστάδος θωρακεῖον τι ἀνυψωθὲν, ἐκτεινόμενον ἐκ τῆς παραστάδος πρὸς βορρᾶν. Ἐν τῇ αὐτῇ ἐπιβολῇ (Schicht) τῆς δευτέρας ἀναβαθμίδος εὐρίσκομεν ἐν τῇ δυτικῇ προσόψει τῆς πτέρυγος ἄλλον σιδηροῦν σύνδεσμον καὶ τὴν ἐν τῷ σχεδιογραφῆματι διὰ β-γ σεσημειωμένην ἀναθύρωσιν, ἐξ ὧν ἐξάγεται ὅτι καὶ ἐνταῦθα θωρακεῖον τι προσεβλημένον ἦν τείνον εἰς δυσμάς. Τὰ δύο ταῦτα θωρακεῖα ἐσχημάτιζον γωνίαν τινά, ἔμενε δὲ στενὸν τι κενὸν μεταξὺ τῆς γωνίας ταύτης καὶ τῆς δευτέρας καὶ πρώτης ἀναβαθμίδος τοῦ στυλοβάτου. Τὸ πρὸς βορρᾶν μέρος τοῦ θωρακείου εἶχε πιθανῶς ἔτι μείζον πλάτος, διότι κατὰ τὴν πρὸς ἄνω ἐπομένην ἐπιβολὴν ἐξακολουθεῖ τὸ ἀναθύρωμα ἐν τῇ ἐπιβολῇ τῆς ἀνωτάτης βαθμίδος τῆς πτέρυγος ἐπὶ 0,38^μ. Ἐν ταύτῃ τῇ περιπτώσει λήγει τὸ θωρακεῖον κατὰ τὴν διὰ δ σεσημειωμένην γραμμὴν.

»Τοῦναντίον σώζεται ἐν τῇ πρὸς ἄνω μεθεπομένη ἐπιβολῇ ἀναθύρωμά τι, πλάτος ἔχον μόνον 0,36^μ (ε-γ). Ἔπεται ὅτι

(1) Περὶ τούτου τοῦ ζητήματος θὰ γράψῃ ὁ Βόλτερς ἐκτενέστερον ἐν συγγράμματί τινι, ὅπερ πρόκειται νὰ ἐκδοθῇ ἐν Γερμανίᾳ.

κατὰ ταύτην τὴν ἐπιβολὴν ἐμειοῦτο τὸ πλάτος τοῦ θωρακείου ¹⁾). Συγχρόνως δὲ βλέπομεν, ὅτι τὸ θωρακεῖον τῷ ὕψει μιᾶς μόνον ἐπιβολῆς ἀνυψοῦτο ἄνωθεν τῆς ἀνωτάτης ἀναβαθμίδος, διότι ἐν τῇ ἐπομένῃ ἐπιβολῇ τοῦ δυτικοῦ τοίχου τῆς πτέρυγος δὲν ἐξακολουθεῖ τὸ ἀναθύρωμα.

» Ἐν τῷ αὐτῷ δὲ γίγνεται πολὺ πιθανὸν ὅτι τὸ ἐπικράνον τῆς παραστάδος ἐν ἴσῳ ὕψει ἦν μετὰ τῆς ἀνωτάτης ἀναβαθμίδος τοῦ στυλοβάτου, διότι τὸ θωρακεῖον, ὅπερ τῷ ὕψει μιᾶς ἐπιβολῆς ὑψηλότερον ἦν τοῦ στυλοβάτου, ὑπερεῖχε καὶ τοῦ ἐπικράνου τῆς παραστάδος τῷ ὕψει μιᾶς τοῦλάχιστον ἐπιβολῆς, διότι ὁ σιδηροῦς σύνδεσμος, ὅστις διατηρεῖται ἐπὶ τοῦ ἐπικράνου τῆς παραστάδος τῆς νοτιοδυτικῆς πτέρυγος, ἐκαλύπτετο μετὰ μέρος μὲν διὰ τῆς ἐπιτεθειμένης βάσεως τῆς εἰκόνος, ἔπρεπε δὲ νὰ καλυφθῇ καὶ τὸ ἕτερον ἥμισυ τοῦ συνδέσμου τὸ ἐπὶ τῆς πλίνθου τοῦ θωρακείου. Λοιπὸν ἐξάγεται ὅτι τὸ θωρακεῖον ὑψηλότερον ἦν τοῦ ἐπικράνου καὶ ἦπτετο τῆς ἐπὶ τοῦ ἐπικράνου τεθειμένης βάσεως.

» Ἐπεταὶ ἐκ τούτου ὅτι τὸ ἐπικράνον δὲν δύναται νὰ τεθῇ ὑψηλότερον ἢ ὡς παρεδέχθημεν ἐν τῷ σχεδιογραφῆματι. Ἡ δὲ παραβολὴ τῆς νοτιοδυτικῆς πτέρυγος διδάσκει συγχρόνως, ὅτι δὲν δύναται νὰ τεθῇ χαμηλότερον. Διότι τῶν δύο νῦν ἐνηρμοσμένων πλίνθων ἢ μὲν μία βραχὺς ἢ δὲ ἑτέρα μακρὸς λίθος εἶνε συμφώνως τῇ καθόλου διασκευῇ τῆς παραστάδος, συνισταμένης ἐναλλάξ ἐκ βραχέων καὶ μακρῶν λίθων. Διὰ τῶν ἐν ταῖς δύο πλίνθοις διατετηρημένων συνδέσμων ἐτέθη ἐκτὸς ἀμφιβολίας ὅτι ἡ βραχεῖα πλίνθος ἐπέκειτο ἐπὶ τῆς μακρᾶς. Ἐπειδὴ δὲ πάλιν ἡ ἀνωτάτη τῶν πλίνθων τῆς παραστάδος μακρὸς λίθος εἶνε, ἀπαιτεῖται, ἵνα ἐπιτύχωμεν τῆς ἀρχικῆς διασκευῆς τοῦ συνόλου, ἡ ἐναρμογὴ μιᾶς τοῦλάχιστον βραχείας πλίνθου μετὰ τῶν κατὰ χώραν καὶ τῶν νῦν εὑρεθεισῶν. Λοιπὸν ἐξάγεται ὅτι τὸ ἐπικράνον δὲν ἠδύνατο νὰ τεθῇ χαμηλότερον ἢ ὡς ἐν τῷ σχεδιογραφῆματι παρεδέχθημεν. Ὅρισθέντων δὲ τοιούτοτρόπως τοῦ ἀνωτάτου καὶ τοῦ κατωτάτου ὁρίου τῆς θέσεως τοῦ ἐπικράνου συμπεραίνομεν ὅτι τοῦτο τὸ αὐτὸ ὕψος εἶχεν ὅσον καὶ ἡ ἀνωτάτη ἐπιβολὴ τοῦ στυλοβάτου. Στηριζόμενοι ἐπὶ τούτων τῶν

(1) Τὸ ἐν τῷ σχεδιογραφῆματι διὰ παραλλήλων γραμμῶν σεσημειωμένον μέρος παριστᾷ τὸ διάγραμμα τοῦ θωρακείου κατὰ ταύτην τὴν ἀνωτάτην ἐπιβολήν.

πορισμάτων δὲν ἐπετύχουμεν μὲν πλήρους βεβαιότητος ὡς πρὸς τὴν ἐπισκευὴν τοῦ θωρακείου τῆς νοτιοδυτικῆς πτέρυγος, οὐδὲν ὁμῶς κωλύει νὰ ἐπισκευάσωμεν τὴν ἀνωτάτην ἐπιβολὴν τοῦ θωρακείου τούτου κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, ὡς ἐπράξαμεν καὶ ἐν τῷ σχεδιογραφήματι. Τὸ διὰ παραλλήλων γραμμῶν παρασταθὲν διάγραμμα τοῦ θωρακείου ἀντικαθιστᾷ τὴν ἀνωτάτην ἐπιβολήν. Παρεστήσαμεν δὲ ἐν τῷ σχεδιογραφήματι τὴν παραστάδα μέχρι τοῦ ὕψους τοῦ ἐπικράνου, μιᾷ δηλαδὴ ἐπιβολῇ χαμηλοτέραν τοῦ θωρακείου, ἵνα φανῇ ἐνταῦθα ὁ σιδηροῦς σύνδεσμος. Οὐδόλως δὲ ἀμφίβολον ὅτι καὶ ἡ πρώτη καὶ ἡ δευτέρα ἀναβαθμὶς τοῦ συλοβάτου γωνίαν τινα ἐσχημάτιζον, συναπτόμεναι τῷ θωρακείῳ. Περιωρίσθημεν δὲ ν' ἀνοικοδομήσωμεν τὴν παραστάδα, ἐπειδὴ τὰ περὶ τὸ θωρακεῖον δὲν εἶνε ἐξ ἴσου βέβαια καὶ ἀναμφίβολα.

»Θεωροῦμεν ὡς βέβαιον ὅτι καὶ ἐν τούτῳ τῷ μέρει τῶν Προπουλαίων μετεβλήθη τὸ ἀρχικὸν σχέδιον τῆς οἰκοδομῆς. Ἡ ἄνω μνημονευθεῖσα εἰκασία τοῦ Βόλτερς, ὅτι ὁ ἀρχιτέκτων ἄλλως πως διενόητο νὰ κατασκευάσῃ τὴν μικρὰν κλίμακα, ἐπιβεβαιοῦται διὰ τῶν ἐξῆς. Ὑπὸ τὸ θωρακεῖον εὔρηται θεμελίον τι πώρινον (παρὰ τὸ ζ τοῦ διαγράμματος καὶ τῆς τομῆς Γ-Δ), ἐπιμελέστατα ἐπεξεργασμένον. Φρονῶ δὲ ὅτι μέρος τοῦ θεμελίου τούτου προωρίσθη ἐξ ἀρχῆς νὰ μείνῃ ἐν τῷ φανερῷ, ἡ δὲ κλίμαξ ὡς ἐσχεδιάσθη ἐν τῷ ἀρχικῷ σχεδίῳ δὲν ἐστρέφετο περὶ τὴν γωνίαν τῆς παραστάδος, ἀλλὰ διευθύνετο κατ' εὐθείαν εἰς τὸν ἐκ' πλακῶν συνιστάμενον χώρον, τὸν μεταξὺ τοῦ ναοῦ καὶ τῆς πτέρυγος τῶν Προπουλαίων κείμενον. Ὅτι δὲ καὶ τὸ ἄνω μέρος τῆς παραστάδος, ἔνθα κεῖται ἡ ἐνεπίγραφος βάσις τοῦ μνημείου, μεταβολὴν τινα ὑπέστη ἐξάγεται ἐκ τῶν ἐν τοῖς ἐπομένοις. Ἡ ὑπὸ τεχνικὴν δὲ ἔποψιν ἐξέτασις πείθει, ὅτι ἐκεῖ ἔκειτο πρότερον πλίνθος τις, ἥτις εἶχε τὸ ὕψος τῆς ἀνωτάτης ἐπιβολῆς τοῦ θωρακείου καὶ ὕψους τοῦ ὕψι μιᾶς ἐπιβολῆς ὑπὲρ τὸν στυλοβάτην ».

Μεταβαίνομεν ἤδη εἰς τὸ ἐπὶ τῆς παραστάδος ἀνάθημα.

Ἐκ τῶν διαστάσεων τῶν ἐπὶ τῆς βάσεως ἔνθεν καὶ ἔνθεν ὑπαρχόντων κοιλωμάτων ἐξάγεται, ὅτι οἱ παρὰ τὴν εἵσοδον τῆς Ἀκροπόλεως ἵπποι πεποιημένοι ἦσαν εἰς μικρότερον τοῦ φυσικοῦ μέγεθος.

Γράφει δὲ περὶ τῶν ἀναθημάτων τούτων ὁ Παυσανίας (ἐ. ἀ.)

τὰ ἐξῆς· « Τὰς μὲν οὖν εἰκόνας τῶν ἱππέων οὐκ ἔχω σαφῶς εἰπεῖν, εἴτε οἱ παῖδές εἰσιν οἱ Ξενοφώντος εἴτε ἄλλως ἐς εὐπρέπειαν πεποιημένοι ». Ἐκ τῶν λέξεων τούτων δυνάμεθα ἤδη νὰ συμπεράνωμεν ἀσφαλῶς, ὅτι ὁ Παυσανίας οὔτε ἀνέγνω ἢ παρετήρησε τὰς ἐπὶ τῶν βάσεων ἐπιγραφὰς οὔτε ἐφρόντισε νὰ μάθῃ ἐκ τῶν περὶ τῆς Ἀκροπόλεως καὶ τῶν ἀναθημάτων αὐτῆς συγγραμμάτων, περὶ τίνος ἔργου ἔγραψε τὰ ἀνωτέρω· ταῦτα δὲ δεικνύουσι τὸ φύσει ἴδιον τοῦ συγγραφέως τούτου, ὅτι ἐν ἴσῃ μοίρᾳ θέτει τὰ σπουδαιότατα καὶ τὰ ἀτοπώτατα. Ἐν τῇ ἐν λόγῳ περιπτώσει φαίνεται ὅτι ἐπαναλαμβάνει ἄνευ ἰδίας κρίσεως τὰ τῶν ἐπὶ τόπου ἐξηγητῶν μωρολογήματα.

Τούτων δὲ οὕτως ἐχόντων, πρέπει νὰ περιορισθῶμεν εἰς τὰ ἅφ' ἐνὸς μὲν διὰ τῶν ἐπιγραφῶν, ἅφ' ἑτέρου δὲ διὰ τῆς σχέσεως τῆς παραστάδος ταύτης μετὰ τῆς οἰκοδομῆς τῶν Προπυλαίων διδόμενα πορίσματα, ἵνα ἐξακριβώσωμεν τὴν ἐποχὴν καὶ τὴν ἀφορμὴν τῆς ἀνεγέρσεως τῶν δύο ἀναθημάτων.

Ὡς πρὸς τὸ δεύτερον δὲν εἶνε ἀμφίβολον ὅτι αἱ τὰς εἰκόνας φέρουσαι παραστάδες, ὅπως καὶ νῦν ἔχουσι, σύγχρονοι εἶνε τοῖς λοιποῖς μέρεσι τοῦ κρηπιδώματος τῶν Προπυλαίων τοῦ Μνησικλέους, ἐξετελέσθησαν δηλαδὴ μετὰ τοῦ ἔτους 438 καὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου.

Αἱ δὲ ἐπιγραφαὶ αἵτινες ἐνεχαράχθησαν ἐπὶ τῶν δύο ἀντιθέτων πλευρῶν τῆς βάσεως, δὲν θὰ συνεφώνουν πρὸς τὴν ἐποχὴν ταύτην, ἂν πραγματικῶς ἀνεγράφησαν κατὰ τὴν ἐποχὴν εἰς ἣν ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνεται ὅτι ἀνάγονται. Ἀποδεικνύει δὲ τὸ πρῶτον μὲν ἡ μετὰ τὴν ἀναστροφὴν τῆς πλακὸς ἐπὶ τῆς ἀντιθέτου πλευρᾶς ἀνακαίνισις τῆς αὐτῆς ἐπιγραφῆς, ὅτι τὸ ἐπ' αὐτῆς ἀνάθημα ἥλλαξε ἢν πρότερον κατεῖχε θέσιν, ἀκριβεστέρα δὲ ἔρευνα διδάσκει, ὅτι ἡ ἐν τῷ τοπογραφίματι ὑπ' ἀρ. Α' ἐπιγραφὴ ναὶ μὲν ἀρχαιότερα εἶνε τῆς ὑπ' ἀριθ. Β', οὐδόλως δὲ δύναται νὰ ἀνάγῃται εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς οἰκοδομῆς τῶν Προπυλαίων ἢ ἔτι προγενεστέραν ἐποχὴν. Καὶ ἡ μὲν καὶ ἡ δέ, ὡσαύτως καὶ τὰ τεμάχια τῆς ἐπὶ τῆς δευτέρας βάσεως ἐπιγραφῆς, ἀπομιμήσεις εἶνε τῆς ἐξ ἀρχῆς ἀναθηματικῆς ἐπιγραφῆς τῶν ἱππέων, ἣτις δὲν δύναται νὰ εἶνε μεταγενεστέρα τῶν ὀλίγων μετὰ τὸ μέσον τῆς πέμπτης ἑκατονταετηρίδος χρόνων. Τεκμαιρόμεθα δὲ τοῦτο ἐκ τῶν ἐξῆς·

1) Ἡ ἐν λόγῳ πλᾶξ συνίσταται ἐξ Ὑμηττίου μαρμάρου, οὗ κατὰ τὴν εἰρημένην ἐποχὴν δὲν ἐγένετο εἰσέτι τοιαύτη χρῆσις, 2) δὲν κατώρθωσεν ὁ χαράκτης νὰ δώσῃ παντελῶς τοῖς γράμμασι τὰ κατὰ τὴν ἡν διανοεῖται ἐποχὴν ἐπικρατοῦντα σχήματα.

Πρόκειται μὲν περὶ ἰδιωτικῆς ἐπιγραφῆς καὶ βάσεως, ἥς μόνον ἡ ἐν τῇ Ἀκροπόλει τοποθέτησις ὅχι δὲ ἡ ἐκτέλεσις ἔχρηζε τῆς παρὰ τοῦ δήμου ἢ τῶν ἐπιτοπίων ἀρχῶν ἀδείας, διὸ δὲν εἶναι διόλως παραδόξον ὅτι ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς ταύταις, πιθανῶς δὲ καὶ ἐν τῇ ἐξ ἀρχῆς ἐπιγραφῇ, ἀπαντῶσι τὸ Η ὡς φωνῆεν καὶ ὡς σύμφωνον ¹⁾ καὶ τὸ Ξ ἀντὶ τοῦ Χ^ζ, ἀλλὰ καὶ διὰ τὰς ἰδιωτικὰς ἐπιγραφὰς ἀποκλείεται παντάπασιν, νὰ εὐρίσκηται ἐν τῇ αὐτῇ ἐπιγραφῇ συνάμα μετὰ τῶν ἀρχαιοτέρων σχημάτων τοῦ Σίγμα καὶ Ρσ (^ζ καὶ R) τὸ Ἑ ψιλὸν γεγραμμένον κατὰ τὸ μεταγενέστερον σχῆμα (Ε).

Αὐταὶ αἱ περὶ τῶν γραμμάτων παρατηρήσεις ἰσχύουσιν ὡς διὰ τὰς ἐν τῷ στοιχογραφῆματι ὑπ' ἀρ. Α' καὶ Β' καὶ διὰ τὴν ὑπ' ἀρ. Γ' ἐπιγραφὴν. Τῶν δὲ ὑπ' ἀρ. Α' καὶ Β' ἐπιγραφῶν πρέπει ἡ ὑπ' ἀρ. Α' νὰ θεωρηθῇ ὡς ἡ ἀρχαιότερα, διότι ἐν τῇ ὑπ' ἀρ. Β' ἐπιγραφῇ 1) ἡ γραφὴ δὲν εἶναι ἡ στοιχηδὸν καλουμένη ²⁾ 2) τὰ Μυ καὶ Θῆτα ἔχουσι τὰ σχήματα μεταγενεστέρας ἐποχῆς, ἐκ τούτων δὲ τὸ τοῦ Θῆτα (Θ) πείθει, ὅτι ἡ ὑπ. ἀρ. Β' ἐπιγραφὴ δὲν εἶνε προγενεστέρα τῆς τελευταίας πρ. Χρ. ἑκατονταετηρίδος, καθ' ἣν τὸ ἐν λόγῳ σχῆμα τοῦ γράμματος ὁριστικῶς πλέον ἐπεκράτησεν. Τὰ δὲ ὑπ' ἀρ. Γ' τεμάχια συμφωνοῦσι κατὰ τᾶλλα πρὸς τὴν ὑπ' ἀρ. Α', ἀπαντῶσι δὲ πρὸς τούτοις ἐν ταύτῃ τῇ ἐπιγραφῇ μετὰ τὸ τέλος ἐκάστης λέξεως τὰ προφανῶς ἐκ τοῦ ἀρχετύπου παρалаφθέντα στίγματα τῆς διαιρέσεως· τοιοιτοτρόπως παριστῶσι τὰ τεμάχια ταῦτα τὸ πιστότερον ἀντίγραφον τοῦ ἀρχετύπου. Στηριζόμενοι ἐπὶ τῶν διὰ τῆς ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς μεταβολῆς τῆς γραφῆς διδομένων πορισμάτων ἐπιχειροῦμεν ἤδη νὰ ὀρίσωμεν τὰς ἐποχάς, καθ' αἷς ἐγένοντο αἱ μεταβολαὶ αὗται, τουτέστι νὰ ἐξερευνή-

(1) Τὸ αὐτὸ εἴρηται ἐν τῇ ὑπ' ἀρ. 410 τῶν I. G. A. Ναξία ἐπιγραφῇ.

(2) Παραλειφθέντος τούτου τοῦ εἴδους τῆς γραφῆς μετετέθη ἡ τελευταία συλλαβὴ τῆς ἐκτῆς λέξεως ἐκ τοῦ δευτέρου εἰς τὸν πρῶτον στίχον, ἵσως πρὸς εὐκολίαν τῶν ἀναγνωστῶν.

σωμεν τὴν ἱστορίαν τῶν ἀναθημάτων. ¹⁾ Φυσικῶ δὲ λόγῳ ἀρχόμεθα ἐκ τοῦ ὀρισμοῦ τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν τὸ πρῶτον ἀνηγέρθησαν. Τὰ δὲ περαιτέρω τῆς ἱστορίας αὐτῶν εἶνε πάντα σχεδὸν ὑποθετικά, ἐπειδὴ αἱ κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους περὶ τὰ Προϋλάια συμφοραὶ πάντως ἄγνωστοι εἶνε· ἐν τῷ αὐτῷ δὲ εἶνε καὶ μικροτέρας σημασίας.

Καὶ ὅτι μὲν ἡ πρώτη τῶν ἀναθημάτων ἀνέγερσις κατ' οὐδένα λόγον πολὺ μετὰ τὸ μέσον τῆς πέμπτης πρ. Χρ. ἑκατονταετηρίδος ἐγένετο, παρετηρήσαμεν ἤδη ἐν τοῖς ἀνωτέρω, στηριζόμενοι ἐπὶ τῆς ἱστορίας τῆς παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις γραφῆς. Ἡ δὲ ἀκριβεστέρα ἐξακρίβωσις τῶν κατὰ τὰ ἀναθήματα πρέπει νὰ βασισθῇ κυρίως ἐπὶ τῶν περιεχομένων τῶν ἐπιγραφῶν.

Καὶ πρῶτον μὲν ἐξάγεται ἐξ αὐτῶν ὅτι αἱ ποτε ἐπὶ τῶν βάσεων ἰστάμεναι « εἰκόνες ἱππέων », ὅς ἀναφέρει ὁ Πausanias καὶ ὧν τὰ ἔχνη καὶ ἡμεῖς ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν λίθων βλέπομεν, ἀναθήματα τῶν ἱππέων ἦσαν, δηλαδὴ τῆς ὑπὸ τῶν ἱππάρχων διοικουμένης τάξεως τῶν ἱππέων ὡς μέρους τῆς τῶν Ἀθηναίων στρατιᾶς, δευτέρον δὲ ὅτι ἀνηγέρθησαν « ἀπὸ τῶν πολέμιων » τουτέστι ἐκ τῆς λαίας, ἣν οἱ ἱππεῖς ἐποιήσαντο.

Ἐκ τοῦ πρώτου πορίσματος συμπεραίνομεν ὅτι ἡ ἐπιγραφή οὐ μικρῷ διαστήματι ἀπέχει τῶν χρόνων τῶν Περσικῶν, μολοντί τὸ πρῶτον ὡς φαίνεται μνημονεύει τὴν τάξιν τῶν ἱππέων καὶ τὴν ἱππαρχίαν.

Ἡ τάξις τῶν ἱππέων ²⁾ ὡς μέρος τῶν πολιτῶν συνέστη ἀπὸ τῆς νομοθεσίας τοῦ Σόλωνος, ἀντεπροσωπεύετο δὲ ἐν τῇ στρατιᾷ πολλὸν χρόνον διὰ 96 μόνον καὶ μετὰ τὸν Κλεισθένην διὰ 100 ἱππέων. Κατὰ τοὺς χρόνους τῶν Περσικῶν καὶ μέχρι τοῦ μέσου τῆς πέμπτης ἑκατονταετηρίδος οὐδενὸς ἢ μικροῦ ἄξιοι ἦσαν οὗτοι ἐν ταῖς ἐκστρατείαις τῆς πόλεως. Διὰ ταύτας ἐμισθοῦντο οἱ Ἀθηναῖοι

(1) Ἐπειδὴ μέχρι τοῦδε τοῦ δευτέρου ἔργου μόνον τὰ δύο μικρὰ τεμάχια εὐρέθησαν, ἅτινα ἀνήκουσιν εἰς τὴν ἔμπροσθεν πλευρὰν τῆς βάσεως, ἀγνοοῦμεν ἂν ἐπὶ τῆς ὀπίσθεν πλευρᾶς νεωτέρα τις ἐπιγραφή ὑπῆρχεν ἀνταποκρινομένη πρὸς τὴν ὑπ' ἀρ. Β' ἐπιγραφὴν. Ἐπὶ τῆς κάτω ἐπιφανείας τῶν τεμαχίων δὲν ὑπάρχουσιν ἔχνη κοιλωμάτων, ἀλλὰ τοῦτο δύναται νὰ ἐκληφθῇ ὡς τυχαῖον.

(2) Πρὸς τὴν μονογραφίαν τοῦ Martin, les cavaliers athéniens. Par. 1886.

Θεσσαλοὺς ἱππεῖς, οἷς ἐντυγχάνομεν εἰσέτι διαρκούντος τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ὅτε τὸ πλῆθος τῶν Ἀθηναίων ἱππέων ἤδη ἐκ χιλίων ἀνδρῶν συνίστατο. Ἐν δὲ ταῖς παρὰ τὴν Τανάγραν (457) καὶ Κορώνειαν (447) μάχαις ἠττήθησαν οἱ Ἀθηναῖοι, ὡς φαίνεται, μάλιστα ἕνεκα τῆς ὡς πρὸς τὸ ἱππικὸν ἀδυναμίας τῆς στρατιᾶς αὐτῶν καὶ ὀρθῶς πιθανολογεῖται ὅτι κυρίως διὰ τῶν πρὸς τοὺς γείτονας Βοιωτοὺς πολέμων παρίστατο τοῖς Ἀθηναίοις προϋσταμένου τοῦ Περικλέους ὡς ἀναπόφευκτος ἡ ἀνάγκη νὰ σχηματισθῇ ἰσχυρὸν σῶμα ἰδίου ἱππικοῦ· ὁμοίως συνετέλεσεν εἰς τὴν ἐπαύξεισιν καὶ συστηματικὴν μετὰπλασιν τοῦ ναυτικοῦ τῶν Ἀθηναίων ἡ πρὸς τοὺς Μεγαρεῖς καὶ Αἰγινήτας ἄμιλλα. Πλαστικὴν εἰκόνα τῆς μεταμορφώσεως τῆς τάξεως τῶν ἱππέων παρέχει ἡμῖν ἡ ζωφόρος τοῦ Παρθενῶνος, ἥτις ἐπλάσθη μετὰξὺ τῶν ἐτῶν 445 καὶ 438 πρ. Χρ., ἃν ὑποθέτομεν ὅτι εἶχεν ἤδη ἐκτελεσθῇ κατὰ τὴν ἐν τῷ ἔτει 438 ἀποπεράτωσιν τοῦ χρυσελεφαντίνου ἀγάλματος καὶ τοῦ σηκοῦ μετὰ τοῦ ὀπισθοδόμου. Ὁ μὲν Michaelis (Parth. σ. 205) φρονεῖ ὅτι ἡ διακόσμησις τῆς ζωφόρου ἐγένετο μετὰ τὴν ἐπὶ τῶν τοίχων τοῦ ναοῦ τοποθέτησιν τῶν λίθων καὶ ὁμολογῶ ὅτι κατὰ τὴν γνώμην μου· δὲν ἐλύθη εἰσέτι τὸ ζήτημα τοῦτο, ἀλλὰ καὶ ἂν οὕτως ἔχει δὲν φαίνεται ἀμφίβολον ὅτι ὁ ἀρχιτέκτων ἐξ ἀρχῆς διενόητο τὴν διακόσμησιν τῆς ζωφόρου κατὰ τὸν τρόπον καθ' ὃν πραγματικῶς ἐξετελέσθη.

Μείζονος δὲ σημασίας διὰ τὰς ἐκστρατείας τῆς πόλεως ἐγένοντο οἱ ἱππεῖς διαρκούντος τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου· τότε τὸ πρῶτον (ἐν ἔτει 430 π. Χρ. κατὰ τὸν Θουκ. II 56) κατεσκευάσθησαν ἱππαγωγικά πλοῖα, ἵνα μετὰσχῶσιν οἱ ἱππεῖς ἐνεργέστερον καὶ τῶν διαποντίων ἐκστρατειῶν, ἐνῶ πρότερον σπανιώτερον καὶ δυσκόλως θὰ ἐγένετο χρείας τυχούσης ἡ διακόμισις.

Καὶ ταῦτα μὲν ἐν γένει περὶ τῆς τάξεως τῶν ἱππέων. Πρὶν δὲ ἐξετάσωμεν ἀπὸ τίνων πολεμίων πιθανῶς ἀνετέθησαν τὰ ἀναθήματα, οὐκ ἀπὸ σκοποῦ θεωρῶ νὰ παρατηρήσω ὅτι ἡ θέσις, ἥτις παρεχωρήθη αὐτοῖς κατὰ τὴν κατασκευὴν τῶν Προπυλαίων, συνηγορεῖ ὑπὲρ τῆς εἰκασίας ὅτι ἡ δι' ἣν ἐποιήθησαν νίκη βεβαίως ὡς καύχημα ἐθεωρεῖτο ὑπὸ τῶν συγχρόνων Ἀθηναίων, πιθανῶς δὲ καὶ ὑπὸ τῶν ἀπογόνων, διότι ἐπανειλημμένως ἀνεκαινίσθησαν. Αἱ τὰ ἀναθήματα

φέρουσαι παραστάδες οὐσιῶδες καὶ ἀναφαίρετον μέρος ἀποτελοῦσι τοῦ σχεδίου τῶν Προπυλαίων τοῦ Μνησικλέους, προωρίσθησαν δὲ ἐναργῶς ἐξ ἀρχῆς νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς βάσεις κόσμου τινός « ἐς εὐπρέπειαν » ὡς λέγει ὁ Πausανίας πεποιημένου. Οὐδόλως δὲ ἀμφιβάλλω ὅτι διὰ τοῦτον τὸν σκοπὸν ἐξελέγησαν ἐξ ἀρχῆς αἱ πρὶν ἄλλοθι πού τεθειμέναι εἰκόνες τῶν ἱππέων. Διὰ τοῦτο θεωρῶ ὡς βέβαιον ὅτι ἡ ἀφορμὴ τῆς ἀναθέσεως τῶν ἱππέων μέγα τι κατόρθωμα ἦν τῶν Ἀθηναίων καὶ ἰδίως τῶν ἱππέων. Ἐξάγεται δὲ συγχρόνως ἐκ τῶν εἰρημένων ὅτι τοῦτο ἐγένετο πρὸ τοῦ ἔτους 438 π. Χρ.

Ἐπιχειροῦμεν ἤδη νὰ ὀρίσωμεν καὶ τὴν ἐποχὴν, ἥς δὲν δύνανται νὰ εἶνε προγενέστερα τὰ ἀναθήματα.

Καὶ πρῶτον μὲν γεννᾶται τὸ ζήτημα ἂν τὰ ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ὀνόματα ἀνήκουσιν εἰς γνωστὰ ἱστορικά πρόσωπα. Μετὰ τὴν λέξιν « ἱππαρχούντων » ἔπονται τρία ὀνόματα, προδήλως τριῶν ἱππάρχων, διότι φρονῶ ὅτι ἀδύνατον εἶνε νὰ ἐρμηνευθῇ ἡ δυστυχῶς κεκολωμένη μετὰ τὸ « Ἐενοφῶντος » λέξις ἄλλω τινὶ τρόπῳ ἢ αἱ προηγούμεναι· ἔνεκα τῆς θέσεως τῆς λέξεως ταύτης ἀποκλείεται ἐκ τῶν προτέρων ἡ εἰκασία ὅτι πρόκειται περὶ τοῦ ὀνόματος θεοῦ τινος, διότι τοιοῦτόν τι ἡδύνατο νὰ ζητηθῇ μόνον ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς ἐπιγραφῆς. Ἐπειδὴ δὲν γίγνεται μνεῖα θεοῦ τινος ἐννοεῖται οἷκοθεν ὅτι τὰ ἔργα ἀνετέθησαν τῇ Ἀθηνᾷ, ἥτις ὡς κυρίαρχος ἐθεωρεῖτο τῆς Ἀκροπόλεως· ἐν ὁμοίᾳ περιπτώσει, ἐν τῇ ἐπιγραφῇ δηλαδὴ τοῦ χαλκοῦ τεθρίππου, ὃ οἱ Ἀθηναῖοι ἐν τῇ Ἀκροπόλει ἀνέθεσαν, ὅταν ἐνίκησαν μετὰ 510 καὶ 505 π. Χρ. τοὺς Βοιωτοὺς καὶ Χαλκιδεῖς, ἀνενέωσαν δὲ ἐπὶ Περικλέους (Ἡρόδ. V 77, C. I. A. I 334, IV 334^a σελ. 78, Kirchhoff Sitz. d. Berl. Akad. 1887 σ. 111 κ. ἐ.), ῥητῶς ἀναφέρεται, ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι τὴν δεκάτην ταύτην ἀνέθεσαν τῇ Ἀθηνᾷ, μολοντί δὲ ἐστήθη ἐν τεμένει τινὶ τῆς θεᾶς¹).

Λοιπὸν δὲν δυνάμεθα νὰ ἀποφύγωμεν νὰ τὸ παραδεχθῶμεν ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν ἡ ἐπιγραφὴ τὸ πρῶτον ἐνεγράφη, τὰ τῶν ἱπ-

(1) Γνωστὸν εἶνε ὅτι καὶ αἱ ἐν τῇ Πινακοθήκῃ εἰκόνες πρέπει νὰ θεωρηθῶσιν ὡς ἀναθήματα ἀνατεθέντα τῇ Ἀθηνᾷ.

πέων διώκουν ὄχι δύο μόνον ὡς ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἀλλὰ τρεῖς ἱππαρχοὶ ¹⁾), εἰκάζω δὲ ὅτι ὁ τρίτος τῶν ἐν τῇ περιγραφῇ ἀναφερομένων ἐκαλεῖτο Προνάπης ²⁾) καὶ ὅτι τὸ ἀναθηματικὸν μέρος αὐτῆς εἶχεν ἐπομένως ὡς ἐξῆς·

Ἡοι Ἡιππῆς ἀπὸ τῶν πολεμίον, Ἡιπαρχόν-
τον Λακεδαιμονίῳ, Ξενοφῶντος, Προνάπο.

Ὁ πρῶτος τῶν ἐν τῇ ἐπιγραφῇ μνημονευομένων ἱππάρχων, ὁ Λακεδαιμόνιος, εἶνε πιθανῶς ὁ υἱὸς τοῦ Κίμωνος. Τοῦλάχιστον δὲν ἀπαντᾷ μετὰ τῶν ἡμῖν γνωστῶν Ἀθηναίων τῆς πέμπτης ἐκατονταετηρίδος π. Χρ. ἄλλος τις φέρων τοῦτο τὸ παντάπασιν ἀσύνηθες ὄνομα. Ὁ δὲ οὕτω καλούμενος υἱὸς τοῦ Κίμωνος ἦν ἐν τῷ ἔτει 433|2 στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων (Θουκ. I 45, C. I. A. I 179), γνωστὸν δὲ ὑπάρχει ὅτι τῆς ἀρχῆς τῆς στρατηγίας προηγείτο κοινῶς ἡ ἱππαρχία. Πρὸς τούτοις ἐπρώτευσεν ὁ οἶκος τοῦ Μιλτιάδου καὶ τοῦ Κίμωνος διὰ τὴν σπουδὴν τῆς ἵπποτροφίας. Ὁ ἐν λόγῳ Λακεδαιμόνιος ἐγεννήθη κατὰ τὸν Διόδωρον τὸν περιηγητὴν ἐκ τῆς Ἰσοδικῆς, κατὰ δὲ τὸν Στησίμβροτον ἐκ τῆς Ἀρκαδικῆς γυναικὸς (Κλειτοῦς;). Δὲν γνωρίζομεν μὲν ἀκριβῶς πότε ἐνυμφεῦθη αὐτὰς ὁ Κίμων, ἐπειδὴ ὁμῶς κατὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, τοῦτέστιν ὀλίγον μετὰ τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην εἰσέτι πάνυ μειράκιον ἦν (Πλούτ. Κίμ. 4), νεανίας δηλαδὴ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ εἰκοσι ἐτῶν, δὲν δύναται ὁ Λακεδαιμόνιος νὰ ἐγένετο ἱππαρχος πρὸ τοῦ μέσου τῆς πέμπτης ἐκατονταετηρίδος. Ὀλίγον πρὸ τῆς ἐπαρχῆς ταύτης ἐπανῆλθεν ὁ Κίμων ἐκ τῆς ἐξορίας, συμφιλιωθείς μετὰ

(1) Ὁ Ἀνδοκίδης (III 5) ἐξ οὗ ἀρύεται ὁ Αἰσχίνης (II 171 κ. ἐ.) γράφει «πρῶτον τότε (γενομένης ἐν τῷ ἔτει 450|49 πρ. Χρ. τῆς πενταετοῦς εἰρήνης) τριακοσίους ἱππεῖς κατεστράμμεθα.» Ἡ ἐν λόγῳ ἐπιγραφὴ φαίνεται ὅτι ἐπιβεβαιοῖ τὸν τρόπον τινὰ τὸν ἄλλως ἐν τῇ ἀφηγήσει ἱστορικῶν γεγονότων λίαν ἐπιπόλαιον συγγραφά, παρεδέχθη δὲ καὶ ὁ Boeckh (Staatsh. I³ σ. 327) ὅτι αἱ παρὰ τοῖς ῥήτορι τοῦτοις πληροφορίαι ὡς καὶ ἡ ἐν σχολίῳ τινὶ γεγραμμένη παρὰ τὸν σ. 627 τῶν Ἰππέων τοῦ Ἀριστοφάνους, ὅτι δηλαδὴ ὑπῆρχον ποτὲ ἐξακόσιοι ἱππεῖς, δὲν στεροῦνται ὅλως πάσης ἀληθείας, μολοντόι ἐν τοῖς καθ' ἕκαστα δὲν εἶνε ἀκριβεῖς.

(2) Ἀντὶ τοῦ «Προνάπου» προσεδοκῶμεν «Προνάπους», πρὸ Meisterhans Gr. d. att. J. σ. 105 κ. ἐ., δὲν φρονῶ ὁμῶς ὅτι ἡ ἐν τοῖς μεταγενεστέροις χρόνοις ἐπικρατοῦσα κλίσις εἰσέφρασε ἐνταῦθα, ὅταν ἀνανεοῦτο τὸ ἀρχαιότερον ἔργον.

τοῦ μεγάλου ἀντιπάλου αὐτοῦ, ὅστις ἔκτοτε βεβαίως δὲν ἐναντιοῦτο εἰς τὴν κατάληψιν ἀρχῶν τινων ὑπὸ τῶν υἱῶν τοῦ Κίμωνος, οἵτινες ὡς ἐκ παρόδου παρατηρῶ κατὰ πάντα ἤττονες ἦσαν τοῦ ὄντως διασήμευ πατρὸς αὐτῶν.

Ὁ δεῦτερος ἵππαρχος, Ξενοφῶν, οὗ τὸ ὄνομα πιθανῶς ἡ ἀφορμὴ ἐγένετο νὰ πλασθῶσι τὰ παρὰ τῷ Παυσανίᾳ μωρολογήματα, πρέπει ἴσως νὰ ταυτισθῇ μετὰ τοῦ ἐκ Μελίδης υἱοῦ τοῦ Εὐριπίδου, ὅστις τὸ πρῶτον ἐν τῷ Σαμιακῷ πολέμῳ (441/40 π. Χρ.), κατόπιν δὲ ἐπανελημμένως ὡς στρατηγὸς τῆς πόλεως μνημονεύεται.

Ὁ δὲ Προνάπης οὗ τὸ ὄνομα ἐξ εἰκασίας συνεπληρώσαμεν, ἄγνωστος εἶνε, ἀνῆκε δὲ καὶ οὗτος, ἂν πραγματικῶς ἵππαρχος ἦν, εἰς μίαν τῶν διασημοτέρων οἰκογενειῶν τῆς πόλεως.

Ἀνκεφαλαιοῦντες τὰ κυριώτερα πορίσματα τῶν μέχρι τοῦδε εἰρημένων δυνάμεθα νὰ θεωρήσωμεν ὡς πιθανώτατον ὅτι ἡ πρώτη ἀνέγερσις τῶν δύο ἱππέων ἐγένετο ἐν τοῖς ὀλίγον μετὰ τὸ μέσον τῆς πέμπτης ἑκατονταετηρίδος χρόνοις. Κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν ἀνενεώθη τὸ ἄνω εἰρημένον τέθριππον καὶ ἡ βάσις αὐτοῦ, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς ἐν τῷ C. I. A. I ὑπ'ἀρ. 334 ἐπιγραφῆς (πρὸς Kirchhoff Sitz. d. B. Ak. ξ. α.), ἧς ἡ γραφὴ κατὰ πάντα συμφωνεῖ πρὸς τὴν τῶν ἐν λόγῳ ἐπιγραφῶν. Τὸ δὲ τέθριππον μετετοπίσθη ἐκ τῆς προτέρας θέσεως αὐτοῦ, τῆς πλησίον τείχους τινὸς ἐξ οὗ ἀνῆρτηντο αἱ πέδαι τῶν Βοιωτῶν καὶ Χαλκιδέων, εἰς μέρος τι ἔμπροσθεν τῶν Προπυλαίων ἀριστερὰ τῷ ἀνιόντι, ἀντικρὺ δηλαδὴ τῶν δύο παραστάδων, ἐφ' ὧς μετετέθησαν ἀποπερατωθέντων τῶν Προπυλαίων τοῦ Μνησικλέους ἢ διαρκούσης τῆς οἰκοδομῆς ταύτης τὰ πρὶν ἄλλοθι που ἰστάμενα ἀναθήματα τῶν ἱππέων.

Ὁρμώμενος ἐκ τῆς ὁμοίας τύχης τοῦ τε τέθριππου καὶ τῶν ἱππέων εἰκάζω ὅτι ἡ ἀνέγερσις ἀμφοτέρων ἀνάγεται εἰς τὸ αὐτὸ συμβάν, τουτέστιν εἰς τὴν ἐν ἔτει 446 π. Χ. γενομένην καταδούλωσιν τῆς Εὐβοίας διὰ τῶν Ἀθηναίων στρατηγοῦντος τοῦ Περικλέους. Καὶ τὴν μὲν ἀνανέωσιν τοῦ τέθριππου ἀνέφερεν ἤδη ὁ Kirchhoff (ἐν τῷ C. I. A. ξ. α. ¹) εἰς τὴν κατὰ τῆς Εὐβοίας ἐκστρατείαν

(1) Ἐν τῇ ἐν τοῖς Sitz. d. B. Ak. διατριβῇ σ. 112 ἐκφράζεται μᾶλλον ἀορίστως, ἐν ἀμφιβολίᾳ τιθεὶς τὴν ἀφορμὴν τῆς ἀνανέωσης τοῦ τέθριππου.

τοῦ Περικλέους, συμπληρῶν δὲ τὴν εἰκασίαν ταύτην νομίζω, ὅτι ἡ μὲν ἀνανέωσις τοῦ ἀρχαίου ἀναθήματος ἐγένετο δαπάναις τοῦ δημοσίου ἢ μᾶλλον ἐκ τῆς νέας δεκάτης, ὅτι δὲ συγχρόνως παρεχωρήθη τῇ τῆς νίκης μετασχούσῃ τάξει τῶν ἱππέων ἡ ἄδεια ν' ἀναθέσῃ πλησίον τοῦ δημοσίου τὸ ἴδιον αὐτῆς ἀνάθημα. Ἀπὸ τῆς οἰκοδομῆς τῶν Προπυλαίων, πιθανῶς δὲ καὶ πρότερον, μετεῖχε τὸ ἀνάθημα τοῦτο διὰ τῆς θέσεως αὐτοῦ ¹⁾ τοῦ ἐπισήμου χαρακτῆρος τοῦ δημοσίου. Πρὸς τούτοις συνεβάλλετο καὶ ἡ ὁμοιότης τῆς παραστάσεως νὰ ἐκληφθῶσι τὰ πλησίον ἀλλήλων θεθεμμένα τρία χαλκᾶ ἀνάθηματα ὑπὸ τῶν θεωμένων ὡς μέρη τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου ²⁾.

Ἡ δὲ εἰκασία ὅτι τὰ ἔργα ταῦτα ἀνετέθησαν μετὰ τὴν κατὰ τῆς Εὐβοίας ἐκστρατείας τοῦ Περικλέους καὶ ὅτι τοιοῦτοτρόπως πᾶσι

(1) Παρόμοιόν τι ἰσχύει ὡς πρὸς τὴν χρυσὴν ἀσπίδα, ἣν οἱ Λακεδαιμόνιοι, νικήσαντες ἐν ἔτει 458 π. Χρ. ἐν Τανάγρα, ἐπὶ τοῦ αἰτώματος τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ ναοῦ ἀνέθεσαν (πρβ. Arch. Z. 1882 σ. 181 κ. ἐ.).

(2) Περὶ τῆς θέσεως τοῦ τεθρίππου πολὺς μὲν λόγος ἐγένετο, δὲν εὐρέθη ὅμως ὀριστικὴ τις λύσις τοῦ ζητήματος. Ἐκτενῶς ἐπραγματεύθησαν περὶ αὐτοῦ οἱ Michaelis ἐν ταῖς Mitth. d. arch. Inst. I. I. σ. 95 κ. ἐ. καὶ ὁ Weizsäcker ἐν N. Jahrb. f. Phil. 1886 σ. 16 κ. ἐ., πρβ. τὰ ὑπ' ἐμοῦ ἐν τῇ τοπογραφίᾳ τῶν Ἀθηνῶν γραφέντα ἐ. ἀ. σ. 343. Πράγματα παρέχει τοῖς τοπογράφοις πρὸ πάντων τὸ χωρίον τοῦ Πausanίου I 28, 2, οὗ ὁ περιηγητὴς περαίνων τὸν περὶ τῆς Ἀκροπόλεως λόγον τὰ δύο μεγάλα ἀνάθηματα ἀναφέρει, ἅτινα ἐποιήθησαν ἐκ τῆς δεκάτης, τὸ χαλκοῦν ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς Προμάχου καὶ τὸ Χαλκιδικὸν τεθρίππον. Ἐπειδὴ διὰ τῆς μνείας τοῦ ἔργου τούτου ἡ περιγραφή τῶν ἐπ' αὐτῆς τῆς Ἀκροπόλεως μνημείων περαίνεται πιστεύεται ὅτι ἴστατο ἢ ἐν τῇ πρὸς βορρᾶν στοᾷ τοῦ μεσαίου διαμερίσματος τῶν Προπυλαίων ἢ πλησίον που ἐντὸς τοῦ χώρου τῆς Ἀκροπόλεως. Καὶ τὸ ἐν καὶ τὸ ἄλλο πολὺ ἀδέβαιον καὶ ἀπίθανον. Διὰ τοῦτο διακινούμεθα νὰ ζητήσωμεν ἄλλην λύσιν τοῦ αἰνίγματος. Ἐπειδὴ ἀπεδείξαμεν, ὅτι τὰ ὑπὸ τοῦ Πausanίου περὶ τῶν ἱππέων ῥηθέντα γελοῖα εἶνε δυνάμεθα νὰ υποθέσωμεν ὅτι καὶ περὶ τοῦ τεθρίππου ἀκριβέστερόν τι δὲν ἐγνώριζεν ἡ σκαιῶς ἐξεφράσθη. Τὰ ὑπὸ τοῦ Ἡροδότου (V 77) περὶ τοῦ τεθρίππου ἱστορούμενα, ὅτι δηλαδὴ ὀβριστερῆς χειρὸς ἔστικε πρῶτον εἰσιόντι εἰς τὰ Προπύλαια τὰ ἐν τῇ Ἀκροπόλει, ὑπ' ὅσιν ἔχοντες ἀγόμεθα νὰ συμπεράνωμεν, ὅτι τὸ τεθρίππον, ἐκεῖ που ἐστήθη οὐ νῦν (ὡς καὶ ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Πausanίου) τὸ μνημεῖον τοῦ Ἀγρίππα ἵσταται καὶ ὅτι τὸ ἐπὶ τούτου τοῦ ἀκόμψου βάρους τεθρίππον οὐ τὰ ἔχην ὁ Bohn ἐν πιν. XXV τοῦ περὶ τῶν Προπυλαίων συγγράμματος τοῦ ἀπεικόνισε, ἀνανέωσις ἦν τοῦ ἀρχαίου τεθρίππου, ὁ οἱ Ἀθηναῖοι εἰς μνήμην τοῦ κατὰ τῶν Βοιωτῶν καὶ Χαλκιδέων πολέμου ἐποίησαν. Δυνάμεθα μὲν νὰ εἰκάσωμεν, ὅτι ὁ Πausanίας ἐπίτηδες δὲν ἀναφέρει, ὅτι ὁ ἐν Ἀκτίῳ νικήσας στρατηγὸς ἀντεκαθέστηκε τὸν ἢ τὴν ἡνίοχον (Νίκη; πρβ. Reisch Gr. Weihgesch. σ. 17) πιθανώτερον ὅμως εἶνε, ὅτι τὸ ἀσαφὲς τοῦ περὶ τοῦ τεθρίππου λόγου τοῦ συγγραφέως πρέπει νὰ ἐξηγηθῇ διὰ τῆς

τοῖς τὴν Ἀκρόπολιν ἀναβαίνουνσι μνήμην ἐποιοῦντο τῶν ἀνδραγαθμάτων τοῦ μεγάλου τούτου ἀνδρός, δὲν στηρίζεται μὲν ἐπὶ γνωστῶν ἱστορικῶν γεγονότων, δύναται ὅμως νὰ θεωρηθῇ ὡς ἡ πιθανωτέρα λύσις τοῦ προκειμένου προβλήματος. Τοῦλάχιστον δὲν ἀνεῦρον ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς πόλεως ἄλλην τινὰ νίκην ἢ ἐκστρατείαν, εἰς ἣν ἡ ἀνέγερσις τῶν ἀναθημάτων μετ' Ἰσης ἢ μεΐζονος πιθανότητος δύναται νὰ ἀνάγῃται. Διότι ἡ ἐκστρατεία τοῦ Μυρωνίδου κατὰ τῶν Μεγάρων καὶ ἡ ἐν Οἰνοφύτοις νίκη αὐτοῦ, ἐπίσης δὲ καὶ ἡ ἄλωσις τῆς Αἰγίνης ἐγένοντο πιθανῶς οὐκ ὀλίγον χρόνον πρὸ τῆς ἀναθέσεως τῶν ἱππέων καὶ ἡ ὀλίγον μετὰ τὰ Εὐβοϊκὰ κατὰ τῶν Δελφῶν γενομένη ἐκστρατεία τοῦ Περικλέους ἡττονος σημασίας ἦν. Ἐκ δὲ τῆς ταχείας καὶ ἀνυσίμου ἀνακτήσεως τῆς Εὐβοίας ἐξηρτάτο τὰ μάλιστα τὸ μέλλον τῆς πόλεως. Ἀμέσως μετὰ τὴν ἀνάκτησιν ταύτην ἤρξατο ἡ ἀξιοθαύμαστος διακόσμησις τῆς Ἀκροπόλεως, καὶ μετὰξὺ τῶν πρώτων τῶν εἰς ταύτην συντελούντων ἔργων ὑπῆρχον κατὰ τὴν γνώμην μου καὶ τὰ περὶ ὧν ὁ λόγος ὑπομνήματα τῆς νίκης, δι' ἧς ἡδραιώθη τὸ κράτος τῶν Ἀθηναίων.

Οὐδόλως ἀποσιωπῶ ὅτι οὐδεὶς τῶν ἀρχαίων συγγραφέων ἀναφέρει ὅτι οἱ ἱππεῖς τῆς κατὰ τῆς Εὐβοίας ἐκστρατείας μετεῖχον. Τούναντίον διηγεῖται ὁ Πλούταρχος (Περ. 23) ῥητῶς ὅτι κατὰ τὴν δευτέραν ἐκστρατείαν τοῦ Περικλέους ἡ τῶν Ἀθηναίων στρατιὰ συνισταμένη ἐκ πεντακισχιλίων ὀπλιτῶν πεντήκοντα ναυσὶν εἰς τὴν νῆσον διεκομίσθη, παρατηρήσαμεν δὲ ἥδη ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι τὸ πρῶτον ἐν τῷ ἔτει 430 π. Χρ. ἱππαγωγικὰ πλοῖα κατεσκεύασαν. Φρονῶ ὅμως ὅτι διὰ τούτων ἡ εἰκασία ἡμῶν οὐδόλως κλονίζεται. Παρόμοιον τι συνέβη ὡς πρὸς τὸν κατὰ τῶν Περσῶν πόλεμον· οὐδεὶς συγγραφεὺς ἀναφέρει ῥητῶς ὅτι οἱ ἱππεῖς μετεῖχον τῆς ἐν Μαραθῶνι μάχης, πολλὰ δὲ συνηγοροῦσιν ὑπὲρ τῆς γνώμης τοῦ Duncker καὶ ἄλλων ἱστοριογράφων, οἵτινες γνωμοδοτοῦσιν ὅτι

ἀμελείας, μεθ' ἧς συνέταξε τοῦτο τὸ μέρος τοῦ συγγράμματός του. Ἀρχόμενος τῆς περιγραφῆς τῆς Ἀκροπόλεως παραλείπει τὸν ἐν γένει ἐφαρμοσθέντα τρόπον τῆς ἐκ τόπου εἰς τόπον προχωροῦσης διηγήσεως, ἐπαρκεσθεὶς ν' ἀναφέρῃ τὸ πρὶν παραλειφθὲν μνημεῖον ἐν τῷ τέλει τῆς περιγήσεως τῆς Ἀκροπόλεως, συνδυάζων αὐτὸ μετὰ τοῦ ἐτέρου τῶν δύο μεγάλων ἀπὸ πολεμίων ἀναθημάτων τῶν Ἀθηναίων, παραλείπων δὲ καὶ ἐνταῦθα νὰ προσθήῃ τι περὶ τῆς μεταβολῆς, ἣν τὸ ἀνάθημα καὶ τὸ βῆθρον χάριν τῶν Ῥωμαίων ὑπέστη.

πραγματικῶς παρῆσαν· ὅτι τῆς ἐν Πλαταιαῖς μάχης μετεῖχον καὶ οἱ ἱππεῖς συμπεραίνομεν μόνον ἐκ τυχαίων τινῶν συμβάντων (πρβ. Ἡρόδ. IX 54).

Ἡ αἰτία δι' ἣν δὲν γίγνεται πλεονάκις λόγος περὶ τῶν ἱππέων εἶνε προφανῶς τὸ κατὰ ταύτην τὴν ἐποχὴν ὀλιγάριθμον καὶ ἀσημαντον τῆς τάξεως ταύτης, φαίνεται δὲ ὅτι ἐν τοῖς πολέμοις μᾶλλον εἰς κατασκόπευσιν τῆς χώρας καὶ ὡς ἀγγελιοφόροι ἐχρησίμευον. Ἐχρησιμοποιοῦντο δὲ μόνον ὅταν οἱ Ἀθηναῖοι κατὰ τῶν γειτνιαζόντων ἐθνῶν ἐξεστρατεύοντο. Ἡ κατασκευὴ τῶν ἱππαγωγικῶν πλοίων ἐγένετο μόνον κατὰ τὴν ἐποχὴν ἀφ' ἣς οἱ ἱππεῖς ἤρξαντο νὰ μετέχωσι τῶν εἰς μακρὰν ἀπεχούσας χώρας ἐκστρατειῶν. Οὐδεμίας δὲ χρῆζει ἀποδείξεως ὅτι καὶ πρότερον πορθμεῖα ὑπῆρχον δι' ἱππους καὶ ἄλλα ζῶα· ἐν τῇ ἐν τῷ C. I. A. I ὑπ' ἀρ. 37 ἐπιγραφῇ φαίνεται ὅτι ὁ λόγος τοιαύτης μετακομίσεως γιγνομένης ἐκ τῆς Ὠρωπίας εἰς τὴν Εὐβοίαν¹).

Ἐπὶ πᾶσι δὲ παρατηρῶ ὅτι τὰ περὶ τῆς εἰς Εὐβοίαν διαβάσεως τοῦ Περικλέους παρὰ τοῦ Θουκυδίδου, τοῦ Διοδώρου καὶ τοῦ Πλουτάρχου ἱστορούμενα ἐνδεέστατα εἶνε, τὰ δὲ διαλείμματα ταῦτα πρέπει νὰ συμπληρωθῶσιν ἐξ ἄλλων πηγῶν. Τοιοῦτόν τι ἐπεχείρησε τελευταῖον ὁ Koehler ἐν τῷ Herm. XXIV σ. 92 κ. ἐ.

Ταῦτα περὶ τοῦ ἀναθηματικοῦ μέρους τῶν ἐπιγραφῶν. Μανθάνομεν δὲ διὰ τοῦ τρίτου στίχου

Λύκιος ἐποίησεν Ἐλευθερεὺς Μύρωνος

ὅτι τὰ ἀναθήματα ἔργα ἦσαν τοῦ γνωστοῦ Λυκίου. Ἄλλο ἔργον τοῦ αὐτοῦ τεχνίτου, τὸν τὸ περιρραντήριον ἔχοντα χαλκοῦν παῖδα, τὸν πλησίον τῶν ἐν λόγῳ ἱππέων ἱστάμενον, μνημονεύει διὰ βραχέων καὶ τυχαίως πως ὁ Πausanias (I 23, 7), ὅστις καὶ ἄλλοτε πολλάκις τὰ μᾶλλον ἄξια παρασιωπᾷ, ἐξαίρων τὰ μᾶλλον περιέργα. Αἱ νῦν δημοσιευόμεναι ἐπιγραφαὶ συντελοῦσιν οὐκ ὀλίγον νὰ ὀρίσῃ ἀκριβέστερον ἢ ἀκμὴ τοῦ Μύρωνος καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ²), διότι

(1) Κατὰ τὴν τετάρτην ἑκατονταετηρίδα μνημονύεται ῥητῶς ὅτι ἱππεῖς εἰς Εὐβοίαν ἐστάλησαν. Πρβ. Δημ. κ. Μειδ. 164.

(2) Ἐπιγραφή τις τῆς Ἀκροπόλεως, ἥς πιστὸν ἀντίγραφον παρέχει ὁ Loewy ἔ. ἀ. ὑπ' ἀρ. 417 (πρβ. C. I. A. I 411), ἀναφέρεται ἴσως εἰς ἄλλον τινὰ υἱὸν τοῦ Μύρωνος (— — — εἰς Ἐλευθερε[ύς ἐποίησεν ὁ] Μύρωνος).

οἰκοθεν ἐννοεῖται ὅτι διὰ τὴν ποίησιν τῶν ἀναθημάτων δὲν ἐξελήγη πρωτόπειρός τις τεχνίτης. Παρατηρῶ δὲ ὅτι πρὸς τὰ ἄνω εἰρημένα συνάδει ἡ γνώμη τοῦ τελευταίου περὶ τούτων γράψαντος Kroker (Gleichnam. gr. Künstler σ. 8), ὅστις ἐπεχείρησε νάποδεῖξῃ ὅτι ὁ Λύκιος ἐγεννήθη περὶ τὴν 74ην Ὀλυμπιάδα.

Ὑπολείπεται νὰ προσθέσωμέν τινα περὶ τῆς συμφορᾶς, ἣ τὰ ἀναθήματα περιέπεσαν ἐν τοῖς μετὰ τὴν ἀκμὴν τῆς πόλεως μέχρι Πausανίου χρόνοις. Αἱ δις γενόμεναι ἀνανεώσεις τῆς βάσεως καὶ αὐτοῦ τοῦ ἀναθήματος τοῦ ἐπὶ τῆς παρὰ τὸν ναὸν τῆς Ἀπτέρου Νίκης παραστάδος ἱσταμένου — διότι ἐξάγεται ἐκ τῆς διαφορᾶς τῶν ἐπὶ τῶν δύο ἐπιφανειῶν κοιλωμάτων, ὅτι νέον τι ἔργον¹⁾ ἐξετελέσθη ἀπομίμημα ἀναμφιβόλως τοῦ ἀρχαίου, διὸ ἀνεκκινίσθη καὶ τὸ ὄνομα τοῦ τεχνίτου — ἀποδεικνύουσιν ὅτι ἐπανειλημμένως ἡ τυχαίως ἢ ἐπίτηδες κατεστράφη. Πιθανώτερον εἶναι ὅτι ἔνεκα κατιώσεως ἢ ἐξ ὁμοίας τινὸς αἰτίας κατέρρευσε, διότι μέχρι τοῦ Σύλλα φαίνεται ὅτι δὲν ἐπολιορκήθη αὐτὴ ἡ Ἀκρόπολις, ἡ δὲ ἐπὶ Σύλλα διὰ Κουρίωνος πολιορκία περιωρίζετο εἰς ἀπλὴν περικύκλωσιν.

Ἐν μόνον συμβᾶν ἀναφερόμενον εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ παρὰ τὸν ναὸν τῆς Ἀπτέρου νίκης ἀναθήματος μανθάνομεν διὰ τῆς ἐπὶ τῆς ἀμέσως κάτωθεν τῆς βάσεως κειμένης πλακός, τοῦ ἐπικράνου δηλαδὴ τῆς παραστάδος ἐγκεχαραγμένης ἐπιγραφῆς, ὅτι δηλαδὴ τὸ ἐπὶ τῆς βάσεως ἀνάθημα διὰ τῆς προστεθείσης ἐπιγραφῆς ἀνεφέρθη εἰς τὸν Γερμανικὸν Καίσαρα. Συμπληρῶ δὲ τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην (ἴδε τὸ ἄνω ἐν σελ. 181 τσιγχογράφημα ὑπ' ἀρ. Ε') ὡς ἐξῆς·

Ὁ δῆμος
Γερ[μ]ανικ[όν] Κα[ί]σαρα
Θεοῦ Σε[β]αστοῦ ἔγγονον

Ἀλλῃ ἐπιγραφὴ τῆς Ἀκροπόλεως (C. I. A. III 448) ἀναφε-

(1) Τεμῆριον τῆς κατεσπευσμένης ἢ ἐπιπολαίας ἀνανεώσεως εἶνε ὅτι δὲν ἀφῆρεθῃ ἡ ἐπὶ μιᾷ τῶν στενοτέρων πλευρῶν ἀπόφυσις (Bosse), ἴσως δὲ καὶ τὰ ἐπὶ τῆς ἀντιθέτου τῶν στενοτέρων πλευρῶν ὑπάρχοντα γράμματα, ὧν τὰ κάλλιον διατηρημένα ἐσημειώσαμεν ἐν τῷ ἄνω τσιγχογραφήματι ὑπ' ἀρ. Δ', διότι εἰκάζω ὅτι ταῦτα ἐν οὐδεμιᾷ ὀφείλει διατελοῦσι μετὰ τῶν ἱππέων, ἀλλ' ὑπελείφθησαν ἐκ προτέρας χρήσεως τοῦ λίθου.

ρομένη εἰς τὸν Γερμανικὸν ὑπάρχει ἐφ' ἐνὸς τῶν λίθων τοῦ τὰ ὀνόματα τοῦ Σθένειδος καὶ Λεωχάρους φέροντος πολυμεροῦς βάρθρου, ὅπερ εὑρέθη πρὸς Δ τοῦ Παρθενῶνος, ἐτέθη δὲ νῦν ἐπὶ τοῦ πρὸς Β τοίχου τοῦ μεγάλου νοτιοδυτικῶς τοῦ Παρθενῶνος κειμένου οἰκοδομήματος, ἴσω τῆς Χάλκοθήκης (C. I. A. II 1395). Ἡ ἐπιγραφή αὕτη συνίσταται ἐκ δύο στίχων, τῶν δύο πρώτων τῆς νῦν δημοσιευομένης, ἀνεγράφη δὲ ἐπὶ τοῦ βάρθρου συγχρόνως ὡς φαίνεται μετὰ τῶν εἰς τὸν Αὔγουστον, τὸν Δροῦσον καὶ τὸν Τιβέριον (τὸν πάππον, ἀδελφὸν καὶ θετὸν πατέρα αὐτοῦ) ἀναφερομένων, οἷς προσετέθη καὶ ἡ τοῦ Τραϊανοῦ (C. I. A. III 447, 449, 450, 462).

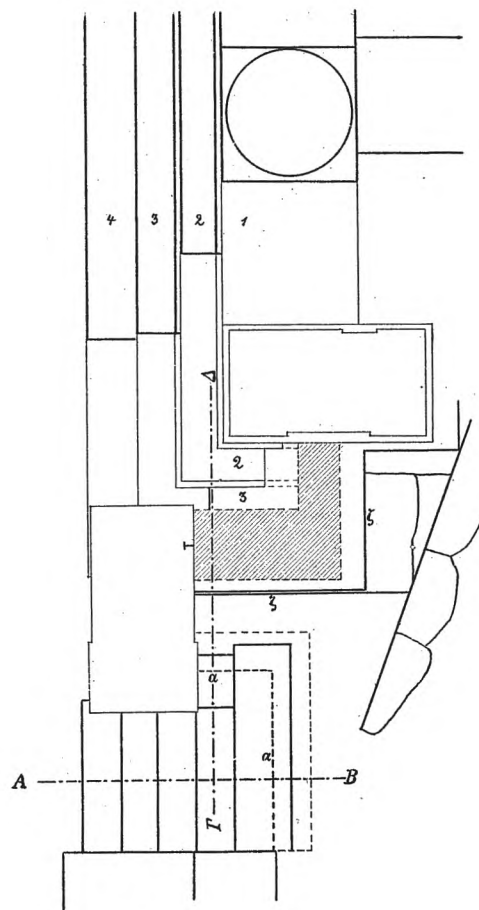
Ἀγνωστον δὲ εἶνε ποῦ εὑρέθησαν αἱ ἐπίσης εἰς τιμὴν τοῦ Γερμανικοῦ ὑπὸ τῆς ἐξ Ἀρείου Πάγου βουλῆς καὶ τοῦ δήμου πεποιημένοι βάσεις, αἵτινες φέρουσι τὰς ἐν τῷ C. I. A. III ὑπ' ἀρ. 452 κ. 453 ἐπιγραφάς

Ἄλλη ἐν Ὀλυμπίᾳ εὑρεθεῖσα ἐπιγραφή ἔχει ὡς ἐξῆς·

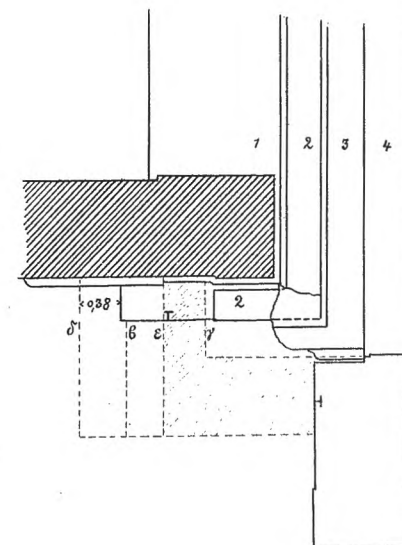
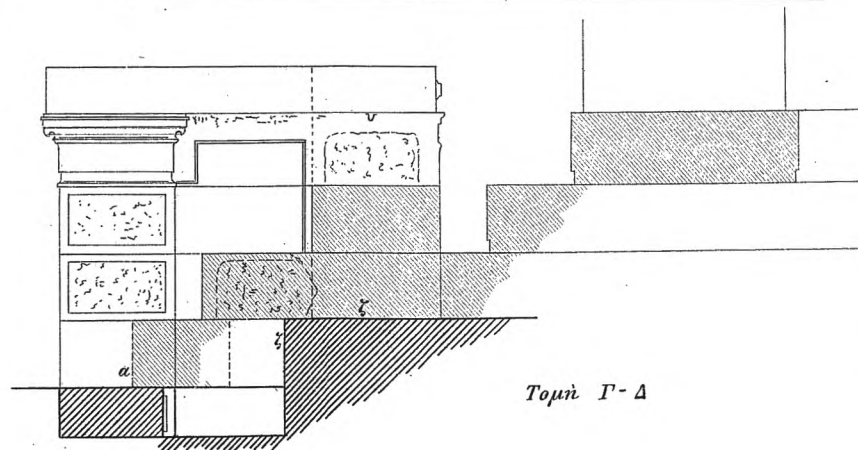
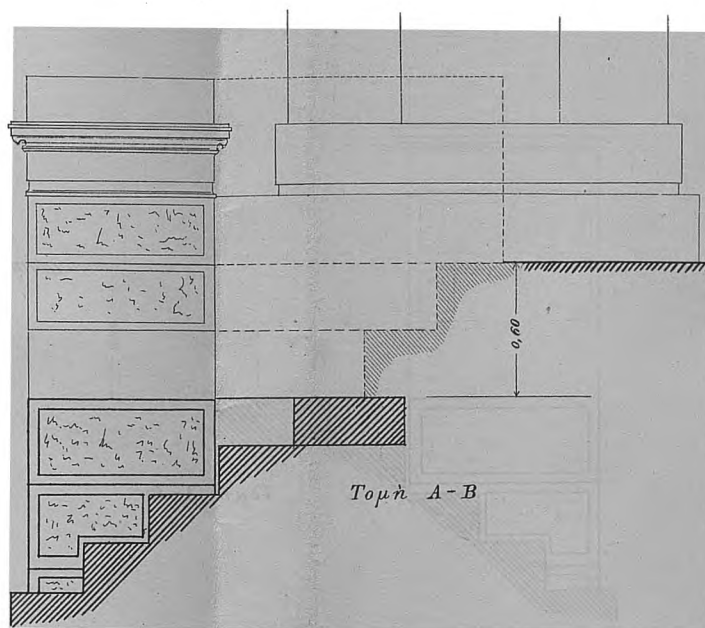
« Γερμανικὸν Καίσαρα, Αὐτοκράτορος Τιβερίου Καίσαρος Σεβαστοῦ υἱόν, νικήσαντα Ὀλύμπια τεθρίππῳ τελείῳ, Μᾶρκος Ἀντώνιος Πεισανδρὸς τὸν ἑαυτοῦ πάτρωνα Διὶ Ὀλυμπίῳ. »

Καταφαίνεται δὲ ἐξ αὐτῆς ὅτι ὁ Γερμανικὸς κατὰ τὸ ἔτος 17 μ. Χρ. ἐν Ὀλυμπίᾳ τεθρίππῳ ἐνίκησεν (πρβ. Dittenberger Syll. ἀρ. 278). Ἡ ἐπὶ τῆς βάσεως τοῦ παρὰ τὰ Προπύλαια ἀναθήματος ἐπιγραφή δὲν δύναται νὰ εἶνε πολὺ μεταγενεστέρα ταύτης, διότι ὀλίγον κατόπιν ἀπέθανεν ὁ Γερμανικός, πιθανὸν δὲ φαίνεται ὅτι καὶ αὕτη ζῶντος αὐτοῦ, ἀκριβέστερον εἰπεῖν κατὰ τὴν βραχείαν ἐν Ἑλλάδι διαμονὴν αὐτοῦ ἐνεγράφη, ἐν τῷ ἔτει δηλαδὴ 18 μ. Χρ. Διότι διηγεῖται ὁ Τάκιτος¹⁾, ὅτι οἱ Ἕλληνες μετ' ἐνθουσιασμοῦ καὶ μεγάλων τιμῶν ὑπεδέχθησαν τὸν ἐνδοξον νεαρὸν ἡγεμόνα, ὅστις σεβόμενος τοὺς ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας ἀγῶνας αὐτῆς μεθ' ἐνὸς μόνον ῥαβδοφόρου εἰς τὴν πόλιν εἰσῆλθεν. Εἰς ἀνάμνησιν δὲ τῆς δι' Ἀθη-

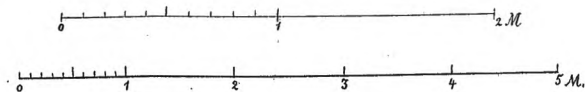
(1) Τάκ. Ann. II 53: hinc (ἐκ τῆς Νικοπόλεως) ventum Athenas, foederique sociae et vetustae urbis datum ut uno lictore uteretur. Excepere Graeci quaesitissimis honoribus κτλ. Πρβ. Hertzberg Gesch. Gr. u. d. Röm. II σ. 18 κ. ἐ., Schiller Gesch. d. röm. Kaiserz. I σ. 270 κ. ἐ.

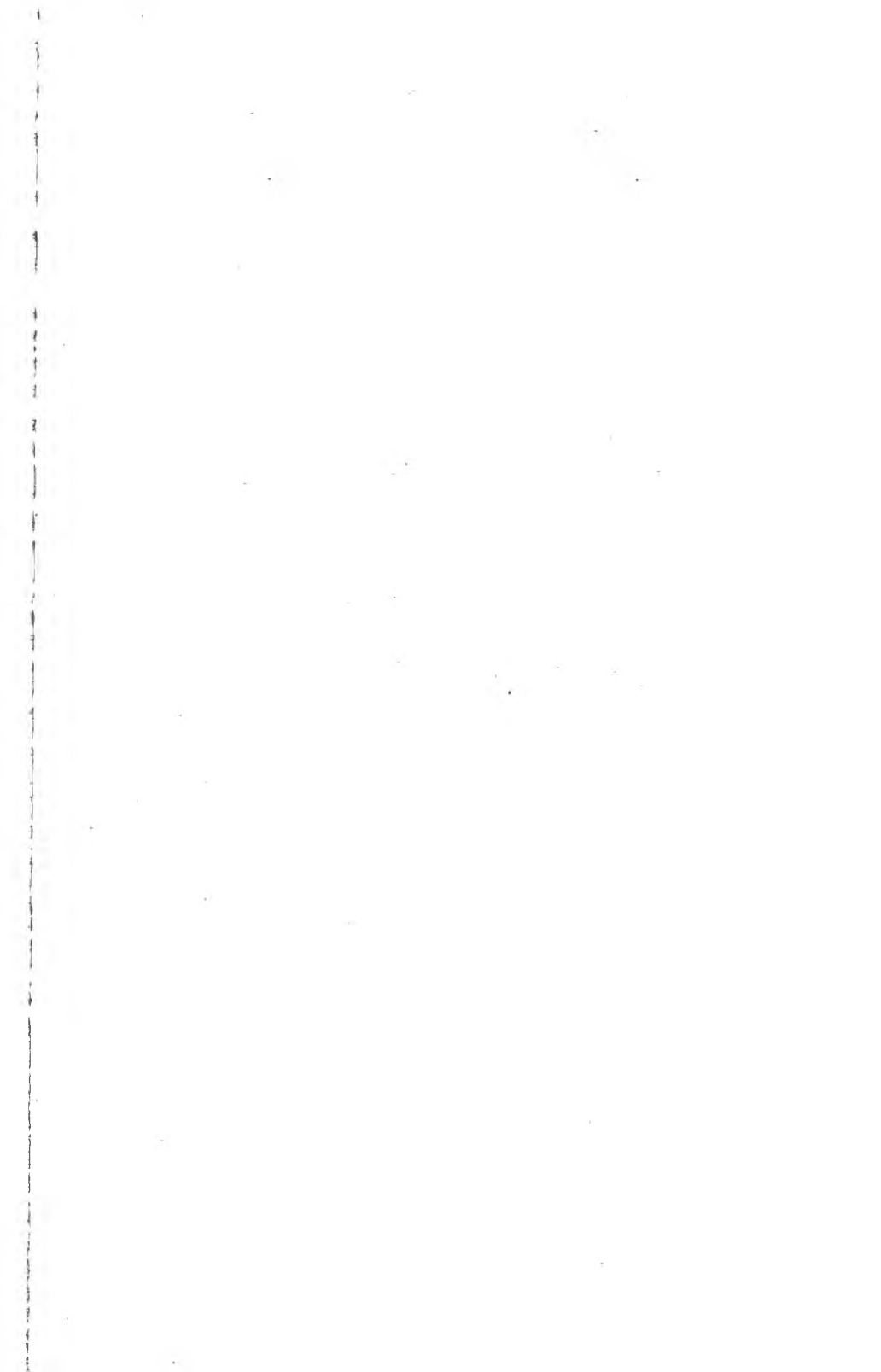

Παραστάς τῆς νοτιοδυτικῆς πτέρυγος

Παραστάς τῆς βορειοδυτικῆς πτέρυγος

νῶν διαβάσεως αὐτοῦ φαίνεται ὅτι ἐνεγράφη τὸ ὄνομα αὐτοῦ ὑπὸ τὴν βάσιν τοῦ ἀναθήματος τῶν ἱππέων.

Α. ΛΟΛΛΙΓΚ.

Μεγαρικαὶ ἐπιγραφαί.

Ἀντικρὺ τῆς παρὰ τὴν ἀγορὰν τῆς πόλεως τῶν Μεγάρων ἐκκλησίας τῆς Παναγίας ἐν μικρῷ διαστήματι ἀπὸ τῆς κυρίας προσόψεως αὐτῆς εὗρέθη πρὸ τινος μεγάλης βάσις ἐκ φαιοῦ τιτανολίθου (μῆκ. 1,15, πλ. 0,75, ὕψ. 0,79^μ). Ὁ λίθος ἐτοποθετήθη πρὸς δεξιὰ τῆς δυτικῆς θύρας τῆς εἰρημένης ἐκκλησίας. Ἐκ τῆς διασκευῆς τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς αὐτοῦ ἐξάγεται, ὅτι συνήπτετο δευτέρῳ λίθῳ τοῦ αὐτοῦ ὕψους καὶ πλάτους, οὗτος δὲ ἔφερε βεβαίως τὸ τέλος τῶν στίχων τῆς ἐπὶ τῆς ἔμπροσθεν πλευρᾶς τοῦ πρώτου ἐγκεχα-
χαραγμένης ἐπιγραφῆς :

Τὸν δις Αὐτοκράτορα Καίσαρα [Θεοῦ Τραιανοῦ υἱόν,
 Θεοῦ Νέρβα υἱόν, Τραιανὸν Ἀδριανὸν Σεβαστόν Ὀλύμ-
 πιον Πανελλήνιον, νέον Πύθιον [ἡ βουλὴ καὶ
 ὁ δῆμος τὸν αὐτῶν εὐεργέτην [καὶ κτίστην καὶ νομο-
 5 θέτην, ποιησαμένου τὸ ἀνάλωμα εἰς τὴν κατασκευ-
 ῆν τοῦ ἀγάλματος ἐκ τῶν ἰδίῳν Αἰσχρωνος τοῦ
 Δαμοκράτους, τοῦ στρατηγοῦ.

Ὅπως αἱ φυλαὶ τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Διονυσιακῷ θεάτρῳ (πρὸς C. I. A. III ὑπ' ἀρ. 466 κ. ἐ.) ἀνήγειραν καὶ ἐν Μεγάροις αἱ φυλαὶ ἀνὰ ἓν ἄγαλμα τοῦ Ἀδριανοῦ, οἷς προσετέθησαν ἐν Μεγάροις καὶ ἰσάριθμα ἀγάλματα τῆς Σαβείνης. Διεσώθησαν δ' ἡμῖν ἐκ τῶν Μεγαρικῶν ἀναθημάτων πέντε βάσεις, ὧν τρεῖς μὲν ἀναφερομένης εἰς τὸν Ἀδριανὸν ἐποίησαν οἱ Δυμᾶνες, οἱ Ἀδριανίδαι καὶ μία τῶν δύο ἄλλων φυλῶν, ἣ οἱ Ὑλλεῖς ἢ οἱ Πάμφυλοι, τὰς δὲ δύο ἄλλας ἀναφερομένης εἰς τὴν Σαβεῖναν οἱ Πάμφυλοι καὶ οἱ Ἀδριανίδαι¹). Ἐποιεήθησαν δὲ τὰ ἀγάλματα ταῦτα πάντα ὑπὸ τὴν ἐπιμέλειαν τοῦ ἀνθυπάτου Ἰουλίου Κανδίου καὶ στρατηγοῦντος Αἰσχρωνος τοῦ Δαμοκράτους. Ἐπειδὴ δὲ ὁ αὐτοκράτωρ ἐπονομάζεται «Ὀλύμπιος»

(1) Αἱ ἐπιγραφαὶ τῶν βάσεων ἐκδοθήσονται ἐν τῷ C. I. Gr. sept. ὑπ' ἀριθ. 70 — 74.

συμπεραίνεται ὡς παρατηρεῖ ὁ Dittenberger, ὅτι ἐστήθησαν ἐν τοῖς τελευταίοις χρόνοις τῆς βασιλείας αὐτοῦ, τουτέστι μετὰ τὸ 130 καὶ 138 μ. Χρ. Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ περὶ τῆς νῦν δημοσιευομένης ἐπιγραφῆς, ἥτις διδάσκει ὅτι ὁ εἰρημένος στρατηγὸς Αἰσχρων ἰδιοῖς ἀναλώμασι καὶ προφανῶς ἐν τῷ αὐτῷ μέρει, οὗ ἐστήθησαν τὰ ἀναθήματα τῶν φυλῶν, ὅμοιόν τι ἄγαλμα ἀνήγειρε, εἰς οὗ τὴν βάσιν ὡς ἀναθέσαντας συλλήβδην τοὺς Μεγαρεῖς ἐπέγραψεν.

Ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς πλευρᾶς τῆς αὐτῆς βάσεως ἐνεχαράχθη ἐν Μεγαρικῇ διαλέκτῳ ἡ ἐξῆς ἐπιγραφή·

Ὁ δ α μ ο ς
Κόιντον Καικέλιον
Κόιντου Μέτελλον
τὸν αὐτοῦ εὐεργέταν
ἀνέθηκε.

Ὁ ὑπὸ τῶν Μεγαρέων τιμώμενος Κόιντος Καικέλιος Κόιντου Μέτελλος μνημονεύεται καὶ ἐπὶ βάσεώς τινος ἥτις εὑρέθη ἐν ταῖς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀνασκαφαῖς, ἐδημοσιεύθη δὲ ἐν τῇ Arch. Zeit. XXXVII (1879) σ. 127 ὑπ' ἀρ. 258 καὶ ἐν τῇ συλλογῇ τοῦ Dittenberger ὑπ' ἀρ. 237. Ὁ ἐν λόγῳ Μέτελλος ἦν ἐν τῷ ἔτει 143 π. Χρ. ὑπάτος τῶν Ῥωμαίων, ἐπωνομάζετο δὲ Μακεδονικός. Ἐν τῇ Ὀλυμπιακῇ ἐπιγραφῇ λέγεται ὅτι εὐνοὺς διετέλει εἰς τε — — τοὺς Μακεδόνας καὶ τοὺς ἄλλους Ἑλληνας, ἄγνωστον δὲ ἐκ τίνος αἰτίας ὀρμώμενοι οἱ Μεγαρεῖς αὐτὸν ἐτίμησαν.

Ἐκ τῆς ὑπάρξεως τῶν δύο διαφόρου ἐποχῆς ἐπιγραφῶν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ λίθου γίνεσθαι καταφανές, ὅτι καὶ οἱ Μεγαρεῖς δὲν συνεστέλλοντο νὰ μεταχειρισθῶσι τὸν αὐτὸν λίθον καὶ διὰ δευτέραν χρῆσιν. Ὡς πρὸς τὸν ἐν λόγῳ ἐθεώρουν περιττὸν νὰ ἐκκολαφθῇ ἡ ἀρχαιοτέρα ἐπιγραφή, διότι ἡ νεώτερα ἐνεχαράχθη ἐπ' ἄλλης πλευρᾶς. Ἐπειδὴ δὲ αὕτη δὲν ἐπάρκει προσεκollήθη δεξιὰ αὐτῆς δευτέρως τις λίθος.

Ἐνεκα τοῦ ὅγκου τῆς βάσεως δὲν εἶνε πιθανὸν ὅτι εὑρέθη μακρὰν τοῦ τόπου, ἐν ᾧ ποτε τεθειμένη ἦν.

Α. ΛΟΛΛΙΓΚ.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1889

ΤΕΥΧΟΣ ΜΗΝΟΣ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

ΑΝΑΣΚΑΦΑΙ ΚΑΙ ΕΥΡΗΜΑΤΑ

1. Ἀνασκαφαὶ ἐν τῇ Ἀκροπόλει (ἴδε σ. 5, 1).

Ἀποπερατωθείσης τῆς ἐντὸς τῆς κυρίως Ἀκροπόλεως σκαφῆς ἤρξατο ἡ ἀνασκαφὴ τοῦ μεταξὺ τῶν Προπυλαίων καὶ τῆς πύλης τοῦ Beulé χώρου, ἰδίως τοῦ βορειοανατολικῶς τῆς πύλης ταύτης χώρου ἐνθα ἡ ἐπίχωσις εἰς ἀρκετὸν βάθος προβαίνει. Εὐρέθη δὲ ἐν τῇ σκαφῇ ταύτῃ κορυφὴ γυμνοῦ νεανίου φυσικοῦ σχεδὸν μεγέθους καλῶς διατηρημένος, ἔργον τῶν τῆς Δ' ἑκατονταετηρίδος χρόνων, καὶ ἄλλα τινὰ γλυπτὰ ἥττονος λόγου ἄξια.

Ἦρξατο δὲ καὶ ἡ ἐξερεύνησις τοῦ πύργου, ἐφ' οὗ ὁ ναὸς τῆς Ἀπτέρου Νίκης· ἀλλ' ἅμα τῇ ἐνάρξει τῆς ἐργασίας ταύτης ἐδείχθη ὅτι τὰ χώματα δὲν ἦσαν ἀρκούντως στερεά· ἐκ τούτου δὲ φόβος ὑπῆρχε μήπως ἐπερχομένης βροχῆς ὑπείσεδουν τὰ ὕδατα ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τοῦ πύργου καὶ οὕτως ἐπήρχετο βλάβη τις εἰς αὐτὸν ἢ εἰς τὸν ἐπ' αὐτοῦ ἐδράζοντα ναόν, ὥστε διεκόπη εὐθὺς τὸ ἔργον ἀναβληθείσης τῆς ἐκτελέσεως αὐτοῦ ἐν καταλληλοτέρᾳ ᾧρᾳ τοῦ ἔτους, εἰς τὸ προσεχὲς θέρος.

Π. Κ6δ.

2. Ἀνασκαφαὶ ἐν Ἀττικῇ (ἴδε σ. 122, 2).

Ἡ ἐξακολούθησις τῆς ἀνασκαφῆς τοῦ ἐν Βουρβᾷ τύμβου ἀπεκάλυψε καὶ ἄλλους τάφους, κεκαυμένους καὶ τούτους, καὶ ἦνεγ-

κεν εἰς φῶς καὶ εὐρήματα ἀξιολογώτατα. Ἐντὸς δηλ. τοῦ τύμβου, οὐχὶ ὅμως ἐντὸς τῶν τάφων, εὐρέθησαν ἀρχαῖκώτατα μελανόμορφα ἀγγεῖα καὶ κατὰ τὴν περιφέρειαν τοῦ τύμβου ἐνεπίγραφον βάθρον ἐπιτυμβίου ἀγάλματος, ὃ ἐποίησε Φ α ί δ ι μ ο ς. Τοῦ ἀρχαῖκου ἀγάλματος εὐρέθη καὶ τεμάχιον τῆς πλίνθου, ἐφ' ἧς σώζεται μέρος τῶν ἄκρων ποδῶν. Ἀπεκαλύφθη δὲ καὶ κυκλικὸς λιθόκτιστος τάφος παρεμφερῆς τὸ σχῆμα τῷ ἐν Κερκύρα τάφῳ τοῦ Μενεκράτους.

3. Ἀνασκαφαὶ ἐν Λυκοσοῦρᾳ (ἴδε σ. 122, 3).

Ἐξηκολούθησαν αἱ ἐν Λυκοσοῦρᾳ ἀνασκαφαὶ μετὰ μικρὰν διακοπὴν γενομένην ἕνεκα κακοκαιρίας. Εὐρέθησαν δὲ ἀρχιτεκτονικὰ τινα μέλη τοῦ ναοῦ καὶ ὀλίγα τεμάχια τῶν κολοσσιαίων ἀγαλμάτων.

4. Ἀνασκαφαὶ ἐν Ἐρετρίᾳ (ἴδ. σ. 122, 3).

Ἐνεκα τοῦ χειμῶνος διεκόπησαν κατὰ τὰ τέλη τοῦ μηνὸς αἱ ἐν Ἐρετρίᾳ ἀνασκαφαί, ἀφ' οὗ ἀπεκάλυψαν κατὰ μῆκος τῆς παραλίας μεγάλης ἐκτάσεως νεκροταφεῖον ἐν ᾧ εὐρέθησαν τὰ ἐν σελ. 171 ἀρ. 5 ἀρχαῖα καὶ ἄλλα. Κατὰ τὰ εὐρήματα τὸ νεκροταφεῖον τοῦτο εἶνε ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀρχαιότερον τῆς Ε' ἑκατονταετηρίδος. Χρῆσις πύρων ἢ μαρμάρων πρὸς κατασκευὴν τῶν τάφων δὲν ἐγένετο· ἐν γένει δὲ οἱ τάφοι εἶνε κατασκευασμένοι διὰ μεγάλων ἐπιπέδων καὶ ὀλίγοι διὰ κυρτῶν κεραμίδων. Τὰ πλεῖστερα τῶν εὐρημάτων εἶνε ληκύθια, ὀλιγώτερα κύπελλα καὶ πάνυ ὀλίγα αἱ οἰνοχοαί, πυξίδες καὶ ἀγαλμάτια. Εὐρίσκονται δὲ ταῦτα ἐντὸς τῶν τάφων παρὰ τοὺς πόδας τοῦ νεκροῦ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον.

Ἀνασκαφαὶ ἐγένοντο καὶ ἐν ἀγρῷ τῆς χήρας Βαλτάσσαρ, ἔνθα ἀπεκαλύφθη διπλῇ γραμμῇ τάφων, ὧν ὅμως οἱ πλεῖστοι ἦσαν σεσλημένοι. Ἀξίος μνείας ἀπεκαλύφθη εἰς τάφος ἐκ μαρμαρίνης λάρνακος, ἐν ᾧ εὐρέθησαν ἀριστερὰ μὲν τῆς κεφαλῆς κοινὸν ἄνευ κόσμου τινὸς οὐδ' ἀναγλύφου κάτοπτρον παρὰ δὲ τῇ δεξιᾷ χειρὶ ἕξ καλῶς διατηρούμενα ἀμύγδαλα καὶ μικρὰ ἱλαβαστρίνη πυξίς πλήρης λευκῶν τινων τέχνης ἀντικειμένων εἰς σχῆμα ὀβολου.

Ἀπαντα δὲ τὰ ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς ταύταις γενόμενα εὐρήματα ἐκομίσθησαν ἐνταῦθα ἵνα κατατεθῶσιν ἐν τῷ ἔθν. Μουσείῳ. Ἐπι-

τύμβιοι δὲ ἐπιγραφαὶ καὶ ἄλλα τινὰ μαρμάρινα κατετέθησαν ἐν τῇ ἐν Ἑρετρίᾳ Ἀρχαιολογικῇ Συλλογῇ.

Β. Σκαφικαὶ ἔρευναι ἐν Ἀρκαδίᾳ (ἴδ. σ. 154, 6).

Αἱ ἐν Ἀρκαδίᾳ γινόμεναι ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Σχολῆς σκαφικαὶ ἔρευναι ἐπερατώθησαν. Τὰ γενόμενα ἐπιγραφικὰ εὐρήματα κατετέθησαν ἐν τῇ Συλλογῇ Τεγέας (παρὰ τὴν Παλαιὰν Ἐπισκοπὴν), τινὰ δὲ μικρὰ καὶ εὐτελῆ διάφορα εὐρήματα κατετέθησαν εἰς τὴν ἐν Τριπόλει Συλλογὴν.

6. Ἐπιγραφαὶ ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως.

Καθαριζομένου τοῦ ἐδάφους τῆς Ἀκροπόλεως εὐρέθησαν τὸ μὲν χαμαὶ κείμεναι τὸ δὲ ἐντετειχισμέναι ἐν νεωτέροις κατασκευάσμασιν αἱ ἐξῆς κατ' ἑκθεσιν τοῦ Λόλλιγκ ἐπιγραφαί.

« 1. Πλάξ ἐκ Πεντ. μαρμάρου, ἥς μόνον τὸ ἀριστερὸν ἄκρον ἀκέραιον. Μῆκ. 0,70, πλ. 0,40, πᾶχ. 0,10^μ. Ἀνωθεν τῆς ἐπιγραφῆς ὑπῆρχεν ἀνάγλυφον, οὗ τινος τὰ ἐξέχοντα μέρη περιεκόπησαν. Διακρίνονται δὲ εἰσέτι ἐν τῷ μέσῳ γυναικεῖα μορφή ἐν χιτῶνι ποδῆρει ἀντωπὸς καὶ ἐκατέρωθι αὐτῆς ἱππεὺς εἰκονισμένους κατὰ κρόταφον ¹). Ἡ ἐπιφάνεια τοῦ κάτω μέρους τοῦ λίθου, ἐφ' οὗ ἡ ἐπιγραφή, εἶνε τόσον ἀποτετριμμένη, ὥστε τὰ ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ἡμίσεος γράμματα μόλις διακρίνονται. Ὁ πρῶτος στίχος μεῖζοσι γράμμασι, γραφὴ ἡ στοιχηδὸν καλουμένη. Εὐρέθη πρὸς βορρᾶν τοῦ Παρθενῶνος·

Ἐ] πὶ Μυστιχίδο ἄρχον[τος

*Εδοξεν] τῇ β[ολῇ καὶ τῷ δήμῳ

. ἰς ἐπρυτάνευε, Χ]εῖλων Κηφισ[εὺς ἐπ-

ε[στάτ]ει, Νέων [Ἀ]λ[α]ιδὺς ἐγραμμάτ[ευσε. ο

5 . . ν . . . ος εἰ[πε]ν· ἐ[π]αινέσαι μὲν Ἐβ[ρύτε]-
λμ[ιν τὸν β]α[σιλέα τὸν Ὀδρυσῶν δ]τ[ι ἐστ]-

(1) Ὅμοιος ὑπῆρχεν ἐν τῇ στήλῃ ἥτις ἔχει τὴν ἐν τῷ C. I. A. II ὑπ' ἀρ. 66; ἐπίσης εἰς τὰ Θρακικὰ ἀναφερομένην ἐπιγραφὴν ἀνάγλυφόν τι παριστῶν ἱππεῖα ἔππον, οὗ μόνον τὰ ὀπίσθια διεσώθησαν.

- 1ν] ἀνή[ρ ἀγαθ]ός περὶ τὸν δῆμον τὸν Ἀθη-
 ναίων κ[α]ὶ ἔναι αὐτῶι ἅπερ τοῖς προγό-
 νοις] ἅπα[ν]τ[α]· ἐπ[αι]νέσαι δὲ καὶ
 10 αν καὶ (;) ν;ον τὸν στρατηγ[ὸν] . . .
 ε; ητην; Ἐβρυτέλμιδος τ[ὸ] βασιλ-
 ἐ[ως] κ[α]ὶ στή[σ]αι [ἐ]ς στήλην ἀναγράφαν-
 α τὸν γραμματέ[α] τῆς βολῆς τὰ ἐ[ψ]ηφισμ[ι]-
 ένα [(ἐν Ἀ)κ]ρ[οπό]λ[ει]· ἐς δ[ὲ] τὴν ἀναγραφ[ὴν] τῆς
 15 σ[τ]ή[λ]ης μερίσαι] τὸς ἀπ[ο]δέκτα[ς] τριάκ-
 ον[τα] δ[ι]ραχμ[ὰς] τῶι γραμματεῖ τῆς βολῆ-
 ς· ἐλέσθαι δὲ ἄ[ν]δ[ρ]α[ς] τρεῖς ἐξ Ἀθ[η]ναίων
 ἀπάντ[ων], οἱ τ[ῶν] ἀπαγγελομένων [π]ρ[ὸς] Ἐβ-
 ρύτ[η]λ[ει]ν [τὰ ἐ]ψηφισ[μ]ένα τῶι δ[ι]ή[μ]ωι, ἀπ-
 20 αγγ[ε]λῶσι δὲ κα[ὶ] περὶ τῶν νεῶν [τ]ῶν περ-
 ι ἱλλ[η]· καὶ περὶ τῶν ἄλλων ὧ[ν] λ[έ]γοσ-
 ιν οἱ πρέσβ[ε]ς οἱ π[α]ρ[ὰ] βασιλέω[ς] Ἐβρυ-
 ἐλ[μ]ιδος ἡ]κοντες τῶι δ[ι]ήμωι τῶι Ἀθ[η]να-
 ιων· ἐ[πα]ινέσαι δὲ καὶ Τ[ε]ισανδ[ρ]ο[ν] καὶ
 25 Λύσα[ν]δρον ὅτι ἐστὸν ἄνδρα ἀγ[α]θ[ὸν] περ-
 ι] τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων καὶ τ
 καὶ καλ[ῶ]ς αὐτὸς ἐ-
 [πὶ ξένια [δεῖπνον;] ἐς τὸ πρυτανεῖον ἐς αὐριον.]

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη ἀνεγράφη ἐπὶ τοῦ λίθου ἐπὶ Μυστιχίδου ἄρ-
 χοντος, ἐν ἔτει δηλαδὴ 386/5 πρ. Χρ. Ἐν τῷ προηγουμένῳ ἔτει
 (387/6) συνωμολογήθη ἡ ἐπ' Ἀντακλίδου καλουμένη εἰρήνη, ἣν ὁ
 τῶν Περσῶν βασιλεὺς τοῖς Ἕλλησι «κατέπεμψεν.» Διὰ τῆς εἰρή-
 νης ταύτης ἀπώλεσαν οἱ Ἀθηναῖοι πάσας τὰς περὶ τὸ Αἰγαῖον
 πέλαγος καὶ τὸν Ἑλλάσποντον κατακτήσεις των, ἐξαιρουμένων τῶν
 νήσων Λήμνου, Ἰμβρου καὶ Σκύρου, ἠναγκάσθησαν δὲ νὰ περιορί-
 σωσι τὰς πρὸς ἀνάκτησιν τῆς θαλασσοκρατίας προσπάθειάς των εἰς
 τὴν σύναψιν καὶ ἀνανέωσιν φιλικῶν σχέσεων μετὰ τῶν ἐπιθαλασσι-
 δίων πόλεων καὶ κρατῶν. Μεταξὺ τῶν τελευταίων τούτων συγκα-
 τατάλεγεται καὶ ἡ Θράκη, ἐν ἣ τῶν πολλῶν φυλῶν ὑπερίσχυσαν
 κατὰ τὴν πέμπτην πρ. Χρ. ἑκατονταετηρίδα οἱ Ὀδρόσαι. Διαρ-
 κοῦντος δὲ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἐποίησαν οἱ Ἀθηναῖοι τὸν
 μὲν Σιτάλκην φίλον καὶ σύμμαχον, τὸν δὲ υἱὸν αὐτοῦ Σάδοκον
 Ἀθηναῖον, ὁμοιον δέ τι συνέβη καὶ ὀλίγον πρὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ
 Μυστιχίδου διὰ τοῦ στρατηγοῦ Θρασυβούλου τοῦ Στειριεύς,
 ὅστις κατὰ τὸ ἔτος 390 πρ. Χρ. «καταμαθὼν στασιάζοντας Μή-

δοκόν τε τὸν Ὀδρυσῶν βασιλέα καὶ Σεύθην τὸν ἐπὶ θαλάττῃ ἄρχοντα ἀλλήλοις μὲν διήλλαξεν αὐτοὺς, Ἀθηναίοις δὲ φίλους καὶ συμμάχους ἐποίησε, νομίζων καὶ τὰς ὑπὸ τῇ Θράκῃ οἰκούσας Ἑλληνίδας πόλεις φίλων ὄντων τούτων μάλλον προσέχειν ἢ τοῖς Ἀθηναίοις τὸν νοῦν» (Ξενοφ. Ἑλλ. IV 8,26, πρβ. Διόδ. XIV 94). Τὴν μετὰ τοῦ Μηδόκου (ἢ Ἀμαδόκου) φιλίαν ἐπεθύμουν οἱ Ἀθηναῖοι, ὥς λέγει ὁ Ἰσοκράτης (Φίλ. 6), «διὰ τοὺς ἐν Χερρονήσῳ γεωργοῦντας», φαίνεται δὲ ὅτι πιστῶς ἐτήρησε τὰς μετὰ τῶν Ἀθηναίων συνθήκας.

Μετὰ τὸν Θρασύβουλον ἐστρατήγει ἐν τοῖς παρὰ τὸν Ἑλλησποντον καὶ τὴν Προπόντιδα Ἰφικράτης ὁ Ῥαμνοῦσιος. Οὗτος ἦν ἐκεῖ ὅτε οἱ Ἀθηναῖοι ἠναγκάσθησαν νὰ δεχθῶσι τὴν ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν καταπεμφθεῖσαν εἰρήνην, δι' ἧς διεκόπησαν ἐπὶ τινα καιρὸν αἱ πρὸς ἀνάκτησιν τῆς ἀπολεσθείσης ἐπιρροῆς προσπάθειαι τῶν Ἀθηναίων. Ὁ δὲ Ἰφικράτης ἀποφεύγων τὴν ἀργίαν ἐπεδόθη μετὰ τῶν ὑπ' αὐτὸν στρατευμάτων εἰς ἐκστρατείας ἐν τῇ Θράκῃ, δι' ὧν οὐ μικρὰν ἀπέκτησε δόξαν, ὅχι δὲ πλέον ὥς στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἀλλ' ὥς ιδιώτης. Ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ εἶχον ἤδη μεταβληθῇ τὰ πάντα. Ἡ διὰ τοῦ Θρασυβούλου γενομένη συμφιλίωσις τοῦ Σεύθου μετὰ τοῦ κυριάρχου αὐτοῦ, τοῦ Μηδόκου, δὲν διήρκησε πολὺ, ἐξαλαρώθησαν δὲ καὶ αἱ μετὰ τῶν Ἀθηναίων σχέσεις τοῦ Σεύθου, διότι κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐπ' Ἀνταλκίδου εἰρήνης παρεσκευάζετο, ἂν δυνάμεθα νὰ δεχθῶμεν ὡς ὀρθὰ τὰ ὑπὸ τοῦ Ἀριστείδου (Παναθην. 172) εἰρημένα, νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν κατὰ τῶν Ἀθηναίων ἀντίπραξιν. Ἐκδιωχθεὶς δὲ ἐκ τῆς παρὰ τὴν Προποντίδα ἀρχῆς τοῦ ὑπὸ τῶν Ὀδρυσῶν ἐπανήχθη εἰς αὐτὴν διὰ τῆς μετὰ τοῦ Ἰφικράτους συμπράξεως του. Εἰς ταύτας τὰς ἀνεπαρκεῖς λεπτομερείας περιορίζονται τὰ παρὰ τῶν συγγραφέων περὶ τῆς τότε ἐσωτερικῆς πολιτικῆς καταστάσεως τῆς Θράκης ἱστορούμενα¹⁾, οὐδὲν δὲ ἀναφέρεται περὶ τῆς αἰτίας, δι' ἣν αἱ μεταξὺ τῶν Θρακικῶν βασιλέων σχέσεις μετεῴληθησαν, ἀγνοοῦμεν δὲ καὶ τίνα διεδέχθη ἐν ἔτει 384 π. Χρ. ὁ κατὰ πᾶσαν τὴν Θράκην βασιλεύσας Κόττυς, ὁ κηδεστὴς τοῦ Ἰφικράτους.

(1) Ἴδε περὶ τούτων τὰς παρὰ τῷ Rehdantz Vitae Jphicratis, Chabriae, Timothei Atheniensium σ. 29 κ. 238 παραπομπάς.

Εἰς συμπλήρωσιν τοῦ ἀνεπαρκoῦς τῶν ὑπὸ τῶν συγγραφέων ἱστορουμένων συντελεῖ τι, νομίζω, ἡ νῦν δημοσιευμένη ἐπιγραφὴ, διότι μνημονεύεται ἐν αὐτῇ (στ. 5 κ. ἐ., 11, 22 κ. ἐ.) ὡς βασιλεὺς τῶν Ὀδρουσῶν ὅχι ὁ γνωστὸς Μῆδοκος (Ἀμάδοκος) ἀλλὰ ὁ μέχρι νῦν ἐντελῶς ἄγνωστος Ἑδρύτελμις ⁽¹⁾, ὃν θεωρῶ ὡς διάδοχον τοῦ Μηδόκου. Εἰκάζω λοιπὸν ὅτι συνέβη καὶ ἐν Θράκῃ ὅπερ σύνηθες ἐν τοῖς αὐταρχικῶς κυβερνωμένοις κράτεσιν, ὅτι δηλαδὴ ὁ Σεύθης ἐπεχείρησε ἐκμεταλλεῦόμενος τὴν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ κυριάρχου του κατάστασιν νὰ ἐπεκτείνῃ τὸ κράτος του ἐπὶ τὸ τῶν Ὀδρουσῶν, χωρὶς νὰ ἐπιτύχῃ ἰδίαις δυνάμεσι τοῦ ποθουμένου. Ἐξηγοῦνται τοιοῦτοτρόπως εὐχερέστερον τὰ ὑπὸ τῶν συγγραφέων περὶ τῶν ἐκστρατειῶν τοῦ Ἰφικράτους ἀναφερόμενα.

Ὅτι δὲ ὁ Ἑδρύτελμις νῦν τὸ πρῶτον γνωρίζεται ἐξηγεῖται εὐκόλως τὸ μὲν διὰ τῆς τότε ἀδυναμίας καὶ ἀδρανείας τῶν Ἀθηναίων, τὸ δὲ διὰ τοῦ βραχυχρονίου τῆς βασιλείας αὐτοῦ.

Δυστυχῶς δὲν ἐπιτρέπει ἡμῖν ἡ κακὴ διατήρησις τῆς ἐν λόγῳ ἐπιγραφῆς ν' ἀρυσθῶμεν ἐξ αὐτῆς μετὰ βεβαιότητος ἢ κατ' εἰκασίαν καὶ ἄλλα ἱστορικὰ πορίσματα ἐκτὸς τούτου, ὅτι ὁ νέος βασιλεὺς τῶν Ὀδρουσῶν ἐν ἔτει 386 πρεσβείαν τινὰ εἰς Ἀθήνας ἔστειλε, δι' ἧς τὴν ἐκ τῶν προγόνων του ὑπάρχουσαν φιλίαν καὶ συμμαχίαν ἀνενέωσεν. Αἱ δὲ λεπτομέρειαι τῆς ἐντολῆς, ἣν ἐπεφορτίσθησαν οἱ παρὰ τοῦ βασιλέως ἡκοντες πρέσβεις, μόνον διὰ βραχέων καὶ ἀκροθιγῶς ὑποσημαίνονται, διότι τοὺς εἰς Θράκην ἐπανερχομένους πρέσβεις πρεσβεία τις αὐτῶν τῶν Ἀθηναίων συνώδευσεν, ἥ τις ἐπρό-

(1) Τὸ ὄνομα αὐτοῦ συγγενεῦει πιθανῶς τῷ τοῦ ποταμοῦ Ἑδρου, τοῦ νῦν Μάριτσα καλουμένου.

Τῷ ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ἀναφερομένῳ δύναται ἴσως νὰ ταυτισθῇ ὁ ἐπὶ χαλκῶν τινων νομισμάτων τῆς Θράκης μνημονευόμενος βασιλεὺς, οὗ τὸ ὄνομα ὑποδηλοῦται διὰ τῶν ἀρχικῶν στοιχείων ΕΥΒΡ. Ὅτι δὲ τὰ ἐν λόγῳ νομίσματα πιθανῶς εἰς βασιλεία τινὰ τῆς Θράκης ἀνάγονται καὶ ὅτι ἐκόπησαν αὐτὰ κατὰ τὴν τετάρτην π. Χρ. ἑκατονταετηρίδα γνωματεύει ὁ διάσημος νομισματολόγος Imhoof—lumer ἐν Monnaies grecques σ. 461 καὶ Porträtköpfe auf ant. M. σ. 17. Μικρᾶς δὲ σημασίας εἶνε ὅτι ὡς ἀρχικὰ γράμματα τοῦ ὀνόματος τοῦ βασιλέως ἐπὶ τῶν νομισμάτων Ε υ β ρ, ἐν δὲ τῇ ἐπιγραφῇ Ε β ρ ἀναφέρονται, διότι τοιαύτην διαφορὰν παριστᾷ λόγου χάριν καὶ ἡ γραφὴ τοῦ ὀνόματος τοῦ Μηδόκου, ὅστις καὶ Ἀμάδοκος, ἐπὶ δὲ τῶν νομισμάτων Μῆτοκος καλεῖται.

- 5 ε ένδεκάτει, ε[νδεκάτει τῆς πρυτανείας· ἐκκ-
 λησία· τῶν π[ροέδρων ἐπεψήφισεν Λ-
 υσιμάχου [. καὶ συμπρόεδροι· ἔ-
 δοξεν τῇ[ι βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ] ,
 ε Καλλι [. εἶπεν· ἐπ-
 10 ειδῇ Ζή[νων — — — — — τ . . βασιλε—
 Πτολ[εμαι — — — — — εὔνους ὧν δι-
 ατε[λεῖ
 ια

Οἱ διὰ τοῦ νέου ψηφίσματος τιμώμενοι Ἀβρων καὶ Ματρίας οἷς ἀπονέμεται πιθανῶς ἡ προξενία δὲν ἦσαν γνωστοὶ ἄλλοθεν, φαίνεται δὲ ὅτι ἐτιμύθησαν ὑπὸ τοῦ δήμου, ἐπειδὴ ἐφρόντισαν περὶ τῆς εἰς Ἀθήνας εἰσαγωγῆς τοῦ σίτου (πρβ. στ. ιδ'). Περὶ τοῦ κοινοῦ τῶν νησιωτῶν, εἰς ὃ ἀνήκεν ὁ Ματρίας πρβ. Homolle Bull. de corr. h. IV (1880) σ. 320 κ. ε.

» 3. Τεμάχιον πλακὸς ἐκ Πεντελικοῦ μαρμάρου, μετ' ἀετώμα-
 τος. Σῶζεται τὸ δεξιὸν ἄκρον καὶ μέρος τοῦ ἀετώματος. Μῆκος 0,38, πλ. 0,18, πᾶχ. 0,08^μ. Εὐρέθη πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Παρ-
 θενῶνος. Γραφὴ στοιχηδόν.

- Ἐπὶ — — — — — α(ρ)] χ ο ν τ ο ς
 Ἐδοξεν — — — — — ις (ἐπ)]ρυτάνευεν, Κηφ[ι-
 σ — — — — — εὐ(ς ἐγ)]ραμμάτευεν, Ἀρ .
 — — — — — ἐπ(εστ)]άτει vac.
 5 — — εἶπεν· ἐψηφίσθαι τῇ βολ(ῇ, τ)]ός ταμίας τοὺς νε-
 — — — — — χ(ρήμα)]τα τὰ ἐν τῇ Ἀχρο-
 πόλῃ — — — — — τα(μίων)]· ὅπως δ' ἂν ὡς δι[κα-
 ιότατα — — — — — τό τ(ε ἀγα)]λμα καὶ τὰ πομπε-
 ῖα — — — — — καὶ ἀλ(λα τὰ ἐ)]ν τῇ Ἀχροπόλῃ[ι
 10 — — — — — ἐπὶ Κ(αλλέ)]ου ἀρχοντος ἀν[α-
 τεθέντα; — — — — — (παρ)]αδοῦναι δὲ τοῦ[ς
 — — — — — (ι)]ς τὰ μέμ πομπεῖ-
 α — — — — — (Ἀ)]νδροτίων εἴ[πε·
 — — — — — με]τὰ τῷ ἀρχιτέκτ-
 15 ονος — — — — — παρὰ τ]ῶν ἀγαλματοπο-
 ιῶν — — — — —]ι καὶ ἀλλὰ τ]ὰ
 — — — — — τ(ἀ)] δὲ παραδο[θέ-
 ντα — — — — — στ]ῆσαι τὰ μέ[ν.

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶνε δεύτερον ἀντίτυπον τῆς ἐν τῷ C. I. A.
 II ὑπ' ἀρ. 74^α, ἥτις τὸ μὲν συμπληροῦται τὸ δὲ συντελεῖ εἰς συμ-

πλήρωσιν τῆς νέας ¹⁾). Ἡ αἰτία τῆς ἐκ νέου ἀναγραφῆς τοῦ αὐτοῦ κειμένου εἶνε πιθανῶς ὅτι ἂν ὅχι καὶ ἄλλα μέρη, βεβαίως δὲ τὸ νῦν εἰσέτι σωζόμενον δεξιὸν ἄκρον τῆς νῦν εὐρεθείσης πλακῶς, προφανῶς ἐξ ὑγρασίας, βλάβην τινὰ ὑπέστη, δι' ἧς τὰ τέλη τῶν στίχων διεφθάρησαν, ἡ δὲ ἀνανέωσις ἐγένετο μετὰ μερίζονος ἐπιμελείας καὶ ἐπὶ μερίζονος στήλης, μεταβληθέντος ἐν ἀσημάντοις τισὶ καὶ αὐτοῦ τοῦ κειμένου. Ἐξάγεται δὲ καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς ἀνανεώσεως καὶ ἐκ τοῦ διασωθέντος μέρους τοῦ κειμένου, ὅτι ἡ ἐπιγραφὴ οὐ μικρὰς σημασίας ἦν. Ἀνάγεται δὲ ὡς παρατήρησεν ἤδη ὁ Köhler εἰς τὴν τῶν ἱερῶν χρημάτων τῆς Ἀθηνᾶς ἐπιμέλειαν τοῦ γνωστοῦ πολιτευτοῦ Ἀνδροτίωνος, περὶ οὗ πολὺς λόγος γίγνεται ἐν ταῖς ὑπ' ἀρ. XXII καὶ XXIV δημηγορίαις τοῦ Δημοσθένους.

Δυστυχῶς δὲν συντελεῖ πολὺ ἡ νέα ἐπιγραφὴ εἰς ἀκριβέστερον ὀρισμὸν τοῦ ἔτους, καθ' ὃ ὁ Ἀνδροτίων ἐπιμελητὴς ἦν, συνεργὸν ἔχων τὸν Τιμοκράτην (Δημ. XXIV 177). Ἐκ τῆς ἐν τῇ κατὰ Τιμοκράτους δημηγορίᾳ τοῦ Δημοσθένους (XXIV 180) μνείας στεφάνου τινός, ὃν ἀνέθηκεν ὁ Χαθρίας ἀπὸ τῆς ἐν Νάξῳ ναυμαχίας, ἐξάγεται, ὅτι ὁ Ἀνδροτίων ἐπιμελητὴς ἡρέθη οὐκ ὀλίγον χρόνον μετὰ τὸ ἔτος 376 π. Χρ., διότι ὡς αἰτίαν τῆς περὶ τῆς συγχωνεύσεως τῶν ἀναθημάτων προτάσεώς του ἀνέφερε ὅτι οἱ στέφανοι «σαπροὶ» ἐγένοντο «διὰ τὸν χρόνον,» προηγήθη δὲ ἡ ἀρχὴ αὕτη τοῦ ἔτους 355, καθ' ὃ περίπου φαίνεται ὅτι ἐγράφη ἡ κατ' αὐτοῦ δημηγορία τοῦ Δημοσθένους. Οὐδὲν δὲ συντελεῖ εἰς τὴν λύσιν τοῦ ζητήματος ὅτι ἐν αὐτῇ τῇ ἐπιγραφῇ ἀναφέρεται ὁ ἐν τῇ ἐν τῷ C. I. A. II ὑπ' ἀρ. 21 Καλλίας, ἐν δὲ τῇ ἐν λόγῳ Καλλέας καλούμενος ἄρχων τοῦ ἔτους 377|6 π. Χρ.

Ἐπιμελουμένου τοῦ Ἀνδροτίωνος συνεχωνεύθησαν κατὰ τὸν Δημοσθένην πολλοὶ χρυσοὶ στέφανοι, ὧν τινες ἀνεφέροντο εἰς γνωστά ἱστορικὰ γεγονότα, ἐποιήθησαν δὲ ἀντ' αὐτῶν πομπεῖα, ὧν μνημονεύονται ὑπὸ τοῦ ῥήτορος φιάλαι, ἐκπώματα, ἀμφορίσκοι καὶ χρυσίδες. Ἐκτὸς τῶν πομπείων τούτων μνημονεύει ἡ ἐπιγραφὴ καὶ τὸ ἄγαλμα, ἀναμφιβόλως τὸ χρυσελεφάντινον ἔργον τοῦ Φειδίου· ἄγνωστον δὲ εἶνε τί ἐρρέθη περὶ αὐτοῦ.

(1) Τὰ ἐν τῷ ἄνω κειμένῳ ἐντὸς στρογγύλων ἀγκυλῶν τεθέντα παρελήφθησαν ἐκ τῆς ἐν τῷ C. I. A. ἐπιγραφῆς.

Πάντα δὲ περὶ ὧν ὁ λόγος ἐν τῇ ἐπιγραφῇ φαίνονται ὅτι ἀνάγονται εἰς τὰ ἐν τῷ Παρθενῶνι, οὐδείς δὲ λόγος· ἐγένετο περὶ τοῦ ἀρχαίου ναοῦ ὡς νῦν ἐνεργέστατα ἀποδεικνύεται διὰ τοῦ στ. ιδ'.

» 4. Πλάξ ἐκ Πεντ. μαρμ., ἥς ἡ ἔμπροσθεν (μῆκ. 0,705) καὶ ἡ ὀπίσθεν (μῆκ. 0,85) πλευρὰ κυρταὶ εἶνε, πλ. 0,68^μ. Ἡ πλάξ ἀπετέλεσε μέρος μεγάλης τινὸς ἀναθηματικῆς βάσεως, ἥ ἐκ πέντε τοῦλάχιστον πλακῶν συνίστατο, διότι μέρη τῶν ἐπιγραφῶν τοῦ ἐν λόγῳ λίθου εὐρίσκοντο ἐπὶ δύο ἔνθεν καὶ ἔνθεν προσαρμοσθεισῶν ὁμοίων πλακῶν, ὑπάρχουσι δὲ καὶ δύο ἄλλαι τῆς αὐτῆς διασκευῆς ἀνεπίγραφοι. Εὐρέθη ἐν τῷ Παρθενῶνι. Αἱ ἐπὶ τῆς πλακὸς ἐπιγραφαὶ ἔχουσιν οὕτως·

. . . ὦν	Κηφ[ισόδοτος]
Κηφ[ισόδοτου]	Κυνά[γυ]
Αἰθ[αλίδης]	Αἰθα[λίδης]
----[ος ἐπόησεν]	Δημήτρι[ος ἐπόησεν]

Γραφὴ ἡ στοιχηδόν· αἱ ὑπογραφαὶ τῶν τεχνιτῶν μικροτέροις γράμμασι.

Εἰς τὴν αὐτὴν οἰκογένειαν μετὰ τῶν ἐν ταῖς ἄνω ἐπιγραφαῖς ἀναφερομένων ἀνῆκεν ἴσως ὁ ἐν τῷ C. I. A. II ὑπ' ἀρ. 1424 μνημονευόμενος [Κη]φισόδοτος Ἀπολήξιδο[ς] Αἰθ[αλίδης], ὁ δὲ τεχνίτης Δημήτριος εἶνε γνωστὸς ἐκ τῶν ἐξῆς ἐπιγραφῶν: Löwy Jnschr. gr. B. 62 (= C. I. A. II 1425), 63 (= C. I. A. II 1522), πιθανῶς καὶ 63 (= C. I. A. II 1376).

Αἱ ἐπιγραφαὶ ἀνεγράφησαν κατὰ τὸ πρῶτον ἥμισυ τῆς τετάρτης π. Χρ. ἑκατονταετηρίδος. [Ἀ. Λόλλιγκ].

7. Ἀνακάλυψις χριστιανικοῦ ναοῦ ἐν Βόλῳ.

Γινομένης σκαφῆς ἐν τῷ φρουρίῳ Βόλου πρὸς οἰκοδομὴν ἱεροῦ ναοῦ ἀπεκαλύφθησαν τὰ θεμέλια ἀρχαίου βυζαντινοῦ ναοῦ, περὶ τοῦ ὁποίου ἐπιστέλλει τῇ Γενικῇ Ἐφορείᾳ ὁ ἐπιμελητὴς τῆς ἐν Λαρίσσει Συλλογῆς Γυμνασιάρχης Τριτάλων Ἑλ. Κούσης τάδε :

« Χθὲς (9 Ὀκτωβρίου) ἐπορεύθην εἰς τὸ φρούριον Βόλου μετὰ τοῦ κ. Δημάρχου Παγασαίων καὶ εἶδον τὰς μέχρι τοῦδε γενομένας σκαφικὰς ἐργασίας, γενομένας πανταχοῦ μετ' ἄκρας ἐπιμελείας,

εὐλαθείας καὶ προσοχῆς, οὐδεμιᾶς τῷ κτιρίῳ ἐπιγενομένης βλάβης. Τὸ κτίριον τοῦτο εἶναι ναὸς χριστιανικὸς τοῦλάχιστον 500 ἢ καὶ 600 ἐτῶν, ὡς ἐξάγεται ἐκ τεμαχίων κίωνων (ῥωμαϊκῆς τέχνης, ἀρραβιδῶτων) καὶ ἐξ ἐπιστυλίων ἀτεχνοτάτων (δωρικοῦ ῥυθμοῦ) καὶ σταυρῶν ἐγγεγλυμμένων εἰς λίθους, αἱ οἱ Ὁθωμανοὶ μετεχειρίσθησαν κατεδαφίσαντες τὸν ναὸν εἰς τὴν ἐπισκευὴν τοῦ φθαρέντος Ἑνετικοῦ τείχους, τινὰ δὲ εὐρέθησαν καὶ ἐντὸς τοῦ ναοῦ, ταφέντα ὑπὸ τὰ ἐρείπια αὐτοῦ· ἐν αὐτῷ δ' εὐρέθησαν καὶ περὶ τὰ 250 χάλκινα νομίσματα Ἀλεξίου τοῦ Κομνηνοῦ, τῆς 12ης ἑκατονταετηρίδος, τίς οἶδε, πότε καὶ πῶς ἐκεῖ συσσωρευθέντα καὶ καταχωσθέντα.

»Τοῦ κτιρίου σώζεται μόνη ἡ βάσις, οὐδὲν δὲ σχεδὸν μέρος τῆς ὑπὲρ αὐτὴν οἰκοδομῆς· ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε γενομένων ἀνασκαφῶν ἐφάνη ἡ βάσις τοῦ ἱεροῦ βήματος καὶ μέρος τῶν τοίχων τῶν ἀποτελούντων τὸ πλάτος, 25 μέτρων περίπου, μικρότερον δὲ μέρος τῶν ἀποτελούντων τὸ μῆκος, ὃ θὰ εἶνε πιθανῶς πλεόν τῶν 50 μέτρων. Ὁ ναὸς ἦτο ὠκοδομημένος ἐν τῇ βορειοανατολικῇ πλευρᾷ τοῦ φρουρίου, μέρος δ' αὐτοῦ κατελήφθη ὡς βάσις τοῦ φρουρίου (τοῦ Τουρικοῦ, οὐχὶ Ἑνετικοῦ τοῦ ἐπισκευασθέντος καὶ πλατυθέντος ἐσωτερικῶς), ἐπὶ ἐτέρου δὲ μέρους ὠκοδομήθησαν οἰκίαι ἐτοιμόρροποι νῦν. Χῶμα καὶ λοιπὴ ὕλη ἐπίκειται πολλὴ ὕψους ὑπὲρ τὰ 2 μέτρα, ὥστε καὶ ἡ ἀνασκαφὴ καὶ ὁ καθαρισμὸς τοῦ ναοῦ θὰ εἶναι καὶ πολυδάπανος καὶ μακροῦ χρόνου θὰ ἔχῃ ἀνάγκη. Κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τοῦ κ. δημάρχου ἀπαιτεῖται δαπάνη πλείων τῶν ἑξακισχιλίων δραχμῶν· τοῦτο φαίνεται μοι ὑπερβολικὸν καὶ νομίζω ὅτι τρισχίλια ἀρκοῦσιν, ἅς καὶ ἐψηφίσατο τὸ δημοτικὸν συμβούλιον, ὡς ἔμαθον, ἐπὶ τῷ σκοπῷ τούτῳ.

Ὁ ναὸς αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν δὲν φαίνεται ἀνασκαφῆς ἄξιος, διότι οὔτε τεχνικόν τι ἔκτακτον παρουσιάζει, ὦν ἀπλούστατος, οὔτε ἀρτιόν τι, μόνης σχεδὸν τῆς βάσεως σωζομένης καὶ ταύτης πολλαχοῦ καὶ πολλαχῶς βεβλαμμένης, τῶν δὲ τοίχων κατερειπωμένων κατὰ τὸ πλεῖστον, οὔτε μωσαϊκόν τι, οὐδ' ἄλλος τις κόσμος μέχρι τοῦδε ἀνευρέθη· τὸ μόνον λόγου ἄξιον εἶναι τὸ μέγεθος αὐτοῦ. Τὸ ὑπὲρ τὴν βάσιν (τὴν ὑποτιθεμένην) ὑψούμενον μέρος φαίνεται ἐλάχιστον ὃν, σύγκειται δ' ἐκ λίθων ἱκανῶς μεγάλων, μεταξὺ τῶν

όποιων φαίνονται ἐν τῇ τοιχοδρομίᾳ καὶ σειραὶ κεράμων εὐμεγέ-
θων πάχος ἔχουσιν 0,05 μέτρ. Ἀνευρέθησαν ἐντὸς αὐτοῦ καὶ ἀν-
εσκάφησαν καὶ δύο τάφοι, ἐξ ὧν ἐξήχθησαν καὶ δύο κρανία ἀκέ-
ραια· φαίνονται δὲ καὶ ἄλλοι τάφοι καὶ λίθινοι (ἐκ μεγάλων πλα-
κῶν) καὶ κεραμεοὶ (οὕτω ἀνασκαφέντες). Ὑποτίθημι ὅτι μετὰ
τὴν καταστροφὴν ὁ χώρος τοῦ ναοῦ (ἢ χώρος τις αὐτοῦ) ἐχρησι-
μοποιήθη ὡς νεκροταφεῖον.

» Ἀλλ' εἰ καὶ οὐ πολλὴν ἔχων τὴν ἀξίαν ὁ ναὸς πρέπει ὅμως νὰ
ἀνασκαφῇ ἐπιμελῶς, διότι πολλὰ δύνανται νὰ ἀνευρεθῶσιν ἐν αὐτῷ,
ἕως δὲ καὶ δῆλωσίς τις περὶ τοῦ χρόνου τῆς οἰκοδομῆς αὐτοῦ καὶ
ἄλλαι τινὲς εἰδήσεις εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ τόπου ἀναφερόμεναι καὶ
ἀρχαιοτέρων χρόνων ἐπιγραφὰὶ διαλευκαίνουσαι τὴν ἱστορίαν τῶν
περικειμένων τόπων.» [Ἐλευθ. Κούσης].

8. Ἐπιγραφὴ ἐκ Τρικινάλων.

« Ἐν τῇ αὐλῇ τῆς οἰκίας Α. Τακιατζῆ, παρὰ τὴν δεξιὰν τοῦ
Ληθαίου ὄχθην εὐρέθη στήλη ἐπιτύμβιος τεθραυσμένη κατὰ τὸ
ἥμισυ (ᾠψ. 0,61 πλ. 0,65, πχ. 0,15) ἐφ' ἧς εἰσὶ γεγραμμένα ῥω-
μαϊκῶν χρόνων γράμματα τὰ ἐξῆς :

σ---σ. μενον ἡδὲ βροτοῖσιν
---χον [χοι]νός ἔχει θάνατος
--ἀχοι[τ]ις ὀδυρομένη μελάνθοισιν
[ὄν πόσιν ἀλλήκ]τοις δάκρυσιν Ἀντιγόνη.

Ἐκ τοῦ σωζομένου τεμαχίου καταφαίνεται ὅτι τὸ ἐπίγραμμα
ἦτο πεποιημένον ἐν μέτρῳ ἡρωελεγειακῷ. »

[Ἐξ ἀναφορᾶς Ἐλ. Κούση].

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Εἰσαγωγὴ ἀρχαίων ἐν τοῖς μουσεῖοις

1. Ἐθνικὸν Μουσεῖον

Κατὰ τὸν μῆνα Ὀκτώβριον εἰσέχθησαν εἰς τὸ ἐθν. Μουσεῖον,
κατ' ἐκθεσιν τοῦ Σ τ ᾱ η, τὰ ἐξῆς ἀρχαῖα :

1 - 10. Συνέχεια ἀρχαίων εὐρεθέντων ἐν Ἑρετρίᾳ, ἐν ἀγροῖς Β. Νοστράκη (ἴδ. σ. 7, 1-15 : σ. 98, 1-10 : σ. 115, 1-11 : σ. 136, 1-8 : σ. 173, 1-12. Πρβ. σ. 51, 5 καὶ 83, 3), ἦτοι :

1. Λευκὴ λήκυθος ὕψ. 0,46 ἐκ τεμαχίων συγκεκολλημένη. Σώζεται ἐκ τῆς παραστάσεως μόνον ἡ πρὸς τὰ ἀριστερὰ τῆς στήλης(;) μορφή, τουτέστιν ἀνὴρ ἱστάμενος, ἐπὶ δόρατος διὰ τῆς δεξιᾶς ἐρειδόμενος, φέρων χιτῶνα μέχρι τῶν γονάτων ἀφικνούμενον ἐξωσμένον ταινίᾳ χρώματος ὑπερύθρου. Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρει κρέανος κορινθιακὸν καὶ κατὰ τὸν ἀριστερὸν βραχίονα μακρὰν ἀσπίδα, ἥς τὸ κέντρον ἐρυθρόν. Τὸ ἀγένειον καὶ σχεδὸν γυναικεῖον πρόσωπον τῆς μορφῆς εἶναι ἐξαιρετοῦ κάλλους. Ἐπίσης σώζονται πρὸς τὰ δεξιὰ τῆς στήλης οἱ πόδες καθημένης μορφῆς ἐπὶ πολυτελοῦς ἑδρας. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1128).

2. Ἡμίλεικος λήκυθος ὕψ. 0,32, ἐφ' ἥς ἀμυδρῶς ὀρωμένη ἡ ἐξῆς παράστασις : Ἀνὴρ μακρὸν γένειον τρέφων καὶ κόμην μακράν, βαίνων μεγάλοις βήμασιν ὀπισθεν γυναικὸς φευγούσης καὶ τὴν κεφαλὴν στρεφούσης πρὸς τὰ ὀπίσω περιδεῶς. Ὁ ἀνὴρ φέρει χιτῶνα βραχὺν ἐξωσμένον κατὰ τὴν ὀσφύν, προεκτείνει δὲ τὰς χεῖρας ὥσει καλῶν τὴν πρὸ αὐτοῦ φεύγουσαν κόρην. Ἐκ τῶν ὤμων αὐτοῦ ἐκφύονται πτέρυγες ὀλίγον παραδόξου σχήματος. Τῆς φευγούσης γυναικὸς ἡ μορφή σώζεται ὀλιγώτερον. Ἐκ τοῦ προσώπου οὐδὲν φαίνεται ἢ ἡ κόμη ἢ καὶ διαδεδημένη. Πιθανῶς παρίσταται ἡ ἀρπαγὴ τῆς Ὀρειθυίας ὑπὸ τοῦ Βορρέα. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1129).

3. Ἀγγεῖον σχήματος ἀρυβάλλου ὕψ. 0,20. Περὶ τὴν κοιλίαν ἡ ἐξῆς γραφή : Δωρικὸς κίων ἐκατέρωθεν τῆς σκηνῆς· ἔπεται κόρη καθημένη ἐπὶ πολυτελοῦς ἑδρας καὶ ἐγκατοπτριζομένη εἰς κάτωπτρον κρατούμενον τῇ δεξιᾷ· πρὸ τῶν ποδῶν αὐτῆς πτηνόν. Ἐν τῷ μέσῳ παιδίσκη κρατοῦσα διὰ τῶν χειρῶν εὐλαβῶς κιβώτιον περιέχον κοσμήματα, ἵνα προσφέρῃ ταῦτα τῇ καθημένῃ. Ὅπισθεν ταύτης, τὴν σκηνὴν συμμετρικῶς κλείων, Ἔρω, ἱπτάμενος κρατῶν κλάδον πολύφυλλον. Ἡ παράστασις συνήθης (Toilettenscene) καὶ ἀτεχνος. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1130).

4. Μικρὸν ἀγγεῖον ἐρυθρόμορφον σχήματος παρεμφεροῦς τῷ προηγούμενῳ, ἔχον ἔρωτα ἱπτάμενον πρὸ βωμοῦ, κοινὸν καὶ κακότεχνον. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1131).

5. Ὅμοιου σχήματος μικρὸν ἀγγεῖον ἐρυθρόμορφον. Εἰκονίζεται γυνὴ βαίνουσα πρὸς μικρὸν βωμὸν — κοινὸν καὶ κακότεχνον. (Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1132).

6. Ἀγγεῖον δίωτον μετὰ καλύμματος, εἶδος κάλπης, ἔχον μόνον γραφὰς κοσμηματικὰς ἐξ ἀνθεμίων καὶ κλάδων, κοινόν. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1133).

7. Λευκὴ λήκυθος ὕψ. 0,28 ἔχουσα παράστασιν τήνδε : Ἀριστερὰ στήλης ὀρθογωνίου διὰ ταινιῶν κεκοσμημένης εἰκονίζεται βαίνων μετὰ τάχους νεανίας (ἔφηβος) τὸν δεξιὸν τῶν ποδῶν ἔχων ἤδη ἐπὶ τῆς βάσεως τῆς στήλης καὶ τὸν ἀριστερὸν ὀπισθεν ὥσει διασκελίζων — διὰ τῆς προτεταμένης δεξιᾶς κρατεῖ κοντόν, διὰ τῆς ἀριστερᾶς δὲ συγκρατεῖ ἐπὶ τοῦ ἰσχίου δίσκον. Τὸ σῶμα τοῦ γυμνοῦ νεανίου εἶναι ἀνατομικῶς θαυμασίως δεδηλωμένον δι' ἐρυθροῦ λεπτοῦ περιγράμματος. Ἡ γραφὴ εἶναι τῶν σπανίων διὰ τὴν λεπτότητα καὶ ἀκρίβειαν αὐτῆς. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1134).

8. Λευκὴ λήκυθος ὕψ. 0,31. Ἐν μέσῳ στήλῃ κεκοσμημένη ἐρυθραῖς ταινίαις ἐπὶ τριῶν ἀναβαθμίδων ἰδρυμένη — δεξιὰ γυνὴ ποδῆρη χιτῶνα φέρουσα καὶ ἱμάτιον, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς δὲ στρόφιον ἐρυθρόν, χειρονομοῦσα τῇ ἀνυψουμένῃ δεξιᾷ. Ἀριστερὰ τῆς στήλης γυναικεῖα (;) μορφή φέρουσα ἐρυθρὸν ἱμάτιον ποδῆρες (ἐκ τοῦ προσώπου ταύτης οὐδὲν σώζεται). Γραφὴ κοινὴ καὶ ἀμελής. Διατήρησις μετρία. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1135).

9. Λευκὴ λήκυθος ὕψ. 0,35. Ἐπιμήκης στήλῃ ἐπὶ δύο ἀναβαθμίδων ἰδρυμένη ἀποτελεῖ τὸ μέσον τῆς γραφῆς. — Δεξιὰ κόρη κρατοῦσα διὰ τῶν χειρῶν ταινίαν ἐρυθράν. Ἀριστερὰ νεανίας χλαμύδα ἐρυθράν ἐνδεδυκὴς καὶ πέτασον ἔχων ἀνηρτημένον ἐπὶ τῶν ὤμων, βαίνει πρὸς τὴν στήλῃν. Γραφὴ λεπτή, ἀλλὰ κακῶς διατηρουμένη. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1136).

10. Λευκὴ λήκυθος ὕψ. 0,28. Νεκρικὴ στήλῃ, ἐπὶ δύο βαθμίδων, κεκοσμημένη ἐρυθραῖς ταινίαις. Δεξιὰ ἀνὴρ, ὥτει γυμνός (;) φαινόμενος (διότι ἡ εἰκὼν εἶναι ἰσχυρῶς βεβλαμμένη) φέρων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ὑψηλὸν κράνος ἐρυθροῦ χρώματος. Τὸ πρόσωπον τῆς μορφῆς ταύτης εἶναι λίαν παράδοξον· ἔχει γένειον μακρὸν πίπτον ἐπὶ τοῦ στήθους. Τὸ στόμα εἶναι ἀνοικτόν, σύνοφρυ δὲ τὸ μέτωπον τὸ περιστεφόμενον ὑπὸ τριχῶν κατὰ σχῆμα διατεταγμένων· εἰκο-

νίζεται οὗτος τὴν δεξιάν εἰς χαιρετισμὸν προτεινὼν πρὸς τὸν ἀντικρὺ (ἀριστερὰ τῆς στήλης) ἰστάμενον νέον, τὸν προτεινόντα καὶ τοῦτον τὴν δεξιάν — φέρει ὁ νεανίας οὗτος ἀπλοῦν ὑπέρυθρον ἱμάτιον καταλείπον γυμνὸν τὸ δεξιὸν στήθος. Ἡ γραφὴ ἐπιμελής, ἀλλ' ὡς εἴπομεν βεβλαμμένη πολλαχοῦ. (Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. 1137).

11 - 32. Τὰ ἐξῆς ὑπ' ἀρ. 11—32 εὑρεθέντα ἐν Θεσπιαῖς ἐν ταῖς ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Σχολῆς ἐνεργηθείσαις ἀνασκαφαῖς, ἦτοι :

11 καὶ 12. Δύο ἀνάγλυφα περὶ ὧν ἴδε Εὐρετήριον Γεν. Ἐφορείας 1056—1057.

13. Ἀγγεῖον σχήματος κρατῆρος (κωδωνοειδοῦς) ἐρυθρόμορφον. Περὶ τὴν κοιλίαν ἔμπροσθεν εἰκονίζεται ἱππεὺς ἐπὶ ἵππου βαίνοντας, ἐνδεδυκῶς ἱμάτιον, κρατῶν διὰ τῶν χειρῶν σφιγκτῶς τὰ ἡνία· προπορεύεται δὲ (ἐν τῷ μέσῳ τῆς εἰκόνος) γυνὴ ἐνδεδυμένη ποδὴρην χιτῶνα λευκὴν καὶ ἱμάτιον χρώματος τοῦ πηλοῦ κρατοῦσα ἐν τῇ χειρὶ ἀντικείμενόν τι λευκὸν (κέρας ;). Τὸ πρόσωπον ταύτης λευκόν. Κατὰ τὸ ἀριστερὸν ἄκρον ἀνὴρ γυμνός, φέρων μόνον ἱμάτιον περὶ τὸν ἀριστερὸν βραχίονα, ἀποσκοπῶν τῇ δεξιᾷ — ἐν τῇ ἀριστερᾷ κρατεῖ ῥάβδον (δᾶδα ;) ἀνυψωμένην. Ὅπισθεν τρεῖς γυναικεῖαι μορφαί. Ἡ γραφὴ εἶναι λίαν ἀμελής καὶ ἅπανα ἡ κατασκευὴ τοῦ ἀγγείου, τῶν χρόνων τῆς παρακμῆς. (Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1058).

14. Ἀγγεῖον μέλαν σχήματος κρατῆρος ἀνευ γραφῆς. Ἡ μέλαινα βαφὴ ἐξηλειμμένη πολλαχοῦ. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1059).

15. Χεὶρ χαλκοῦ ἀγάλματος ὑπερμεγέθους, τέχνης ἐξαιρετοῦ τῶν Ῥωμαϊκῶν χρόνων. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. 1060).

16. Πόδες τοῦ αὐτοῦ ἀγάλματος μετὰ πεδίλων εἰς δύο τεμάχια ἕκαστον.

Δάκτυλος χαλκοῦ ἀγάλματος, πιθανῶς τοῦ αὐτοῦ.

Τεμάχια θώρακος χαλκοῦ ἀγάλματος, πιθανῶς τοῦ αὐτοῦ. (Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. 1061).

17. Ἐμπρόσθιος προτεταμένος ποὺς χαλκοῦ ἀγάλματος ἵππου μικροῦ μεγέθους. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. 1062).

18. Ἐμπρόσθιος ποὺς χαλκοῦ ἀγάλματος ζώου (βοός ;) μετρίου μεγέθους. (Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. 1063).

19. Ἀκρα ποδῶν λέοντος, χρησιμεύοντα ὡς προσθέματα ποδῶν

θρόνων ἢ τραπέζης, ἐκ χαλκοῦ, ἐν ὄλῳ πέντε. (Εὐρετ. Γενικῆς Ἐφορ. 1064)

20. Τρία τεμάχια χαλκῆς ταινίας, ὡς περίβλημα θώρακος ἀγάλματος, φερούσης ἐπικεκολλημένας (ἀναγλύπτους) μορφάς, ἰδίως προσωπίδας. (Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. 1065).

21. Τεμάχιον κόμης χαλκοῦ ἀγάλματος. (Εὐρ. Γεν. Ἐφ. 1066).

22. Χαλκοῦν σκεῦος εἰς τρία τεμάχια. (Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. 1067).

23. Βάσις χαλκῆ κίονος τετράγωνος μικρά. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. 1068).

24. Κιονόκρανον μικρὸν κορινθιακοῦ ῥυθμοῦ χαλκοῦν (πιθανῶς ἀνήκει εἰς τὴν ἀνωτέρω βάσιν. (Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. 1069).

25. Ποῦς χαλκοῦς κίονος ἴσως ἢ ἄλλου τινος σκεύους συνιστάμενος ἐκ τετραγώνου πλίνθου καὶ κυκλοτεροῦς κορμοῦ, περὶ ὃν ἀνάγλυπτος κλάδος. (Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. 1070).

26. Τεμάχια χαλκοῦ κίονος ῥαβδώτου (ἐν ὄλῳ 5). Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. 1071).

27. Τεμάχια τετραγώνου ἐπιμήκους ἐλάσματος χαλκοῦ. (Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. 1072).

28. Αἰχμὴ χαλκῇ μικρὰ δόρατος, ἐπίχρυσος. (Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. 1073).

29. Τρεῖς δάκτυλοι ποδὸς ἀγάλματος χαλκοῦ. (Εὐρ. Γενικῆς Ἐφορ. 1074).

30. Μικρὸν τεμάχιον κίονος (;) χαλκοῦ. (Εὐρ. Γεν. Ἐφ. 1075).

31. Κεφαλὴ μαρμαρίνη μικροῦ ἀγάλματος Ἀσκληπιοῦ, ἐφθαρμένη. (Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. 1076).

32. (Ἐντὸς τριῶν χαρτίνων κιβωτιδίων) ἄχρηστα ἀντικείμενα οἷον νομίσματα κατιωμένα, πόρπαι χαλκαῖ κλπ. (Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. 1077).

33-82. Τὰ ἐξῆς ὑπ' ἀρ. 33—82 κατασχεθέντα ἐν Παρισίοις καὶ ἀποσταλέντα ὑπὸ τῆς ἐνταῦθα ἀνακρίσεως, ἦτοι :

33. Ἀγγεῖον σχήματος οἰνοχόης, ἀρχαϊκόν, κορινθιακοῦ τρόπου, ἔχον περὶ τὴν κοιλίαν γραφὰς λεόντων καὶ βοῶν, κοινόν. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. 1078).

34. Ἀγγεῖον σχήματος οἰνοχόης μετὰ μακροῦ λαιμοῦ ἄνευ γραφῶν, ἀρχαϊκόν. (Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. 1079).

35. Μικρὸν κοινὸν ἀγγεῖον σχήματος βομβύλου μελανόμορφον, ἔχον κατὰ τὴν κοιλίαν δύο λέοντας, ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς τῶν ὁποίων δύο ἀστέρες. Ὑπὸ τὸν λαιμὸν δύο δεσφίνες. (Εὐρετ. Γενικῆς Ἐφορ. 1080).

36. Μικρὸν ἀγγεῖον μελανόμορφον σχήματος ληκύθου. Εἰκονίζεται γυνή (Ἀθηνᾶ) κρατοῦσα δόρυ καὶ ἀσπίδα μαχομένη πρὸς ἄνδρα κατακείμενον σχεδὸν (τὸν γίγαντα Ἐγκέλαδον;) ὥπλισμένον δι' ἀσπίδος, ξίφους (;) κράνους καὶ θώρακος. Ἐκατέρωθεν ἀνὰ μία μορφή γυναικεία ἱσταμένη κρατοῦσα δόρυ καὶ σκῆπτρον. Γραφή ἀμελής, κοινή. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. 1081).

37. Ἀγγεῖον σχήματος ἀρυβάλλου ὕψ. 0,28 μελανόμορφον. Ἐμπροσθεν ὡς ἐν πλασίῳ ἡ ἐξῆς γραφή: Ἐν τῷ μέσῳ σύμπλεγμα παριστῶν ἄνδρα (τὸν Θησέα) μαχόμενον πρὸς τέρας (τὸν Μινώταυρον), οὗ τινος τὸ μὲν σῶμα ἀνθρώπου, ἡ κεφαλὴ δὲ ταύρου καὶ ἡ οὐρά. Ὁ Θησεὺς ἱσταται κρατῶν τὸ τέρας γονυκλινὲς ἀπὸ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς διὰ τῆς ὁμωνύμου αὐτοῦ, ἐνῶ διὰ τῆς δεξιᾶς κρατεῖ μάχαιραν ἀμφίστομον πρὸ τοῦ στήθους τοῦ τέρατος. Ὁ Θησεὺς φέρει θώρακα· ἐκατέρωθεν δὲ τοῦ συμπλέγματος ἀνὰ μία γυνὴ ἱσταμένη. Χειρονομοῦσιν αὗται πρὸς τὴν σκηνὴν ἀτενίζουσαι ἐνδεδυμέναι μακρὸν στενὸν χιτῶνα χρώματος ἰώδους καὶ μέλανος μετὰ λευκῶν στιγματίων. Τὰ πρόσωπα καὶ αἱ χεῖρες τῶν γυναικῶν λευκαί. Γραφή ἀρχαϊκὴ καὶ ἡμισφθαρμένη. (Εὐρ. Γεν. Ἐφ. 1082).

38. Ἀγγεῖον ὁμοίου σχήματος μεγέθους καὶ τέχνης τῷ προηγούμενῳ. Ἐμπροσθεν ἡ γραφὴ αὕτη: Ἐν τῷ μέσῳ δύο ἱστάμενοι μαχηταὶ ἐν πανοπλίᾳ (φέρουσι θώρακα, ἀσπίδα, κράνος καὶ δόρυ), διασταυροῦντες τὰς ἀσπίδας· ἐκατέρωθεν δὲ ἀνὰ εἰς γυμνὸς νεανίας κρατῶν δόρυ ὥστε ὁμιλῶν πρὸς ἀντιμέτωπον γυναῖκα(;) ἐνδεδυμένην μακρὸν μέλαν ἐρυθρόστικτον ἱμάτιον. Ἡ γραφὴ ἐξόχως συμμετρική, ἀρχαϊκή. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. 1083).

39. Ἀγγεῖον σχήματος κρατῆρος κωδωνοειδοῦς ὕψ. 24 ἐρυθρόμορφον. Εἰκονίζονται ἐκατέρωθεν Ἐρωτος ἱσταμένου ἐν τῷ μέσῳ δύο γυμνοὶ νεανίαὶ καθήμενοι (ἐπὶ βράχῳ;) φέροντες διάδημα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ χειρονομοῦντες καθ' ὅμοιον τρόπον οὕτως, ὥστε ἡ συμμετρία νὰ προσβάλλῃ αἰσθητῶς λίαν. Ὁ Ἐρως, λευκὸς τὸ σῶμα, φέρων πτέρυγας καὶ ἐστραμμένος πρὸς τὸν ἓνα τῶν καθήμενων,

προσφέρει τούτω στέφανον (ἐξηλειμμένον). Ὅπισθεν τοῦ ἀγγείου τρεῖς μορφαὶ ὅμοιαι περιβεβλημέναι μακρὰ ἱμάτια. Ἡ γραφὴ εἶνε ἀμελής, τῶν χρόνων τῆς καταπτώσεως, ἡ διατήρησις καλή. (Εὐρ. Γενικῆς Ἐφορ. 1084).

40. Ἀγγεῖον σχῆμα ἔχον κεφαλὴν αἰθίοπος μετὰ τοῦ λαιμοῦ, ἔχουσιν στέμμα ἐκ κισσοῦ φύλλων, καλλίστης διατηρήσεως. (Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. 1085).

41. Ἀγγεῖον μέλαν ἔχον σχῆμα κεφαλῆς ἵππου οἰονεὶ φέροντος (διότι τὸ σῶμα τοῦ ἵππου δὲν δηλοῦται) ἐπὶ τῆς βάχεως δύο μικρὰ συμφυῆ ἀγγεῖα. Τὸ σχῆμα παράδοξον, ἡ κατασκευὴ κοινή. (Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. 1086).

42. Μικρὸν λευκὸν ἐρυθρόμορφον. Εἰκονίζεται ἐπὶ τῆς κοιλίας γρῦψ καθήμενος· κοινόν. (Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. 1087).

43. Ὅμοιον, ἔλασσον, φέρον κεφαλὴν γυναικὸς μετὰ στροφίου στικτοῦ. (Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. 1088).

44. Ἀγγεῖον μέλαν αὐλακωτόν, κοινόν. (Εὐρ. Γεν. Ἐφ. 1089).

45. Ἀγγεῖον μέλαν ἄνευ γραφῶν ἐπιμελοῦς κατασκευῆς σχήματος ἀμφορέως ταπεινοῦ. (Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. 1090).

46. Δύο λύχνοι μέλανες, κοινοί. (Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. 1091).

47. Λύχνος εἰς σχῆμα παιδὸς ἐκ πηλοῦ, ἀδεξίου τέχνης. (Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. 1092).

48. Τρία ὑάλινα ἀγγεῖα διαφόρου σχήματος (ἀλαβάστρου ἀμφορέως καὶ φιάλης) κοινά. (Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. 1093).

49. Τρία μικρὰ ἀγγεῖα Βοιωτικά. (Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. 1094).

50. Μικρὸν ἀγγεῖον ἐπίμηκες ἐκ πηλοῦ τοῦ σχήματος τῶν ἀλαβαστρίνων μετὰ ποικιλιμάτων. (Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. 1095).

51. Ἀγαλμάτιον χαλκοῦν (λαβὴ κατόπτρου) ὕψ. 0,17. Ὁ συνήθης τύπος γυναικὸς χιτῶνα φερούσης μετὰ διπλοῦδιου. Ἐπὶ τῆς προτεταμένης δεξιᾶς ἀντικείμενόν τι (μῆλον;) κατιωμένον καὶ κοινόν. (Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. 1096).

52. Εἰδώλιον πήλινον ὕψ. 0,19 κόρης ἐπὶ βάσεως ἰσταμένης, χιτῶνα ποδῆρη φερούσης καὶ ἱμάτιον ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, ἀμφιβόλου γνησιότητος· κοινὸς τύπος. (Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. 1079).

53. Εἰδώλιον πήλινον κόρης ὕψ. 0,16, φερούσης ποδῆρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον μακρόν, ὅπερ ἀνέχει διὰ τῆς δεξιᾶς πρὸ τοῦ στήθους.

διὰ τῆς ἀριστερᾶς κρατεῖ ριπίδιον εἰς σχῆμα φύλλου καὶ ταινίαν(;) καταπίπτουσιν ἐπὶ τοῦ μηροῦ. Λεπτὴ τέχνη, τύπος κοινός. (Εὐρ. Γεν. Ἔφορ. 1098).

54. Εἰδῶλιον πῆλινον γυναικὸς ὕψ. 30. Φέρει ποδῆρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον ἐπ' αὐτὸν περιβάλλον τὸ σῶμα ἀπὸ τῆς κεφαλῆς μέχρι τῶν γονάτων· τῶν ὑπὸ τὸ ἱμάτιον χειρῶν ἡ μὲν δεξιὰ ἀνέχει ἐλαφρῶς τὸ ἔνδυμα, ἡ δὲ ἀριστερὰ ἀνυψοῦται κατὰ τὸν ἀγκῶνα κρατοῦσα ἀντικείμενόν τι ἔνθετον (ριπίδιον ;) ἀπολεσθέν, ὡς φαίνεται ἔκ τινος ἐπ' αὐτῆς ὀπῆς. Τὸ πρόσωπον κατὰ τὸ ἄνω ἡμισυ μόνον ἀποκεκαλυμμένον ἐκφράζει βεμβασμόν, ἡ ἐπιστέφουσα δὲ αὐτὸ ἐπιμελῶς διατεταγμένη κόμη ὠραίξει τοῦτο ἐς ἄγαν. Ἡ τέχνη λεπτὴ, ἀλλ' ὁ ἐπιτεθεὶς (ὑπὸ νέου πωλητοῦ) ἰόχρους χρωματισμὸς δίδει εἰς τὸ γνήσιον βεβαίως εἰδῶλιον ὄψιν κιθδῆλου. (Εὐρετ. Γεν. Ἔφορ. 1099)

55. Εἰδῶλιον πῆλινον ὕψ. 0,17. Εἰκονίζει κόρην ἱσταμένην, ποδῆρη χιτῶνα φέρουσαν καὶ ἱμάτιον μακρὸν ἐπ' αὐτόν, περιβάλλον πλουσίως τὸ σῶμα ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ μέχρι τῶν ποδῶν, καταλείπον μόνον γυμνὸν τοῦ στήθους τὸ δεξιὸν μέρος, Ἡ κόρη κρατεῖ τὸ κράσπεδον τοῦ ἱματίου διὰ τῆς δεξιᾶς πρὸ τοῦ στήθους, τὴν ἀριστερὰν ἐρειδομένην ἔχουσα ἐπὶ τοῦ ἰσχίου. Ἡ κεφαλὴ φέρει κόμην ἐπιμελῶς διατεταγμένην εἰς κρωβύλον ἀπολήγουσαν. Ἰχνη χρώματος κυανοῦ καὶ ἐρυθροῦ ἐπὶ τοῦ σώματος καὶ τῆς κόμης. (Εὐρετ. Γεν. Ἔφορ. 1100).

55. Εἰδῶλιον πῆλινον παιδὸς μικρᾶς ὕψ. 0,14, ἐπὶ βάσειως ἱσταμένης, φερούσης ποδῆρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον ἐπ' αὐτὸν περιβάλλον τὸ σῶμα ἐκτὸς τοῦ δεξιοῦ στήθους μετὰ τῆς χειρός, ἥτις παρὰ τὸ ἰσχίον πίπτουσα κρατεῖ εἶδος ἄσκοῦ (;). Ἡ ἀριστερὰ χεὶρ, ὑπὸ τὸ ἱμάτιον, ἀνέχει τοῦτο. Ἡ κόμη εἶναι διατεταγμένη εἰς κρωβύλον ἄνωθεν τοῦ μετώπου. Τύπος κοινός. (Εὐρετ. Γενικῆς Ἐφορ. ἀρ. 1101).

57. Εἰδῶλιον πῆλινον παιδὸς μικρᾶς ὕψ. 0,14 φερούσης ποδῆρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον. Διὰ τῆς δεξιᾶς κρατεῖ πρὸ τοῦ στήθους κυκλοτερεὲς ἀντικείμενον (κάτοπτρον ;). Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρει ὥσεί στεφάνην ὑψηλήν. Ἐργασία κοινή. (Εὐρετ. Γενικῆς Ἐφορ. ἀρ. 1102).

58. Ειδώλιον πήλινον μικρᾶς παιδὸς ὕψ. 0,15 φερούσης χιτῶνα καὶ ἱμάτιον. Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σκιάδιον κωνοειδές, ἡ κόμη βραχεῖα (ἐρυθρά) εἰς πλοκάμους ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ πίπτουσα. Τύπος κοινός. (Εὔρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1103).

59. Ειδώλιον πήλινον παιδὸς ὕψ. 0,16, ἐνδεδυμένον ἱμάτιον κεκομβωμένον ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ὤμου. Ἰσταται ἐπὶ κυκλικῆς βάσεως κεκολλημένης ἐπὶ πλίνθου τετραγώνου, ἐρειδόμενος διὰ τοῦ δεξιοῦ ἀγκῶνος ἐπὶ κορμοῦ δένδρου, τοὺς πόδας ἔχων ἐσταυρωμένους. Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σκιάδιον (πέτασος) φέρον κομβίον ἐν τῷ μέσῳ. Τέχνη κοινή. (Εὔρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1104).

60. Ειδώλιον πήλινον ὕψ. 0,13, εἰκονίζον παῖδα καθήμενον ἐπὶ βράχου, φέροντα ἱμάτιον κεκομβωμένον ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ὤμου καὶ πέτασον ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὠμοπλάτης. Κάθεται σύννους τὰς χεῖρας ἔχων ἐπὶ τῶν γονάτων. Τύπος συνήθης, τέχνη ἐπιμελής. (Εὔρ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1105).

61. Ειδώλιον ὁμοιον περίπου τῷ προηγουμένῳ. Ἐλλείπει ὁ πέτασος. Ἰχνη χρωματισμοῦ. (Εὔρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1106).

62. Ειδώλιον ὁμοιον περίπου τοῖς προηγουμένοις. Ὁ πέτασος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. Ὁ δεξιὸς ποὺς στηρίζεται ὑψηλότερον, ἐπὶ προεξοχῆς τοῦ βράχου. ὕψ. 0,14. (Εὔρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1107).

63. Ειδώλιον πήλινον ἀνδρὸς ὕψ. 0,17, ἐνδεδυμένου μακρὸν ποδήρες ἱμάτιον περιβάλλον καὶ τὰς χεῖρας, ὧν ἡ δεξιὰ συγκρατεῖ τοῦτο πρὸ τοῦ στήθους, ἡ ἀριστερὰ δὲ φαίνεται κρατοῦσα ἀντικείμενόν τι ὥστε σφαῖραν (ἐλαιοφόρον ἀγγεῖον;). Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς παχὺ διάδημα, ἐφ' οὗ ἴχνη χρώματος κυανοῦ. (Εὔρετ. Γενικῆς Ἐφορ. 1108).

64. Ειδώλιον ὁμοιον περίπου τῷ προηγουμένῳ. Διὰ τῆς ἀριστερᾶς κρατεῖ προσωπίδα κωμικὴν. Τέχνης ἀμφοτέρω καλῆς. (Εὔρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1109).

65. Ειδώλιον πήλινον κόρης ὕψ. 0,11, ἐνδεδυμένης ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον μέχρι τῶν γονάτων, πολύπτυχον. Τὸ ἔργον εἶναι λεπτὸν καὶ χάριεν. Τύπος κοινός. (Εὔρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1110).

66. Ειδώλιον παρεμφερὲς τῷ προηγουμένῳ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς διάδημα παχὺ κυανόχρουν. Κοινόν. (Εὔρετ. Γενικῆς Ἐφορ. ἀρ. 1111).

67. Ειδώλιον παρεμφερές τῷ προηγουμένῳ· διὰ τῆς δεξιᾶς κρατεῖ ῥιπίδιον· κοινόν. (Εύρετ. Γεν. Ἐφορ. 1112).

68. Ειδώλιον κόρης ὕψ. 0,11, διπλοῦν ποδήρη ἐξωμον χιτῶνα φερούσης ἐξωσμένον κατὰ τὴν ὀσφύν. Αἱ χεῖρες καθειμέναι. Τύπος μᾶλλον ἀρχαϊκός. Τὸ πρόσωπον ὑπομειδιῶν. Ἐπὶ τῆς κόμης ἐρυθρὸν χρῶμα. (Εύρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1113).

69. Ειδώλιον πῆλινον παιδὸς ὕψ. 0,14, καθημένου ἐπὶ τετραγώνου ὑψηλοῦ βάθρου. Κρατεῖ οὗτος διὰ τῆς δεξιᾶς πρὸ τοῦ στήθους στέφανον ἐξ ἀνθέων μετὰ ταινιῶν, ἐρειδόμενος τῇ ἀριστερᾷ ἐπὶ τοῦ βάθρου, καὶ φέρει χιτῶνα βραχὺν καὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς διάδημα. Ἰχνη χρώματος ἐρυθροῦ ἰδίᾳ ἐπὶ τοῦ στεφάνου σώζονται ἔτι· ἐπὶ τοῦ χιτῶνος δὲ χρῶμα ἰώδες. (Εύρ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1114).

70. Ειδώλιον μικροῦ παιδὸς γυμνοῦ καθημένου ἐπὶ τετραγώνου ὑψηλῆς βάσεως, ἐφ' ἧς ἐστρωμένον τὸ ἱμάτιον τοῦ παιδός. Τύπος λίαν συνήθης. Ἰχνη χρωματισμοῦ. (Εύρ. Γενικῆς Ἐφορ. ἀριθ. 1115).

71. Ειδώλιον πῆλινον ὕψ. 0,12, κόρης ἱσταμένης ἐπὶ κυκλωτεροῦς βάσεως μετὰ προτεταμένου τοῦ δεξιοῦ ποδός. Κρατεῖ διὰ τῆς ἀριστερᾶς ἐπὶ τοῦ στήθους λύραν (λίαν ὅμως ἄτεχνον), ἣν πλήσσει τῇ δεξιᾷ. Τέχνη οὐχὶ ἐπιμελής. (Εύρετ. Γενικῆς Ἐφορ. ἀρ. 1116).

72. Ειδώλιον μικρᾶς παιδὸς καθημένης ἐπὶ τετραγώνου σχετικῶς ὑψηλοῦ βάθρου. Ἡ παῖς εἰκονίζεται ἀφελῶς ὑπομειδιῶσα, κρατοῦσα ἐντὸς τῶν συνεσφιγμένων δακτύλων τῶν χειρῶν ἀθύρματα ἴσως, δυσδιάκριτα· ὕψ. 0,10. (Εύρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1117).

73. Ειδώλιον πῆλινον ὕψ. 0,12, εἰκονίζον ἄνδρα (ἐρμαφρόδιτον) φέροντα ἱμάτιον περὶ τοὺς μηροὺς καὶ τοὺς πόδας, γυμνὸν δὲ τὸ ἄνω μέρος τοῦ σώματος, παχύσαρκον, μετὰ στέρνων γυναικείων· Κρατεῖ ἐν τῇ τεταμένῃ δεξιᾷ κύπελλον, τὴν κεφαλὴν ἔχων πρὸς τὰ ὀπίσω κλίνουσαν, ὥσει ἐν μέθῃ διατελῶν· ἐργασία κοινή. (Εύρ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1118).

74. Ειδώλιον πῆλινον ὕψ. 0,09, εἰκονίζον δύσμορφον παῖδα περὶ τὴν κοιλίαν φέροντα τετυλιγμένον ἱμάτιον. Κοινόν. (Εύρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1119).

75. Ειδώλιον παιδὸς ἐπὶ βράχου καθημένου ὕψ. 0,09, κρατοῦν-

τος τῇ δεξιᾷ ὑπὸ τὴν μασχάλην κύνα. Τύπος κοινός. (Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1120).

76. Εἰδώλιον πῆλινον εἰκονίζον Σειληνὸν καθήμενον ἐπὶ τετραγώνου καθίσματος (σχήματος βωμοῦ) ὑποδαστάζοντα τὴν κεφαλὴν διὰ τῆς ἀριστερᾶς ὑπὸ τὸν πῶγωνα ἐρειδομένης ἐπὶ τοῦ γόνατος. Τὸ πρόσωπον κωμικώτατον, ὥσει προσωπίδος. Ὑψ. 0,09, (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1121).

77. Εἰδώλιον πῆλινον εἰκονίζον πίθηκον ἐπὶ τῶν ὀπισθίων καθήμενον καὶ κρατοῦντα ἐπὶ τῶν ὤμων πιθηκιδέα. Σύμπλεγμα λίαν φυσικόν, ἀλλὰ κακότεχνον. Ὁ πιθηκιδεὺς φέρει ἔχνη χρώματος κυανοῦ. Ὑψ. 0,10. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1122).

78. Εἰδώλιον πῆλινον παιδὸς ἱσταμένου ἐπὶ τετραγώνου βάθρου Ὑψ. 0,16. Φέρει μόνον ἱμάτιον περὶ τὸν ἀριστερὸν βραχίονα καὶ ἐν τῇ ἀνατεταμένῃ δεξιᾷ σταφυλὴν (;), πρὸς ἣν ἀτενίζει εὐθύμως. Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρει στέφανον ἐξ ὀπωρῶν καὶ ἀνθέων. Τέχνη οὐχὶ λεπτή. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1123).

79. Προσωπὶς πηλίνῃ γυναικείᾳ μικροῦ μεγέθους. Τὸ στόμα ἠνεωγμένον, ἡ κόμη ἐπιμελέστατα περὶ τὸ μέτωπον δίχα διατεταγμένα καὶ εἰς κρωδύλον ἀπολήγουσα, δεδεμένη τε διὰ κεκρυφάλου κυανοῦ χρώματος. Φέρει ἄνωθεν δύο ὀπὰς πρὸς ἀνάρτησιν. Λίαν λεπτὴ ἐργασία. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1124).

80. Κεφαλὴ μικρὰ πηλίνου εἰδωλίου. (Εὐρετ. Γενικῆς Ἐφορ. ἀρ. 1125).

81. Κεφαλὴ μικρὰ πηλίνου εἰδωλίου. (Εὐρετ. Γενικῆς Ἐφορ. ἀρ. 1126).

82. Εἰδώλιον πῆλινον κυνὸς ἐπὶ τετραγώνου βάσεως, κοινόν. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1127).

2. Συλλογὴ Ἑρετρίας.

Ἐν τῇ ἐν Ἑρετρίᾳ Συλλογῇ εἰσῆχθησαν ἐπιτύμβιοι τινες ἐπιγραφαὶ καὶ μαρμαρίνά τινα οὐχὶ λόγου ἄξια ἀρχαῖα, εὐρήματα τῶν ὑπὸ τῆς Γενικῆς Ἐφορείας ἐνεργηθεισῶν ἐκεῖ ἀνασκαφῶν τάφων. (Ἰδ. σ. 122, 3).

3. Συλλογή Τεγέας καὶ Τριπόλεως.

Εἰς τὴν ἐν Τεγέᾳ, παρὰ τὴν παλαιὰν Ἐπισκοπὴν, Συλλογὴν εἰσῆχθησαν αἱ ἐν ταῖς σκαφικαῖς ἐργασίαις τῆς Γαλλικῆς Σχολῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ (ἴδ. σ. 154, 6) εὑρεθεῖσαι ἐπιγραφαί· ἄλλα δέ τινα εὐρήματα τῶν αὐτῶν ἐργασιῶν, οὐχὶ ἄξια λόγου, κατετέθησαν εἰς τὴν ἐν Τριπόλει Συλλογὴν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΕΡΓΑΣΙΑΙ ΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

1. **Ἑργασίαι ἐν τῇ Ἀκροπόλει :** Αἱ ἐν τῇ Ἀκροπόλει γενόμεναι ἐργασίαι πρὸς διάκρισιν καὶ τοποθέτησιν τῶν ἐν αὐτῇ λίθων ἐπερατώθησαν.

2. **Κατάταξις Μουσείου Ἀκροπόλεως :** Ἡ ὑπὸ τοῦ Γενικοῦ Ἐφόρου γενομένη κατάταξις τῶν ἐν τῷ Μουσείῳ τῆς Ἀκροπόλεως ἀρχαίων περατοῦται ἐντὸς βραχέος χρόνου.

3. **Ἐξωραϊσμὸς τοῦ κατὰ τὴν Ἀγίαν Τριάδα χώρου :** Δαπάναις τῆς κυβερνήσεως, ἐξωραίσθη, κατὰ σχέδιον τοῦ ἀρχιμηχανικοῦ τῆς Γαλλικῆς ἀποστολῆς κ. Κελλενέκ, ὁ κατὰ τὸ Δίπυλον καὶ τὸ ἀρχαῖον νεκροταφεῖον ἀνεσκευασμένος χώρος. Ἀνεσκάφη, ἐκαθαρίσθη καὶ ἰσοπεδώθη ἐφ' ὅσον ἦτο δυνατόν ὁ χώρος οὗτος καὶ περιετείχισθη ἐν μέρει διὰ σιδηροῦ κιγκλιώματος.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1889

ΤΕΥΧΟΣ ΜΗΝΟΣ ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

ΑΝΑΣΚΑΦΑΙ ΚΑΙ ΕΥΡΗΜΑΤΑ

1. Ἀνασκαφαὶ ἐν τῇ Ἀκροπόλει (ἴδε σ. 5, 1).

Ἐξήκολούθησαν αἱ κατὰ τὸ βορειοανατολικὸν μέρος τῆς πύλης τοῦ Βεulé ἀνασκαφαί. Ἐφάνη δὲ ἤδη ὁ βράχος κατὰ τὸ μεσημβρινὸν μέρος ὑπὸ τὸ καὶ πρότερον ὄρατὸν πολυγωνικὸν ἐκεῖ τεῖχος τὸ ἐγκαρσίως τῆς πύλης τοῦ Βεulé καὶ τῶν Προπυλαίων βαῖνον.

Π. Κ6δ.

2. Ἀνασκαφαὶ ἐν Ἀττικῇ (ἴδε σ. 122, 2).

Ἡ ἀνασκαφὴ τοῦ ἐν Βουρῶ τύμβου ἐπερατώθη, ἤρξατο δὲ ἀνασκαφὴ ἐτέρου τύμβου ἡμίσειαν περίπου ὥραν ἀπὸ τούτου ἀπέχοντος, κειμένου παρὰ τὴν εἰς Μαραθῶνα ἄγουσαν ἀμαξιτὴν ὁδόν, ἐν τῇ θέσει Πιερύζα.

3. Ἀνασκαφαὶ ἐν Λυκοσοῦρᾳ (ἴδ. σ. 122, 3).

Ἐνεκα τοῦ χειμῶνος διεκόπησαν αἱ ἐν Λυκοσοῦρᾳ ἀνασκαφαί, αἵτινες ἐπαναληφθήσονται τὸ προσεχὲς ἔτος ἅμα τῇ βελτιώσει τοῦ καιροῦ. Τὰ γενόμενα πλαστικὰ εὐρήματα κομισθήσονται ἐνταῦθα.

4. Ἀνασκαφαὶ ἐν Λακεδαίμονι.

Ὑπὸ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας διὰ τοῦ ἐφόρου Χ. Τσουντα ἐγένοντο ἀνασκαφαί τινες ἐν Λακεδαίμονι, δι' ὧν ἐξηρυνήθη μι-

κρὸς θολωτὸς τάφος, οἷος καὶ ὁ ἐν Βαφιδί, πενιχρὸς τὴν κατασκευὴν καὶ τὰ ἐν αὐτῷ κτερίσματα, ὧν οὐδὲν ἄξιον λόγου. Ἄλλαι τινὲς γενόμεναι ἔρευναι οὐδὲν ἤνεγκον εἰς φῶς.

Β. Ἀνασκαφαὶ ἐν τῷ ἐνταῦθα Ὀλυμπιεῖῳ καὶ ἐν Μεγαρίδι.

ὑπὸ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας ἐνηργήθησαν ἀνασκαφαὶ ἐν τῷ ἐνταῦθα Ὀλυμπιεῖῳ πρὸς ἀποκάλυψιν ἐκεῖ ἀναφανέντος μεταξὺ τοῦ περιβόλου τοῦ ναοῦ καὶ τοῦ παρὰ τὸ Ζάππειον χώρου μεγάλου ῥωμαϊκοῦ οἰκοδομήματος, Γυμνασίου ἴσως. Ἐγένοντο δὲ ὑπ' αὐτῆς καὶ σκαφικαὶ ἐργασίαι ἐν Μεγαρίδι πρὸς ἐξερεύνησιν μικροῦ ἱεροῦ μίαν καὶ ἡμίσειαν ὥραν πρὸς δυσμὰς τῶν Μεγάρων κειμένου.

Περὶ τῶν σκαφικῶν ἐργασιῶν τῆς Ἑταιρίας γίνεται ὡς γνωστὸν ἐκάστοτε ἐκτενὴς λόγος ἐν τοῖς κατ' ἔτος δημοσιευομένοις Πρακτικοῖς αὐτῆς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Εἰσαγωγὴ ἀρχαίων ἐν τοῖς Μουσείοις

1. Ἐθνικὸν Μουσεῖον

Εἰσῆχθησαν ἐν τῷ ἔθν. Μουσείῳ, κατ' ἐκθεσιν τοῦ Σ τ ἄ η, τὰ ἐξῆς ἀρχαῖα :

1 - 40. Συνέχεια ἀρχαίων εὐρεθέντων ἐν Ἐρετρίᾳ ἐν κτήμασι Β. Νοστράκη (ἴδ. σ. 7, 1-15 : σ. 98, 1-10 : σ. 115, 1-11 : σ. 136, 1-8 : σ. 173, 1-12, σ. 213, 1-10. Πρβ. σ. 51,5 καὶ 83, 3), ἥτοι :

1. Ἡμίλεικος λήκυθος ὕψ. 35. Ἡ ἐν τῷ μέσῳ στήλη ἱδρύται ἐπὶ δύο ἀναβαθμιδῶν, ὑψοῦται δὲ εἰς ἀέτωμα λήγουσα ὑπεράνω τοῦ συνήθους ὀρίου μέχρι τοῦ μαιάνδρου τοῦ περιστέφοντος τὴν κοιλίαν τοῦ ἀγγείου, καὶ εἶναι κεκοσμημένη διὰ ταινιῶν πολλῶν. Ἀριστερὰ ταύτης ἀνδρική (;) μορφή ἐλάχιστα σωζομένη [μόνον μέρος τῆς κεφαλῆς καὶ τῆς χειρὸς] κρατοῦσα, ὡς φαίνεται, διὰ τῆς ἀριστερᾶς (;) λύραν πρὸ τῆς στήλης. Διὰ τῆς ἐτέρας τῶν χειρῶν

ἐκράτει στέφανον, ὃν ἀπῆρεν ἐκ καλάρου πλήρους τοιούτων στεφάνων καὶ ἀγγείων, τεθειμένου ἐπὶ σκίμποδος κειμένου μεταξύ τοῦ τάφου καὶ τῆς μορφῆς ταύτης. Δεξιὰ τῆς στήλης κόρη ἐρυθρὸν ἱμάτιον φέρουσα, κρατοῦσα ἐν τῇ ἐτέρᾳ τῶν χειρῶν ὑψηλὰ κἀνίστρον πλήρες στεφάνων καὶ ἀγγείων, καὶ ἐν τῇ ἄλλῃ ἀλάδαςτρον, πρὸς τὸν τάφον βαίνουσα. Ἡ γραφὴ εἶνε οὐχὶ λίαν λεπτή, ἐπιμελὴς ὅμως καὶ ἀκριβὴς παρεκκλίνουσα τοῦ συνήθους τύπου τῶν ἐξ Ἑρετρίας ληκύθων, ἔχουσα τι τὸ ἀρχαϊκόν. Ἡ διατήρησις τοῦ ἀγγείου ἐν πολλοῖς οὐχὶ καλὴ. (Εὔρετ. Γεν. Ἐφορ. 1142).

2. Ἡμίλεικος λήκυθος ὕψ. 0,32. Περὶ τὴν κοιλίαν τέσσαρες ἰστάμεναι μορφαί, ὧν αἱ δύο μόνον ἐμπροσθεν ἀμυδρῶς ὁράται ἔτι τυγχάνουσιν· ἐκ τῶν ἐπομένων δύο ἔχνη μόνον τῶζονται. Εἰκονίζονται δὲ Ἀμαζόνες· καὶ ἡ πρώτη μὲν τούτων, ἡ καὶ ἀρτιώτερον σωζομένη, ἴσταται κατὰ κρόταφον εἰκονισμένη, τὴν δεξιὰν ἔχουσα ἐπὶ τοῦ ἰσχίου, τὴν δ' ἀριστεράν ἐπὶ δόρατος (;) ἐστηριγμένου ἐπὶ καμπυλωτοῦ ἀντικειμένου, βράχου πιθανῶς. Φέρει τὴν συνήθη τῶν Ἀμαζόνων στολήν, βραχὺν ἐρυθρόγγραμμον χιτῶνα, ἐρυθρὰς περισκελίδας καὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὸν συνήθη Φρύγιον (ἐρυθρόν) πῖλον. Ὁμοία ταύτῃ ἐτέρα ἀντιμέτωπος κρατοῦσα ἀσπίδα ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος, τὴν παρ' Ἀμαζόσι συνήθη πέλτην. Ὑπεράνω τῆς ἀσπίδος (μεταξὺ τῶν δύο Ἀμαζόνων) ἀνηρτημένος πέλεκυς. Ἐκ τῶν δύο ἐπομένων μορφῶν (Ἀμαζόνων καὶ τούτων), ὡς εἴπομεν, ἐλάχιστα ἔχνη ὑπολείπονται ἔτι. Κύνκος βαίνων πληροῦ τὸ κενὸν τὸ ἀπὸ τῆς τελευταίας εἰς τὴν πρώτην τῶν εἰκονιζομένων μορφῶν. (Εὔρετ. Γεν. Ἐφορ. 1143).

3. Ἡμίλεικος λήκυθος ὕψ. 0,30. Ἡμισθεσμένη παράστασις νεανίου γυμνοῦ βαίνοντος πρὸς ἐμπροσθεν αὐτοῦ ὑπάρχουσαν νεκρικὴν στήλην (ὀρθογώνιον ἐπὶ βάσεως) καὶ κρατοῦντος διὰ τῶν χειρῶν λευκὴν ταινίαν. Τὸ πρόσωπον ὅλως ἐξηλειμμένον. (Εὔρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1144).

4. Ἡμίλεικος λήκυθος ὕψ. 0,31. Εἰκονίζονται δύο κόραι κατὰ κρόταφον, ἀντιμέτωποι, ὁμοίαν φέρουσαι περιβολήν, ἥτοι ποδῆρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον μετὰ κρασπέδων ἐρυθρῶν, ὧν ἡ μὲν κρατεῖ ταινίαν, ἡ δὲ ἀλάδαςτρον· ὑπεράνω, ἐν τῷ μέσῳ, ἡ ἐπιγραφὴ ΚΑΛΕ. Γραφὴ ἀμυδρῶς πλέον φαινομένη. (Εὔρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1145).

5. Ἡμίλευκος λήκυθος ὕψ. 0,30 ἔχουσα ἀπλῶς κοσμηματικάς γραφάς ἐξ ἀνθεμίων καὶ κλάδων κισσοῦ. Κοινή. (Εὔρετ. Γεν. Ἐφ. ἀρ. 1146).

6. Λευκὴ λήκυθος ὕψ. 0,28. Εἰκονίζεται στήλη μετ' αἰτώματος διὰ ταινιῶν (ἐρυθρῶν) κεκοσμημένη καὶ ἀριστερὰ παῖς (;) σωζόμενος μόνον κατὰ τὸ ἄνω τοῦ σώματος καὶ τοὺς πόδας διὰ τῆς δεξιᾶς μὲν προσδεῶν (ἢ μᾶλλον συγκρατῶν) ταινίαν περὶ τὴν στήλην, διὰ τῆς ἀριστερᾶς δὲ κρατῶν κάνιστρον, ἀφ' οὗ κρέμανται ταινίαι ἐρυθραί. Γραφὴ κοινή. (Εὔρ. Γεν. Ἐφ. ἀρ. 1147).

7. Λευκὴ λήκυθος ὕψ. 0,22. Τάφος, ἴσως τύμβος (;), (δεδηλωμένος διὰ καμπύλης γραμμῆς), ἐφ' οὗ στήλη μεθ' ὑψηλοῦ αἰτώματος καὶ ἀριστερὰ γυνὴ τίλλουσα διὰ τῶν χειρῶν τὴν κόμην. Γραφὴ κοινή. (Εὔρ. Γεν. Ἐφ. ἀρ. 1148).

8. Λευκὴ λήκυθος ὕψ. 0,22. Παρίσταται ἀνὴρ ἐνδεδυκὼς μακρὸν ἱμάτιον, τὴν δεξιὰν ἐπὶ τοῦ ἰσχίου ἔχων, πρὸ στήλης μετ' αἰτώματος κεκοσμημένης ταινίας. Γραφὴ κοινή, ἡμισθεσμένη. (Εὔρ. Γεν. Ἐφ. ἀρ. 1149).

9. Λευκὴ λήκυθος ὕψ. 0,25. Ἡ παράστασις ἀμυδρῶς ὁρατὴ. Στήλη ἀπολήγουσα εἰς ἀνθέμιον δεδιχασμένον, κεκοσμημένη ταινίαις ἐρυθραῖς. Ἐκατέρωθεν ταύτης ἀνὰ μία μορφὴ, ὧν ἡ ἐτέρα κρατεῖ κάνιστρον. Γραφὴ κοινή. (Εὔρ. Γεν. Ἐφ. ἀρ. 1150).

10. Ἀγγεῖον μόνωτον σχήματος ληκύθου ὕψ. 0,15 ἔχον στόμιον ὀλίγον εὐρύ, περὶ τὸν λαιμὸν δὲ σταυροειδῆ ἐρυθρὰ κοσμήματα καὶ ἀνθέμια καὶ κατὰ τὴν κοιλίαν μορφὴν μικρὰν ἰσταμένην φέρουσαν χιτῶνα ἐρυθροῦ βαθέος χρώματος καὶ μέλαν ἱμάτιον. Ἡ βαφὴ τοῦ ἀγγείου ἐν γένει ὑπόλευκος. Κατασκευὴ ἀμελὴς ἀλλ' οὐχὶ συνήθης. (Εὔρετ. Γεν. Ἐφ. ἀρ. 1151).

11. Ἀγγεῖον ἐντελὲς ὅμοιον τῷ προηγουμένῳ. (Εὔρετ. Γεν. Ἐφ. ἀρ. 1152).

12 - 17. Πέντε μικρὰ ἀγγεῖα διαφόρου σχήματος τῶν κοινοτάτων. (Εὔρετ. Γεν. Ἐφ. ἀρ. 1153 - 57).

18. Ἡμίλευκος λήκυθος ὕψ. 0,33. Ἐκ πολλῶν τεμαχίων συγκεκολλημένη καὶ πολλαχῶς ἐφθαρμένη σώζει ἔτι τὴν ἐξῆς μελανόμορφον παράστασιν. Ἐν μέσῳ γυνὴ δίαυλον παίζουσα καὶ ἑκατέρωθεν δύο γυμνοὶ ἄνδρες, σατυρικῆς μορφῆς, κρατοῦντες μακράς

ῥάβδους (δόρατα ;) Τούτοις ἀκολουθοῦσι κύνες. Γραφή ἀρχαϊκή, ἐνιαχοῦ κοσμηματικὰ γράμματα. (Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1158).

19. Λευκὴ λήκυθος ὕψ. 0,39. Ἐκ τῆς παραστάσεως οὐδὲν σχεδὸν σώζεται, ἔχνη μόνον (οἱ πόδες) ἀνδρικῆς μορφῆς. (Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1159)

20. Ἡμίλεικος λήκυθος ὕψ. 0,32. Σώζεται κατὰ τὸ ἥμισυ περίπου ἡ ἐξῆς παράστασις : Δύο κατὰ κρόταφον εἰκονισμέναι ἀντιμέτωποι κόραι, ὧν ἡ μὲν φέρει μέλαν, ἡ δὲ ἐρυθρὸν ἱμάτιον ἐπὶ τὸν χιτῶνα. Ἡ ἐρυθρόπεπλος κρατεῖ πυξίδα, ἣν ἐτοιμάζεται νὰ παραλάβῃ ἡ ἐτέρα. Παρὰ τοὺς πόδας κάνιστρον ὑψηλὸν πλήρες ὀπωρῶν. Ἡ γραφὴ φαίνεται ἐπιμελή, ἀλλ', ὡς εἴρηται, δὲν διατηρεῖται ἅπασα. (Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1160).

21. Ἡμίλεικος λήκυθος ὕψ. 0,28. Ἡμιεσθαρμένη παράστασις ἔχουσα ὡς ἐξῆς : ἵππεὺς χλαμύδα φέρων καὶ πέτασον, ἐπὶ ἵππου βαίνοντος, διὰ τῆς ἀριστερᾶς μὲν κρατεῖ τὰ ἡνία, διὰ τῆς πέραν δὲ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἵππου (ὅλως ἀσυμμέτρως) ἐκτεινομένης δεξιᾶς προσπαθεῖ νὰ λάβῃ λύραν ἀνηρτημένην (;) ἐν τῷ μέσῳ διὰ ταινιών. Ἐπεται γυνὴ ποδῆρῃ χιτῶνα φέρουσα καὶ ἱμάτιον, πρὸς τὸν ἵππεα τὴν κεφαλὴν ἐστραμμένην ἔχουσα, ἀλλ' ἐξ ἀντιθέτου χωροῦσα. Κρατεῖ ἐν ταῖς χερσὶν ἐξηλειμμένα ἀντικείμενα. Ἡ μελανόμορφος ἀρχαϊκὴ γραφὴ εἶναι τὸ πλεῖστον ἐξηλειμμένη. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1161).

22. Ἡμίλεικος λήκυθος ὕψ. 0,31. Ἀριστερὰ ἀνὴρ εὐρὺ ἱμάτιον φέρων περιστραμμένον κατὰ τὴν ὁσφὺν κύπτων καὶ ἐρειδόμενος ἐπὶ ῥάβδου, κρατῶν διὰ τῆς δεξιᾶς ταινίαν, ἣν προσφέρει εἰς ἀντιμέτωπον αὐτῷ ἱστάμενον ἄνδρα, κρατοῦντα καὶ τοῦτον ἐν τῇ δεξιᾷ στενωτέρως ταινίας καὶ ἐν τῇ κατὰ τὸν ἀγκῶνα κεκαμμένη ἀριστερᾷ σκευῇ ἐν εἵδει στενοῦ ἀσχοῦ (ἐλαιοφόρον ληκύθιον ;). Ἡ γραφὴ εἶναι μόνον ἐν περιγράμματι, σώζεται δὲ τὸ πλεῖστον καλῶς. (Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1162).

23. Ἡμίλεικος λήκυθος ὕψ. 0,25. Εἰκὼν χονδροειδῆς γυναικὸς εἰς κάτοπτρον, διὰ τῆς δεξιᾶς κρατούμενον, ὀρώσης, μέλαν ποδῆρες ἱμάτιον ἐνδεδυμένης. Τὸ πρόσωπον, αἱ χεῖρες καὶ οἱ πόδες λευκοί. Κοινόν. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1163).

24. Ἡμίλεικος λήκυθος ὕψ. 0,22. Εἰκὼν ἡμιεσθαρμένη παρι-

στῶσα ἄνδρα φέροντα ἀσπίδα, κράνος καὶ δόρυ μαχόμενον πρὸς ἐπιτιθέμενον μέγα πτηνόν (Ἡρακλῆ κατὰ Στυμφαλίδος ὄρνιθος;). Ἡ μελανόμορφος γραφὴ βεβλαμμένη πολλαχοῦ. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1164).

25. Λευκὴ λήκυθος ὕψ. 0,25. Εἰκονίζεται κατὰ τὸ μέσον μορφὴ γυναικεία ἐνδεδυμένη ποδῆρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον ἐρυθρὸν δι' ὅλου τοῦ σώματος, κρατοῦσα διὰ τῆς δεξιᾶς-μακρὴν ταινίαν. Ὅπισθεν τῆς μορφῆς ἀνηρτημέναι ταινίαι. Συνήθης εἰκὼν ἡμιεμφαρμένη. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1165).

26. Λευκὴ λήκυθος ὕψ. 0,38. Ἐν μέσῳ στήλῃ ἐπιτυμβία ἀπολήγουσα εἰς ἀνθεμίον, διὰ ταινιῶν κεκοσμημένη· ἐκατέρωθεν ταύτης ἀνὰ μία μορφὴ ἱσταμένη, κρατοῦσα ταινίαν. Ἡ γραφὴ εἶναι ἰσχυρῶς βεβλαμμένη, ἰδίως δὲ αἱ μορφαὶ κατὰ τὸ πρόσωπον. (Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1166).

27. Πυξὶς κυκλοτερὴς ταπεινὴ μετὰ καλύμματος. Περιθέει τὴν κοιλίαν τοῦ ἀγγείου κόσμημα ἐξ ἀνθεμίων· ἐπὶ τοῦ καλύμματος δὲ τοιοῦτον ἐξ ἀστέρων καὶ στιγμῶν. Κοινή. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1167).

28. Πυξὶς ὑψηλοτέρα τῆς προηγουμένης μετὰ καλύμματος, ἄνευ γραφῶν, κοινή. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1168).

29. Ἀγγεῖον σχήματος ληκύθου μετὰ μικροῦ λαιμοῦ καὶ στομίου εὐρέος ὕψ. 0,32· τὴν κοιλίαν περιθέει ἡ ἐξῆς μελανόμορφος ἀρχαϊκὴ γραφὴ: Ἐν τῷ μέσῳ ὀπλίτης διπλοῦν δόρυ κρατῶν καὶ φέρων θώρακα καὶ κράνος, ἐκατέρωθεν τούτου ἀνὰ μία ἱσταμένη λευκοπρόσωπος γυνή, ὅπισθεν δὲ τούτων ἀνὰ εἰς ἀνὴρ κρατῶν δόρυ ὡς ἐν παρατάξει. Ἡ γραφὴ εἶναι ἐξόχως συμμετρικὴ. Ὁ ὀπλίτης εἶναι ἐστραμμένος πρὸς τὴν δεξιὰ αὐτοῦ ἱσταμένην γυναῖκα, ἥτις προσφέρει αὐτῷ ἀντικείμενόν τι. Ἡ εἰκὼν δὲν διατηρεῖται καλῶς, εἶναι δὲ καὶ ἥκιστα δεξιῶς γεγραμμένη. Τὸ ἀγγεῖον συνεκολλήθη καὶ συνεπληρώθη, εἰς τεμάχια εὐρεθέν. (Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. ἀριθ. 1169).

30. Ἀγγεῖον ὁμοίου σχήματος τῷ προηγουμένῳ, ἔλασσον, ὕψ. 0,25. Περὶ τὴν κοιλίαν ἡ ἐξῆς μελανόμορφος ἀρχαϊκὴ γραφὴ: Κένταυρος ἐν τῷ μέσῳ φεύγων, διωκόμενος ὑπὸ γυμνοῦ τρέχοντος ἀνδρός. Ὁ κένταυρος ὅπισθεν τὸ ἅνω σῶμα ἐστραμμένον ἔχων πρὸς

τὸν διώκοντα, κρατεῖ ἐν ταῖς ὑψομέναις χερσὶ λίθους χερμαδίου. Ἐκατέρωθεν τὴν σκηνὴν κλείει ἀνὰ εἰς ἱσταμένος δορυφόρος ἀνὴρ. Ἡ γραφὴ εἶναι συμμετρικὴ, ἀλλ' ἀδεξίως γεγραμμένη ἢ μᾶλλον ἀμελῶς, διότι μέρος ταύτης, οἷον ὁ ἵππος, ἐν τῷ κενταύρῳ, εἶναι κάλλιστα σχετικῶς πεποιημένος· διατήρησις μετρία. (Εὐρετ. Γεν. ἀρ. 1170).

31. Μέλαινα λήκυθος ὕψ. 0,38, ἔχουσα τὴν ἐξῆς ἐρυθρόμορφον γραφὴν: Στήλη ἢ μᾶλλον στύλος δωρικοῦ ρυθμοῦ ἐν τῷ μέσῳ ἱδρυμένος ἐπὶ δύο ἀναβαθμίδων, ἔχει ἐπὶ τοῦ ἄξοκος εἶδος ἀνθεμίου, (λίαν παράδοξον, ὁμοιάζον μᾶλλον μὲ κλάδον) καὶ δεξιὰ μὲν τούτου κόρη ποδῆρη χιτῶνα φέρουσα μετὰ διπλοῦδιου, ἐζωσμένον, κρατοῦσα ταινίας ἴσως, ἀριστερὰ δὲ ἀνὴρ μακρόν, τὸ σῶμα ἅπαν καλύπτον, ἱμάτιον φέρων, τὸν δεξιὸν πόδα ἔχων ἥδη ἐπὶ τῆς κατωτέρας βαθμίδος τοῦ τάφου. Ἡ γραφὴ εἶναι ἐπιμελῶς πεποιημένη, τὰ πρόσωπα, ἰδίως τῶν μορφῶν ἐξαίρετα, διατηρεῖται δὲ ἐν καλῇ καταστάσει. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1171).

32. Μέλαινα λήκυθος ὕψ. 0,30, φέρουσα τὴν δὲ τὴν ἐρυθρόμορφον γραφὴν: Ἐπὶ τοῦ ἐδάφους σχεδὸν κείμενος ἀνὴρ προβεβηκυίας ἡλικίας ἐνδεδυμένος βραχὺ ἔνδυμα περὶ τὴν ὀσφὺν καὶ ἐπὶ τοῦ ὤμου δορὰν ἔχων, ἐφ' ἧς καὶ κεῖται, τὸν ἀριστερὸν ἀγκῶνα ἐρείδων, ὅπως ἀνεγείρῃ τὸ σῶμα. Φέρει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς στικτὸν κάλυμμα (σκοῦφον), τὴν δεξιὰν ὑψωμένην ἔχων κρατοῦσαν ξίφος, ὅπερ προτείνει κατὰ ἐτέρου ἀνδρὸς ἱσταμένου τούτου, φέροντος ἀσπίδα καὶ δόρυ, δι' οὗ καὶ διατρύπῃ τὸ στήθος τοῦ κατακειμένου. Ὁ ἐπιτιθέμενος φέρει ὅμοιον ἔνδυμα περὶ τὴν ὀσφὺν καὶ κράνος, ἴσως δὲ καὶ θώρακα (διότι δὲν διακρίνεται τοῦτο καλῶς). Ἡ παράστασις πιθανῶς ἀναφέρεται εἰς τὸν φόνον τοῦ Δόλωνος (;). (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1172).

33. Ἐρυθρόμορφος λήκυθος ὕψ. 0,24. Εἰκονίζεται νεανίας γυμνός, κατὰ κρόταφον ἱστάμενος, κρατῶν ἐπὶ τῶν προτεταμένων βραχιόνων μέγαν πέπλον πολυτελεῖ, ἔχοντα ἐπὶ τῶν ἐλασσόνων πλευρῶν κράσπεδον κεντητόν. Ὅπισθεν τοῦ νεανίου εἰκονίζεται ποιμενικὴ ῥάβδος ὀζώδης, πρὸς τὰ ἄνω καμπυλωτή. Ὑπεράνω τοῦ πέπλου φαίνονται δυσδιακρίτως γεγραμμένα μικρά τινα ἀντικείμενα. Ἡ εἰκὼν τοῦ νεανίου φέροντος τὸν πέπλον ὁμοιάζει τῇ ἐπὶ

τῆς ζωφόρου τοῦ Παρθενῶνος παρεμφερεῖ τῆς παραδόσεως τοῦ πέ-
πλου. Ἡ γραφή εἶναι λίαν ἐπιμελής, ἔν τιτιν ὅμως βεβλαμμένη.
(Εὔρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1173).

34. Ἐρυθρόμορφος λήκυθος ὕψ. 0,25. Εἰκονίζεται Νίκη μετ'
ἀναπεπταμένων πετερύγων σπένδουσα πρὸ βωμοῦ. Ἡ γραφή κοινὴ
καὶ κακῶς διατηρουμένη. (Εὔρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1174).

35. Μικρὸν ἀγγεῖον σχήματος οἰνοχόης ὕψ. 0,13 ἐρυθρόμορφον.
Ἐμπροσθεν τῆς κοιλίας, ὑπὸ κόσμημα ἐκ κισσοῦ περιθέον τὸν
λαιμόν, εἰκονίζονται δύο παῖδες, ἱμάτια φέροντες, παίζοντες πρὸς
ἀλέκτορας. Ὁ ἕτερος τούτων κρατεῖ ἐν τῇ χειρὶ μικρὸν πτηνόν.
Ὑπὸ τὸ στόμιον ἐγκεχαραγμένον τὸ ὄνομα: ΜΕΛΑΝΙΠΠΟΣ.
Ἡ γραφή εἶναι χαρίεσσα καὶ λεπτή. (Εὔρ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1175).

36. Θυμιατήριον ἐκ πηλοῦ ὑψηλὸν ὕψ. 0,19 μετὰ διατρήτου κα-
λύμματος ἐρυθροῦ, ἄνευ κοσμημάτων. (Εὔρ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1176).

37. Μικρὸν ἀγγεῖον μόνωτον ἐρυθρόμορφον, ἔχον κατὰ τὴν κοι-
λίαν εἰκόνα φαλακροῦ Παπο σε:ληνοῦ βαίνοντος βραδέως καὶ ἐρειδο-
μένου τῇ δεξιᾷ ἐπὶ μακρᾷ ράβδῳ, κατὰ τὸ ἔθος τῶν γερόντων.
Τὸ σῶμά του εἶναι λίσσιον μετὰ λευκῶν στιγμαμάτων· ἡ κόμη καὶ
τὸ γένειον λευκά. Εἰκὼν ὠραία καὶ ἔντεχνος. (Εὔρετ. Γεν. Ἐφορ.
ἀρ. 1177).

38. Ἐρυθρόμορφος λήκυθος ὕψ. 0,24 ἐκ τεμαχίων συγκεκολλη-
μένη καὶ συμπεπληρωμένη. Εἰκόνα ἔχει ἱπταμένης Νίκης σπενδού-
σης πρὸ βωμοῦ φλέγοντος· λίαν ἐφθαρμένη γραφή. (Εὔρετ. Γεν.
Ἐφορ. ἀρ. 1178).

39. Μελανόμορφος λήκυθος ὕψ. 0,26. Εἰκονίζεται ἐπὶ τεθρίπ-
που ἄρματος γυνὴ ἡνιοχοῦσα· παρ' αὐτῇ ἱσταμένη ἐτέρα κρατοῦσα
λύραν. Πρὸ τῶν ἵππων ἐτέρα γυνὴ καθημένη ἐπὶ ὀκλαδίου θρόνου.
Γραφή ἀρχαϊκὴ, κοινή. (Εὔρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1179).

40. Ἡμίλεικος μελανόμορφος λήκυθος ὕψ. 0,31. Ἡ εἰκὼν περι-
θεῖ ἀπασαν σχεδὸν τὴν κοιλίαν τοῦ ἀγγείου ἐν συμμετρίᾳ αἰσθητῇ.
Καὶ ἐν τῷ μέσῳ μὲν εἰκονίζεται ὑψηλὸς φοῖνιξ, οὗ τὰ φύλλα ἐξι-
κνοῦνται μέχρι τοῦ κοσμηματικοῦ μαιάνδρου τοῦ ὑπὸ τὸν λαιμόν.
Ἐπὶ τοῦ στελέχους τοῦ φοίνικος εἰκονίζεται προσδεδεμένη αἰθίοψ
γυμνὴ γυνὴ χερσὶ τε καὶ ποσίν. Ὅπισθεν αὐτῆς παρίσταται Σά-
τυρος διὰ τῆς δεξιᾶς ὑψηλὰ κρατῶν μᾶστιγα ἔτοιμον νὰ καταπέσῃ

ἐπὶ τοῦ θύματος, ἐν ᾧ διὰ τῆς ἀριστερᾶς κρατεῖ σφιγκτῶς τὰ σχοινία, δι' ὧν αἱ χεῖρες προσδεδεμέναι εἰσίν. Ὅπισθεν τούτου ἕτερος Σάτυρος κρατῶν ὑψηλὰ δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν ὑπερμέγεθες ῥόπαλον (ὁμοιάζον μᾶλλον πρὸς κώπην ἢ μάχαιραν;) καὶ τοῦτο πρὸς τιμωρίαν τῆς μαστιγουμένης γυναικός. Ἐμπροσθεν ταύτης δύο ἕτεροι Σάτυροι, ὧν ὁ μὲν ὀρθίος κρατεῖ ὑπερμεγέθη πυράγραν, δι' ἧς πειράται νὰ λάβῃ τὴν γλῶσσαν τοῦ θύματος, ὁ δ' ἕτερος ὀκλάζων παρὰ τὸν ἱστάμενον κρατῶν δᾶδα ἀνημμένην προσπαθεῖ νὰ καύσῃ τὸ ἐξέχον καὶ ἀηδῶς καταπίπτον στῆθος τῆς γυναικός, ἀπτόμενος τῶν μελῶν τῇ δεξιᾷ. Ὅπισθεν τούτων τὴν εἰκόνα κλείων δεξιᾷ εἰκονίζεται ἀνωπὸς ἱστάμενος Σάτυρος, γέρων οὗτος μεθ' ὑψηλῶν ὤτων, ἐρειδόμενος ἐπὶ ῥάβδου ὑπὸ τὴν ἀριστερὰν μασχάλην. Ἰσταται δὲ μελαγχολικῶς, ὥστε ἀποδοκιμάζων τὰ γινόμενα τῇ γυναικὶ μαρτύρια. Ἡ γραφὴ εἶναι ἀρχαϊκὴ, ἥκιστα ὁμῶς λεπτή. Διατρεῖται καλῶς. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1180).

41. Ἀγαλμάτιον χαλκοῦν ὑψ. 0,09. Εἰκονίζεται γυνὴ ἱσταμένη ἐπὶ τετραγώνου βάσεως ἐνδεδουκίᾳ ποδῆρη χιτῶνα μετὰ διπλοῖδίου ἔξωμον. Ὑψοῖ τὸν δεξιὸν βραχίονα, διὰ τῆς χειρὸς κρατῶν ὑψηλὰ ἀντικείμενόν τι ἀπολεσθέν. Ἐν τῇ καθευμένη ἀριστερᾷ κρατεῖ τόξον, ἐξ οὗ φανερόν ὅτι τὸ ἀγαλμάτιον παριστᾷ Ἀρτέμιδα. Τὸ ἔργον εἶναι ἥκιστα λεπτότεχνον, ἰδίᾳ δὲ τὸ πρόσωπον ὅπερ εἶναι ὅλως χειρωνακτικῶς εἰργασμένον. Εὐρέθη ἐν ταῖς ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Σχολῆς ἐνεργηθείσαις ἀνασκαφαῖς παρὰ τὸ Παρθένιον (ἰδ. σ. 154 ἀρ. 6) τῆς Ἀρκαδίας. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1138).

42-44. Τὰ ἐξῆς ὑπ' ἀρ. 42—44 εὐρεθέντα ἐν ταῖς ὑπὸ τῆς Γεν. Ἐφορείας, διὰ τοῦ ἐν τῷ ἔθν. Μουσείῳ ἐφόρου Β. Στάη, ἐνεργηθείσαις ἐν Ἀντικυθήροις ἀποπειρατηρίοις ἀνασκαφαῖς, ἦτοι :

42. Βάθρον τετραγώνον ἐκ πώρου λίθου μῆκ. 0,60, πλ. 0,50, ὑψ. 0,25, φέρον ἐπιγραφὴν :

Ἀριστομένης Ἀριστομηδους
Θεταλος ἐκ Φερων
Νικων Κηφισοδωρο[υ] Ἀθηναιος
Ἀπολλ[ω]νι Αἰγίλει [α]νεθηκαν

(Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. 1139).

43. Ἀγαλμα ἀνδρὸς ἐκ λευκοῦ λίθου ἀκέφαλον ὑψ, 1,00^μ. Τὸ

ἄγαλμα τοῦτο παριστᾷ προφανῶς τὸν κιθαρωδὸν Ἀπόλλωνα ὅστις ἰδρύετο πιθανώτατα ἐπὶ τοῦ ἀνωτέρω περιγεγραμμένου βάθρου, μεσολαβοῦσης πλίνθου ἀπολεσθείσης. Ἐνδεδυμένον εἶναι ποδῆρη χιτῶνα ἐζωσμένον ὕψηλὰ ὑπὸ τοὺς μαστοὺς. Ὅπισθεν καταπίπτει ἱμάτιον. Ἡ κεφαλὴ ἐλλείπει, ἔνθετος οὖσα, ἐπίσης ἐλλείπει ἡ δεξιὰ χεὶρ καὶ ἅπασα ἡ ἀριστερὰ ἀπὸ τῆς μασχάλης. Βεβαίως ἐν τῇ δεξιᾷ ἐκράτει τὸ πλῆκτρον, ἐν τῇ ἀριστερᾷ δὲ λύραν συγκρατουμένην ἐπὶ τοῦ στήθους. Ἡ τέχνη τοῦ ἀγάλματος εἶναι ἐλληνικῶν χρόνων. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. 1140).

44. Στήλη ἐπιτυμβία ἐξ ἐγχωρίου σκληροῦ λίθου ἀπολήγουσα εἰς ἀέτωμα ὕψ. 0,85, πλ. 0,35. Εἰκονίζεται ἐν ἐκτύπῳ ἀναγλύφῳ γυνὴ ἀντωπὸς ἐνδεδυκυῖα ποδῆρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον ἀπὸ τῆς κεφαλῆς μέχρι τῶν κνημῶν καταλείπον μόνον τὸ δεξιὸν στήθος ἀσκεπές. Παρὰ τὴν γυναῖκα, κατὰ τὸ δεξιὸν αὐτῆς, ἀνάγλυπτος στήλη ὀρθογωνίου σχήματος ἔχουσα βάσιν καὶ κιονόκρανον ἀπλοῦν ἐξικνουμένην μέχρι πού τῆς ὀσφύος τῆς γυναικὸς. Ἐπὶ τῆς στήλης ταύτης ἐπακουμβᾷ ἡ γυνὴ τὴν δεξιὰν αὐτῆς κρατοῦσαν ὑπὸ τὸν καρπὸν ἀντικείμενόν τι κυκλικόν, ὥσπερ κύλινδρον χειρογράφου. Διὰ τῆς ἀριστερᾶς συγκρατεῖ τὸ ἱμάτιον παρὰ τὸ στήθος. Ὑπεράνω τῆς γυναικὸς ἡ ἐπιγραφή :

Φιλίνα Εὐπολεμου

Μυθία

γράμμασι Ῥωμ. χρόνων. Ἡ ἐργασία τοῦ ἀναγλύφου δεικνύει τοὺς αὐτοὺς Ῥωμαϊκοὺς χρόνους, ἥμιστα λεπτὴ οὖσα, ἴσως καὶ ἔνεκα τῆς σκληρότητος τοῦ λίθου δυσκατεργάστου φυσικῶς ὄντος. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. 1141).

43 - 53. Τὰ ἐξῆς ὑπ' ἀρ. 45—55 προερχόμενα ἐκ δωρεᾶς, περὶ ἧς ἴδε Εὐρετήριον Γεν. Ἐφορείας ἀρ. 1181, ἦτοι :

45. Κύλιξ ἐρυθρόμορφος διαμέτρου 0,21. Ἡ ἐν τῷ κοιλώματι ἐσωτερικῶς εἰκὼν αὐτῆς ἐμπλαισιοῦται ἐν περιφερικῷ κοσμήματι μαιάνδρου. Εἰκονίζεται δὲ ἐντὸς νεανίας ἀπλοῦν ἱμάτιον φέρων, καλύπτων τὸ σῶμα ἐκτὸς τοῦ δεξιοῦ στήθους μετὰ τοῦ βραχίονος, βαίνων ἡμᾶλλον ἀφικόμενος ἤδη πρὸ βωμοῦ, ἰωνικοῦ ῥυθμοῦ, ἵνα σπείσῃ. Κρατεῖ διὰ τῆς προτεταμένης δεξιᾶς ὑπεράνω τοῦ βωμοῦ οἶνοχόην, διὰ τῆς ἀριστερᾶς δὲ κύλικα περὶ τὰ χεῖλη τῆς ὁποίας ἀναγινώσκονται

τὰ γράμματα : ΟΔΟΡΙ. Ἡ γυμνὴ κόμη τοῦ νεανίου εἶναι κατὰ σχῆμα περὶ τὸ μέτωπον διατεταγμένη καὶ περὶ τὸν αὐχένα· τὸ πρόσωπον ἐξόχως ἐπιτυχὲς ἐκφράζει τὴν προσοχὴν τοῦ νεανίου ἐπὶ τὸ ἔργον, κύκλῳ ἢ ἐπιγραφῇ :

Καλὸς Ἀθηνόδοτος

Ἡ ὀπισθία κυρτὴ ἐπιφάνεια τοῦ ἀγγείου διαιρεῖται διὰ τῆς ἐκτερώθεν λαβῆς εἰς δύο διαφόρους εἰκόνας, παριστώσας ἄθλους τῶν δύο μυθολογικῶν ἡρώων τῆς ἀρχαιότητος : Ἡρακλέους καὶ Θησέως. Καὶ ἐν τῇ μιᾷ μὲν τῶν εἰκόνων παρίσταται σύμπλεγμα δύο γυμνῶν ἀνδρῶν ἐν φοβερᾷ πάλῃ. Τούτων ὁ εἰς (ὁ Ἡρακλῆς), κεκυρωμένος τὸ σῶμα καὶ ὀκλάζων, ἔχει συλλάβει τὸν ἐχθρόν, πεπτωκότα ἤδη καὶ ἡττημένον, ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν συσφίγγων αὐτὸν πρὸς τὸ στῆθος οὕτως, ὥστε ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ εὐρίσκεται ὑπὸ τὴν σιαγὸνα τοῦ ἐχθροῦ ἀνυψοῦντος οὕτω ἀπελπιστικῶς τὴν κεφαλὴν ἕνεκα τῆς κάτωθεν πιέσεως. Αἱ κινήσεις τοῦ σώματος τοῦ ἡττημένου, ἡ ἀνύψωσις τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς καὶ τοῦ ποδός, ἡ κάμψις τοῦ δεξιοῦ ποδὸς ἀπὸ τοῦ γόνατος, ἐκφράζουσι ψυχολογικώτατα τὴν ἀσθένειαν τοῦ ἐχθροῦ, ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἀθλητικῆς δυνάμεως τοῦ Ἡρακλέους· ἀπέλπιδα ἀντίστασιν, ὀδυνην μᾶλλον ἐκφράζει καὶ τὸ πρόσωπον τοῦ ἡττημένου. Ὅπισθεν τοῦ Ἡρακλέους φαίνονται τὸ ὀξῶδες αὐτοῦ ῥόπαλον καὶ ἡ φαρέτρα μετὰ τοῦ τόξου ἀποτεθειμένα, ὥστε ἀπαξιώσαντος τούτου νὰ ποιῇσται αὐτῶν χρῆσιν. Κατὰ τὰ κενὰ ἡ ἐξῆς ἐπιγραφὴ : Καλὸς Ἀθηνόδοτος, γεγραμμένη ἐπὶ τοῦ μέλανος χρώματος διὰ τοιοῦτου ὑπερύθρου.

Ἡ ἐτέρα τῶν εἰκόνων παριστᾷ ἄνδρα (τὸν Θησέα) γυμνόν, ἐν νεανικῇ ἡλικίᾳ, διώκοντα πελώριον γυμνὸν ἄνδρα. Ὁ Θησεὺς βαίνων μεγάλῃ βῆμασι εὐρίσκεται ὑπεράνω τοῦ κούπτοντος ἐχθροῦ, κρατῶν μέγαν πέλεκυν ἐν τῇ δεξιᾷ ἑτοιμον νὰ ἀνυψωθῇ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, τὴν ἀριστερὰν προτείνων ἀπειλητικῶς κατ' αὐτοῦ. Ὁ ἀντίπαλος ἔχων ἤδη ὑπὸ τὸ δεξιὸν στέρνον αἱματώσαντα πληγὴν κάμπτει τὸ ἀριστερὸν γόνυ ἐπὶ κορμοῦ (;) δένδρου διὰ τῆς ἀριστερᾶς ἐπ' αὐτοῦ ἐρειδόμενος, εἰκονίζεται δ' ἔντρομος πρὸς τὸν Θησέα τὴν κεφαλὴν στρέφων καὶ διὰ τῆς δεξιᾶς ὥστε ἔλεος ἐξαιτούμενος. Ὅπι-

σθεν τοῦ Θησέως ἀνηρτημένον ξίφος καὶ ἱμάτιον· ὑπεράνω δὲ τοῦ ἐχθροῦ ὥσει πῖλος (;) Παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Θησέως ἡ ἐπιγραφή: *Καλος*. Τὸ ἀγγεῖον καὶ ἡ γραφή εἰσὶν ὑπὸ ἐξόχου τεχνίτου πεποιημένα· διατηροῦνται δὲ ἐντελῶς ἀβλαβῆ. (Εὐρ. Γεν. Ἐφ. 1181).

46. Μελανόμορφον ἀγγεῖον σχήματος οἰνοχόης ὕψ. 0,21. Ἐμπροσθεν ὡς ἐν πλαισίῳ ἐπὶ ἐρυθρᾷ βάσεως (τοῦ ὅλου ἀγγείου μέλανος ὄντος) ἡ ἐξῆς γραφή: ἵππος φέρων ἡνία καὶ ὀπισθεν αὐτοῦ ἱστάμενος ἀνὴρ κρατῶν δόρυ καὶ ἀσπίδα (;)· προηγείται τούτων ἕτερος ἀνὴρ ἐν πανοπλίᾳ (φέρων θώρακα, ἀσπίδα, κράνος καὶ δόρυ). Ἡ γραφή εἶναι ἀμελὴς καὶ κοινὴ. (Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. 1182).

47. Μικρὸν ἀγγεῖον, ληκύθιον, μελανόμορφον, ἔχον κοινὴν γραφὴν συμποσίου· ἐπὶ κλίνης κάθηνται δύο ἢ τρεῖς μορφαί, ὧν ἡ πρώτη κρατεῖ κέρας. Ἐκατέρωθεν τῆς κλίνης ἀνὰ εἰς Σάτυρος χειρονομῶν. Ἡ γραφή κοσμεῖται κισσῷ, εἶναι δὲ δυσδιάκριτος, ἅτε ἀμελῶς πεποιημένη. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. 1183).

48. Ἀγγεῖον ὁμοίου τῷ προηγουμένῳ σχήματος μελανόμορφον. Εἰκονίζεται ἀνὴρ ἐμπηγνύων μάχαιραν εἰς τὸν αὐχένα ταύρου κύπτοντος ἐπὶ τῶν ἐμπροσθίων ποδῶν. Ἐκατέρωθεν ἀνὰ εἰς ἀνὴρ κρατῶν διπλοῦν δόρυ. Ἡ γραφή κοσμεῖται κισσῷ, εἶναι δὲ τῶν κοινῶν χειρονακτικῶν. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. 1184).

49. Ἀγγεῖον μόνωτον, οἰνοχόη εὐρεῖα τὴν βάσιν ἔχουσα γραφὰς ζώων (λεόντων, ταύρων καὶ πτηνῶν) καὶ ἄλλας κοσμηματικὰς γραφὰς. Τῶν καλουμένων Κορινθιακῶν. Κοινόν, ἀλλὰ καλῆς διατηρήσεως. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. 1185).

50. Ἀγγεῖον μόνωτον μετὰ στενοῦ λαιμοῦ καὶ πεπιεσμένης κοιλίας. Λευκὸν ἄπαν, ἔχον κοσμήματα ἐρυθρὰ ἐκ κλάδων καὶ στεφάνων καὶ ταινιῶν. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. 1186).

51. Λευκὴ λήκυθος ὕψ. 0,24. Ἐχει μόνον εἰκόνα νεανίου ἱμάτιον φέροντος, ἐκτείνοντος τὴν δεξιάν. Ἡ πρὸ αὐτοῦ στήλη εἶνε σχεδὸν ἀφανὴς ἐκ φθορᾶς. Ἐπίσης ἀφανὴς σχεδὸν εἶνε καὶ ἡ ἀριστερὰ τῆς στήλης ἐτέρα μορφή. (Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. 1187).

52. Εἰδώλιον πήλινον ὕψ. 0,09 εἰκονίζον τὸν λεγόμενον ἐφεδρισμόν, μορφήν δηλ. φέρουσαν ἐπὶ τῶν ὤμων ἐτέραν. Τὸ εἰδώλιον εἶνε ἄτεχον, ἀλλ' ἔχει τι τὸ μὴ κοινόν, τὸ τερατῶδες μᾶλλον τοῦ ὁποίου μόνον εἰκὼν δυνατὸν νὰ δώσῃ ιδέαν· ἔχει δὲ ὀπι-

σθεν ἐξοχὴν ἔνθετον ἐκ πηλοῦ, δι' ὃν τὸ ἄθυρμα μεταβάλλεται εἰς σύριγγα (!) πιθανώτατα κίβδηλον. (Εὐρ. Γεν. Ἔφορ. 1188).

53. Χαλκοῦν Αἰγυπτιακὸν ἀγαλμάτιον ὕψ. 0,16. Εἰκονίζει γυναικεῖαν μορφήν καθήμενην καὶ ἐπὶ τῶν γονάτων ἔχουσαν μικρὸν παιδίον. (Εὐρ. Γεν. Ἔφορ. 1191).

54. Εἰδώλιον πήλινον (ὕψ. 0,15) παριστῶν Πᾶνα κρατοῦντα φόρμιγγα, κοινὸν καὶ ἄτεχνον. (Εὐρ. Γεν. Ἔφορ. 1189).

55. Λίχνος πήλινος εἰς σχῆμα δύο ποδῶν συγκεκολλημένων καὶ ὑποδεδημένων (ἐλλείπει τὸ στόμιον ἔνθα ἡ θρυαλλίς). (Εὐρ. Γεν. Ἔφορ. 1190).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΑ ΕΥΡΗΜΑΤΑ

ΔΙΑΤΡΙΒΑΙ

Ἀνασκαφαὶ καὶ ἔρευναι ἐν Αἰγυλίᾳ (Ἀντικυθήροις).

Τὰ Ἀντικυθήρα κεῖνται ὡς γνωστὸν εἰς ἴσην περίπου ἀπόστασιν μεταξὺ Κυθήρων καὶ Κρήτης, βορειοδυτικῶς μὲν ταύτης νοτιοανατολικῶς δὲ ἐκείνων. Τὸ πάλαι ἐκαλοῦντο Αἰγυλία ¹⁾. (Πλουτ. Κλεο. 31), ἀλλὰ καὶ κατὰ πληθυντικόν: Αἰγυλῖαι ²⁾ (Πλουτ. Κλεο. 32). Παρὰ Στεφ. τῷ Βυζαντίῳ ὑπὸ τὴν λέξιν «Αἰγυλία» ἀπαντᾷ: Ἔστι καὶ νῆσος μεταξὺ Κρήτης καὶ Πελοποννήσου: Αἰγυλα. Ὁ οἰκῆτωρ Αἰγύλιος ὡς Κυθήριος κτλ. Ἡ ὄνο-

(1) Ἐν ταῖς σημειώσεις τοῦ Κοραῆ εὕρισκόμεν ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο τὰ ἐξῆς: Αἰγυλίαν] ἐξ ΗΔ, ΑΤ Αἰγυλίαν, ἔστι δὲ νῆσος ἡ Αἰγυλία ἢ Αἰγυλλία, μετὰ τὰ Κύθηρα πρὸς βορρᾶν τῆς Κρήτης κειμένη. Ἡ δὲ Αἰγυλία ἑτέρα νῆσός ἐστι πρὸ τῆς Αἰτωλίας κειμένη, ὡς φησι Πλίνιος (Δ, 12). Ὁ δὲ περιγητὴς Διονύσιος (στich. 499) Αἰγυλαν διὰ τοῦ ὅ καὶ τρισυλλάβως τὴν Αἰγυλίαν ὀνομάζει.

(2) «Αἰγυλῖαι ἔστι γὰρ νῆσος ἡ αὕτη ἣν καὶ ἀνωτέρω Αἰγυλίαν (ἀντὶ τοῦ Αἰγυλῖαν) γραπτέον εἶναι εἰρήκαμεν. Ἐνήλλαξε δὲ τὸν ἀριθμὸν, κατὰ τὸ Θῆβη καὶ Θῆβαι, Πλάταια καὶ Πλαταιαί, καὶ ἄλλα πλεῖστα.» Ἐνθ. ἀνωτ.

μασία τῆς νήσου ἔσχε καὶ ἄλλας ἐκδοχὰς ὡς δῆλον ἐκ τῶν εἰρημένων, οἷον Αἰγιαλία καὶ Αἰγιλλία ἀλλὰ καὶ Αἶγυλα καὶ Αἶγίλα καὶ Αἰγιάλεια. Τούτων ὅμως ἀπάντων τὸ Αἰγίλια φαίνεται τὸ ἐπικρατοῦν, ἅτε βεβαιούμενον τὰ νῦν ἐξ ἐπιγραφῆς κατωτέρῳ δημοσιευομένης. Τὰ νῦν οἱ κάτοικοι ὀνομάζουσι τὴν νήσον «Σιγιλῖδ» προφανῶς κατὰ παραφθορὰν τοῦ ἀρχαίου ὀνόματος.

Ἡ μικρὰ αὕτη νήσος, ἡ παρὰ ἀρχαίοις συγγραφεῦσιν οὐχὶ ἱκανῆς μνείας τυχοῦσα, διετέλεσε κατὰ τοὺς νεωτέρους μάλιστα χρόνους ὑπὸ ἀρχαιολογικὴν ἔποψιν ὅλως ἀνεξερεύνητος. Οὐδεὶς σχεδὸν γινώσκει ὅτι ἐν τῇ παρηγκωνισμένη ἐκείνῃ νήσῳ ὑπάρχουσι λείψανα τοῦ παλαιοῦ κόσμου παντάπασιν οὐχὶ καταφρονητέα.

Κατὰ τὸ παρελθὸν θέρος ἡ ἀνέυρεσις ἀγάλματος (ἀκεφάλου) ἐν ἰδιωτικῷ ἀγρῷ προὐκάλεσε τὴν ἀποστολὴν μου εἰς Κύθηρα ἔνθα τοῦτο εἶχε μεταφερθῇ διαταγῇ τῆς Γεν. Ἐφορείας. Ἡ ἐξέτασις τούτου μὲ εἴλκυσεν εἰς ἔρευναν ταῦ μέρους ἔνθα ἀνευρέθη ἐπὶ τῇ ἐλπίδι μάλιστα τῆς εὐρέσεως καὶ τῆς κεφαλῆς. Ἡ διαταγὴ ἐδόθη μοι τηλεγραφικῶς ἵνα μεταβᾷς ἐκεῖσε ποιήσωμαι μικρὰς ἀνασκαφικὰς ἐρεῦνας (πρβ. σ. 171 ἀρ. 6).

Ἡ νήσος ἀπέχει τῶν Κυθέρων 4 · 5 ὥρας οὐρίου πνέοντος ἀνέμου, εἶναι δὲ τὰ μάλιστα ὀρεινὴ καὶ ἀλίμενος. Ἐλάχιστον σχετικῶς μέρος ταύτης εἶνε καλλιεργήσιμον, δι' ὃ καὶ ὀλίγιστοι (80 οἰκογένειαι περίπου) εἶνε οἱ κάτοικοι ταύτης. Κατὰ τὸν μεσαίωνα ἔμεινεν ἔρημος· ἐν τῇ ἀρχαιότητι δὲ κατοκεῖτο ὑπὸ οὐχὶ πλείονων ἢ τὰ νῦν κατοίκων, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ χώρου τῆς ἀρχαίας πόλεως τοῦ διὰ τείχους, σωζομένου πολλαχοῦ ἔτι, περικλειομένου. Ἡ σημερινὴ κώμη, ἡ πρωτεύουσα οὕτως εἰπεῖν (Ποταμός), δὲν κεῖται ἔνθα καὶ ἡ ἀρχαία· ἀπέχει ταύτης εἰς ἀπόστασιν μιλίου καὶ πλέον. Ἡ ἀρχαία πόλις ἔκειτο ἐπὶ ὀρεινῆς κλιτύος, ἧς ἡ κορυφὴ, διὰ πυργίσκων ὠχυρωμένη, ἐχρησίμευεν εἰς φρούριον εἰς τὴν ὑποκειμένην πόλιν, ἧς τὸ τεῖχος, ἰσοδομικὸν καὶ ἐντεχνώτατον σώζεται, ὡς εἵπομεν, πολλαχοῦ ἔτι εἰς ὕψος 3 καὶ 4 μέτρων οὕτως, ὥστε παρακολουθεῖ τις τὴν συνέχειαν τούτου ἀκριβέστατα περὶ τὴν πόλιν ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸ ἕτερον ἄκρον. Ἡ κατασκευὴ τοιούτου τείχους εἰς νησίδριον ἄσημον καὶ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων συγγραφῶν μολίς μνείας τυχόν, φαίνεται μοι λίαν παράδοξος. Φαίνεται ὅμως ὅτι

ἕνεκα τῆς γεωγραφικῆς αὐτοῦ θέσεως ἐγένετο χρήσιμον κατὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον, ὅτε θὰ ὑπέστη τὰς τύχας τῶν Κυθήρων, ἅτινα κατὰ Θουκυδ. (4, 53) ὑπετάγησαν ὑπὸ τῶν τριῶν Ἀθηναίων στρατηγῶν : Νικίου, Νικοστράτου καὶ Αὐτοκλέους, ἐκδιωξάντων τοὺς Λακεδαιμονίους, οἵτινες περὶ πολλοῦ ἐποιεῦντο τὴν νῆσον « ἣν γὰρ αὐτοῖς τῶν τε ἀπ' Αἰγύπτου καὶ Λιβύης ὀλκάδων προσβολή, καὶ λησται ἅμα τὴν Λακωνικὴν ἤσσαν ἐδῆουν ἐκ θαλάσσης, ἥπερ μόνον οἶον τ' ἦν κακουργεῖσθαι· πᾶσα γὰρ ἀνέχει πρὸς τὸ Σικελικὸν καὶ Κρητικὸν πέλαγος » ¹⁾). Φανερόν εἶνε ὅτι ἐὰν εἰς τὰ Κύθηρα ἀπεδίδετο τοιαύτη τοπογραφικὴ σπουδαιότης, ἐκστρατεῖαν ὅλην προκαλέσασα, ὥφειλε πάντως, ὁμοίαν ν' ἀποδιδῶται καὶ εἰς τὴν Αἰγυλίαν τὴν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Κρητικοῦ πελάγους καὶ οὐ πόρρω τῶν Κυθήρων κειμένην. Πιθανῶς λοιπὸν κατὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον ὠχυρώθη ἡ πόλις περιτειχισθεῖσα, ὥς καὶ ἐν Κυθήροις ἐγένετο. Τοῦτο δὲ μαρτυροῦσι τὰ σωζόμενα τείχη διὰ τῆς κατασκευῆς των, διότι ἀδύνατον εἶνε τοιαύτης κατασκευῆς τείχη νὰ ἐγένοντο ἐπὶ Κλεομένους, ὅτε δηλ. οὗτος (κατὰ Πλούταρχον ἔνθ. ἀνωτ.) εἰς Κυρὴν πλέων κατέσχε τὴν νῆσον. Ἐτέρα ἐπιδρομὴ εἰς τείχεσιν ἀναγκάσασα οὐδαμοῦ μνημονεύεται. Ἐκ τῆς ἀρχαίας δὲ πόλεως οὐδὲν σώζεται ὁρατὸν λείψανον ἐκτὸς τῶν τειχῶν. Κάτωθεν τούτων καὶ ὑπὸ τὴν κλιτύν, ἐφ' ἧς ἡ πόλις, σχηματίζεται μετὰ τὴν ταύτης καὶ τοῦ ἀντικειμένου ὄρους ποταμός, χεῖμαρρος μᾶλλον ξηρὸς τὸ θέρος, ἐκβάλλων εἰς τὴν θάλασσαν τὸ στενὸν τοῦτο μέρος, ἔνθα σχηματίζεται ὁρμίσκος, ἐχρησίμευεν ὡς λιμὴν τῆς παλαιᾶς πόλεως ἅτε ὑπερκειμένης. Πλησίον τῆς θαλάσσης ὑπάρχει δεξιὰ τοῦ χειμάρρου, μικρόν τι τετράγωνον, τὰ νῦν ἀγρός, ἐντὸς τοῦ ὁποίου εὗρέθη κατὰ τὴν ὁμολογίαν τοῦ ἰδιοκτήτου τὸ ἄγαλμα, περὶ οὗ ἀνωτέρω, κατὰ τυχαίαν τοῦ ἀγροῦ σκαφήν. Ἐπειδὴ δὲ δὲν ὑπῆρχεν ἰκανὴ ἐπίχωσις ἕνεκα τῆς λεπτότητος τοῦ ἐδάφους καὶ τοῦ βραχώδους αὐτοῦ ἡ δι' ἀνασκάφης ἔρρενα τοῦ μέρους ἐκείνου δὲν παρέσχε μοι δυσχερείας. Ἄμα τῇ ἐνάρξει τῶν ἀνασκαφῶν ἀπεκαλύφθη στρώμα ἐκ ψηφοθετήματος,

(1) Γνωστὸν εἶνε ἄλλως τὸ ἀνέκδοτον τὸ ὑπὸ Ἡροδ. VII, 235 μνημονευόμενον περὶ τῆς σπουδαιότητος, ἣν ὁ Χίλων ἀπέδιδεν εἰς τὴν νῆσον ἕνεκα τῆς θέσεως αὐτῆς πρὸς τὴν Λακωνικὴν.

ἀποτελουμένου ἐκ τετραγώνων καὶ κύκλων συνηρμοσμένων διὰ λεπτοῦ ἐλάσματος μολύβδου.

Περαιτέρω ἀπεκαλύφθησαν λείψανα τείχων μετ' ἐπικονιάματος. Προφανῶς τὸ ἀνακαλυπτόμενον οἰκοδόμημα ἦν Ῥωμαϊκόν, ἰδιοτική τις οἰκοδομὴ πιθανῶς. Ἡ πρόοδος ὁμῶς τῶν ἀνασκαφῶν ἤγαγεν εἰς φῶς λίθον ἐνεπίγραφον ὅστις ἱκανὸν ἐπέχυσε φῶς ὡς πρὸς τὰ ἀναζητούμενα. Ὁ λίθος ἦν ἐκ πώρου τετράγωνος μήκους 0,60, πλ. 0,50 καὶ ὕψ. 0,25, ἔφερε δὲ ἐπὶ τῆς μιᾶς τῶν μειζόνων πλευρῶν αὐτοῦ τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν, ἣτις καὶ ἐβεβαίου, τὸ ἄλλως τε φανερόν, ὅτι ὁ λίθος ἐχρησίμευεν ὡς βᾶθρον ἀγάλματος :

Ἀριστομένης Ἀριστομήδους
Θεταλὸς ἐκ Φερῶν
Νίκων Κιφισοδώρου] Ἀθηναῖος
Ἀπόλλ[ω]νι Αἰγίλει[α] νέθηκαν.

Ὅτι τὸ βᾶθρον τοῦτο ἀνήκει εἰς τὸ ἀνευρεθὲν ἄγαλμα δυνάμεθα, εἰς τὸν τόπον τῆς εὐρέσεως καὶ εἰς τὰς διαστάσεις τοῦ λίθου ἀποβλέποντες, ἄνευ ἐνδοιασμοῦ νὰ ἀποδεχθῶμεν. Κατὰ τὸ σχῆμα τῶν γραμμμάτων ἡ ἐπιγραφὴ θὰ προέρχεται ἐκ τῆς Δ' ἢ τοῦ ἁχιστον ἐκ τῆς Γ' ἑκατονταετηρίδος· ἀλλ' εἰς τοὺς αὐτοὺς χρόνους δύναται ν' ἀναχθῇ καὶ τὸ ἄγαλμα κατὰ τὸν τρόπον τῆς ἐργασίας αὐτοῦ. Παριστᾷ δὲ τοῦτο ἄνδρα ποδῆρην φέροντα χιτῶνα μετὰ διπλοῦδιου ἐζωσμένον ὑπὸ τὰ στέρνα καὶ ἔχει συμφοῦ βάσιν, ἔμβολον μάλλον ὅπερ ἐνετίθετο ἐπὶ πλίνθου (μὴ εὐρεθείσης) ἣτις ἐστηρίζετο ἐπὶ τοῦ ἐνεπιγράφου βᾶθρου φέροντος ἀνάλογον πρὸς τοῦτο ἐσοχὴν. Στήριζεται δὲ ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ποδὸς ἐλαφρῶς τοῦ δεξιοῦ καμπτομένου. Ὅπισθεν, ἀπὸ τῶν ὤμων πίπτον, διακρίνεται ἱμάτιον μέχρι τῶν κνημῶν ἐξικνούμενον. Ἡ κεφαλὴ ἐλλείπει, ἔνθετος οὕτως (ἀτυχῶς δὲν ἀνευρέθη) ἐπίσης ἡ δεξιὰ χεὶρ καὶ ἅπανα ἡ ἀριστερὰ ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος. Καὶ πρὸ τῆς εὐρέσεως τῆς ἐπιγραφῆς ὁ ἐξετάζων αὐτὸ θὰ ἐσκέπτετο εἰς κιθαρῶδὸν Ἀπόλλωνα· ἡ ἐπιγραφὴ δὲ ἐπιβεβαιοῖ τοῦτο. Ὁ Ἀπόλλων ἐκράτει τὴν λύραν διὰ τῆς ἀριστερᾶς καὶ ἐν τῇ δεξιᾷ τὸ πλῆκτρον. Τὸ ἄγαλμα μετὰ τοῦ βᾶθρου μετεκομίσθη εἰς Ἀθήνας καὶ κατατέθη ἐν τῷ ἐθνικῷ Μουσείῳ. (Ἰδ. σ. 233, 42 καὶ 43).

Ἡ ἀνεύρεσις τοῦ βᾶθρου ἤγαγέ με εἰς ἐξερεύνησιν μείζονος χώ-

ρου πρὸς ἀνέυρεσιν τῆς κεφαλῆς, ἀλλ' ἰδίᾳ πρὸς ἀποκάλυψιν ἱεροῦ ἢ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος Αἰγιλέως ὃν ἡ ἐπιγραφὴ ἐγνώριζέ μοι. Καὶ ὄντως μετὰ σκαφὴν οὐχὶ ἐπίπονον, ὑπὸ ἐπίχωσιν ἡμίσεος μόλις μέτρου, ἀπεκαλύφθησαν τὰ θεμέλια οἰκοδομήματος ἑλληνικῶν χρόνων, κείμενα τὸ πλεῖστον ὑπὸ τὸ ἀνωτέρω μνημονευόμενον ψηφοθέτημα. Ἡ μία ἀποκαλυφθεῖσα πλευρὰ τοῦ οἰκοδομήματος τούτου ἔχει μῆκος δώδεκα μέτρων καὶ εἶνε κατασκευασμένη ἐξ ἐγχωρίων ὀρθογωνίων λίθων κατὰ τὸ ἰσοδομικὸν σύστημα τεθειμένων καὶ ἀλλήλοις γόμφοις συνδεδεμένων. Ἀπεκαλύφθησαν δὲ καὶ παραπλεύρως ἀνὰ εἰς τοῖχος, οἵτινες ἀποτελοῦσιν, ὡς φαίνεται, τὰς δύο πλαγίας πλευρὰς τοῦ οἰκοδομήματος. Ἀρχιτεκτονικόν τι μέλος δὲν εὑρέθη, βέβαιον ὅμως εἶνε ὅτι τὸ ἀποκαλυφθὲν τοῦτο οἰκοδόμημα καὶ ἡ ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ εὑρεσις τοῦ ἀγάλματος καὶ τῆς ἐπιγραφῆς ὀρίζουσιν ἡμῖν τὴν θέσιν ἱεροῦ τοῦ Ἀπόλλωνος Αἰγιλέως.

Τὸ σπουδαῖον τῶν ἐρευνῶν τούτων, αἵτινες ἀπλῶς ἀποπειρήταιριοι οὔσαι, δέον νὰ ἐξακολουθήσωσι συστηματικαί ἐν προσεχεῖ μέλλοντι, εἶνε ἡ γνῶσις περὶ τῆς λατρείας τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Αἰγιλίᾳ τοῦθ' ὅπερ ἠγνοοῦμεν μέχρι τοῦδε, οὐδενὸς τῶν ἀρχαίων ἀναφέροντός τι σχετικόν. Παρὰ Πausanίᾳ (βιβλ. 2. VII. 7) ἀπαντᾷ εἰς τὰ περὶ Σικυῶνος τὸ ἐξῆς χωρίον. «Εἰς δὲ τὴν ἀγορὰν εἰσελθοῦσι Πειθοῦς ἐστὶν ἱερόν, οὐδὲ τοῦτο ἄγαλμα ἔχον, Πειθὼ δὲ ἐπὶ λόγῳ τοιῷδε αὐτοῖς κατέστη σέβεσθαι. Ἀπόλλων καὶ Ἄρτεμις ἀποκτείναντες Πύθωνα παρεγένοντο εἰς τὴν Αἰγιαλείαν καθαρσίῳ ἕνεκα. Γενομένου δὲ σφισι δείματος ἔνθα καὶ νῦν Φόβον ὀνομάζουσι τὸ χωρίον, οἱ μὲν εἰς Κρήτην παρὰ Καρμάνορα ἀπετράποντο, τοὺς δὲ ἀνθρώπους τοὺς ἐν τῇ Αἰγιαλείᾳ νόσος ἐπέλαβεν· καὶ σφᾶς ἐκέλευον οἱ μάντις Ἀπόλλωνα ἰλάσασθαι καὶ Ἄρτεμιν.» Προφανῶς παράδοξον εἶνε ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ ὅτι ὁ Ἀπόλλων καὶ ἡ Ἄρτεμις ἀπὸ τῆς ἐν Σικυῶνι Αἰγιαλείας ἔφθασαν εἰς Κρήτην! Γνωσθείσης τὰ νῦν τῆς ἐν Αἰγιλίᾳ, τῆς ἄλλως τε καὶ Αἰγιαλείας καλουμένης, λατρείας τοῦ Ἀπόλλωνος, φυσικὸν εἶνε νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι ὑπὸ τοῦ Πausανίου ἐγένετο σύγχυσις τῆς παραδόσεως ἢ τοῦ μύθου καὶ ὅτι ἀντὶ τῆς ἐν Σικυῶνι Αἰγιαλείας περὶ τῆς Αἰγιλίας προὔκειτο ἢ Αἰγιαλείας τῆς παρὰ τὴν Κρήτην.

Προσοχῆς ἄξιον εἶνε ὅτι οἱ ἀναθίεται Ἀριστομένης καὶ Νίκων ἦσαν ὁ μὲν Θετταλὸς ὁ δὲ Ἀθηναῖος· βεβαίως δὲν δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ἦσαν ἐγκάτοικοι ἐν τῇ τόσον ἀπομεμακρυσμένῃ τῆς χώρας των μικρᾷ νήσῳ. Ἦσαν πάντως ναυαγοὶ διασωθέντες· ἐκτὸς ἐὰν παραδεχθῶμεν ὅτι τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἦτο εἰς τοσοῦτον διαπεφημισμένον, ὥστε καὶ μακρόθεν ἤρχοντο πρὸς ἐπίσκεψιν αὐτοῦ καὶ ἀναθήματα ἱδρυον ἢ ἔπεμπον ἐκεῖ!

Παρατηρητέον δὲ ὅτι ἐν τῇ ἐπιγραφῇ τὸ δημοτικὸν εἶνε «Αἰγίλευς» καὶ οὐχὶ «Αἰγίλιος» κατὰ τὸ Κυθήριος, ὡς διατείνεται Στέφανος ὁ Βυζάντιος. Ἐν τέλει προσθέτομεν ὅτι ἐν τῷ χώρῳ τῷ περικεκλεισμένῳ διὰ τείχους, ἐντὸς δηλ. τῆς ἀρχαίας πόλεως, ἐπὶ τῆς κλιτύος ὑπάρχει σπήλαιον, ὅπερ καλοῦσι τὰ νῦν «Φυλακάς.» Ἐπισκεφθεὶς τοῦτο εἶδον ὅτι ἔχει εἴσοδον στενὴν λελαξευμένην ἐν τῷ βράχῳ καὶ ἐντὸς (ἐπίσης ἐν τῷ βράχῳ λελαξευμένον) τετράγωνον δῶμα, εἰς τὰς δύο τοῦ ὁποίου πλευρὰς ὑπάρχει ἀνὰ μία τετράγωνος μικρὰ θύρα (λελαξευμένη) ἄγουσα εἰς μικρότερα δώματα. Αἱ φυλακαὶ εἶνε ἴσως προϊστορικὸς τάφος, ἔχων ἐν τῷ μέσῳ τοῦ μεγάλου τετραγώνου ἄνωθεν ὀπὴν τετράγωνον πεφραγμένην δι' ὀγκολίθων. Τὸ περιέργον τοῦ τάφου τούτου εἶνε τὰ δύο μικρὰ δωμάτια, ὧν τὸ ἕτερον μὲν ἀπέναντι τῆς εἰσόδου καὶ τὸ δ' ἄλλο δεξιὰ. Δὲν συνεχόνται δὲ ταῦτα, ὡς ἐν Σπάτα καὶ ἀλλαχοῦ, ἀλλ' εἶνε αὐτοτελῆ. Ὁ τάφος οὗτος σεσυλημένος (ἂν περιεῖχε ποτὲ πολῦτιμόν τι;) πρὸ αἰώνων, ἐχρησίμευσε κατὰ τὰς διαφόρους κρητικὰς ἐπαναστάσεις εἰς κατοικίαν οὐχὶ εὐαρίθμων γυναικοπαίδων.

Β. ΣΤΑΗΣ.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1889

ΤΕΥΧΟΣ ΜΗΝΟΣ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

ΑΝΑΣΚΑΦΑΙ ΚΑΙ ΕΥΡΗΜΑΤΑ

1. Ἀνασκαφαὶ ἐν τῇ Ἀκροπόλει (ἴδε σ. 5, 1).

Ἐξηκολούθησαν αἱ κατὰ τὸ βορειοανατολικὸν μέρος τῆς πύλης τοῦ Beulé ἀνασκαφαί. Σπουδαιότατον τῶν ἐργασιῶν τούτων ἀποτέλεσμα, ἰδίως ὑπὸ τοπογραφικὴν ἔποψιν, εἶνε ἡ ἀποκάλυψις βωμοῦ ἐκ πωρίνου λίθου κειμένου κατὰ χώραν, ἔχοντος κατὰ τὰ πλάγια ἑλικας. Π. Κ6δ.

2. Ἀνασκαφαὶ ἐν Ἀττικῇ (ἴδε σ. 122, 2).

Ἐξακολουθεῖ ἡ ἀνασκαφὴ τοῦ ἐν τῇ θέσει **Πετρεῖζα** τύμβου. Μέχρι τοῦδε ἀνεφάνησαν τάφοι τινὲς ἐν τῇ ἐπιφανείᾳ τοῦ τύμβου ἄνευ σπουδαίων κτερισμάτων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Εἰσαγωγὴ ἀρχαίων ἐν τοῖς Μουσείοις

1. Ἐθνικὸν Μουσεῖον

Κατὰ τὸν μῆνα Δεκέμβριον εἰσῆχθησαν ἐν τῷ ἔθν. Μουσείῳ, κατ' ἐκθεσιν τοῦ Σ τ á η, τὰ ἐξῆς ἀρχαῖα :

1 - 43. Συνέχεια καὶ τέλος τῶν εὑρεθέντων ἀρχαίων ἐν Ἐρετρίᾳ, ἐν κτήμασι Β. Νοστράκη (ἴδ. σ. 7, 1-15: σ. 98, 1-10:

σ. 115, 1-11 : σ. 136, 1-8 : σ. 173, 1-12 : σ. 213, 1-10 : σ. 226, 1-40. Πρβ. σ. 51, 5 καὶ 83, 3), ἤτοι :

1. Ἡμίλευκος μελανόμορφος λήκυθος ὕψ. 0,35. Εἰκονίζεται ἐπὶ τῆς κοιλίας τοῦ ἀγγείου τέθριππον ἄρμα, ἐφ' οὗ ἀνὴρ (ὁ Ἀμφιάραος) φέρων θώρακα, ἀσπίδα, κράνος καὶ δόρυ, ἡνιοχῶν τῇ ἀριστερᾷ, τὴν δεξιὰν ἔχων πρὸς τὰ ἄνω ὑψωμένην. Παρ' αὐτῷ ὀπισθεν τοῦ πρώτου ἵππου καὶ ἐπομένως κατὰ τὸ ἄνω ἡμισυ τοῦ σώματος ὁρατὴ γυνὴ κατὰ κρόταφον εἰκονισμένη, διάδημα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρουσα. Ὑπεράνω τῶν ἵππων κοσμηματικοὶ κλάδοι κισσοῦ καὶ μέλανα στίγματα, μεταξὺ δὲ τούτων δύο ἱπτάμενα πτηνὰ, ὧν τὸ ἕτερον κρατεῖ διὰ τῶν ποδῶν στέφανον, τὸ ἄλλο δὲ ὄφιν Ἡ γραφὴ εἶναι ἀρχαϊκὴ, ἐπιμελής, ἀλλ' οὐχὶ καλῶς διατηρημένη· ἀδεξία δὲ εἶναι ἡ παράστασις τῶν ἵππων οἵτινες εἰκονίζονται ἀντωποὶ σχεδὸν καὶ ὥσει ἀπεσπασμένοι τοῦ ἅρματος. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. 1194).

2. Ἀγγεῖον μόνωτον πεπιεσμένον τὴν κοιλίαν μετὰ μακροῦ λαιμοῦ, λευκὸν ἅπαν, φέρον ὑπὸ τὸν λαιμὸν κοσμήματα ἐρυθρομέλανα (στεφάνους ἰδίᾳ μετὰ ταινιῶν). Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. 1195.

3. Ἡμίλευκος μελανόμορφος λήκυθος ὕψ. 0,26. Περί τὴν κοιλίαν εἰκονίζεται τέθριππον, οὗ τινος ἐπιβαίνει γυνὴ (Ἀρτεμις) τὸν ἕνα τῶν ποδῶν ἤδη ἐπ' αὐτοῦ ἔχουσα καὶ κρατοῦσα διὰ τῶν χειρῶν τὰ ἡνία· παρ' αὐτῇ ἱστάμενος ἀνὴρ κρατῶν λύραν (Ἀπόλλων)· ὑπὸ τὸν λαιμὸν τῶν ἵππων εἰκονίζεται ἔλαφος. Ἀνὴρ δὲ (ὁ Ἑρμῆς) φέρων πέτασον καὶ κατὰ τοὺς πόδας πτέρυγας, κρατῶν καὶ κηρύκειον, ἵσταται ἀντιμέτωπος, ὥσει παρακωλύων τὴν δίοδον εἰς τὸ ἄρμα. Ἡ γραφὴ εἶναι ἀρχαϊκὴ, ἐνιαχοῦ δὲ ὀλίγον ἀπεσβεσμένη. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. 1196).

4. Λευκὴ λήκυθος ὕψ. 0,32. Κοινὴ νεκρικὴ παράστασις ἐξ ἧς σώζεται μόνον ἐκατέρωθεν τῆς ἀμυδρῶς ὁρωμένης στήλης, τῆς διὰ ταινιῶν κεκοσμημένης, τὸ ἄνω ἡμισυ, ἀνδρικῆς (;) μὲν δεξιὰ γυναικειᾶς δ' ἀριστερὰ μορφῆς. Ἡ γυνὴ φέρει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς κεκρύφαλον ἐρυθροῦ χρώματος, ἐκράτει δὲ ἐν τῇ δεξιᾷ ἐξηλειμμένον στέφανον. Ἡ λήκυθος εἶναι ἐκ πολλῶν τεμαχίων συγκεκολλημένη καὶ πολλαχῶς ἐφθαρμένη. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. 1197).

5. Ἡμίλευκος λήκυθος ὕψ. 0,31. Ἐκ τῆς ἡμιλεύκου βαφῆς τοῦ

ἀγγείου σώζεται ἐλάχιστον μόνον μέρος ἐπὶ τῆς κοιλίας, ἐφ' οὗ καὶ διακρίνεται τὸ ἄνω ἡμισυ Νίκης μετ' ἀναπεπταμένων πτερύγων, κρατούσης στέφανον ἐκ κλάδων διὰ τῆς δεξιᾶς, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἐχούσης διάδημα. Ἡ γραφή, μελανόγραμμος οὖσα, ὑπῆρξεν ἐξόχως λεπτή καὶ ἔντεχνος, ὡς καταφαίνεται ἐκ τῶν ὑπολειφθέντων λειψάνων. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. 1198).

6. Ἡμίλεικος λήκυθος ὕψ. 0,25. Ἐφθαρμένη γραφή εἰκονίζουσα γυναῖκα ἱσταμένην πρὸ τάφου (δεδηλωμένου διὰ καμπύλης γραμμῆς) κρατοῦσαν λευκὴν ταινίαν τῇ δεξιᾷ· φέρει αὕτη μέλαν ἱμάτιον· τὰ γυμνὰ μέρη τοῦ σώματος λευκά. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. 1199).

7. Δύο λήκυθοι ἡμίλεικοι μετὰ γραφῶν κοσμηματικῶν (κλάδων κισσοῦ καὶ ἀνθεμίων), κοιναί. (Εὐρ. Γεν. Ἐφορ. 1200-1201).

8. Πυξίς δίωτος ταπεινὴ μετὰ καλύμματος ἔχουσα κοσμηματικὰς γραφὰς μελανογράμμους ἐπὶ ἐρυθρᾷ βάσει, κοινή. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. 1202).

9. Ἐρυθρόμορφος λήκυθος μετὰ ταπεινοῦ λαιμοῦ καὶ προεξεχούσης κοιλίας ὕψ. 0,29. Ἐμπροσθεν, ὑπὸ μαίανδρον μὴ ἐξικνούμενον πέραν τῆς γραφῆς, ἡ ἐξῆς εἰκὼν: καθημένη γυνὴ ἐπὶ θρόνου ἀνακλίτου, ἐνδεδυμένη δὲ ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον περιβάλλον ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ τὸ σῶμα μέχρι τῶν κνημῶν, καὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρουσα κεκρύφαλον. Πρὸ αὐτῆς ἵσταται νεανίας ἐνδεδυκὼς χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, κρατῶν ἐν τῇ προτεταμένη δεξιᾷ πρᾶγμα τι τετράγωνον (πινάκιον;) ἐντελῶς ὅμοιον πρὸς τοὺς τανῦν ἐν χρήσει φακέλλους τῶν ἐπιστολῶν, ἔχον δὲ καὶ στίγματα μελανὰ ἐν εἴδει γραμμῶν. Τὸ γράμμα τοῦτο (διότι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ παριστᾷ ἄλλο τι) προσφέρει ὁ νεανίας τῇ γυναικί, ἥτις ὁμῶς περιτετυλιγμένη ἐντὸς τοῦ ἱματίου, δὲν ἐκτείνει τὰς χεῖρας ἵνα τὸ λάβῃ. Ἡ γραφή εἶναι ἐξόχως λεπτή καὶ ἐπιμελής, διατηρεῖται δὲ καλῶς· μόνον ἡ μέλαινα γραφή τοῦ ἀγγείου περὶ τὴν εἰκόνα εἶναι ἐξηλειμμένη καὶ τὰ κάτω τοῦ σώματος τοῦ νεανίου. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. 1203).

10. Ἡμίλεικος μελανόμορφος ἀρχαῖκῃ λήκυθος μετὰ προεξεχούσης κοιλίας ὕψ. 0,29. Βεβλαμμένη πολλοῦ διακρίνεται ἔτι γραφὴ ἀποτελουμένη ἐκ τριῶν συμπλεγμάτων, μιᾷς καθημένης γυ-

ναικός καὶ ἑτέρας ἱσταμένης πρὸ αὐτῆς. Τῶν δύο πρώτων συμπλεγμάτων αἱ μορφαὶ εἶναι ἐξηλειμμέναι τὸ ἄνω μέρος τοῦ σώματος, τοῦ τελευταίου σωζομένου διακρίνομεν γυναῖκα καθημένην ἐπὶ θρόνου προεκτείνουσιν τὴν ἀνυψωμένην δεξιάν πρὸ τοῦ προσώπου τῆς πρὸ αὐτῆς ἱσταμένης μορφῆς, τῆς κεκαλυμμένης δι' ἱματίου ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ μέχρι τῶν γονάτων. Ἡ ἀριστερὰ χεὶρ τῆς καθημένης ἐκτείνεται ἐπίσης ἵνα λάβῃ τι παρὰ τῆς ἱσταμένης. Ἡ γραφὴ εἶναι τῶν ἀρχαϊκῶν, ἀμελὴς καθιστώσα δυσχερῆ τὴν κατανόησιν τῶν καθέκαστα. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. 1204).

11. Πυξὶς μετὰ καλύμματος ἔχουσα περὶ τὴν κοιλίαν μέλανα ἀνθέμια, κοινή. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. 1205).

12. Πυξὶς μετὰ καλύμματος, ἐφ' οὗ ἑτέρα μικρὰ πυξίς, ἐπίσης μετὰ καλύμματος. Τὴν κοιλίαν περιθέει κόσμημα ἐκ τετραγώνων μελανῶν καὶ ἐρυθρῶν μετὰ στιγμάτων ἐν εἵδει πίνακος ζατρκίου. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. 1206).

13. Λευκὴ λήκυθος ὕψ. 0,44. Ἐν μέσῳ στήλῃ ἀπολήγουσα εἰς ἀνθέμιον κεχρωματισμένον δι' ἐρυθροῦ καὶ ἰώδους χρώματος, κεκοσμημένη δὲ ταινίαις ἐρυθραῖς. Ἐπὶ τῆς βαθμίδος τῆς στήλης καθηται νεανίας, οὗ τὸ ἄνω τοῦ σώματος ἐμπλαϊσιούται ἐν τῇ στήλῃ, ἐν ᾗ οἱ πόδες προτεταμένοι, ὄντες ἐξέχουσιν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους στηριζόμενοι· ἡ εἰκὼν τοῦ νεανίου εἶναι βεβλαμμένη οὕτως, ὥστε μόλις ὁρατὴ τυγχάνει αὕτη ἐν ὄλῳ. Δεξιὰ τῆς στήλης ἵσταται ἀνὴρ φέρων ἱμάτιον καὶ πέτασον, ἐπὶ τῶν ὤμων ἐρριμμένον, κρατῶν τῇ ἀριστερᾷ μὲν διπλοῦν δόρυ, τῇ δεξιᾷ δὲ πιθανῶς ταινίαν. Ἀριστερὰ τῆς στήλης ἵσταται κεκυρτωμένος πωγωνοφόρος ἀνὴρ ἐπὶ ὀζώδους ῥάβδου ὑπὸ τὴν μασχάλην ἐρειδόμενος, φέρων μακρὸν ἐρυθρὸν ἱμάτιον. Δυστυχῶς καὶ τῆς μορφῆς ταύτης τὸ πλεῖστον τυγχάνει ἐξηλειμμένον, ἐν γένει δὲ ἡ εἰκὼν δὲν διατρεῖται καλῶς, οὕσα μία τῶν καλλίστων ἐπὶ νεκρικῶν ληκύθων γραφῶν. (Εὐρ. Γεν. Ἐφ. 1207).

14. Λευκὴ λήκυθος ὕψ. 0,34. Στήλῃ ὀρθογώνιος ἐπὶ δύο βαθμίδων, κεκοσμημένη ταινίαις· ἐκατέρωθεν δύο μορφαὶ μόλις ὁρώμεναι ἐκ φθορᾶς τῆς γραφῆς· τούτων ἡ ἑτέρα κρατεῖ ταινίαν ἢ στέφανον, ἡ ἄλλη δέ, ἐρυθρὸν ἱμάτιον φέρουσα, κοσμεῖ ἴσως τὴν στήλην. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. 1208).

15. Λευκὴ λήκυθος ὕψ. 0,33. Στήλῃ νεκρικῇ ἐπὶ δύο βαθμίδων

κεκοσμημένη ταινίαις ἐρυθραῖς καὶ μελαίναις. Δεξιὰ τῆς στήλης νεανίας ἱμάτιον ἐρυθρὸν φέρων, καταλείπον τὸ δεξιὸν τοῦ στήθους γυμνὸν καὶ συνεστραμμένον περὶ τὴν ἀριστερὰν χεῖρα, ἵσταται ἐρείδων τὴν ἀριστερὰν ἐπὶ βάβδου μακρᾶς, ἐπὶ ταύτης δὲ τὸν δεξιὸν ἀγκῶνα ὑποβαστάζοντα τὴν χαμαὶ κλίνουσαν κεφαλὴν εἰς ἔνδειξιν λύπης· ἀριστερὰ τῆς στήλης ἀνὴρ πωγωνοφόρος φέρων μακρὸν ἱμάτιον ὑπερύθρον ἐρειδόμενος τῇ δεξιᾷ ἐπὶ μακρᾶς βάβδου. Ἡ γραφὴ εἶναι ἐπιμελής, διατηρεῖται δὲ καὶ καλῶς. (Εὐρ. Γεν. Ἔφορ. ἀρ. 1209).

16. Λευκὴ λήκυθος ὕψ. 0,33. Ἐκατέρωθεν στήλης ὀρθογωνίου ἰδρυμένης ἐπὶ τριῶν βαθμίδων κεκοσμημένης διὰ ταινιῶν μορφαὶ γυναικεῖαι φέρουσαι ἀμφότεραι κἀνίστρα, στεφάνους καὶ ταινίας. Ἡ γραφὴ εἶναι βεβλαμμένη ἰδίᾳ κατὰ τὰς μορφάς, ὧν ἡ ἑτέρα μόλις ὁρατὴ ἔτι τυγχάνει. (Εὐρετ. Γεν. Ἔφορ. ἀρ. 1210).

17. Λήκυθος ἐρυθρόμορφος ὕψ. 0,30. Εἰκονίζεται πωγωνοφόρος ἀνὴρ φέρων μακρὸν ἱμάτιον καταλείπον τὸ δεξιὸν στήθος γυμνὸν καὶ ἔχων τὴν δεξιὰν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ἰσχίου· ἐρειδόμενος ἐπὶ βάβδου ὑπὸ τὴν μασχάλην κρατεῖ ὑπεράνω βωμοῦ τετραγώνου περιφερές τι πρᾶγμα (φιάλην;). Ἡ γραφὴ εἶναι ἀμελής καὶ οὐχὶ καλῶς διατετηρημένη. (Εὐρετ. Γεν. Ἔφορ. 1211).

18. Λήκυθος ἐρυθρόμορφος ὕψ. 0,25. Εἰκονίζεται γυνὴ ἐν κινήσει ἐνδεδυμένη ποδῆρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον μακρόν· πρὸ αὐτῆς ἱπτάμενος μικρὸς ἔρως κρατῶν στέφανον ἴσως· κάτωθεν δὲ παρὰ τοὺς πόδας τῆς γυναικὸς κάλαθος ὑψηλὸς περιέχων ἀντικείμενα δεδηλωμένα δι' ἐρυθρολεύκου βαφῆς. Ἡ γραφὴ εἶναι ἀμελής καὶ οὐχὶ καλῶς διατετηρημένη. (Εὐρετ. Γεν. Ἔφορ. ἀρ. 1212).

19. Λήκυθος μελανόμορφος ὕψ. 0,26. Ἐν τῇ μέσῳ σύμπλεγμα μαχομένων, ἦτοι ἀνὴρ (ὁ Ἡρακλῆς), ὅστις φέρων δορὰν λέοντος καὶ κρατῶν ὑψηλὰ διὰ τῆς δεξιᾶς ῥόπαλον προσβάλλει γονυκλινῇ ἤδη μορφῇν κρατοῦσαν ὑπερμεγέθη στρογγύλην ἀσπίδα· ἡ ἡττωμένη μορφὴ ('Αμαζών;) ἔχει τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας λευκοὺς, βεβαίως δὲ καὶ τὸ πρόσωπον, ὅπερ ἐφθαρμένον τυγχάνει. Ἐκατέρωθεν ἀνὰ μία μορφὴ ὁμοία τῇ ἡττωμένην κρατοῦσα ἀσπίδα καὶ δόρυ. Ἡ γραφὴ εἶναι ἀρχαϊκὴ, ἀμελής καὶ κακῶς διατηρουμένη. (Εὐρ. Γεν. Ἔφορ. ἀρ. 1213).

20. Πυξίς μετὰ βάσεως (ποδὸς) ὑψηλῆς καὶ ἐκατέρωθεν διπλῆς λαβῆς, μετὰ καλύμματος, ἔχουσα περὶ τὴν κοιλίαν κόσμημα μέλαν ἐκ φύλλων, ὅμοιον δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ καλύμματος, κοινή. (Εὐρ. Γενικ. Ἐφορ. ἀρ. 1214).

21. Ἀγγεῖον μέλαν σχήματος οἰνοχόης μετὰ ραδῶσεων. Ἐμ-προσθεν ἐπὶ τῆς κοιλίας ἔχει κόσμημα ἐξέχον ἐπίχρυσον, σχήματος πτερύγων, περὶ τὸν λαιμὸν δὲ κόσμημα ἐκ κλάδων ὁμοίας κατασκευῆς. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1215).

22. Ἀρύβαλλος μικρὸς φέρων κόσμημα ὅμοιον τῇ ὑπ' ἀρ. 12 πυξίδι. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1216).

23. Ἀρύβαλλος ἐρυθρόμορφος· εἰκονίζεται γυνὴ κρατοῦσα πυξίδα, ἐξ ἧς κρέμαται ταινία· κοινός. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1217).

24. Ἀρύβαλλος ἐρυθρόμορφος, εἰκονίζεται γυνὴ φέρουσα ποδῆρη χιτῶνα καὶ μικρὸν ἱμάτιον, τὴν δεξιὰν χεῖρα ἐκτείνουσα, κοινός. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1218).

25. Κάλπη μετὰ καλύμματος καὶ ὑψηλῆς λαβῆς ἐκατέρωθεν ἔχουσα κοσμηματικὰς γραφὰς ἐξ ἀνθεμίων καὶ κλάδων, κοινή. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1219).

26. Λήκυθος μελανόμορφος ὕψ. 0,30. Ἐπὶ τεθρίππου γυνὴ ἡνιοχοῦσα, παρ' αὐτῇ ἐτέρα ἱσταμένη· προηγείται δὲ ἀνὴρ πωγωνοφόρος φέρων ἱμάτιον, κρατῶν δόρυ καὶ ἔχων ἐπὶ τῶν ποδῶν πτερύγια (Ἐρμῆς). Γραφὴ ἀμελὲς, ἀρχαϊκὴ. (Εὐρ. Γεν. Ἐφ. ἀρ. 1220).

27. Λήκυθος μελανόμορφος ὁμοίαν ἔχουσα περίπου παράστασιν τῇ προηγούμενῃ, ἐφθαρμένη· ὕψ. 0,30. (Εὐρ. Γεν. Ἐφ. ἀρ. 1221).

28. Λήκυθος ἐρυθρόμορφος ὕψ. 0,28. Εἰκονίζεται γυνὴ κρατοῦσα διὰ τῆς δεξιᾶς ταινίαν καὶ διὰ τῆς ἀριστερᾶς ἀλάβαστρον· παρὰ τοὺς πόδας σκίμπους. Γραφὴ ἐφθαρμένη. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1222).

29. Λευκὴ λήκυθος ὕψ. 0,36 μετὰ τῆς συνήθους νεκρικῆς παραστάσεως, ἐφθαρμένης ὁμῶς· διακρίνεται στήλη μετ' ἀνθεμίου καὶ ἐκατέρωθεν ἔχνη δύο μορφῶν, ὧν ἡ ἐτέρα, γυνή, φέρει κάνιστρον, ἐξ οὗ μακραὶ ταινίαι κρέμονται. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1223).

30. Λευκὴ λήκυθος ὕψ. 0,36. Ἡ γραφὴ εἶναι ἐντελὲς ἐξηλειμμένη, τὸ σχῆμα ὁμῶς τῆς ληκυθίου καὶ τὰ περὶ τὸν λαιμὸν συνήθη κοσμήματα, διατηρούμενα καλῶς, μαρτυροῦσι τέχνην λίαν λεπτὴν. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1224).

31. Ἡμίλεικος λήκυθος ὕψ. 0,30. Στήλη ὀρθογώνιος ἐπὶ τριῶν βαθμίδων κεκοσμημένη ταινίαις, ἔχουσα δὲ καὶ λήκυθον γεγραμμένην (οἶονεὶ ἀνηρτημένην) ἐπ' αὐτῆς. Δεξιὰ κόρη διὰ ταινιῶν κοσμοῦσα τὴν στήλην καὶ ἀριστερὰ ἀνὴρ φέρων μακρὸν ἐρυθρὸν ἱμάτιον. Ἡ γραφὴ εἶναι λίαν βεβλαμμένη. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1225).

32. Λευκὴ λήκυθος ὕψ. 0,29. Δύο γυναικεῖαι μορφαί, ὧν ἡ ἑτέρα ἐντελῶς σχεδὸν ἐφθαρμένη φέρουσα κάνιστρον. Ἡ ἄλλη, ἥτις ποδῆρη χιτῶνα ἐρυθρὸν φέρει, ἵσταται τὴν κεφαλὴν κεκλιμένην ἔχουσα, τὴν κόμην δὲ βραχεῖαν καὶ ἀνώμαλον, προτείνουσα τὴν δεξιάν, ἵνα λάβῃ παρὰ τῆς ἑτέρας ἐκ τοῦ κανίστρου ταινίαν ἴσως, τὴν ἀριστερὰν δὲ ὑψοῦσα πρὸς τὴν κεφαλὴν ὥσεὶ τίλλουσα (;) ταύτην. Γραφὴ κοινή. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1226).

33. Λευκὴ λήκυθος ὕψ. 0,37, ἐκ πολλῶν τεμαχίων συγκεκολλημένη, σώζουσα ἔτι μερικῶς τὴν νεκρικὴν αὐτῆς παράστασιν, ἥτοι στήλην μετ' ἀετώματος κεκοσμημένην ταινίαις. Δεξιὰ κόρη κρατοῦσα κάνιστρον μετὰ ταινιῶν καὶ ἄλλων ἐναγισμάτων καὶ ἀριστερὰ ἡ κεφαλὴ μόνον νεανίου. Ἡ γραφὴ θὰ ἦτο βεβαίως ἐξόχως ἐπιμελής, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ διασωθέντος μέρους αὐτῆς. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1227).

34. Μικρὰ ἀγγεῖα ἐξ διαφόρου σχήματος μέλανα, ἄνευ γραφῶν. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1228-1233).

35. Πέντε μικρὰ κωνοειδῆ δίστα ἀγγεῖα, ὧν τὰ τρία πρῶτα ὀείλινα καὶ τὰ δύο πῆλινα, κοινά. (Εὐρετ. Γενικ. Ἐφορίας ἀριθ. 1234 - 1238).

36. Μικρὸν ἀγγεῖον σχήματος ἀρυβάλλου ἐρυθρόμορφον εἰκονίζον κόρην καθήμενην ἐπὶ βράχου καὶ πρὸ αὐτῆς στέλεχος δένδρου (;), κοινόν. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1239).

37. Ὅμοιου σχήματος ἀγγεῖον εἰκονίζον κόρην κρατοῦσαν πυξίδα ἐν τῇ ἀριστερᾷ καὶ ταινίαν ἐν τῇ δεξιᾷ, βαίνουσαν ταχέως, κοινόν. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1240).

38. Ἀγγεῖον ὁμοίου σχήματος μεῖζον, ἔχον εἰκόνα κόρης (βακχίδος) τρεχούσης καὶ κρατούσης θύρσον διὰ τῆς ἀριστερᾶς. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. ἀρ. 1241).

39. Πηλίνη βάσις κίονος τετραγώνου μετὰ τεσσάρων ποδῶν

(σχήματος ζώου, ὡς ἐπὶ θρόνων) σώζουσα ἐπ' αὐτῆς ἔτι μέρος τοῦ κορμοῦ κίονος ἰωνικοῦ, χρώματος μέλανος, πλ. 15×15, ὕψος ἄνευ τοῦ κίονος 0,11. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. 1242).

40. Λευκὴ λήκυθος ἐκ πολλῶν τεμαχίων συγκεκολλημένη καὶ ἐλ-
λειπὴς τὴν βάσιν, σώζουσα ἔτι τὴν ἐξῆς νεκρικὴν παράστασιν: ἦτοι
στήλην μετ' ἀνθεμίου κεκοσμημένην δι' ἐρυθρῶν ταινιῶν καὶ δεξιὰ
μὲν κόρην, ἀριστερὰ δὲ νεανίαν ἐνδεδυμένον ἐρυθρὸν ἱμάτιον καὶ
κρατοῦντα ὀζῶδη ῥάβδον. Αἱ μορφαὶ δὲν διατηροῦνται καλῶς.
(Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. 1243).

41. Ἡμίλεικος λήκυθος (ἄνευ λαιμοῦ καὶ βάσεως) σώζουσα ἐν
μέρει τὴν εἰκόνα κόρης κρατούσης διὰ τῆς δεξιᾶς φιάλην καὶ διὰ
τῆς ἀριστερᾶς οἰνοχόην· ἔμπροσθεν αὐτῆς κίων δωρικοῦ ῥυθμοῦ καὶ
κάτοπτρον ὥσει ἀνηρτημένον. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. 1244).

42. Ἡμίλεικος λήκυθος (ἄνευ λαιμοῦ καὶ βάσεως) σώζουσα
εἰκόνα κόρης φερούσης μακρὸν μέλαν ἔνδυμα καὶ κρατούσης οἰνο-
χόην· τὸ πρόσωπον λευκόν. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. 1245).

43. Ἡμίλεικος λήκυθος, ὕψ. 0,23, σώζουσα ἐν μέρει εἰκόνα τριῶν
ὀπλιτῶν μαχομένων, μελανόμορφος. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. 1246).

44. Ὅμοιά λήκυθος τὴν αὐτὴν τῇ προηγουμένη παράστασιν
περίπου ἔχουσα. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. 1247).

45. Ἐρυθρόμορφος λήκυθος ὕψ. 0,21 σώζουσα ἐν μέρει τὴν εἰ-
κόνα νεανίου φέροντος ἱμάτιον κεκομωμένον ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ὤμου,
πέτασον ἐπὶ τῶν ὤμων καὶ κρατοῦντος διπλοῦν δόρυ. Γραφὴ ἀμε-
λής. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. 1248).

46-47. Τὰ ἐξῆς ὑπ' ἀριθ. 46 - 47 ἀρχαῖα παραδοθέντα
ὑπὸ τοῦ Δημάρχου Ἀθηναίων Τιμ. Φιλήμονος, εὑρεθέντα ἐν Ἀθή-
ναις, ἦτοι:

46. Ἀνάγλυφον παριστῶν νεανίαν μετὰ τῆς ἐξῆς ἐπιγραφῆς:

Ἑρμείας Ἰωνικοῦ Μειλῆσιος ἐτῶν ΙΓ.

Εὐρέθη πλησίον τοῦ ἁγίου Ἡλιοῦ ἄνωθεν τοῦ Σταδίου. (Εὐρετ.
Γεν. Ἐφορ. 1192).

47. Πλάξ ἐνεπίγραφος, προσεκλείδιος ἐπιγραφὴ ἐκ στίχων 17
ἀποτελουμένη. Εὐρέθη ἐν τοῖς ἑρείπιοις τῆς ἐκκλησίας τοῦ ἁγίου
Ἀνδρέου. (Ἰδ. σελ. 254).

48. Ἀρύταινα χαλκῇ ὑψ. 5,25, μικρὸν πιθοειδὲς ἀγγεῖον ὑψ. 0,0,9 χαλκοῦν καὶ πῆλινον εἰδώλιον γυναικός, ὑψ. 0,24, κρατούσης τῇ δεξιᾷ μῆλον καὶ χαλκῇ περόνη. Εὐρέθησαν ἐν Λοκρίδι. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορείας 1258 κ. ἐ.).

49. Τεμάχιον διατάγματος τοῦ Διοκλητιανοῦ de pretiis rerum venalium, περὶ οὗ λόγος γίγνεται ἐν τῷ Δελτίῳ 1889 σ. 3. Εὐρέθη ἐν Πλαταιαῖς. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. 1249).

50. Ἐπιγραφή ἐξ Ἑλευσίνος, δημοσιευομένη ἐν τῇ Ἐφημ. Ἀρχ. 1888 σ. 113 κ. ἐ. καὶ Bull. de Corr. h. 1889 σ. 433 κ. ἐ. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. 1250).

51. Αἱ ἐξῆς παρὰ τὴν Ἀγ. Τριάδα εὑρεθεῖσαι ἐπιγραφαί :

α'. Στήλη μετ' ἀετώματος ἐκ Πεντελησίου μαρμάρου, ἐντεθειμένη ἐν βάσει ἐκ τιτανολίθου. Ἡ μὲν στήλη ἔχει μῆκ. 0,98, πλ. 0,34 — 0,41, πᾶχ. 0,09· ἡ δὲ βάσις μῆκ. 0,52, πλ. 0,40, ὑψ. 0,37^μ. Ἐπὶ τῆς στήλης ἡ ἐπιγραφή :

Φαναγόρα : Χαιρεστράτου

(Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. 1251).

β'. Τεμάχιον πωρίνου λίθου, μῆκ. καὶ πλ. 0,15, πᾶχ. 0,06^μ. Ἐν αὐτῷ ἀρχαϊκὴ ἐπιγραφή, ἧς σώζονται μόνον γράμματα τινα. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. 1252).

γ'. Πλάξ ἐκ Πεντ. μαρμ. μῆκ. 0,44, πλ. 0,20 — 0,22, πᾶχ. 0,07^μ.

Ἐν τῷ ἄνω μέρει τῆς πλακός :

Κυμητήρι-
ον Ἐρωτος
καὶ Ἀναστα-
σίας

Ἐν δὲ τῷ κάτω μέρει ἀντίστροφα γεγραμμένον :

Κυμητ.
Ἐρωτος

(Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. 1253).

52. Εἴκοσιν ἐπτὰ νεκρικοὶ ἐπιγραφαί, εὑρεθεῖσαι ἐν τῷ παρὰ τὴν πλατεῖαν τῆς Ὀμονοίας οἰκοπέδῳ τοῦ κ. Ἰ. Μπάγκα, ὅφ' οὗ ἐδωρήθησαν τῷ Μουσείῳ. (Εὐρετ. Γεν. Ἐφορ. 1254).

53. Δύο κεφαλαὶ ἐξ ἐπιτυμβίων μνημείων ἴσως ἐκ τοῦ αὐτοῦ μνημείου, ἡ μὲν νεάνιδος (μὲ τολύπην) ἡ δὲ κορασίου· καὶ πλάξ

στεφάνης ἐκ πηλοῦ μετὰ λεοντοκεφαλῆς καὶ ἀνθεμίων καὶ ἄλλα τινὰ ἄχρηστα πράγματα. Εὗρέθησαν, ἔνθα καὶ αἱ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ ἐπιγραφαὶ καὶ ἐδωρήθησαν ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Ἰ. Μπάγκα. (Εὔρετ. Γεν. Ἐφορ. 1255).

54. Μικρὸν ἄγαλμα ἀνδρὸς πωγωνοφόρου φέροντος χιτῶνα καὶ ἱμάτιον μετὰ τῆς πλίνθου συμφυοῦς οὔσης συνηρμολογημένον ἐκ πολλῶν τεμαχίων ὑπόπτου γνησιότητος, κοινὸν καὶ εὐτελὲς ἔργον, ὕψ. 0,85. Ἠγοράσθη ἐν Παρισίοις χρήμασιν ὁμογενοῦς τιнос. (Εὔρετ. Γεν. Ἐφορ. 1256).

55. Ἐτερον ἄγαλμα γυναικεῖον μετὰ συμφυοῦς βάσεως ἐκ τεμαχίων ὑπόπτου γνησιότητος συγκεκολλημένον· κρατεῖ ἐν τῇ δεξιᾷ δᾶδα καὶ στεφάνην ἐπὶ τῆς κόμης, ἐφ' ἧς ἀναγεγλυμμένη ἡμισέληνος. Κοινὸν καὶ εὐτελὲς ἔργον, ὕψ. 1,00. Ἠγοράσθη ἐν Παρισίοις σὺν τῷ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ 54. (Εὔρετ. Γεν. Ἐφορείας 1257).

56. 461 νομίσματα διαφόρων πόλεων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ιδίως, δωρηθέντα ὑπὸ ἀνωνύμου διὰ τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως Χαρ. Τρικούπη. (Ἰδ. Εὔρετ. Γεν. Ἐφορ. 1258) ⁽¹⁾.

2. Συλλογὴ Μεγαλοπόλεως.

Τὰ ἥττονος λόγου ἄξια εὐρήματα τῶν ἐν Λυκοσοῦρα ἀνασκαφῶν (Ἰδ. σ. 225 ἀρ. 3) ἐκομίσθησαν εἰς Μεγαλόπολιν καὶ παρεδόθησαν τῷ Δημάρχῳ διὰ πρωτοκόλλου. Οὕτω δι' αὐτῶν ἐγένετο ἀρχὴ πρὸς ἵδρυσιν Ἀρχαιολογικῆς Συλλογῆς ἐν Μεγαλοπόλει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΕΡΓΑΣΙΑΙ ΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

1. Μουσεῖον Ἀκροπόλεως. Αἱ ὑπὸ τοῦ Γενικοῦ Ἐφόρου γινόμεναι ἐργασίαι πρὸς καταταξίν τῶν ἐν τῷ Μουσείῳ τῆς Ἀκροπόλεως ἀγαλμάτων καὶ λοιπῶν ἀρχαίων ἐπερατώθησαν.

(1) Διαρκοῦντος τοῦ λήγοντος ἔτους ἐκομίσθησαν ἐν τῷ Μουσείῳ· α') τὰ τῶν ἐν Ἑρετρίᾳ ὑπὸ τῆς Γενικῆς Ἐφορείας ἐνεργηθεισῶν ἀνασκαφῶν εὐρήματα (Ἰδ. σ. 202 ἀρ. 4) καὶ β') τὰ τῶν ἐν Ἀττικῇ ἀνασκαφῶν εὐρήματα. (Ἰδ. σ. 243, ἀρ. 2). Τὰ ἀρχαῖα ὅμως ταῦτα δὲν ἐκαθαρίσθησαν οὐδὲ συνεκολλήθησαν εἰσέτι· διὰ τοῦτο

2. **Ἑθνικὸν Μουσεῖον :** Περαιτωθείσης τῆς κατατάξεως τῶν ἐν τῷ Μουσείῳ τῆς Ἀκροπόλεως ἀρχαίων ἐπανελήφθησαν ὑπὸ τοῦ Γενικοῦ Ἐφόρου αἱ πρὸς κατάταξιν τῶν ἐν τῷ ἐθνικῷ Μουσείῳ γλυπτῶν ἐργασίαι.

3. **Δωρεὰ βιβλίων :** Ὁ καθηγητὴς κ. Fr. Wieseler ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς κατὰ τὸν παρελθόντα Αὐγουστον ἑορτῆς τῆς πεντηκονταετηρίδος τῆς διδασκαλίας αὐτοῦ ἐδωρήσατο τῇ Γενικῇ Ἐφορείᾳ ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τῶν πλείστων τῶν συγγραμμάτων του. Τὴν δωρεὰν ταύτην ἀνήγγειλε τῷ Γενικῷ Ἐφόρῳ δι' ἐπιστολῆς αὐτοῦ ἀπὸ 16 Ἰουνίου ὡς ἐξῆς :

« Es ist mein Wunsch in diesem Semester an dessen Schluss im Monat August ich mein fünfzigjähriges Lehrerjubiläum begehen werde, meine sämtlichen archäologischen Schriften, von denen ich noch Exemplare besitze der Γενικῇ Ἐφορείᾳ τῶν Ἀρχαιοτήτων zu Athen als Geschenk geben zu dürfen, um an diesem meinem Lebensabschnitte dem Griechischen Lande als der ersten Quelle aller classischen Alterthumsforschung meinen wärmsten Dank abzustatten».

4. **Δωρεὰ ἀρχαίων :** Ἀνώνυμος ὁμογενὴς ἐδωρήσατο τῷ ἔθν. Μουσείῳ διὰ τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως 461 νομίσματα διαφόρων πόλεων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. (Ἰδ. σ. 252 ἀρ. 8).

Ἐτέρα σπουδαία δωρεὰ ἀρχαίων, ἰδίως ἀγγείων, (Ἰδ. σ. 234 ἀρ. 45-55) ἐγένετο ὑπὸ ἐξέχοντος παρ' ἡμῖν ἀνδρός, εἶπερ καὶ ἄλλος τις ἐργαζομένου ὑπὲρ προαγωγῆς καὶ πλουτισμοῦ τοῦ ἔθν. ἡμῶν Μουσείου.

5. **Κατάσχεσις ἀρχαίων.** Ἐν Πειραιεὶ κατεσχέθη κιβώτιον στελλόμενον ἐξ Ἀταλάντης ἀνῆκον τῷ ὑπόμοιράρχῳ Ξ. Λαπαθιώτῃ, περιέχον διάφορα ἀρχαῖα, κοινὰ καὶ ἄχρηστα. Τούτων τὰ ἄξια ὅπως οὖν λόγου ὁ ἰδιοκτῆτης προθύμως παρεχώρησε τῇ Ἐφορείᾳ ἵνα καταταχθῶσιν ἐν τῷ Μουσείῳ (Ἰδ. σ. 251, 48). τὰ λοιπὰ δέ, ἐντελῶς ἄχρηστα ἀπεδόθησαν αὐτῷ διὰ τῆς ἐνεργησάσης τὴν κατάσχεσιν ἀστυνομικῆς ἀρχῆς. (Ἰδ. ἀναφορὰν ἐπιμελητοῦ Συλλογῆς Πειραιῶς ὑπ' ἀρ. Πρωτ. 15797).

δὲν κατεγράψαν ἐν τῷ Δελτίῳ ὡς εἰσαχθέντα ἐν τῷ Μουσείῳ. Τούτων ἕνεκα θέλουσι καταγραφῇ ἐν τῷ Δελτίῳ τοῦ 1890.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΑ ΕΥΡΗΜΑΤΑ

ΔΙΑΤΡΙΒΑΙ

Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν

Καθαριζομένου τοῦ χώρου τοῦ παρὰ τὴν μεσημβρινῶς τῆς Μητροπόλεως κειμένην ἐκκλησίαν τοῦ ἁγ. Ἀνδρέου εὑρέθη λίθος πεντελήσιος ἄνω ἀποκεκρουσμένος (μῆκος 0,50, πλάτ. 0,31, πάχος 0,21^μ), ὃ ἐν ᾧ ἡ ἐξῆς ἐν πανομοιότηπῳ δημοσιευομένη ἐπιγραφή·

ΕΝ ΠΟΛΙΝ ΑΥΤΗ
 ΔΙΚΟΜΕΣ ΑΙ ΗΟ
 ΑΝΔΡΑΠΕΤΕΣ ΜΕΕ
 ΕΙΜΕΔΕΛΟΠΟΔΥΤ
 ΤΑΥΤΑΔΕ ΞΞΥΝΛΡ
 ΣΑΨ ΜΕΝΚΑΛΛΙΚΡΙ
 ΕΗΟΠΟΣ ΑΡΙΣΤΑΚΑ
 ΕΥΤΕΛΕΣΤΑΤΑΣΚ
 ΥΑΣΑΙΓΟΜΞΘΟΞΑ
 ΔΕΙΟΠΟΛΕΤΑΣΗΟ
 ΟΞΑΝΕΝΤΟΞΗΕΞΕ
 ΟΝΤΑΕΜΕΡΟΝΕΠΙΞΚ
 ΝΑΞΘΕΙΦΥΛΛΚΑΣΔΕ
 ΝΑΙΤΡΕΣΜΙΝΙΟΧΞ
 ΑΞΕΚΤΕΣΦΥΛΕΞΤΕΣ
 ΡΥΤΑΝΕΥΟΣΕΣ

Οἱ στίχοι 3 - 12, βεβαίως δὲ καὶ οἱ ἀπολεσθέντες προηγούμενοι εἶχον ἀνὰ 15, οἱ δὲ 13 - 16 ἀνὰ 16 γράμματα· κάτωθι τοῦ 17ου στίχου ὑπάρχει κενὸς χώρος. Προτείνω δὲ τὴν ἐξῆς ἀνάγνωσιν :

(1) Ἐν τῇ ὀπισθεν πλευρᾷ τοῦ λίθου ὑπάρχει περιφερὲς ἀβαθεὶς κοίλωμα (διάμ. 0,34), ἐν ᾧ ἴστατο προφανῶς στύλος τις ἢ κίων τοῦ χριστιανικοῦ ναοῦ.

- π; ε
 τ]έν πόλιν [κ]αθ' [ἄπαν
 οἰκοδομέσαι; Ἡδ[πο-
 ς] ἄν; δραπέτες με ἐ[σ-
 5 ι]ει; μεδὲ λοποδύτ[ε-
 ς]; ταῦτα δὲ χυονγρά-
 φσα[ι] μὲν Καλλικρά-
 τ]ε; Ἡόπος ἀριστα κα-
 ι εὐτελέστατα σχε-
 10 υάσαι, ἀπομισθᾶσα-
 ι δὲ τῷ[ς] πολετ[ᾶ]ς; Ἡό-
 π]ος ἄν; ἐντὸς Ἡεχσέ-
 κ]οντα; ἐμερῶν; ἐπισκ-
 ε]υσασθεῖ; φύλακας δὲ
 15 ε]ῖναι τρεῖς μὲν τοχσό-
 τ]ας; ἐκ τῆς φυλῆς τῆς
 π]ρυτανεύουσες.

Τὸ ψήφισμα τοῦτο ἀναφέρεται εἰς τὴν ἐπισκευὴν δημοσίου τινὸς κατασκευάσματος, ἣτις πρόκειται νὰ ἐκτελεσθῇ κατὰ τὴν παρὰ τοῦ Καλλικράτους ὑποβληθησομένην συγγραφὴν (Baucontract) ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ἀρχιτέκτονος. Ὅρίζεται δὲ νὰ ἀποπερατωθῇ τὸ ἔργον ἐντὸς προθεσμίας ἐξήκοντα ἡμερῶν, ἐπιτηρεῖ δὲ τὴν ἐκτέλεσιν ἡ Βουλὴ.

Δυστυχῶς ἀπωλέσθησαν οἱ πρῶτοι στίχοι τοῦ ψηφίσματος ἐν οἷς ἀνεφέρετο σαφέστερον τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ἔργον, ἐπειδὴ δὲ μνεῖα γίγνεται τῆς πόλεως, τοῦτέστι τῆς Ἀκροπόλεως, εἰκάζω ὅτι τὸ ἔργον τοῦτο συνεδέετο ὁπωσοῦν μετὰ ταύτης. Ἴσως πρόκειται περὶ ἐπισκευῆς ἢ ἀποπερατώσεως τοῦ περὶ τὴν Ἀκρόπολιν τείχους, οὗτινος μέρη τινὰ σχεδὸν σύγχρονα εἶνε τοῖς λοιποῖς ἐν τῇ Ἀκροπόλει ἐπὶ Περικλέους ἐκτελεσθεῖσιν οἰκοδομήμασιν, διότι εἰς τοὺς αὐτοὺς χρόνους, ἀκριβέστερον εἰπεῖν εἰς τὰ μεταξὺ 440 καὶ 430 πρ. Χρ. ἔτη, φαίνεται ὅτι ἀνάγεται καὶ ἡ νῦν δημοσιευομένη ἐπιγραφή.

Ὡς ἀφορμὴ δὲ τῆς ἐργασίας ἀναφέρεται ἡ ἀνάγκη νὰ περιφραχθῇ ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος τόπος ἵνα μὴ εἰσέλθωσιν εἰς αὐτὸν δραπέται ἢ λωποδύται, οἵτινες ἐνταῦθα προφανῶς ἐν ἔσῃ μοίρᾳ τίθενται.

Ὁ ἐν τῷ ζ' καὶ ἡ' στίχῳ μνημονεύμενος Καλλικράτης εἶνε ἀναμφιβόλως ὁ κλεινὸς ἀρχιτέκτων, ὅστις τὸν Παρθενῶνα καὶ τὸ μακρὸν τεῖχος ἡργολάβησεν (Πλούτ. Περ. 13). Ὁ τρόπος δὲ

καθ' ὃν ἀναφέρεται ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ὑπεμφαίνει ὅτι τότε διετέλει ἐν τῇ τακτικῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς πόλεως.

Διὰ τῶν στίχων ιε' καὶ ἐξῆς νῦν τὸ πρῶτον μανθάνομεν, ὅτι καὶ οἱ ἀστυνομικὰ χρέη ἐκτελοῦντες τοξόται κατὰ τὰς φυλάς διενέμοντο. Ἐνταῦθα μνημονεύονται πιθανῶς ὡς φύλακες τοῦ διὰ τὴν οἰκοδομὴν συσσωρευθέντος ὕλικου καὶ τοῦ τόπου τῆς οἰκοδομῆς διαρκούσης τῆς ἐργασίας.

Παράδοξον καὶ δυσεξήγητον εἶνε ὅτι τὸ ἐν τῷ στίχῳ ιε' μόριον μὲν τὸ κῶλον τοῦτο ὡς πρῶτον χαρακτηρίζει, ᾧ προσεδοκῶμεν νάποκρίνηται δευτέρον τι, ὅπερ ὅμως δὲν προστίθεται. Ἴσως πρέπει νὰ ὑποθέσωμεν, ὅτι τὸ παράδοξον τοῦτο ὀφείλεται τῇ συντομείᾳ τῇ γενομένῃ διὰ τὴν ἐν τῷ λίθῳ ἐγγραφὴν τοῦ διεξοδικωτέρου κειμένου τοῦ ἐν τοῖς ἀρχαίοις διαφυλαττομένου ψηφίσματος ¹⁾).

Α. ΛΟΛΛΙΓΚ.

(1) Διαρκούσης τῆς τυπώσεως τοῦ ἀνά χειρὸς φυλλαδίου ἐξεδόθη ἡ ἀνω ἐπιγραφὴ ἐν τῷ Bull. de corr. h. 1890 σ. 177 κ. ἐ. Διαφέρει δὲ τὸ ἐνταῦθα δημοσιεύμενον κείμενον τοῦ ἐν τῷ Bull., ἐξ οὗ παρέλαβον τὸ ἐν στ. δ' καὶ ε' «εἰρήνη» ἐκτὸς ἀσημαντοτέρων τινῶν, κατὰ τὸν ὅπως οὖν δυσανάγνωστον στ. 10, ἐν ᾧ δ κ. Foucart συμπληροῖ «σκευάσαιντο». Παρατηρῶ δὲ 1. ὅτι διὰ ταύτης τῆς συμπληρώσεως δὲν γίνεται κατὰ δῆλον, τίνες εἰσὶ οἱ τὸ ἔργον σκευασόμενοι, συνήθως δὲ τοὐλάχιστον ἀνελάμβανον βεβαίως καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις οἱ τὰς συγγραφὰς συντάξαντες ἀρχιτέκτονες καὶ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἔργου, 2. δὲν φαίνεται κατὰλληλος ἡ χρῆσις τοῦ μέσου ῥήματος. Πρὸς δὲ τὰ ὑπ' ἐμοῦ προτεινόμενα συμφωνοῦσι καὶ τὰ ἔχνη τῶν γραμμάτων, ἅτινα ἐν τῷ πανομοιότυπῳ ἐσημείωσα.

Εἰς τὸ πανομοιότυπον τοῦτο εἰσέφρησαν τὰ ἐξῆς λάθη τοῦ χαρακτοῦ: ἐν τῷ α' γράμματι τοῦ α' στ. πρέπει νὰ προηγῇται ἡ μακροτέρα γραμμὴ τῆς μικροτέρας, ἐν τῷ θ' στ. εἶνε τὸ πρῶτον γράμμα Ι, ἐν τῷ ια' στ. τὸ τέταρτον γράμμα Τ, ἐν τῷ ιε' στ. τὸ δέκατον γράμμα Ε, τὸ δωδέκατον Τ.

ΠΙΝΑΞ

ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

ΔΕΛΤΙΟΝ μηνὸς Ἰανουαρίου (Ἀνασκαφαὶ καὶ εὐρήματα, εἰσαγωγή ἀρχαίων ἐν τοῖς Μουσείοις, ἐργασίαι καὶ εἰδήσεις).	
Ἀρχαιότερα εὐρήματα : ἡ νέα περὶ τῶν Σαμίων ἐπιγραφή ὑπὸ Α. Γ. Λόλλιγκ, Πραξιτέλης νεώτερος ὑπὸ Π. Κῆδ.	Σελ. 5— 32
ΔΕΛΤΙΟΝ μηνὸς Φεβρουαρίου (Ἀνασκαφαὶ καὶ εὐρή- ματα, εἰσαγωγή ἀρχαίων ἐν τοῖς Μουσείοις, ἐργασίαι καὶ εἰδήσεις).	» 33— 48
ΔΕΛΤΙΟΝ μηνὸς Μαρτίου (Ἀνασκαφαὶ καὶ εὐρήματα, εἰσαγωγή ἀρχαίων ἐν τοῖς Μουσείοις, ἐργα- σίαι καὶ εἰδήσεις).	» 49— 72
ΔΕΛΤΙΟΝ μηνὸς Ἀπριλίου (Ἀνασκαφαὶ καὶ εὐρήματα, εἰσαγωγή ἀρχαίων ἐν τοῖς Μουσείοις, ἐργα- σίαι καὶ εἰδήσεις).	» 73— 84
ΔΕΛΤΙΟΝ μηνὸς Μαΐου (Ἀνασκαφαὶ καὶ εὐρήματα, εἰσαγωγή ἀρχαίων ἐν τοῖς Μουσείοις, ἐργα- σίαι καὶ εἰδήσεις).	
Ἀρχαιότερα εὐρήματα : ψήφισμα Ἑρετριέων ὑπὸ Π. Καββαδία	» 85—104
ΔΕΛΤΙΟΝ μηνὸς Ἰουνίου (Ἀνασκαφαὶ καὶ εὐρήματα, εἰσαγωγή ἀρχαίων ἐν τοῖς Μουσείοις, ἐργα- σίαι καὶ εἰδήσεις).	
Ἀρχαιότερα εὐρήματα : Ἐπιγραφικαὶ ἀνακοινώσεις ὑπὸ Α. Λόλλιγκ.	» 105—119

ΔΕΛΤΙΟΝ	μηνὸς Ἰουλίου (Ἀνασκαφαὶ καὶ εὐρήματα, εἰσαγωγή ἀρχαίων ἐν τοῖς Μουσείοις, ἐργασίαι καὶ εἰδήσεις).	
	Ἀρχαιότερα εὐρήματα : Δίσκος μαρμάρινος ἐνεπίγραφος μετὰ εἰκόνας ὑπὸ Ἰακ. Χ. Δραγάτση.	Σελ. 121—152
ΔΕΛΤΙΟΝ	μηνὸς Αὐγούστου (Ἀνασκαφαὶ καὶ εὐρήματα, εἰσαγωγή ἀρχαίων ἐν τοῖς Μουσείοις, ἐργασίαι καὶ εἰδήσεις).	
	Ἀρχαιότερα εὐρήματα, διατριβαί : Περὶ τῶν ἐν Λυκοσοῦρα ἀνασκαφῶν ὑπὸ Π. Καββαδία, περὶ τῶν ἐν Τροιζηνίᾳ ἀνασκαφῶν ὑπὸ Β. Στάη, ἐπιγραφαὶ ἐκ τῶν ἐν Ἐρετρίᾳ ἀνασκαφῶν ὑπὸ Π. Καββαδία. »	153—168
ΔΕΛΤΙΟΝ	μηνὸς Σεπτεμβρίου (Ἀνασκαφαὶ καὶ εὐρήματα, εἰσαγωγή ἀρχαίων ἐν τοῖς Μουσείοις, ἐργασίαι καὶ εἰδήσεις).	
	Ἀρχαιότερα εὐρήματα : Τὰ παρὰ τὰ Προπύλαια ἀναθήματα τῶν ἱππέων καὶ Μεγαρικαὶ ἐπιγραφαὶ ὑπὸ Α. Δόλλιγκ. »	169—200
ΔΕΛΤΙΟΝ	μηνὸς Ὀκτωβρίου (Ἀνασκαφαὶ καὶ εὐρήματα, εἰσαγωγή ἀρχαίων ἐν τοῖς Μουσείοις, ἐργασίαι καὶ εἰδήσεις). »	201—223
ΔΕΛΤΙΟΝ	μηνὸς Νοεμβρίου (Ἀνασκαφαὶ καὶ εὐρήματα, εἰσαγωγή ἀρχαίων ἐν τοῖς Μουσείοις).	
	Ἀρχαιότερα εὐρήματα, διατριβαί : Περὶ τῶν ἐν Αἰγίλιᾳ (Ἀντικυθήροις) ἀνασκαφῶν καὶ ἐρευνῶν ὑπὸ Β. Στάη. »	225—242
ΔΕΛΤΙΟΝ	μηνὸς Δεκεμβρίου (Ἀνασκαφαὶ καὶ εὐρήματα, εἰσαγωγή ἀρχαίων ἐν τοῖς Μουσείοις, ἐργασίαι καὶ εἰδήσεις).	
	Ἀρχαιότερα εὐρήματα, διατριβαί : Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν ὑπὸ Α. Δόλλιγκ. »	243—256
ΠΙΝΑΞ	τῶν περιεχομένων. »	257—258
ΠΙΝΑΞ	ἐπιγραφικὸς. »	259—271
ΠΙΝΑΞ	ἀναλυτικὸς.	
ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ.		

ΠΙΝΑΞ ΕΠΙΓΡΑΦΙΚΟΣ

Τόποι ἐξ ὧν αἱ ἐπιγραφαί :

- Ἀθῆναι (κάτω πόλεις), σ. 125 ἀρ. 9-
σ. 126 ἀρ. 9, 6, σ. 146 ἀρ. 1,
42, 46, 47, σ. 147 ἀρ. 1, 48,
51, 52, σ. 148 κ. ἐ. ἀρ. 1, 53,
54, σ. 176 ἀρ. 1, 13, σ. 250 κ.
ἐ., σ. 254.
⊙ ἐς τὴν Γουδί : σ. 157 ἀρ. 1,
7—8.
⊙ ἐς τὴν Πατήσια : σ. 63 ἀρ.
1, 1.
Ἀκρόπολις σ. 6 ἀρ. 2, 1, σ. 10 ἀρ.
2, 2 καὶ 2, 3, σ. 13 ἀρ. 2, 4,
σ. 14 ἀρ. 2, 5 κ. 2, 6 κ. 2, 7,
σ. 15 ἀρ. 2, 8 κ. 2, 9 κ. 2, 10
κ. 2, 11, σ. 17 ἀρ. 2, 12 κ. 2,
13, κ. 2, 14, σ. 18 ἀρ. 2, 15, σ.
19 ἀρ. 2, 16, σ. 20 ἀρ. 2, 17
κ. 2, 18, σ. 21 ἀρ. 2, 19, σ. 24
ἀρ. 1, σ. 34 ἀρ. 2, 1—σ. 39 ἀρ.
2, 6, σ. 51 ἀρ. 6, 1—σ. 56 ἀρ. 6,
22, σ. 86 κ. ἐ. ἀρ. 6, 1—σ. 98
ἀρ. 6, 23, σ. 118 ἀρ. 1—σ. 119
ἀρ. 8, σ. 179 κ. ἐ., σ. 203 κ. ἐ.
- Τὰ περὶ τὴν Ἀκρόπολιν : σ. 56 ἀρ.
7, 1—σ. 58 ἀρ. 7, 3, σ. 64 ἀρ.
1, 2, σ. 108 ἀρ. 7, 1—σ. 114
ἀρ. 7, 23, σ. 126 ἀρ. 10, 1—σ.
133 ἀρ. 10, 14.
Αἰγυλία σ. 171, ἀρ. 6, σ. 233 ἀρ.
42, σ. 240.
Δῆλος σ. 72, ἀρ. 2.
Δημητριάς σ. 39, ἀρ. 3.
Ἐρετρία σ. 75 κ. ἐ. ἀρ. 1, 3 κ. 1, 4
κ. 1, 14, σ. 193 κ. ἐ., σ. 156
ἀρ. 1, 6, σ. 166 κ. ἐ. ἀρ. 1—39.
Μέγαρα σ. 199 κ. ἐ.
Πειραιεύς σ. 47, ἀρ. 2, 4, σ. 61 ἀρ.
8, 1 κ. 8, 2, σ. 80 ἀρ. 2, 1 κ.
2, 7, σ. 82 ἀρ. 1, 48—51, σ.
83 ἀρ. 1, 72, σ. 157 ἀρ. 2, 1—
σ. 158 ἀρ. 3.
Σπάρτη σ. 74 ἀρ. 4.
Σύρος σ. 48 ἀρ. 3.
Τανάγρα σ. 154 ἀρ. 4.
Τρίκκαλα σ. 212 ἀρ. 8.
Τροιζήν σ. 165 κ. ἐ. ἀρ. 1—3.

Α

- Ἀδρων σ. 20 ἀρ. 2, 18, σ. 207 ἀρ. 2.
Ἀδρώνιχος Ἀριστοκλείους (Πρασιεύς)
σ. 18 ἀρ. 2, 15.
Ἀγάθαρχος (Σημαχίδης) σ. 113 ἀρ.
7, 18.
Ἀγάθεα Εἰρηναίου Ἀντιόχισσα σ. 126
ἀρ. 9 γ'.
ἀγαλματοποιὸς σ. 208 ἀρ. 3.
Ἀγγελειῆς σ. 18 ἀρ. 2, 15.
Ἀγκυλῆς σ. 87 ἀρ. 6, 1.
- Ἀγνόθεος (Παιανεύς ;) σ. 18 ἀρ. 2,
15.
Ἀγνωνίδης Θεο . . . σ. 58 ἀρ. 7, 2.
Ἀγρυλλῆθεν σ. 112 ἀρ. 7, 5, ὁ δεῖνα
ἄγρ. (γραμματεὺς) σ. 87 ἀρ.
6, 2.
Ἀγύρριος Κολλυτεὺς (γραμματεὺς) σ.
26 ἀρ. 1.
ἀγωνοθέτης Θησείων σ. 147 ἀρ. 1,
52.

- 'Αδαῦτος 'Αδύμου Δημητρίους, ἱερεὺς τοῦ Διὸς τοῦ Ἀχραίου σ. 40, ἀρ. 3, 1.
 'Αδειστος 'Αντιμάχου 'Αθμονεύς (σωφρονιστής) σ. 11 ἀρ. 2, 3.
 'Αδριανὸς σ. 54 ἀρ. 6, 12, Τραιανὸς 'Α. Σεβαστὸς 'Ολύμπιος Παν-ελλήνιος σ. 199.
 'Αδραστος Μιλήσιος σ. 114 ἀρ. 7, 18.
 'Αδυμος (Δημητρίους) σ. 40 κ. ε. ἀρ. ἀρ. 3, 1.
 'Αζηνιεύς σ. 53 ἀρ. 6, 9, σ. 55 ἀρ. 6, 13.
 'Αοεναία σ. 10 ἀρ. 2, 2, σ. 16 ἀρ. 2, 9 κ. 2, 10, σ. 17 ἀρ. 2, 12 (13), σ. 51 ἀρ. 6, 1, σ. 119 ἀρ. 2, ἀρ. 6, ἀρ. 7, ἀρ. 8.
 'Αθενόδοτος σ. 235 ἀρ. 45.
 'Αθνηᾶ σ. 15 ἀρ. 2, 7, σ. 20 ἀρ. 2, 17. 'Α. Νίκη σ. 58 ἀρ. 7, 3.
 'Αθνηᾶδης (Μεσσήνιος) σ. 53 ἀρ. 6, 7.
 'Αθηναίη σ. 16 ἀρ. 2, 8.
 'Αθηναῖτες Σωσθένους 'Ηρακλεῶτις σ. 80 ἀρ. 2, 7.
 'Αθηναῖοι σ. 14 ἀρ. 2, 5, σ. 20 ἀρ. 2, 17, σ. 25 κ. ε. ἀρ. 1, σ. 57 ἀρ. 7, 1, σ. 58 ἀρ. 7, 3, σ. 90 κ. ε. ἀρ. 6, 8, σ. 94 ἀρ. 6, 14, σ. 95 ἀρ. 6, 15, σ. 131 ἀρ. 10, 7 κ. 10, 9, σ. 204 ἀρ. 1.
 'Αθηναῖος σ. 32 ἀρ. 2, σ. 52 ἀρ. 6, 5, σ. 89 ἀρ. 6, 5, σ. 147 ἀρ. 1, 48, σ. 233 ἀρ. 42 κ. σ. 240.
 'Αθήνησι σ. 90 ἀρ. 6, 8.
 'Αθήνειον ἱέρεια τῆς 'Αθηνᾶς σ. 20 ἀρ. 2, 17.
 'Αθμονεύς σ. 11 ἀρ. 2, 3, σ. 25 ἀρ. 1, σ. 58 ἀρ. 7, 3.
 'Αθμονῆς σ. 12 ἀρ. 2, 3.
 Αἰαντὶς σ. 90 ἀρ. 6, 8.
 Αἰγῆις σ. 86, ἀρ. 6, 1.
 Αἰγυλεύς ('Απόλλων) σ. 171 ἀρ. 6, σ. 233 ἀρ. 42, σ. 240.
 Αἰγυπτία σ. 149 ἀρ. 1, 54.
 Αἰθαλίδης σ. 210 ἀρ. 4.
 Αἴλιος (Πο. Αἴλ. Διονυσόδωρος) 'Αχαρ-νεύς) σ. 55 ἀρ. 6, 14.
 Αἰμῆλιος σ. 20 ἀρ. 2, 17.
 Αἰνέας (ἱατρός) σ. 80 ἀρ. 2, 1, σ. 152.
 Αἰξωνεύς σ. 11 ἀρ. 2, 3.
 Αἰξωνῆς σ. 11 ἀρ. 2, 3.
 Αἰσῆνος σ. 167 ἀρ. 19.
 Αἰσχ δεὺς σ. 131 ἀρ. 10, 7.
 Αἰσχίνης (Παιανεύς) σ. 18 ἀρ. 2, 15.
 Αἰσχροῶν ('Αἰωνεύς) σ. 11 ἀρ. 2, 3, 'Α. Δημοκράτους στρατηγός σ. 199, 'Α. δεὺς σ. 131 ἀρ. 10, 7.
 Αἰσχυλίδης 'Αριστάρχου (Μυρρινού-σιος ;) σ. 18 ἀρ. 2, 15.
 Αἰσχύλος σ. 130 ἀρ. 10, 6, 'Α. 'Εφαι-στοδώρου ε. δ.
 Αἰτωλοὶ (;) σ. 58 ἀρ. 7, 3.
 'Ακρόπολις σ. 14 ἀρ. 2, 5, σ. 52 ἀρ. 6, 6, σ. 91 ἀρ. 6, 8, σ. 132 ἀρ. 10, 8, σ. 204 ἀρ. 1, σ. 208 ἀρ. 3.
 'Αλακίους σ. 15 ἀρ. 2, 7, σ. 125 ἀρ. 9 α', σ. 203 ἀρ. 1.
 'Αλεξιάς (ἄρχων) σ. 25 ἀρ. 1.
 'Αλεξίδημος κου ἐκ Κοίτης σ. 110 ἀρ. 7, 3.
 'Αλεξίς Φιλάγρου Μελιτεύς σ. 157 ἀρ. 1, 8.
 'Αλιμουσίους σ. 112 ἀρ. 7, 7.
 'Αλιος (Προβαλλίσιος) σ. 19 ἀρ. 2, 15.
 'Αλκαμένης σ. 113 ἀρ. 7, 13.
 'Αλκηθιάδης σ. 74 ἀρ. 4.
 'Αλκιμος σ. 93 ἀρ. 6, 10.
 'Αλύπητος (Σκαμβωνίδης) σ. 128 ἀρ. 10, 2.
 'Αμεινίας σ. 119 ἀρ. 7.
 'Αμμία 'Αριστοξένου] σ. 167 ἀρ. 12, 'Α. Πώλλας Σερουεῖας σ. 82 ἀρ. 2, 51.
 'Αμφίκληια Παραμονίδου σ. 166 ἀρ. 8.
 'Αμφίστρατος Φιλημονίδου (Αἰξωνεύς) σ. 11 ἀρ. 2, 3.
 'Αμφιτροπῆθεν σ. 129 ἀρ. 10, 3.
 'Αναστασία σ. 251 ἀρ. 3 γ'.
 'Ανδροκλῆς (ἐξ Οἴου) σ. 57 ἀρ. 7, 2.
 'Ανδροτίων σ. 208 ἀρ. 3.
 'Ανθεστηριῶν σ. 207 ἀρ. 2.
 'Ανθίππα σ. 165 ἀρ. 2.
 ἀνθυπατεύειν σ. 133 ἀρ. 10, 14.
 ἀνθύπατος σ. 133 ἀρ. 10, 13 κ. ἀρ. 10, 14.
 'Αντιγόνη σ. 212 ἀρ. 8.
 ἀντιγραφεὺς τῆς διοικήσεως σ. 58 ἀρ. 7, 3.
 'Αντικράτης (Φηγαῖος) σ. 87 ἀρ. 6, 1.
 'Αντίμαχος ('Αθμονεύς) σ. 11 ἀρ. 2, 3.
 'Αντιοχίς σ. 13 ἀρ. 2, 4, σ. 93 ἀρ. 6, 11, σ. 94 ἀρ. 6, 14.
 'Αντιόχισσα σ. 114 ἀρ. 7, 21, σ. 126 ἀρ. 9 γ'.
 'Αντοχος Θεοδίκου Λαμψακηνός σ. 104.
 'Αντισθένης 'Αντιφάνους σ. 11 ἀρ. 2, 3.
 'Αντιφάνης (Φηγαῖος) σ. 87 ἀρ. 6, 1.
 'Αντιφάνης 'Αριστοφάνους ('Ωαῖος) σ.

- 18 ἀρ. 2, 15, 'Α. ('Ιλιεύς) σ. 90 ἀρ. 6, 8.
- 'Αντιφάτες (ταμίας) σ. 7, ἀρ. 2, 1.
- 'Αντιφάτης σ. 11 ἀρ. 2, 3, 'Α. Χαριδῆμο Βατῆθεν σ. 111 ἀρ. 7, 4.
- 'Αντιφῶν Ἐπιτρόπου σ. 11 ἀρ. 2, 3. ἀποδέχεται σ. 204 ἀρ. 1.
- 'Απολλόδωρος σ. 131 ἀρ. 10, 6, 'Α. Θεοφράστου Παιανιεύς σ. 53 ἀρ. 6, 9.
- 'Απολλοφάνης ('Εφέσιος) σ. 90 ἀρ. 6, 8.
- 'Απόλλων Αἰγυλιεύς σ. 171 ἀρ. 6, σ. 233 ἀρ. 42, σ. 240, 'Α. Δαφνηφόρος σ. 104.
- 'Απολλωνιάς Φυλίδος σ. 130 ἀρ. 10, 6.
- 'Απολλωνίδης (Λ. Διμίλιος) σ. 20 ἀρ. 2, 17.
- 'Απολλωνιεύς σ. 56 ἀρ. 6, 9.
- 'Απολλώνιος σ. 95 ἀρ. 6, 15, 'Α. 'Αφροδισίου 'Αχαρνεύς σ. 19 ἀρ. 2, 16, 'Α. (Δημητρίεύς) σ. 40 ἀρ. 3, 1.
- 'Αρ. . . . σ. 208 ἀρ. 3.
- 'Αραφῆνιοι σ. 86 ἀρ. 6, 1.
- 'Αρεοπαγίτης σ. 133 ἀρ. 10, 14.
- 'Αριαραθεύς σ. 57 ἀρ. 7, 1.
- 'Αρίζηλος (Στεiriεύς) σ. 19 ἀρ. 2, 15.
- 'Αριστ. . . . Σημαχίδης σ. 110 ἀρ. 7, 3.
- 'Αριστάρχης (Μυρρινούσιος) σ. 18 ἀρ. 2, 15.
- 'Αριστείδης (Αἰξωνεύς) σ. 11 ἀρ. 2, 3, 'Α. ('Αρχεπόλιδος) σ. 167 ἀρ. 29, 'Α. (Κηφισιεύς) σ. 90 ἀρ. 6, 8.
- 'Αριστεῖος (Θετταλός) σ. 166 ἀρ. 4.
- 'Αριστίδης ('Αθηναῖος) σ. 147 ἀρ. 1, 48.
- 'Αριστιδῶ Λεύκονος Λαμπρέως σ. 56 ἀρ. 6, 18.
- 'Αριστο... (Κυδαντίδης) σ. 87 ἀρ. 6, 1.
- 'Αριστογείτος σ. 119 ἀρ. 5.
- 'Αριστογέννης σ. 58 ἀρ. 7, 2.
- 'Αριστοκλῆς 'Αρσάκης σ. 43 ἀρ. 3, 6, 'Α. ('Ορτυνεύς) σ. 86 ἀρ. 6, 1, 'Α. (Πρασιεύς) σ. 18 ἀρ. 2, 15.
- 'Αριστοκράτες σ. 39 ἀρ. 2, 6.
- 'Αριστομένης 'Αριστομήδους Θετταλός ἐκ Φερῶν σ. 233 ἀρ. 42 κ. σ. 240.
- 'Αριστομήδης (Θετταλός ἐκ Φερῶν) σ. 233 ἀρ. 42 κ. σ. 240.
- 'Αριστόξενος σ. 167 ἀρ. 12.
- 'Αριστοτέλης (Στεiriεύς) σ. 19 ἀρ. 2, 15.
- 'Αριστοφάνης ('Ωασιεύς) σ. 18 ἀρ. 2, 15.
- 'Αριστώ σ. 82. ἀρ. 2, 48.
- 'Αρσάκης σ. 43 ἀρ. 3, 6.
- 'Αρτέμων Πολυμήλου Πειραιεύς σ. 110 ἀρ. 7, 3.
- 'Αρχενοίδες σ. 119 ἀρ. 4.
- 'Αρχέπολις σ. 167 ἀρ. 29.
- 'Αρχεμος ὁ Χίτος σ. 119 ἀρ. 8.
- 'Αρχεστράτη σ. 53 ἀρ. 6, 8.
- 'Αρχίας (ἄρχων) σ. 88 ἀρ. 6, 3.
- 'Αρχίδικος ('Ραμνούσιος) σ. 56 ἀρ. 6, 19.
- 'Αρχικλῆς Θεοδώρου Θορίκιος (γραμματεὺς) σ. 94 ἀρ. 6, 14.
- 'Αρχῆνος 'Αλυπτήτου Σκαμβωνίδης σ. 128 ἀρ. 10, 2.
- ἀρχιτέκτων σ. 208 ἀρ. 3.
- ἄρχων (ἐπὶ ἐδωλίῳ) σ. 97 ἀρ. 6, 22.
- 'Ασκαλωνεῖται σ. 20 ἀρ. 2, 17.
- 'Ασκληπιάδης ('Αθμονεύς) σ. 58 ἀρ. 7, 3, 'Α. (Τειθράσιος) σ. 110 ἀρ. 7, 3.
- 'Ασκληπιόδωρος Μίλκωνος σ. 130 ἀρ. 10, 6.
- 'Ασκληπιός σ. 55 ἀρ. 6, 14.
- 'Αστυόχος σ. 48 ἀρ. 3. 'Α. Θεοφ σ. 58 ἀρ. 7, 2.
- 'Ατέρνιος σ. 20 ἀρ. 2, 18.
- Αὐρ. Ἐπίγονος Ἐπιγόνου σ. 42 ἀρ. 3, 5.
- Αὐτόβουλος Φιλοδήμου σ. 130 ἀρ. 10, 6.
- Αὐτοκλῆς Χαρίππου (Πιθεύς) σ. 11 ἀρ. 2, 3.
- Αὐτοκράτης Αἰσχίνου (Παιανιεύς) σ. 18 ἀρ. 2, 15.
- αὐτοκράτωρ σ. 54 ἀρ. 6, 12, σ. 199.
- 'Αριδανός σ. 114 ἀρ. 7, 20, ἀρ. 7, 22.
- 'Αφροδείσιος ('Αχαρνεύς) σ. 19 ἀρ. 2, 16.
- 'Αφροδισία Εὐγεναία σ. 42 ἀρ. 3, 4.
- 'Αφροδίτε (Πάνδεμος) σ. 127 ἀρ. 10, 1.
- 'Αφροδίτη Πάνδημος σ. 128 ἀρ. 10, 2.
- 'Αχαρνεύς σ. 19 ἀρ. 2, 16, σ. 55 ἀρ. 6, 14, σ. 90 ἀρ. 6, 8.

B

βάρβαροι σ. 58 άρ. 7, 3.
 Βασίλιννα (τοῦ δέινοσ 'Αφιδναίου θυγ.)
 σ. 114 άρ. 7, 22.
 Βατῆθεν σ. 110 άρ. 7, 4.
 Βιότῃ Δαρδάνισσα σ. 82 άρ. 2, 50.
 Βοιωτάσ Δημητρίου σ. 167 άρ. 13.
 Βοιωτοὶ σ. 95 άρ. 6, 15.
 βουλῇ σ. 12 άρ. 2, 3, σ. 15 άρ. 2, 7,
 σ. 18 κ. 19 άρ. 2, 15, σ. 25
 κ. έ. άρ. 1, σ. 52 άρ. 6, 4, σ.
 53 άρ. 6, 6 κ. 6, 7, σ. 57 άρ.
 7, 1, σ. 58 άρ. 7, 3, σ. 88 άρ.
 6, 3, σ. 89 άρ. 6, 5, σ. 90 κ.

έ. άρ. 6, 8, σ. 95 άρ. 6, 15,
 σ. 104, σ. 112 άρ. 7, 8, σ. 131
 άρ. 10, 7, σ. 199, σ. 203.
 β. ἡ έξ 'Αρείου πάγου σ. 19 άρ.
 2, 16, σ. 21 άρ. 2, 19, σ. 54
 άρ. 6, 10 κ. 6, 12, σ. 133 άρ.
 10, 13.
 β. τῶν εξακοσίωv σ. 133 άρ. 10,
 13. β. τῶν Φ σ. 55 άρ. 6, 14.
 Βουνατία σ. 154 άρ. 4.
 Βουτάδης σ. 112 άρ. 7, 7.
 Βούταλος σ. 114 άρ. 7, 19.

Γ

Γάτος Παχώνιος Γάτου υἱός ανθύπατος
 σ. 133 άρ. 10, 13.
 Γαμηλιών σ. 14 άρ. 2, 6.
 Γέλλιος Έρα . . . σ. 55 6, 13.
 Γερμανικός σ. 98 άρ. 6, 23, Γ. Καί-
 σαρ σ. 181.
 Γηρόστρατος 'Ιστιάου Δημητρίεύς σ.
 40 άρ. 3, 1.

Γῆρυς σ. 168 άρ. 35.
 Γίλλις σ. 156 άρ. 1, 6.
 Γλαβρίων σ. 113 άρ. 7, 9.
 Γλαυκέτης σ. 11 άρ. 2, 3.
 γλαυκόπις σ. 17 άρ. 2, 11.
 Γοργίας (τεχνίτης) σ. 119 άρ. 7.
 γραμματεὺς τῆς βουλῆς σ. 204 άρ. 1.

Δ

Δαιδαλίδαι σ. 11 άρ. 2, 3.
 Δαμοκράτης σ. 199.
 Δαρδάνισσα σ. 82 άρ. 2, 50.
 Δεμόστρατος Χσυπεταδν (γραμματεὺς)
 σ. 6 άρ. 2, 1.
 Δεξικράτης 'Ικαριεύς σ. 128 άρ. 10, 2.
 Δημέας (Αἰλωνεύς) σ. 11 άρ. 2, 3.
 Δημήτηρ σ. 129 άρ. 10, 3, Δ. Χλόη
 σ. 130 άρ. 10, 4 κ. άρ. 10, 5.
 Δημητριάς σ. 41 άρ. 3, 1.
 Δημητριάς σ. 40 άρ. 3, 1.
 Δημητρίεύς σ. 40 κ. έ. άρ. 3, 1.
 Δημήτριος σ. 11 άρ. 2, 3, σ. 82 άρ.
 2, 49, σ. 130 άρ. 10, 6, σ. 167
 άρ. 13, Δ. Πολυξένου 'Απολ-
 λωνιεύς (σαλπικτής) σ. 53 άρ.
 6, 9, Δ. (τεχνίτης) σ. 210 άρ.
 4. Δημίτριος σ. 168 άρ. 33.
 Δημοκλείδης Δημέου (Αἰλωνεύς) σ.
 11 άρ. 2, 3.
 Δημόνικος (Κονθυλίδης) σ. 19 άρ. 2, 15.
 Δημόστρατος σ. 130 άρ. 10, 6, Δ.
 Διονυσόδωρου Εὐωνυμεὺς σ. 15
 άρ. 2, 7.
 δημόται σ. 11 άρ. 2, 3.

Δημόφιλος Δημονίκου (Κονθυλίδης)
 σ. 19 άρ. 2, 15.
 Δημύλος (Προβαλίστιος) σ. 18 άρ.
 2, 15.
 Διάκριοι έν Εὐδοίᾳ σ. 108 άρ. 7, 1.
 Δικαστής σ. 95 άρ. 6, 15.
 Διογένης ('Αγγελειεύς) σ. 18 άρ. 2,
 15, Δ. (Δημητρίεύς) σ. 40 άρ.
 3, 1, Δ. Διοφάντου εκ Κοίλης
 σ. 158 άρ. 2, 2, Δ. Νικολάου
 Δημητρίεύς σ. 40 άρ. 3, 1.
 Διόγνητος (άρχων) σ. 93 άρ. 6, 11.
 Διόδοτος Διογένους ('Αγγελειεύς) σ.
 σ. 18 άρ. 2, 15.
 Διόδωρος σ. 110 άρ. 7, 3, . . . σ.
 Διοδώρου σ. 95 άρ. 6, 15.
 Διοκλείδης Διοκλέας σ. 17 άρ. 2, 12
 (2, 13),
 Διοκλής σ. 17 άρ. 2, 12 (2, 13), Δ.
 (άρχων) σ. 207 άρ. 2, Δ. ('Α-
 χαρνεύς) σ. 90 άρ. 6, 8.
 Διορμεεύς σ. 13 άρ. 2, 4.
 Διονύσια (τά έν άστει) σ. 95 άρ. 6, 15.
 Διονύσιος σ. 48 άρ. 3, σ. 131 άρ. 10,
 6, σ. 146 άρ. 1, 47, σ. 167 άρ.

9, Δ. Μακεδών σ. 167 άρ. 23,
Δ. Στ.... σ. 89 άρ. 6, 6.
Διονυσιογένης (Δημητρίους) σ. 40 άρ.
3, 1.
Διονυσόδωρος Ἀχαρνέυς (Ιερεὺς τοῦ
Σωτήρος Ἀσκληπιοῦ) σ. 55 άρ.
6, 14, Δ. Διονυσίου σ. 167 άρ.
9, Δ. (Εὐωνυμεὺς) σ. 15 άρ. 2,
7, Δ. Ἡρακ..... σ. 58 άρ. 7, 2.
Διόνυσος (Ιερὸν τοῦ Δ.) σ. 95 άρ.
6, 15.
Διοφάνης (Παιανιεύς;) σ. 18 άρ. 2,
15,σίας Διαφάνους (Παια-

νιεύς;) σ. 18 άρ. 2, 15.
Διοφάντης (ἐκ Κοίλης) σ. 158 άρ. 2, 2.
Δίφιλος καλὸς Μελανόπο σ. 75 άρ. 1,
3, σ. 76 άρ. 1, 4.
δραπέτες σ. 255.
Δρόμων Ἡρακλεώτης σ. 146 άρ. 1, 42.
Δωρίς σ. 125 άρ. 9 α'.
Δωρίων (Ἡρακληώτης) σ. 56 άρ. 6, 22.
Δωρόθεος (Ὀλύμπιος) σ. 56 άρ. 6, 17.
Δῶρος Σμικύθου Μελιτεὺς (γραμματεὺς
τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμου) σ.
19 άρ. 2, 15.

Ε

Ἐβρύτελμης (βασιλεὺς τῶν Ὀδρυσῶν)
σ. 203 κ. έ. άρ. 1.
Ἐγίας (τεχνίτης) σ. 37 άρ. 2, 3.
Ἐιρηναῖος (Ἀντιοχεὺς) σ. 126 άρ. 9 γ'.
Εἰσίδοτος σ. 130 άρ. 10, 5.
εἰσφορὰ σ. 91 άρ. 6, 8.
Ἐκατομδαίων σ. 207 άρ. 2.
ἐκκλησία σ. 90 άρ. 6, 8, σ. 94 άρ.
6, 12, έ. κυρία ἐν τῷ θεάτρῳ
σ. 14 άρ. 2, 6, σ. 15 άρ. 2, 7,
σ. 94 άρ. 6, 14, έ. σύγκλητος
ἐν τῷ θεάτρῳ σ. 110 άρ. 7, 3.
Ἐκφαντος Ἀγνοθεὺς (Παιανιεύς;) σ.
18 άρ. 2, 15.
Ἐλευθερεὺς σ. 181.
Ἐλευσίνιοι σ. 12 άρ. 2, 3.
Ἐλευσις σ. 11 κ. έ. άρ. 2, 3.
ἐλέφας σ. 7 άρ. 2, 1.
Ἐλλάς σ. 88 άρ. 6, 4.
Ἐλληνες σ. 58 άρ. 7, 3.
Ἐλληνικὸς πόλεμος σ. 91 άρ. 6, 8.
Ἐλπων (Πρασιεὺς) σ. 18 άρ. 2, 15.
Ἐμπεδία σ. 16 άρ. 2, 9.
Ἐνδημος Εὐδημίδου (Προβαλίσιος)
σ. 18 άρ. 2, 15.
ἐπίγνουςι σ. 40 άρ. 3, 1, ἐπίγνωσις
σ. 57, άρ. 7, 1.
Ἐπίγονος σ. 42 άρ. 3, 5.
Ἐπίζηλος (Παιανιεύς;) σ. 18 άρ.
2, 15.
Ἐπικράτης Διοκλέους (Ἀχαρνέυς σ.
90 άρ. 6, 8, Ἐ. Εὐκράτους
(Αἰξωνεύς). σ. 11 άρ. 2, 3, Ε.
(Οἰναῖος) σ. 129 άρ. 10, 3.
ἐπιοφθέντες σ. 58 άρ. 7, 2.
Ἐπιτέλης σ. 16 άρ. 2, 11 κ. άρ. 2, 11.
Ἐπιτροπος σ. 11 άρ. 2, 3.
Ἐρα.... (Γέλλιος) σ. 55 άρ. 6, 13.
Ἐργασίων Δημητρίου σ. 82 άρ. 2, 49.
Ἐρετριεὺς σ. 104.

Ἐρεχθεὺς σ. 20 άρ. 2, 18.
Ἐρεχθίδης σ. 27 άρ. 1, σ. 87 άρ. 6, 2.
Ἐρικειῆς σ. 87 άρ. 6, 1.
Ἐρινεὺς σ. 110 άρ. 7, 2.
Ἐρμαίσκος (Μειλήσιος) σ. 176 άρ.
1, 13.
Ἐρμάφιλος Στεφάνου σ. 167 άρ. 27.
Ἐρμείας σ. 132 άρ. 10, 10, Ἐ. Ἰω-
νικοῦ Μειλήσιος σ. 250 άρ. 46.
ἐξ Ἐρμείου σ. 130 άρ. 10 4.
Ἐρμέρας (Ἀλαιεὺς) σ. 125 άρ. 9 α'.
Ἐρμογένης Ἀδύμου Δημητρίους σ. 40
κ. έ. άρ. 3, 1, Ἐ. Δημητρίου
σ. 168 άρ. 33, Ἐ. Ἐπιζήλου
(Παιανιεύς;) σ. 18 άρ. 2, 15.
Ἐρμων σ. 167 άρ. 22.
Ἐρπυλλίς σ. 167 άρ. 26.
Ἐρχιεύς σ. 13 άρ. 2, 4.
Ἐρως σ. 251 άρ. 3 γ'.
Ἐτέαρχος σ. 38 άρ. 2, 4.
Ἐτεοκαρπάδιοι σ. 110 άρ. 7, 2.
Εὐβειοτος Δημητρίου σ. 11 άρ. 2, 3.
Εὐβούλη σ. 158 άρ. 2, 3.
Εὐβουλος σ. 166 άρ. 3.
Εὐγεναία σ. 42 άρ. 3, 4.
Εὐδημίδης (Προβαλίσιος) σ. 18 άρ. 2, 15.
Εὐδημος (Πρασιεὺς) σ. 18 άρ. 2, 15.
Εὐετιών σ. 91 άρ. 6, 8.
Εὐθονίκα Θειδήα σ. 61 άρ. 8, 1.
Εὐθοινος Φιλαρχίδου (ᾠαιεύς) σ. 18
άρ. 2, 15.
Εὐθυδίκη Ἡγησίππου γυνή σ. 147
άρ. 1, 51.
Εὐθυνείδης (Προβαλίσιος) σ. 18 άρ.
2, 15.
Εὐκλείδης (Αἰξωνεύς) σ. 11 άρ. 2,
3, Ἐ. (ἀρχων) σ. 26 κ. σ. 27
άρ. 1.
Εὐκλῆς Εὐκλείδου (Αἰξωνεύς) σ. 11
άρ. 2, 3.

Εὐκράτης (Αἰξωνεύς) σ. 11 ἀρ. 2, 3.	ἀρ. 7, 8.
Εὐκταῖος (Ξουπεταίων) σ. 11 ἀρ. 2, 3.	Εὐρυκράτης σ. 94 ἀρ. 6, 12.
Εὐκτημονίδης (Φηγούσιος) σ. 86 ἀρ. 6, 1.	Εὐσθένης Ἐλπωνος (Πρασιεύς) σ. 18 ἀρ. 2, 15.
Εὐμάρες σ. 149 ἀρ. 3.	Εὐφίλητος Ἀριστείδου Κηφισιεύς σ. 90 ἀρ. 6, 8.
Εὐμαχος (Σάμιος) σ. 26 ἀρ. 1.	Εὐφραῖος (Ἀγγελιεύς) σ. 18 ἀρ. 2, 15.
Εὐμένης (Βασιλεύς) σ. 110 ἀρ. 7, 3.	Εὐφράνωρ Εὐφραίου (Ἀγγελιεύς) σ. 18 ἀρ. 2, 15.
Εὐμνηστος Ἀνδροκλέους ἐξ Οἴου σ. 58 ἀρ. 7, 2.	Εὐφρόσυνος σ. 19 ἀρ. 2, 16.
Εὐπάλεια Ἰπποκράτους Κηφισιεύς γυνή α. 149 ἀρ. 1, 53.	Εὐφρον (τεχνίτης) σ. 39 ἀρ. 2, 5, Ε.
Εὐπόλεμος Μακαρέως (ᾠασιεύς) σ. 18 ἀρ. 2, 15, Ε. (Μύνδιος) σ. 234 ἀρ. 44.	Πάριος (τεχνίτης) σ. 16 ἀρ. 2, 8.
Εὐπολίδης σ. 130 ἀρ. 10, 6.	Εὐωνυμεύς σ. 15 ἀρ. 2, 7, σ. 25 ἀρ. 1.
Εὐπορος σ. 56 ἀρ. 6, 21.	Ἐφέσιοι σ. 26 ἀρ. 1.
Εὐρυκλῆς (Λακεδαιμόνιος) σ. 112	Ἐφέσιος σ. 90 ἀρ. 6, 8.
	Ἐφηβος σ. 11 κ. ἐ. ἀρ. 2, 3.

Z

Ζεὺς Ἀκραῖος σ. 40 ἀρ. 3, 1.	Ζώσιμος Ἑρμαῖσκου Μελήσιος σ. 176 ἀρ. 1, 13, Ζ. Ζωσίμου σ. 132 ἀρ. 10, 10, Ζ. Νικίου σ. 167 ἀρ. 9.
Ζηνόδωρος σ. 20 ἀρ. 2, 17.	
Ζήνων σ. 207 ἀρ. 2.	
Ζώπυρος Μητροδώρου σ. 113 ἀρ. 7, 15.	

H

Ἠγέμαχος Χαϊρήμονος Περιτοίδης σ. 11 ἀρ. 2, 3.	Ἠρακλείδης (Αφιδναῖος) σ. 114 ἀρ. 7, 20.
Ἠγεμόνη σ. 168 ἀρ. 31.	Ἠράκλειτος Ἀσκληπιάδου Ἀθμονεύς σ. 58 ἀρ. 7, 3.
Ἠγησίας (στρατηγός) σ. 91 ἀρ. 6, 8.	Ἠρακλεώτης σ. 146 ἀρ. 1 42.
Ἠγήσιππος σ. 147 ἀρ. 1, 51.	Ἠρακλεώτης σ. 80 ἀρ. 2, 7.
Ἠγησιφάνης σ. 11 ἀρ. 2, 3.	Ἠρακληώτης σ. 65 ἀρ. 6, 22.
Ἠδύλινη Τεισαμενοῦ ἐξ Οἴου σ. 157 ἀρ. 1, 8.	Ἠρόδοτος (Σάμιος) σ. 149 ἀρ. 1, 53.
Ἠλιόδωρος Θεμισωνος σ. 168 ἀρ. 34.	Ἠρώσσει σ. 42 ἀρ. 3, 2.
Ἠλῖος σ. 19 ἀρ. 2, 16.	Ἠφαίστιος (Α.....) σ. 112 ἀρ. 7, 5.
Ἠραγόρας Ἠροδότου Σάμιος σ. 149 ἀρ. 1, 53.	Ἠφαιστόδωρος Δισχύλου σ. 130 ἀρ. 10, 6, Ἠ Ἀριζήλου (Στεριεύς) σ. 19 ἀρ. 2, 15.
Ἠρακ.... σ. 58 ἀρ. 7, 2.	

Θ

Θαργηλιών σ. 13 ἀρ. 2, 4.	Θεόδικος (Λαμψακηνός) σ. 104.
Θεάγγελος Ἀριστείδου Ἀθηναῖος σ. 147 ἀρ. 1, 48, Θ. Θεαγγέλου Ἀθηναῖος ε. ἀ.	Θεοδότη Θεοδότου σ. 167 ἀρ. 9.
Θειβήα σ. 61, ἀρ. 8, 1.	Θεόδοτος σ. 167 ἀρ. 9, Θ. Ἀἰσχρωνος (Αἰξωνεύς) σ. 11 ἀρ. 2, 3, Θ. Διογένου Δημητρίους σ. 40 ἀρ. 3, 1, Θ. Πausανίου (Στεριεύς) σ. 18 ἀρ. 2, 15.
Θεμιστοκλῆς (ἀρχὼν) σ. 88 ἀρ. 6, 3, σ. 90 ἀρ. 6, 8, Θ. Ὁ... σ. 147 ἀρ. 1, 52.	Θεόδωρος σ. 58 ἀρ. 7, 2, Θ. (Θορίκιος) σ. 94 ἀρ. 6, 14, Θ. (Πλωθεύς) σ. 13 ἀρ. 2, 4, σ. 90 ἀρ. 6, 8, Θ. (Φαληρεύς) σ. 58 ἀρ. 7, 2.
Θεμισίων σ. 168 ἀρ. 34.	Θεόμνηστος σ. 94 ἀρ. 6, 12.
Θεόβουλος Θεοφάν... σ. 58 ἀρ. 7, 2.	
Θεογένης Ἀλίου (Προβαλίσσιος) σ. 19 ἀρ. 2, 15, Θ. (Παιανιεύς) σ. 18 ἀρ. 2, 15.	

Θεοπέθης ('Αραφήνιος) σ. 87 άρ. 6, 1.
 Θεόπομπος (Αίλωνεύς) σ. 11 άρ. 2, 3,
 Θ. Κτησίππου Μιλήσιος σ. 126
 άρ. 9 δ' .
 Θεόπρωπος Λέοντος Δημητρίους σ. 40
 άρ. 3, 1.
 Θεόττειμος έξ Έρμείου σ. 130 άρ.
 10, 4.
 Θεότιμος σ. 130 άρ. 10, 6, Θ. Θεο-
 πόμπου (Αίλωνεύς) σ. 11
 άρ. 2, 3.
 Θεοφάν[ης] σ. 58 άρ. 7, 2
 Θεοφίλη σ. 156 άρ. 1, 6.
 Θεόφιλος Θεοφίλου σ. 58 άρ. 7, 2.
 Θεόφραστος (Παιανεύς) σ. 53 άρ. 6, 9.
 Θέρσανδρος σ. 167 άρ. 14.

Θεσμοθέτης σ. 57 άρ. 7, 1.
 Θετταλός σ. 166 άρ. 4, Θ. έκ Φε-
 ρών σ. 233 άρ. 42 (σ. 240).
 Θηβαγενής Απολλωνίου Δημητρίους σ.
 40 άρ. 3, 1.
 Θησεΐα σ. 147 άρ. 1, 52.
 Θησεύς σ. 147 άρ. 1, 52.
 Θορίκιος σ. 94 άρ. 6, 14.
 Θουκλής Θεογένους (Παιανεύς) σ. 18
 άρ. 2, 15.
 Θράσυλλος Ήραγόρου Κηφισιεύς σ.
 149 άρ. 1, 53.
 Θρασύμαχος (Μυρρινούσιος) σ. 18
 άρ. 2, 15.
 Θυμοχάρες (ταμίης) σ. 7 άρ. 2, 1.

I

ιατρός σ. 80 άρ. 2, 1,
 Ίδομ[ος] σ. 110 άρ. 7, 2.
 Ίεροκλείδης ('Αραφήνιος) σ. 86 άρ.
 6, 1.
 Ίεροφάντης Νουφράδου Περιθόιδης σ.
 58 άρ. 7, 2.
 Ίῆται σ. 108 άρ. 7, 1.
 Ίκαριεύς σ. 128 άρ. 10, 2.
 Ίλάρα πρβ. Νικοδούλη.
 Ίλιεύς σ. 90 άρ. 6, 8.
 Ίλλυριός σ. 133 άρ. 10, 14.
 Ίον ; Σοφρονίσκο σ. 18 άρ. 2, 14.
 Ίούλιος Κάνδιδος σ. 113 άρ. 7, 9.
 Ίουνία Μείγιστη (Ιέρεια) σ. 98 άρ.
 6, 23.
 Ίούνιος (Μ. Ι. Μινουκιανός) σ. 133

άρ. 10, 14.
 Ίππαρχεύς σ. 181.
 Ίππαρχος σ. 131 άρ. 10, 7.
 Ίππεΐς σ. 181.
 Ίππικός σ. 167 άρ. 28.
 Ίπποθωντίς σ. 88 άρ. 6, 3.
 Ίπποκράτης Ήραγόρου Κηφισιεύς σ.
 149 άρ. 1, 53.
 Ίπποσθένης Ήπιτέλος σ. 17 άρ. 2, 11.
 Ίπποχάρης σ. 166 άρ. 6.
 Ίσιδώρα σ. 113 άρ. 7, 12.
 Ίστιαίος (Δημητρίους) σ. 40 άρ. 3, 1.
 Ίφιδίκε σ. 119 άρ. 8.
 Ίφικράτης σ. 62 άρ. 6, 2.
 Ίωνικός (Μειλήτιος) σ. 250 άρ. 46.

K

καθέσιμον σ. 148 άρ. 1, 52.
 Καικέλιος, Κόιντος Κ. Κοΐντου Μέ-
 τελλος σ. 200.
 Καΐσαρ σ. 54 άρ. 6, 12, σ. 98 άρ. 6,
 23, σ. 181, σ. 199.
 Καλλέας (άρχων) σ. 208 άρ. 3.
 Καλλι.... σ. 88 άρ. 6, 3, σ. 208 άρ. 2.
 Καλλιάδης σ. 11 άρ. 2, 3.
 Καλλίας σ. 131 άρ. 10, 6, Κ. Καλ-
 λιάδου σ. 11 άρ. 2, 3, Κ. "Ωα-
 θεν σ. 26 άρ. 1.
 Καλλιέτιος (Παιανεύς) σ. 88 άρ. 6, 3.
 Κκλλιχλής Φρόννωνος (Προδαλίστιος)
 σ. 18 άρ. 2, 15.
 Καλλικράτες (ό άρχιτέκτων) σ. 255.
 Καλλικράτη σ. 167 άρ. 20.
 Καλλικράτης Αίλωνεύς σ. 11 άρ. 2,
 3, Κ. Χαροπίδου (πρβ. C. I.

A. II. 117) σ. 88 άρ. 6, 3.
 Κάλλιππος σ. 167 άρ. 30.
 Καλλιτε[λής] ('Αγγελεΐδης) σ. 18
 άρ. 2, 15.
 Κάνδιδος, Ίούλιος Κ. σ. 113 άρ. 7, 9.
 Κάρος (Λ. Αιμίλιος) σ. 20 άρ. 2, 17.
 Καρνανδής σ. 110 άρ. 7, 2.
 Καρσανδρέτις σ. 113 άρ. 7, 14.
 Καΐνει σ. 110 άρ. 7, 2.
 Κεθηγίλλα Κεθηγίλλου σ. 21 άρ. 2, 19.
 Κεθηγίλλος σ. 21 άρ. 2, 13.
 Κεικόλαος Κεικολάου σ. 168 άρ. 37.
 Κεΐτοι σ. 108 άρ. 7, 1.
 Κεχροπίς σ. 11 άρ. 2, 3, σ. 14 άρ.
 2, 6, σ. 25 άρ. 1, σ. 89 άρ. 6,
 7, σ. 94 άρ. 6, 13.
 Κέκροψ (Ιερών τ. Κέκροπος) σ. 11 άρ.
 2, 3, σ. 90 άρ. 6, 7.

Κέρδων Μῆδος σ. 56 ἀρ. 6, 20.
 Κεφαλιῶν Δωροθέου Ὀλύμπιος σ. 56
 ἀρ. 6, 17.
 ἐκ Κηδῶν σ. 27 ἀρ. 1.
 Κηφισ....—εύς (γραμματεὺς) σ. 208
 ἀρ. 3.
 Κηφισιεύς σ. 90 ἀρ. 6, 8, σ. 157 ἀρ.
 2, 1, σ. 203 ἀρ. 1, Κηφισίως
 σ. 149 ἀρ. 1, 53.
 Κηφισοδότος Κυνάγον Αἰθαλίδης σ.
 210 ἀρ. 4,..... Κηφισοδότου
 Αἰθαλίδης εἰ. ἀ.
 Κηφισόδωρος Ἀθηναῖος σ. 233 ἀρ.
 42 (σ. 240), Κ. (ἀρχων) σ. 90
 ἀρ. 6, 8.
 Κηφισοφῶν Καλλιτίου Παιανιεύς
 (γραμματεὺς) σ. 88 ἀρ. 6, 3, Κ.
 Παιανιεύς (γραμματεὺς) σ. 25
 (26) κ. 27 ἀρ. 1.
 Κίρος (Πιθεύς) σ. 11 ἀρ. 2, 3.
 Κιρρία[ς ἡ—δης] σ. 87 ἀρ. 6, 1.
 Κιχέσιππος Μυρρινόσιος (γραμματεὺς)
 σ. 6, ἀρ. 2, 1.
 Κλαύδιος Ἰλλυριὸς Τήθεντος ἀνθύπα-
 τος σ. 133 ἀρ. 10, 14, Τιβ. Κλ.
 Κάισαρ Σεβαστὸς Γερμανικὸς σ.
 98 ἀρ. 6, 23.
 Κλεαγόρα σ. 165 ἀρ. 1, Κ. Φιλέου
 Μελιτίως σ. 157 ἀρ. 1, 7.
 Κλεαγόρη σ. 166 ἀρ. 7.
 Κλεάριστος Φιλαρχίδου (ᾠαῖεύς) σ.
 19 ἀρ. 2, 15.
 Κλέδ[ικος] σ. 10 ἀρ. 2, 2.
θένης Κλεινίου Κοθωκίδης (γραμ-
 ματεὺς) σ. 15 ἀρ. 2, 7.
 Κλειτόμαχος (Κασσανδρεὺς) σ. 113

ἀρ. 7, 14.
 Κλεοκλέδων Ὠρωποκλέου σ. 168 ἀρ. 39.
 Κλέσοφος σ. 25 (26) ἀρ. 1, Κ. (τε-
 χνίτης) σ. 64, ἀρ. 1, 2.
 Κλεῶ σ. 167 ἀρ. 25.
 Κλεωναῖος σ. 57 ἀρ. 7, 1.
 κλίνη σ. 58 ἀρ. 7, 2.
 Κοδοπῆς σ. 110 ἀρ. 7, 2.
 Κοθωκίδης σ. 15 ἀρ. 2, 7.
 ἐκ Κοίλης σ. 110 ἀρ. 7, 3, σ. 158
 ἀρ. 2, 2.
 Κόιντος Καϊκίλιος Κοῖντου Μέτελλος
 σ. 200.
 Κολλυτεύς σ. 26 ἀρ. 1.
 Κονθυλίδαί σ. 19 ἀρ. 2, 15.
 Κόρη σ. 129 ἀρ. 10, 3, σ. 130 ἀρ.
 10, 5.
 Κουροτρόφος σ. 130 ἀρ. 10, 5.
 Κράτεια (Ἀγρυλῆθεν) σ. 112 ἀρ. 7, 5.
 κρεμαστὴ σκευὴ σ. 62 ἀρ. 8, 2.
 Κρεσίλας (τεχνίτης) σ. 26 ἀρ. 2, 2.
 Κρητόδημος Πανκλείου σ. 167 ἀρ. 24.
 Κρι.... Βουτάλου σ. 114 ἀρ. 7, 19.
 Κτεσίας σ. 119 ἀρ. 6.
 Κτεσίον (ταμίας) σ. 7 ἀρ. 2, 1.
 Κτησικλῆς (ἀρχων) σ. 11 κ. εἰ. ἀρ.
 2, 3.
 Κτήσιππος (Μιλήσιος) σ. 126 ἀρ. 9 δ'.
 Κυδαντίδαί σ. 87 ἀρ. 6, 1.
 Κυζικηνὸς κ. 42 ἀρ. 3, 3.
 Κύθιοι σ. 108 ἀρ. 7, 1.
 Κυλλάνδιοι (ἡ—τιοί) σ. 110 ἀρ. 7, 2.
 κυμητήριον σ. 251 ἀρ. 3 γ'.
 Κύναγος (Αἰθαλίδης) σ. 210 ἀρ. 4.
 Κυρβισσὸς σ. 110 ἀρ. 7, 2.

Λ

Λακεδαιμόνιος σ. 112 ἀρ. 7, 8, σ.
 181.
 Λακεδαιμών σ. 26 ἀρ. 1.
 Λάμαχος σ. 83 ἀρ. 2, 72.
 Λαμιεὺς σ. 95 ἀρ. 6, 15.
 Λαμπῆς σ. 147 ἀρ. 1, 52.
 Λαμπρεὺς σ. 37 ἀρ. 2, 3, σ. 94 ἀρ.
 6, 14, Λαμπρεὺς σ. 56 ἀρ. 6, 18.
 Λαμφακηνὸς σ. 104.
 Λαύρα σ. 126 ἀρ. 9 ε'.
 Λαχάρης Εὐρυκλέους Λακεδαιμόνιος σ.
 112 ἀρ. 7, 8.
 Λεοντικὸς (ἀνθύπατος) σ. 133 ἀρ.
 10, 14.
 Λεύκιος (Μιλήσιος;) σ. 114 ἀρ. 7, 17.
 Λεύκων Λαμπρεὺς σ. 56 ἀρ. 6, 18.

Λεφσιμανδῆς σ. 110 ἀρ. 7, 2.
 Λέων (Δημητρίδης) σ. 40 ἀρ. 3, 1.
 Λοξ.... σ. 56 ἀρ. 6, 16.
 Λοποδύτες σ. 255.
 Λούκιος Αἰμίλιος Ἀπολλωνίδης, Λ.
 Αἰμ. Κάρως Λ. Αἰμ. Οὐδειά-
 νος Ζηνόδωρος σ. 20 ἀρ. 2, 17.
 Λύκιος Μύρονος Ἐλευθερεὺς (τεχνίτης)
 σ. 181.
 Λύσανδρος σ. 204 ἀρ. 1.
 Λυσίθεος Θεοδώρου σ. 58 ἀρ. 7, 2.
 Λυσίμαχος σ. 208 ἀρ. 2, Λ. Λυσιμέ-
 νους (Μυρρινούσιος) σ. 18 ἀρ.
 2, 15.
 Λυσίστρατος σ. 11, ἀρ. 2, 3.

M

Μαγνησία (Θεσσαλίας) σ. 41 άρ. 3, 1.
 Μάγνητες σ. 40 κ. ε. άρ. 3, 1.
 Μακαρεύς (Ωαίεϋς) σ. 18 άρ. 2, 15.
 Μακεδών σ. 167 άρ. 23.
 μαντεία σ. 58 άρ. 7, 2.
 Μάρκος Ἰουλίος Μινουκιανός σ. 133
 άρ. 10, 14.
 Ματρία Νησιώτης σ. 207 άρ. 2.
 Μεγαλίνος Φιλωνίου σ. 168 άρ. 38.
 Μέγαρα (;) σ. 95 άρ. 6, 15.
 Μεγίστη (Ἰουνία) σ. 98 άρ. 6, 23.
 Μέδων σ. 167 άρ. 17.
 Μελήσιος σ. 176 άρ. 1, 13, σ. 250
 άρ. 46.
 Μελάνθιος Ἀριστείδου (Αἰξωνεύς) σ.
 11 άρ. 2, 3.
 Μελάνιππος σ. 232 άρ. 35.
 Μελάνοπος σ. 75 άρ. , 3, σ. 76
 άρ. 1, 4.
 Μελησίας Ἀριστοτέλους (Στεφειεύς)
 σ. 19 άρ. 2, 15.
 Μελιτεύς σ. 19 άρ. 2, 15, σ. 55 άρ.
 6, 13, σ. 112 άρ. 7, 6, σ. 126
 άρ. 9 β', σ. 157 άρ. 1, 7 κ. 8.
 Μέλητος---δεύς σ. 131 άρ. 10, 7.
 Μένανδρος (Μελίθεύς) σ. 42 άρ. 3, 2.
 Μ. Νικίου Δημητρίεϋς σ. 40 άρ.
 3, 1, Μ. (ταμίας) σ. 7 άρ. 2, 1.
 Μενεκλείδης σ. 167 άρ. 16.
 Μενεκράτεια Δεξιόκράτους Ἰκαριεύς
 θυγ., ἱέρεια τῆς Ἀφροδίτης Παν-
 δήμου σ. 128 άρ. 10, 2.
 Μενεκράτης (Ἀγγελιεύς) σ. 18 άρ. 2, 15.
 Μεσσήνιος σ. 53 άρ. 6, 7.
 Μεταγειντινών σ. 15 άρ. 2, 7.
 Μέτελλος σ. 200.
 Μήδος σ. 56 άρ. 6, 20.

μήτηρ κάστρων σ. 54 άρ. 6, 11.
 Μητροδωρος σ. 113 άρ. 7, 15, Μ.
 Ἡρακλείδου Ἀφιδναῖος σ. 114
 άρ. 7, 20.
 Μεθραξίδης (Ἀρισταθεύς) σ. 57 άρ.
 7, 1.
 Μικίνας Ξεινίδος σ. 130 άρ. 10, 6.
 Μιλησία (;) σ. 114 άρ. 7, 17.
 Μιλήσιοι σ. 88 άρ. 6, 4.
 Μιλήσιος σ. 126 άρ. 9 δ'.
 Μίλητος σ. 88 άρ. 6, 4.
 Μίλων σ. 130 άρ. 10, 6.
 Μίλων σ. 167 άρ. 15.
 Μινουκιανός σ. 133 άρ. 10, 14.
 Μνέσον σ. 119 άρ. 2.
 Μνησιάρχης (Συπταίων) σ. 11. άρ.
 2, 3.
 Μνησίθεος σ. 11 άρ. 2, 3.
 Μνησικλῆς Ἐπικράτου Οἰναῖος σ. 129
 άρ. 10, 3.
 Μόσχ... σ. 131 άρ. 10, 6.
 Μοσχίων σ. 167 άρ. 10.
 Μόσχος Ἑρμέρωτος Ἀλαιοϋς ὁ συν-
 γραφεύς σ. 125 άρ. 9 άρ. 9 α',
 Μ. Ὑγλήσιο Κηφισιεύς σ. 157
 άρ. 2, 1.
 Μυκόνιοι σ. 108 άρ. 7, 1.
 Μυνδία σ. 234 άρ. 44.
 Μυρρινόσιος σ. 6 άρ. 2, 1.
 Μυρρινούσιος (;) σ. 18 άρ. 2, 15.
 Μύρτα Ἰπποκράτους (Κηφισιεύς) σ.
 149 άρ. 1, 53.
 Μυρτίχη σ. 166 άρ. 1.
 Μύρων (Ἐλευθερεϋς τεχνίτης) σ. 181.
 Μυστιχίδης (άρχων) σ. 203 άρ. 1.
 Μ. .. σ[τρατο]ς Καλλιτέλους Ἀγγε-
 λειδὲς σ. 18 άρ. 2, 15.

N

Νάχσιοι σ. 108 άρ. 7, 1.
 Νεοκλῆς Ἀθηνάδου Μεσσήνιος σ. 52
 άρ. 6, 7.
 Νέρβας σ. 199, Νέρουας σ. 54 άρ.
 6, 12.
 Νέων Ἀλαιοϋς (γραμματεϋς) σ. 203
 άρ. 1.
 Νησιώτης σ. 207 άρ. 2.
 Νίκανδρος Ἀντιφάνους Ἰλιεύς σ. 90.
 άρ. 6, 6'.
 ... Νικέου Ἀλαιοϋς (γραμματεϋς) σ.
 207 άρ. 2.

Νίκη (Ἀθηνᾶ) σ. 58 άρ. 7, 3, Ν.
 (τρίτηρης) σ. 62 άρ. 8, 2.
 Νικησιφών Ἀρχιδίκου Ραμινούσιος σ.
 56 άρ. 6, 19.
 Νικησώ Ποσιδίππου σ. 167 άρ. 21.
 Νικίας σ. 167 άρ. 9, Ν. Εὐκταίου
 (Συπταίων) σ. 11 άρ. 2, 3.
 Νικοδούλη ἡ καὶ Ἰλᾶρα Θεοτίμου
 ἐξ Ἑρμείου, ἱέρεια τῆς Δήμητρος
 Χλόης σ. 130 άρ. 10, 4.
 Νικοκλῆς (άρχων) σ. 13 άρ. 2, 4, σ. 90

ἀρ. 6, 8, Ν. Μενεκλείδου σ. 167 ἀρ. 16, Ν. (;) Πιραιεύς σ. 54 ἀρ. 6, 11.	τεύς) σ. 13 ἀρ. 2, 4, σ. 90 ἀρ. 6, 8, Ν. Κηφισοδώρου Ἀθηναῖος σ. 233 ἀρ. 42 (σ. 240), Ν. Πausανίο σ. 130 ἀρ. 10, 6, Ν. Σιμίου σ. 130 ἀρ. 10, 6.
Νικόλαος (Δημητρίεὺς) σ. 40 ἀρ. 3, 1.	Νόημα Ἰππικίου σ. 167 ἀρ. 28.
Νικομήδης Σίμου Δημητρίεὺς σ. 40 ἀρ. 3, 1.	νομοθέτης σ. 199.
Νικόστρατος σ. 131 ἀρ. 10, 6, Ν. (Φηγαιεύς) σ. 87. ἀρ. 6, 1.	Νόστος Πausανίο σ. 130 ἀρ. 10, 6.
Νικοφῶν Ἀθμονεύς σ. 25 ἀρ. 1.	Νοτιῆς σ. 26 ἀρ. 1.
Νίκων Θεοδώρου Πλωθ(ε)εύς (γραμμα-	Νουφράδης (Περιθοίδης) σ. 58 ἀρ. 7, 2.

Ξ

Ξένος σ. 130 ἀρ. 10, 6.	Ξενοκλίδας σ. 154 ἀρ. 4.
Ξεναρέτα σ. 166 ἀρ. 2.	Ξενοφῶν σ. 181, Ξ. Μνησιάδου (Ξυπεταίων) σ. 11 ἀρ. 2, 3.
Ξενοκ.... σ. 97 ἀρ. 6, 20.	Ξένων Δημητρίου σ. 130 ἀρ. 10, 6, Ξ. Πρασιεύς σ. 56 ἀρ. 6, 18.
Ξενοκλῆς σ. 133 ἀρ. 10, 11, Ξ. (ἀρχων) σ. 110 ἀρ. 7, 3, Ξ. (Φηγαιεύς) σ. 87 ἀρ. 6, 1.	Ξυπεταίωνες σ. 11 ἀρ. 2, 3.

Ο

Ὁ.... (ἀρχων) σ. 93 ἀρ. 6, 10.	Ὁλύμπιος σ. 56 ἀρ. 6, 17.
Ὁδρύσαι σ. 203 κ. ε. ἀρ. 1.	κατ' ὄνειρον σ. 130 ἀρ. 10, 5.
οἰκιστῆριον σ. 114 ἀρ. 7, 18.	Ὁνεισηγνος σ. 82 ἀρ. 2, 49.
οἰναῖος σ. 129 ἀρ. 10, 3.	ὄρος σ. 56 ἀρ. 6, 16, Ἡὸρος σ. 126 ἀρ. 9 σ'.
οἰνεῖς σ. 110 ἀρ. 7, 3.	Ὀτρυνεῖς σ. 86 ἀρ. 6, 1.
ἐξ Οἴου σ. 58 ἀρ. 7, 2, σ. 157 ἀρ. 1, 8.	Ὀυβειανός Ζηνόδωρος (Λ. Αἰμίλιος) σ. 20 ἀρ. 2, 17.
Ὀλύμπιος σ. 199.	
Ὀλύμπιος σ. 97 ἀρ. 6, 19.	

Π

Παιανεύς σ. 20 ἀρ. 2, 18, σ. 25 κ. 27 ἀρ. 1, σ. 53 ἀρ. 6, 9, σ. 88 ἀρ. 6, 3.	παρθῆνοι (ἐργαστῖναι) σ. 15 ἀρ. 2, 7.
Παιανιῆς (;) σ. 18 ἀρ. 2, 15.	Παρθικός σ. 54 ἀρ. 6, 12.
Παιονίδης σ. 87 ἀρ. 6, 2.	Πάριοι σ. 108 ἀρ. 7, 1.
Παιών σ. 83 ἀρ. 2, 72.	Πάριος σ. 16 ἀρ. 2, 8.
Πακώνιος (Γάτος Π. Γάβου υἱός ἀνθόπατος) σ. 133 ἀρ. 10, 13.	Παρμενίσκα Μενάνδρου Μελιδόσσα σ. 42 ἀρ. 3, 2.
Πάλλας Τριτογενής σ. 118 ἀρ. 1.	Παρμενίσκος σ. 130 ἀρ. 10, 6.
Παλληνεύς σ. 126 ἀρ. 9 σ'.	Παρπαριδται σ. 110 ἀρ. 7, 2.
Πάμφιλος (Κυδαντίδης) σ. 87 ἀρ. 6, 1.	Πausανίας σ. 130 ἀρ. 10, 6, σ. 131 ἀρ. 10, 6, Π. (Στειριεύς) σ. 19 ἀρ. 2, 15.
Παναθήναια α. 58 ἀρ. 7, 3, Π. τὰ μέγала σ. 133 ἀρ. 10, 11.	Πεδιεύς (Ἐρχιεύς) σ. 13 ἀρ. 2, 4.
Πανδονίς σ. 18 ἀρ. 2, 15, σ. 25 ἀρ. 1.	Πειραιεύς σ. 110 ἀρ. 7, 3.
Πανελλήνιος σ. 199.	Πεισιάνναξ Τιμοθέου Ἀλαιεύς σ. 15 ἀρ. 2, 7.
Πανκλῆς σ. 167 ἀρ. 24.	πέπλος σ. 15 ἀρ. 2, 7.
Παραμόνη σ. 166 ἀρ. 3.	Περιγένης Περιγένους Κυζικηνός σ. 42 ἀρ. 3, 3.
Παραμονίδης σ. 166 ἀρ. 8.	Περιθοίδης σ. 11 ἀρ. 2, 3, σ. 58 ἀρ. 7, 1.
Παράμυθος Πολυτράτου σ. 207 ἀρ. 2.	

Περικλῆς σ. 36 ἀρ. 2, 2.
Πιθῆς σ. 11 ἀρ. 2, 3.
Πιραιεύς σ. 54 ἀρ. 6, 11.
Πλούτων σ. 58 ἀρ. 7, 2.
Πλωθεύς σ. 13 ἀρ. 2, 4.
Πλωθεύς σ. 90 ἀρ. 6, 8.
Πο. Αἴλ. Διονυσόδωρος Ἀχαρνεύς (Ιε-
ρεύς τοῦ Σωτήρος Ἀσκληπιοῦ)
σ. 55 ἀρ. 6, 14.
Πολέμαρχος (γραμματεὺς) σ. 52 ἀρ.
6, 4.
πολεταὶ σ. 255.
Πολιάνθης (τεχνίτης) σ. 73 ἀρ. 2.
Πολύζηλος Ἀπολλοφάνους Ἐφέσιος
σ. 90 ἀρ. 6, 8.
Πολυκλῆς Θρασυμάχου (Μυρρινούσιος)
σ. 18 ἀρ. 2, 15.
Πολύμηλος (Πειραιεύς) σ. 110 ἀρ.
7, 3.
Πολύμνις Εὐδωνμεύς (γραμματεὺς) σ.
25 ἀρ. 1.
Πολύξενος (Ἀπολλωνιεύς) σ. 56 ἀρ.
6, 9.
πομπεῦειν σ. 15 ἀρ. 2, 7.
Ποσειδων. σ. 20 ἀρ. 2, 18.
Ποσῆς Σάμιος σ. 27 ἀρ. 1.
Ποσιδιππος σ. 167 ἀρ. 21.

Πραξιάρδης σ. 96 ἀρ. 6, 16.
Πραξιᾶς Ἀριστείου Θετταλὸς σ. 166
ἀρ. 4.
Πραξιτέλης Ἀθηναῖος (τεχνίτης) σ.
32 ἀρ. 2.
Πρασιεύς σ. 56 ἀρ. 6, 18.
Πρασιῆς σ. 18 ἀρ. 2, 15.
Προβαλίσιοι σ. 18 ἀρ. 2, 15.
Προθυ... (Κεφαλῆθεν) σ. 39 ἀρ. 2, 5.
Προκλείδης Μενεράτους (Ἀγγελλεύς)
σ. 18 ἀρ. 2, 15.
Προκλῆς (ἄρχων) σ. 15 ἀρ. 2, 7.
Προνάπης σ. 181.
Πρωτίας σ. 11 ἀρ. 2, 3.
Πτελεᾶται σ. 110 ἀρ. 7, 2.
Πτολεμαῖος (βασιλεὺς) σ. 94 ἀρ. 6,
14, σ. 208 ἀρ. 2.
Πύθιος, νέος Π. σ. 199.
Πύθις (τεχνίτης) σ. 16 ἀρ. 2, 10 κ.
2, 11.
Πυθοῦ σ. 35 ἀρ. 2, 1.
Πύθων ἐκ Κηδῶν σ. 27 ἀρ. 1.
πυλωρός σ. 53 ἀρ. 6, 9.
Πυργίων (Ὀτρυνεύς) σ. 86 ἀρ. 6, 1.
Πυρφόρος σ. 97 ἀρ. 6, 22.
Πώλλα Ἀλκαμένους σ. 113 ἀρ. 7, 13.
Π. Σερουελία σ. 82 ἀρ. 2, 51.

Ρ

Ῥαμνούσιος σ. 55 ἀρ. 6, 13, σ. 56
ἀρ. 6, 19, ...ος Ῥαμνούσιος

(γραμματεὺς) σ. 93 ἀρ. 6, 10,
...ων Ρ. σ. 94 ἀρ. 6, 14.

Σ

Σάβων σ. 11 ἀρ. 2, 3.
Σαλαμίνιος σ. 51 ἀρ. 6, 2.
σαλπικιτῆς σ. 53 ἀρ. 6, 9.
Σάμιος σ. 25 κ. ε. ἀρ. 1, σ. 27 ἀρ.
1, σ. 149 ἀρ. 1, 53.
Σάμιος σ. 26 ἀρ. 1, σ. 87 ἀρ. 6, 2.
Σαραπίων Σαραπίωνος Μελιτεὺς σ.
112 ἀρ. 7, 6.
Σάτυρος Ἡφαιστίου Ἀ... σ. 112 ἀρ.
7, 5.
Σαφῶς σ. 74 ἀρ. 4.
Σεβαστὸς σ. 54 ἀρ. 6, 12, σ. 98 ἀρ.
6, 23, σ. 199.
Σέξτος σ. 54 ἀρ. 6, 10.
Σερουελία σ. 82 ἀρ. 2, 51.
σηκός σ. 55 ἀρ. 6, 15.
Σημαχιδης σ. 110 ἀρ. 7, 3, σ. 113
ἀρ. 7, 16, Σ. (γραμματεὺς) σ.
94 ἀρ. 6, 13.

Σοενέδημος Ἀσκληπιάδου Τειθράσιος
(γραμματεὺς) σ. 110 ἀρ. 7, 3.
Σίγα σ. 148 ἀρ. 1, 46.
Σικινῆται σ. 108 ἀρ. 7, 1.
Σιμίας σ. 130 ἀρ. 10, 6.
Σῆμος (Δημητρίδης) σ. 40 ἀρ. 3, 1.
Σίμων Ὀ... (Φηγαίεύς) σ. 87 ἀρ.
6, 1.
Σκαμβωνίδης σ. 128 ἀρ. 10, 2.
Σκυροφοριῶν σ. 90 ἀρ. 6, 8, σ. 93
ἀρ. 6, 11, σ. 94 ἀρ. 6, 14, σ.
110 ἀρ. 7, 3.
Σμικυθή σ. 16 ἀρ. 2, 8.
Σμίκυθος σ. 11 ἀρ. 2, 3, Σ. (Μελι-
τεὺς) σ. 19 ἀρ. 2, 15, Σ. Μνέ-
σονος σ. 119 ἀρ. 2.
Σμόκορδος (ταμίας) σ. 7 ἀρ. 2, 1.
Σοφοκλῆς Πεδιεύς Ἐρχιεύς σ. 13 ἀρ.
2, 4.

Σοφρονίσκος σ. 10 ἀρ. 2, 14.
 στάδιον σ. 58 ἀρ. 7, 3.
 Στεριψής σ. 19 ἀρ. 2, 15.
 Στεφανόδωρος Λυσιστράτου σ. 11 ἀρ.
 2, 3.
 Στέφανος σ. 167 ἀρ. 27, Σ. Δημόλου
 (Προβαλίσκος) σ. 18 ἀρ. 2, 15.
 στρατεύει ναυτικά καὶ πεζαὶ σ. 91
 ἀρ. 6, 8.
 στρατηγός σ. 204 ἀρ. 1.
 Στρατοκλῆς Εὐθυδήμου Διομεεὺς σ.
 13 ἀρ. 2, 4.

Στροσίας (ταμίαις) σ. 7 ἀρ. 2, 1.
 Σύμμαχος (ἀρχων) σ. 94 ἀρ. 6, 14.
 σύνεδροι σ. 40 κ. ε. ἀρ. 3, 1.
 Σύρος σ. 146 ἀρ. 1, 46.
 Σωσθένης (Ἡρακλεώτης) σ. 80 ἀρ.
 2, 7.
 Σωστράτης σ. 168 ἀρ. 32.
 Σωτήρ (Ἀτκλήπιος) σ. 55 ἀρ. 6, 14.
 Σώτιμος σ. 95 ἀρ. 6, 15.
 σωφρονιστής σ. 11 κ. ε. ἀρ. 2, 3, σ.
 47 ἀρ. 2, 4.

Τ

ταμίας τοῦ δήμου σ. 132 ἀρ. 10, 8,
 τ. τῶν στρατιωτικῶν σ. 52
 ἀρ. 6, 6.
 Τειθράσιος σ. 110 ἀρ. 7, 3.
 Τεισαμενός ἐξ Οὔου σ. 157 ἀρ. 1, 8,
 Τ. Κίρου (Πιθεύς) σ. 11 ἀρ.
 2, 3.
 Τείσανδρος σ. 204 ἀρ. 1.
 τέκτον σ. 51 ἀρ. 6, 3.
 Τελάνδριοι σ. 110 ἀρ. 7, 2.
 Τελεμέσσιοι σ. 110 ἀρ. 7, 2.
 Τελεσίδημος Χάρι... Ἀφιδναῖος σ.
 58 ἀρ. 7, 2.
 Τήβης (ἀρχων) σ. 133 ἀρ. 10, 14.

Τιβέριος Κλαύδιος Καῖσαρ Σεβαστός
 Γερμανικός σ. 98 ἀρ. 6, 23.
 Τιμόγαθος σ. 165 ἀρ. 1.
 Τιμαγένης σ. 48 ἀρ. 3.
 Τιμόθεος (Ἀλαιοῦς) σ. 15 ἀρ. 2, 7.
 Τιμοκράτης σ. 166 ἀρ. 5.
 τίτθη σ. 64 ἀρ. 1, 1.
 Τολμαῖος Εὐθυδείδου (Προβαλίσκος)
 σ. 18 ἀρ. 2, 15.
 τοχσόται σ. 255.
 Τραιανός σ. 54 ἀρ. 6, 12, σ. 199.
 τράπεζα σ. 58 ἀρ. 7, 2.
 Τρικορύστος σ. 58 ἀρ. 7, 2.
 Τριτογενής σ. 118 ἀρ. 1.

Υ

Υδλήσιος (Κηφισιεύς) σ. 157 ἀρ.
 2, 1.
 Υδαῖς σ. 110 ἀρ. 7, 2.
 ὑποζώματα σ. 62 ἀρ. 8, 2.

ὑπόμνημα σ. 58 ἀρ. 7, 3.
 ὑπομνηματισμός σ. 19 ἀρ. 2, 16.
 ὕρομες σ. 110 ἀρ. 7, 2.

Φ

Φαίδων Κτεσίω σ. 119 ἀρ. 6.
 Φαῖδρος Μελιτεὺς σ. 126 ἀρ. 9 β', Φ.
 Προθυ. Κεφαλιζθεν σ. 39 ἀρ. 2, 5.
 Φάλακρος σ. 131 ἀρ. 10, 6.
 Φαληρεὺς σ. 58 ἀρ. 7, 2.
 Φαναγόρα Χαιρεστράτου σ. 251 ἀρ.
 3 α'.
 Φανη σ. 167 ἀρ. 11.
 Φανιάδης (Φηγαίεος) σ. 87 ἀρ. 6, 1.
 Φάυλος σ. 35 ἀρ. 2, 1.
 Φειδελείδες (ταμίαις) σ. 7 ἀρ. 2, 1.
 Φεραι σ. 233 ἀρ. 42 (σ. 240).
 Φηγαίης σ. 87 ἀρ. 6, 1.
 Φηγύσιοι σ. 86 ἀρ. 6, 1.
 Φήλιξ (Ἀντιοχεύς) σ. 114 ἀρ. 7, 21.
 Φιλ..... σ. 89 ἀρ. 6, 5.

Φίλαγρος Ἀλέξειδος Μελιτεὺς σ. 157
 ἀρ. 1, 7 κ. 8.
 Φιλαινὼ Κλειτομάχου Κασσανδρῆτις
 σ. 113 ἀρ. 7, 14.
 Φιλαρχίδης (Ωαίεος) σ. 18 κ. 19 ἀρ.
 2, 15.
 Φιλέας Φιλάγρου Μελιτεὺς σ. 157 ἀρ.
 1, 7.
 Φιλημονίδης (Αἰζωνεύς) σ. 11 ἀρ.
 2, 3.
 Φίλιννα Εὐπολέμου Μυνδία σ. 234
 ἀρ. 44.
 Φιλῆνος σ. 158 ἀρ. 2, 3, Φ. (Τριχο-
 ρύσιος) σ. 58 ἀρ. 7, 2.
 Φιλίσκος Ἰπποκράτους Κηφισιεύς σ.
 149 ἀρ. 1, 53.

Φιλιστείδης Φιλίνου Τρικυρύσιος σ. 58 άρ. 7, 2.	σ. 18 άρ. 2, 15.
Φιλόδημος σ. 130 άρ. 10, 6.	Φίλων Παρμενίσκου σ. 130 άρ. 10, 6.
Φιλοκλήης σ. 96 άρ. 6, 17.	Φιλώνιχος σ. 168 άρ. 38.
Φιλοκύδης (Παιανιεύς) σ. 18 άρ. 2, 15.	Φιλώτας Λυ.... σ. 131 άρ. 10, 6.
Φιλόνιχος Χαιρεστράτου σ. 168 άρ. 36.	Φολέγανδρος σ. 108 άρ. 7, 1.
Φιλόνομος (Δαιδαλίδης) σ. 11 άρ. 2, 3.	Φρύνος σ. 119 άρ. 5.
Φιλόξενος Φιλονόμου (Δαιδαλίδης) σ. 11 άρ. 2, 3.	Φρύωνων (Προβαλίσσιος) σ. 18 άρ. 2, 15.
Φιλουμένη Φήλικος 'Αντιόχισσα σ. 114 άρ. 7, 21.	ψευδᾶς σ. 127 άρ. 10, 1.
Φιλοχάρης Φιλοκύδους (Παιανιεύς)	φυλή σ. 12 άρ. 2, 3, σ. 52 άρ. 6, 5, σ. 89 άρ. 6, 6 κ. 6, 7, σ. 148 άρ. 1, 52, σ. 255.
	Φυλῖς σ. 130 άρ. 10, 6.
	Φυρόμαχος σ. 11 άρ. 2, 3.

X

Χαιρέστρατος σ. 168 άρ. 36, σ. 251 άρ. 3 α', X. Χαιρεστράτο (Παιανιεύς) σ. 18 άρ. 2, 15.	Χάριππος (Πιθεύς) σ. 11 άρ. 2, 3.
Χαιρήμων (Περιβοίδης) σ. 11 άρ. 2, 3.	Χαριταῖος (Παιανιεύς;) σ. 18 άρ. 2, 15.
Χαιρίων (ταμειύων) σ. 10 άρ. 2, 2.	Χαρίτος Αλσίνου σ. 167 άρ. 19.
Χαιρίων σ. 11 άρ. 2, 3.	Χαρίμνηστος ('Αραφήνιος) σ. 86 άρ. 6, 1.
Χαλκεᾶται σ. 110 άρ. 7, 2.	Χαρσιπιδης (πρόβ. C. I. A. II 117) σ. 88 άρ. 6, 3.
Χαλκέτορες σ. 110 άρ. 7, 2.	Χείλων Κηφισιεύς σ. 203 άρ. 1.
Χάρης Χαριταίου (Παιανιεύς;) σ. 18 άρ. 2, 15.	Χῆτος σ. 119 άρ. 8.
Χρη.... ('Αριδναῖος) σ. 58 άρ. 7, 2.	Χοιρίνη τίτθ σ. 64 άρ. 1, 1.
Χαρίας (Μυρρινούσιος) σ. 18 άρ. 2, 15.	χορηγεῖν σ. 89 άρ. 6, 7.
Χαρίδημος (Βατήθεν) σ. 110 άρ. 7, 4.	Χρέμης Σμικύθου σ. 11 άρ. 2, 3.
Χαρικλῆς Θεοδώρου Φαληρεύς σ. 58 άρ. 7, 2.	Χρυσόθεμις Φαίδρου Μελιτέως θ. σ. 126 άρ. 9 β'.
Χαρῖνος Χάρου (Μυρρινούσιος;) σ. 18 άρ. 2, 15.	Χσενοκλέες (τεχνίτης) σ. 64 άρ. 1, 2.
	Χσυπεταόν σ. 6 άρ. 2, 1.

Ω

Ωαθεν σ. 26 άρ. 1.	Ωκιῆς σ. 18 άρ. 2, 15.
--------------------	------------------------

... A]NDREAS
 ... ONIUS
 ... SIS TREN
 ... S FEZIT σ. 34 άρ. 1.

ΠΙΝΑΞ ΑΝΑΛΥΤΙΚΟΣ

ΤΩΝ ΠΑΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

Ἀνασκαφαί.

Ἐν Ἀκροπόλει (ὑπὸ Καββαδία, δαπάναις Ὑπουργείου Ἐκκλησιαστικῶν) σελ. 5, 1 σ. 33, 1 σ. 49, 1 σ. 73, 1 σ. 85, 1 σ. 105 1 σ. 121, 1 σ. 153, 1 σ. 169, 1 σ. 201, 1 σ. 225, 1 σ. 243, 1. — Ἐν Ἀθήναις παρὰ τὸ Διονυσιακόν θέατρον (ὑπὸ Γερμανικοῦ Ἰνστιτούτου) σ. 50, 2. — (ὑπὸ Γιαγιῶ) σ. 135, 11. — Ἐν τῷ Ὀλυμπίειῳ (ὑπὸ Ἀρχ. Ἑταιρίας) σ. 226, 5. — Ἐν Ἀνθηρόνι Βοιωτίας (ὑπὸ Ἀμερικανικῆς Σχολῆς) σ. 50, 3. — Ἐν Θισβῇ Βοιωτίας (ὑπὸ Ἀμερικανικῆς Σχολῆς) σ. 50, 3. — Ἐν Πλαταιαῖς Βοιωτίας (ὑπὸ Ἀμερικανικῆς Σχολῆς) σ. 50, 3. — Ἐν Δήλῳ (ὑπὸ Γαλλικῆς Σχολῆς) σ. 51, 4. σ. 73, 2 σ. 85, 2. — Ἐν Ἐρετρίᾳ (ὑπὸ Β. Νοστράκη καὶ Ν. Τζώτζη) σ. 51, 5 σ. 74, 3 σ. 85, 3 σ. 106, 2 σ. 123, 5. — (ὑπὸ Γεν. Ἐφορείας διὰ Ε. Κορομάντσου) σ. 171, 5 σ. 202, 4. — Ἐν Θεσπιάϊς (ὑπὸ Γαλλικῆς Σχολῆς) σ. 86, 4 σ. 107, 4 σ. 123, 6. — Ἐν Λακεδαιμόνι (ὑπὸ Τσούντα δαπάναις Ἀρχ. Ἑταιρίας) σ. 86, 5 σ. 107, 5 σ. 225 4. — (ὑπὸ Καστωμένου δαπάναις Γεν. Ἐφορείας) σ. 108, 6 σ. 171, 7. — Ἐν Τροιζηνίᾳ (ὑπὸ Στάη δαπάναις Γεν. Ἐφορείας) σ. 107, 3. — Ἐν Ἀττικῇ εἰς θέσεις Βελανιδέξαν, Βουρδᾶ καὶ Πετρέξαν (ὑπὸ Π. Καββαδία καὶ Β. Στάη δαπάναις Γεν. Ἐφορείας) σ. 122, 2 σ. 153, 2 σ. 169, 2 σ. 201, 2 σ. 225, 2 σ. 243, 2. — Ἐν Λυκοσοῦρᾳ (ὑπὸ Λεονάρδου δαπάναις Γεν. Ἐφορείας) σ. 122, 3 σ. 153, 3 σ. 170, 3 σ. 202, 3 σ. 225, 3. — Ἐν Τανάγρα (ὑπὸ Γεν. Ἐφορείας διὰ Ε. Κορομάντσου) σ. 123, 4 σ. 154, 4 σ. 171, 4 — Ἐν Μυκῆναις (ὑπὸ Τσούντα δαπάναις Ἀρχ. Ἑταιρίας) σ. 124, 7 σ. 154, 5 σ. 172, 8 — Ἐν Κερκύρᾳ (ὑπὸ Κ. Καραπάνου) σ. 124, 8. — Ἐν Ἀρκαδίᾳ (ὑπὸ Γαλλικῆς Σχολῆς) σ. 154, 6 σ. 172 9, σ. 203, 5. — Ἐν Ἀντικυθήροις (ὑπὸ Στάη δαπάναις Γεν. Ἐφορείας) σ. 171, 6. — Ἐν Μεγαρίδι (ὑπὸ Ἀρχ. Ἑταιρίας) σ. 226, 5.

Διάφορα εὐρήματα.

Ἐν Ἀκροπόλει σ. 6, 2 σ. 34, 2 σ. 51, 6. σ. 56, 7 σ. 86, 6 σ. 108, 7 σ. 126, 10 σ. 203, 6. — Ἐν Βόλῳ (Δημητριάδος) σ. 39, 3. — Ἐν Βόλῳ σ. 210, 7. — Ἐν Πειραιεὶ σ. 61, 8. — Ἐν Πάτραις σ. 62, 9. — Ἐν Σπάρτῃ σ. 74, 4. — Ἐν Ἀθήναις σ. 125, 9. — Ἐν Τρικιάλοις σ. 212, 8.

'Εργασίαι Γενικῆς 'Εφορείας καὶ ἐργασίαι ἐν τοῖς Μουσείοις.

'Ανασκαφαὶ (ἴδ. ἄνωτέρω). — Κατάταξις τῶν ἐν τῷ Μουσείῳ τῆς 'Ακροπόλεως ἀγαλμάτων σ. 23, 2. . . σ. 252, 1. — 'Ιδρυσις Συλλογῆς μικροτεχνημάτων (Antiquarium) σ. 24, 5 — Οἰκοδομὴ 'Εθν. Μουσείου σ. 24, 4. . . σ. 149, 2. — 'Εργασίαι ἐν τῇ 'Ακροπόλει σ. 23, 1 σ. 117, 2. . . σ. 223, 1. — Στερεοποίησις τῶν ἐν τοῖς ἀγάλμασι χρωμάτων σ. 24, 3. . . σ. 102, 3. — 'Εξωραϊσμός τοῦ περὶ τὸ μνημεῖον τοῦ Λυσικράτους χώρου σ. 67, 3. — 'Εργασίαι ἐν 'Ολυμπίᾳ σ. 67, 4. — 'Εργασίαι ἐν Δαφνίῳ πρὸς στερέωσιν τοῦ μωσαϊκοῦ σ. 68, 6. — Μεταφορὰ χαλκῶν 'Ολυμπίας σ. 84, 5. — Κατασκευὴ γυψίων ἐκμαγείων σ. 103, 7. — 'Απόφασις περὶ Μουσείων σ. 158, 2. — 'Εγκύκλιος περὶ ἀλληλογραφίας τῶν ἐφόρων πρὸς τὴν Γεν. 'Εφορείαν σ. 176, 2. — 'Εξωραϊσμός τοῦ κατὰ τὴν 'Αγίαν Τριάδα χώρου. — Κατάταξις τῶν ἐν τῷ 'Εθν. Μουσείῳ γλυπτῶν σ. 253, 2.

Προσκτήματα ἔθν. Μουσείου.

'Εκ Μαντινείας σ. 21, 1-2. — 'Εκ Τρικάλων σ. 21, 3. — 'Εξ 'Ελατείας σ. 22, 4-6. — 'Εκ Λακωνίας σ. 22, 7. — 'Εκ Μεγαλοπόλεως σ. 23, 8. — 'Εξ 'Ανηδόνας σ. 43, 1. — 'Εκ Μαρκοπούλου σ. 43, 2, σ. 44, 4. — 'Εκ Κορίνθου σ. 43, 3. — 'Εκ Λαυρίου σ. 44, 5. — 'Εκ Κασταναίας (Λαρίσης) σ. 45, 6. — 'Εξ 'Αστάλας (Λυκοσούρας) σ. 45, 7. — 'Εκ Τανάγρας σ. 45, 8-20, σ. 65, 3-9. — 'Εκ Πατησίων σ. 63, 1. — 'Εξ 'Αθηνῶν σ. 64, 2 σ. 141, 18-26 σ. 143, 27, σ. 144, 28-29 σ. 145, 37-50 σ. 147, 51-52 σ. 148, 53-54 σ. 156, 6-8 σ. 176, 13 σ. 250, 46-47 σ. 251, 51-54. — 'Εκ Δαφνίου σ. 65, 10. — 'Εκ Κερκύρας σ. 65, 11-19. — 'Εξ 'Ερετρίας σ. 74, 1-15 σ. 79, 17 σ. 98, 1-10 σ. 115, 1-11 σ. 136, 1-8 σ. 139, 12-17 σ. 155, 1-5 σ. 173, 1-12 σ. 213, 1-10 σ. 226, 1-40, σ. 243, 1-45. — 'Εκ Καππαδοκίας σ. 79, 16. — 'Εκ τοῦ Μουσείου 'Ολυμπίας σ. 80, 18. — 'Εκ Κρήτης σ. 80, 19. — 'Εκ Μικρᾶς 'Ασίας σ. 101, 11 σ. 144, 30-30^α σ. 252, 56. — 'Εκ Βλαχομάνδρας (Ναυπάκτου) σ. 101, 12. — 'Εκ τῆς Συλλογῆς Πειραιῶς σ. 117, 12. — 'Εκ Μεγαλοδουνίου 'Αλλέας ('Αργολίδος) σ. 117, 13. — 'Εκ Πειραιῶς σ. 139, 9-11. — 'Εκ Τροιζηνίας σ. 144, 31-36. — 'Εκ Θεσπιῶν σ. 215, 11-32. — 'Εκ Παρισίων σ. 216, 33-82 σ. 252, 54-55. — 'Εκ Λοκρίδος σ. 251, 48. — 'Εξ 'Αρχαδίας σ. 233, 41. — 'Εξ 'Αντικυθέρων σ. 233, 42-44. — 'Εκ Πλαταιῶν σ. 251, 49. — 'Εξ 'Ελευσίνος σ. 251, 50 — 'Εκ δωρεῶν σ. 176, 14 σ. 234, 45-55.

Προσκτήματα ἐπαρχιακῶν Μουσείων.

Μουσείου Θηβῶν σ. 23, 2. — Μουσείου Πειραιῶς σ. 46, 2 σ. 80, 2 σ. 157, 2. — Μουσείου Σύρου σ. 47, 3. — Μουσείου Μυκόνου σ. 101, 2. — Μουσείου 'Ερετρίας σ. 222, 2. — Μουσείου Τεγέας (Πιπλὶ) καὶ Τριπόλεως σ. 223, 3. — Μουσείου Μεγαλοπόλεως σ. 252, 2.

Κατάσχσεις ἀρχαίων.

Ἐν Ἀθήναις παρὰ Ι. Π. Λάμπρῳ σ. 22, 8.—Ἐν Μαρκοπούλῳ Μεσογαίας παρὰ Ἀναγνώστη Μαγκανᾶ σ. 43, 2. παρὰ Γεωργίῳ Δημητρίου σ. 44, 4.—Ἐν Κορίνθῳ παρὰ Ῥουσσοπούλῳ Φαναριτζῇ σ. 43, 3.—Ἐν Πειραιεῖ σ. 46, 1.—Ἐν Σόρῳ σ. 47. α'.—Ἐν Κερκύρᾳ σ. 65, 11-19.—Ἐν Ἐρετρίᾳ παρὰ Παναγιώτῃ Τσαρούμῃ σ. 79, 17.—Ἐν Πειραιεῖ ἐν σιδηρουργείῳ Σέν σ. 80, 1-51.—Ἐν τῷ Τελωνείῳ Πειραιῶς σ. 82, 52-71.—Ἐν Κορίνθῳ παρὰ Ἰωάννῃ Δασίῳ, Ἰωάννῃ Παπαδάκῃ, Μιχ. Δρόσῳ, Ν. Λυμπέρῃ καὶ Ἰωάν. Γ. Πολίτῃ σ. 83, 4.—Ἐν Ἐρετρίᾳ σ. 84.—Ἐν Βλαχομάνδρᾳ παρὰ Κ. Δ. Διμούλῃ σ. 101, 12.—Ἐν Πειραιεῖ παρὰ Ι. Ῥουσέν σ. 139, 9. παρὰ Ἰω. Πετροπούλῳ σ. 139, 10-11.—Ἐν Παρίσις, ἀποσταλέντα διὰ τῆς ἐνταῦθα ἀνακρίσεως σ. 216, 33-82.—Ἐν Πειραιεῖ ἀνήκοντα τῷ ὑπομοιράρχῳ Ξ. Λαπαθιώτῃ σ. 253, 5.

Ἀγοραὶ Ἀρχαίων.

Ἐν Ἀθήναις παρὰ Β. Νοστράκῃ σ. 22, 4-6.—Παρὰ Δ. Μπέλλου σ. 22, 7 σ. 43, 1.—Παρὰ Ι. Λοιδωρίκῃ σ. 44, 5.—Παρὰ Σεραφεῖμ Στελιανίδου σ. 79, 16.—Παρὰ Ν. Τζώτῃ ἐξ Ἐρετρίας σ. 139, 12-17.—Παρὰ Α. Δοκοῦ σ. 145, 37-52.—Ἐν Παρίσις χρημασι ὁμογενοῦς τινος σ. 252, 54-55.

Δωρηταὶ ἀρχαίων.

Μιχαὴλ καὶ Νικόλαος Τσιδουράκη σ. 47, 3.—Θεόδ. Τριφυλλῆς διὰ τοῦ προέδρου τῆς κυβερνήσεως σ. 80, 19.—Ι. Πάγκας σ. 144, 28-29 σ. 251, 52-53.—Θ. Σακελλάριος σ. 176, 14.—Ἀνώνυμος σ. 234, 45-55.—Δωρεαὶ ὑπ' ἀνωνύμων διὰ τοῦ προέδρου τῆς κυβερνήσεως κ. Χ. Τρικούπη σ. 101, 11 σ. 144, 30—30z.—σ. 252, 56.—Δωρεὰ βιβλίων (Fr. Wieseler) σ. 253, 3.

Προσωπικά.

Carlo Novelli σ. 68, 6.—Fr. Wieseler σ. 159, 3.

Εὐλογημάτων.

Ἐπιγραφή σ. 10.—Ἐπιγραφαὶ σ. 17.—Ἐπιγραφή σ. 18.—Ἐπιγραφή σ. 32.—Ἐπιγραφή σ. 35.—Ἐπιγραφή σ. 36.—Ἐπιγραφή σ. 37.—Ἐπιγραφή σ. 38.—Ἐπιγραφή σ. 39.—Ἐπιγραφαὶ σ. 51.—Σχεδιάσμα τάφων ἐν δὲῳ Σταδίου καὶ ἐπιγραφή σ. 125.—Ἐπιγραφή σ. 126.—Ἐπιγραφή σ. 127.—Ἐπιγραφή σ. 128.—Δωρικὸς ναὸς ἐν Λυκοσοῦρᾳ σ. 160.—Χρυσὴ ταινία σ. 164.—Βάθρον ἀναθήματος τῶν ἱππέων ἐν τῇ Ἀκροπόλει σ. 179.—Ἐπιγραφαὶ σ. 181.

Πίνακες.

Χάρτης Ἀκροπόλεως σ. 50.—Πίναξ μέρους ἐκ τῶν Προπυλαίων σ. 198.

Διατριβαί.

Ἡ νέα περὶ τῶν Σαμίων ἐπιγραφή ὑπὸ Α. Λόλλιγκ.	Σελ. 24
Πραξιτέλης ὁ νεώτερος ὑπὸ Π. Καββαδία	» 32
Ψήφισμα Ἑρετριέων ὑπὸ Π. Καββαδία.	» 103
Ἐπιγραφικαὶ ἀνακοινώσεις ὑπὸ Α. Λόλλιγκ.	» 118
Δίσκος μαρμαρίνος ἐνεπίγραφος μετὰ εἰκόνος ὑπὸ I. Δραγάτση.	» 151
Περὶ τῶν ἐν Λυκοσούρα ἀνασκαφῶν ὑπὸ Π. Καββαδία.	» 159
Περὶ τῶν ἐν Τροιζηνίᾳ ἀνασκαφῶν ὑπὸ Β. Στάη.	» 163
Ἐπιγραφαὶ ἐκ τῶν ἐν Ἑρετρίᾳ ἀνασκαφῶν ὑπὸ Π. Καββαδία	» 167
Τὰ παρὰ τὰ Προπύλαια ἀναθήματα τῶν ἱππέων ὑπὸ Α. Λόλλιγκ.	» 179
Μεγαρικαὶ ἐπιγραφαὶ ὑπὸ Α. Λόλλιγκ.	» 199
Ἀνασκαφαὶ καὶ ἔρευναί ἐν Αἰγίλῃ ὑπὸ Β. Στάη	» 237
Ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν ὑπὸ Α. Λόλλιγκ.	» 254

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ :

Σελ. 62 στ. 3 $\overline{N}$ ἀντὶ $\overline{P}$

» 116 ἀρ. 10. Παρελείφθη ἡ ἐπιγραφή: Γ λ α υ κ ω ν κ α λ δ ε
Λ έ α γ ρ ο ς.

» 154 στ. 26. Πα ρ θ ε ν ί ο υ ἀντὶ Ἀρτεμισίου

» 158 στ. 9. Σ υ β ο ύ λ η ἀντὶ Εὐδούλῃ

